

Ngủ Bên Cạnh Giáo Sư

Contents

Ngủ Bên Cạnh Giáo Sư	2
1. Chương 1 : Thế Mà Lại 419!	2
2. Chương 2 : M Hồn Không Tiêu Tan	6
3. Chương 3 : Cự Cố Quý Chỉ Hồn	8
4. Chương 4 : Oan Gia Ngõ Hẹp	12
5. Chương 5 : Không Kết Bị Sét Đánh	15
6. Chương 6 : Động Phòng Hoa Chúc (thượng)	19
7. Chương 7 : Động Phòng Hoa Chúc (hạ)	22
8. Chương 8 : Khói Lửa	26
9. Chương 9 : Đổi Giường Nhỏ Lại!	29
10. Chương 10 : Trêu Chọc	33
11. Chương 11 : Lấy Chồng Như Bán Thịt	36
12. Chương 12 : Dụ Dỗ	40
13. Chương 13 : Chuẩn Bị Làm Chuyện Xấu	43
14. Chương 14 : Không Đứng Đắn Nghiêm Chính	47
15. Chương 15 : Thuyết Phục	50
16. Chương 16 : Hai Bên Hải Hòa	53
17. Chương 17 : Cái Gọi Là Xấu Hổ	57
18. Chương 18 :	60
19. Chương 19 :	63
20. Chương 20 :	67
21. Chương 21 :	70
22. Chương 22 :	73
23. Chương 23 : Giáo Sư Ngủ Bên Cạnh	76
24. Chương 24 :	80
25. Chương 25 :	84
26. Chương 26 :	87
27. Chương 27 :	91
28. Chương 28 : Giáo Sư Ngủ Bên Cạnh	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	109
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	120
36. Chương 36	123
37. Chương 37	126
38. Chương 38	129
39. Chương 39	132
40. Chương 40	134
41. Chương 41	136

42. Chương 42	140
43. Chương 43	143
44. Chương 44	147
45. Chương 45	150
46. Chương 46	153
47. Chương 47	156
48. Chương 48 - End	159

Ngủ Bên Cạnh Giáo Sư

Giới thiệu

Giới thiệu nội dung: Tình yêu và hôn nhân đô thị, tình một đêm, hài hước, cưới trước yêu sau, tình y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ben-canhh-giao-su>

1. Chương 1 : Thế Mà Lại 419!

“Lương Hạ, con mau đưa tiền lương tháng này cho mẹ đi, lần này nhất định sẽ trúng!”.

“Lừa ai thế, bao nhiêu năm qua bố mẹ kiếm không đủ tiền mua nổi một lọ nước tương! Đánh chết con cũng không mang tiền đóng học đưa cho hai người!”.

... À...

“Đừng mong trộm được tiền của con!”.

Lương Hạ nhất thời kích động bật dậy, phát hiện chỉ là một cơn ác mộng, tinh thần mới dần ổn định trở lại, cô mơ thấy bố mẹ đòi tiền không được, thừa dịp cô đang ngủ vào trong phòng trộm tiền!

Đợi một chút, đây không phải là phòng của mình! Lương Hạ ngây ngô nhìn giấy dán tường rục rịch, giường êm ái, đây là khách sạn! Tinh thần vừa mới bình tĩnh lại cuống lên! Che mặt hé nửa con mắt nhìn xung quanh, Lương Hạ tròn tròn mắt, có hai từ cực hợp với tình hình bây giờ - Trần tròng.

Chính thức kết thúc kỳ thi cuối kỳ đại học năm hai, trước khi được nghỉ hè, nhóm bạn trong lớp của Lương Hạ tổ chức ăn mừng. Bởi vì chi phí trừ vào tiền quỹ lớp, không đi là thiệt thòi lớn, vì vậy bạn trẻ Lương Hạ không thể không có mặt, ngồi ngoan ngoãn trên dãy ghế dài trong quán rượu Tô Hà.

Thật lòng Lương Hạ không muốn chơi trò ‘thử thách mạo hiểm’ cùng các bạn học, cô càng không có tâm trạng chơi đùa, nhưng mấy bạn học hết cường bức lại dụ dỗ khiến Lương Hạ đành phải tham gia, nhưng trời đất thay đổi, cuối cùng cũng đã đến lượt cô chịu phạt rồi!

“Nói thật đi”. Trước mấy người độc miệng thật sự không thể có kết cục tốt đẹp, Lương Hạ cũng không muốn miệng chạm miệng hoặc là sờ mó ngực của người khác.

“Ai muốn nghe lời nói thật lòng hả, chúng tớ đều biết Ai thích Cố Thần rồi!”. Thi n là người đầu tiên hét lên, cô là lớp trưởng, cũng là người thủ lĩnh, mở miệng một câu: “Thử thách phải cực kì mạo hiểm!”.

Vừa nghe đến hai chữ Cố Thần, máu nóng toàn thân cô xông lên tận óc không được tự nhiên: “Cực kì mạo hiểm thì cực kì mạo hiểm!”.

“Nhìn thấy anh chàng đẹp trai bên kia không?”. Thi n chỉ vào một người con trai mặc áo tím cách đó không xa: “Cậu đi đến mời anh ta một ly rượu đi!”.

“Oa a...!”. Đám bạn học nhao nhao đùa giỡn, cách đây không lâu bọn họ cũng đã từng được nhìn Lương Hạ diễn trò, hôm nay lại có chuyện vui rồi.

Lương Hạ thở dài, nhanh chóng thông cổ họng, hít sâu một hơi: “Chờ!”.

Mặc dù cô không phải là người dễ dãi, nhưng cũng chẳng phải là người bảo thủ.

Dưới ánh mắt thích thú của bạn học, Lương Hạ đi về phía anh chàng đẹp trai kia: “Khụ khụ, xin chào”.

Quý Trạch Tuấn nghe thấy có người gọi liền chậm rãi ngẩng đầu, mày kiếm anh tuấn, mũi cao thẳng, môi mỏng vừa đủ, bây giờ đang ở trước mặt Lương Hạ.

Bởi vì những người khác ở góc khuất nên không nhìn rõ gương mặt Quý Trạch Tuấn, chỉ có thể nhìn thấy Lương Hạ vẫn đứng ngốc ở nơi đó không nhúc nhích: “Xuy xuy...” Thi n phát ra âm thanh muốn nhắc nhở Lương Hạ hành động nhanh lên.

Lương Hạ cũng không phải là cô nàng mê trai, hướng chi trong lòng cô đã sớm có đối tượng, nhưng lúc nhìn thấy Trạch Tuấn vẫn khó tránh khỏi bị mê hoặc. Âm hiệu của Thi n vượt qua Lương Hạ truyền vào trong tai Trạch Tuấn

“Mời cô đi ra khỏi đây”. Hôm nay tâm trạng của Quý Trạch Tuấn rất kém, khoé mắt anh liếc về một đám người sau lưng Lương Hạ, liền biết ngay ý đồ của cô đến để làm gì, nếu không phải đáng dấp của Lương Hạ không tệ thì giọng nói của anh sẽ còn khách khí hơn nhiều.

Lương Hạ mới chào hỏi một tiếng đã bị người ta từ chối, ngượng ngùng, ngay lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, chán nản quay về ghế dài.

“Làm sao làm sao thế?”. Thi n thấy Lương Hạ quay về lập tức kéo cô lại hỏi.

Lương Hạ trở về với ánh mắt bất lực.

“Trước mặt bọn mình cậu đừng có làm qua quýt nha, nếu không đem chuyện tỏ tình với Cố Thần tuần trước nôn hết ra đi!”. Bà tám dùng khẩu khí chế giễu dần dần kích thích thần kinh căng thẳng của Lương Hạ.

Việc tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm không sai một chữ, chuyện cô tỏ tình với Cố Thần tất cả mọi người đều đã biết hết, còn thỉnh thoảng bị mọi người lấy ra bàn tán. Xem ra bằng bất cứ giá nào, cô cũng phải ngóc đầu lên được.

Lần này cô không nói gì uống một ngụm rượu mạnh, gơ tay tháo dây buộc tóc xuống, tóc đuôi ngựa đơn giản lập tức biến thành suối tóc đẹp đẽ, đây là thứ duy nhất trong ba nghìn bản lĩnh mà cô có được lúc này: “Vừa nãy chỉ là thử thăm dò một lần không phải là thật!”. Nói xong đi về phía Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn nghe được tiếng bước chân của Lương Hạ, chán ghét ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nói đã bị Lương Hạ chặn miệng, rượu bất thành linh tiến công vào miệng Quý Trạch Tuấn, trong cơ thể mùi cồn dâng trào, nhất thời đã quên mất phải đẩy Lương Hạ ra.

Thi n và một đám người đứng phía sau nhìn thấy cảnh tượng này thì trợn tròn mắt, rất nhanh đã kịp phản ứng: “Chạy mau chạy mau!”. Trước đó bọn họ đã đánh cược, nếu ai mà không hoàn thành nhiệm vụ mạo hiểm thì sẽ phải lên sân khấu nhảy thoát y, nếu ngược lại, thì những người khác đều phải lên sân khấu nhảy thoát y.

Thời điểm Lương Hạ đụng phải đầu lưỡi Quý Trạch Tuấn mới giật mình thu lưỡi lại, cô cư nhiên lại có thể không biết xấu hổ, lập tức đẩy Quý Trạch Tuấn ra: “Hôn, chào hỏi”.

Cặp mắt Quý Trạch Tuấn nheo lại, nhìn qua nha đầu kia cùng lắm cũng chỉ hơn 20 tuổi, sắc đẹp coi như là có thừa, mái tóc óng ả đen như mực, hơn nữa lá gan cũng không nhỏ. Mặt không biến sắc nhìn về phía cô, đám người ban nãy đã đi hết cả, thật là có tình ý nói: “Không có kỹ thuật hôn mà còn dám ra ngoài làm bậy”.

“Ồ...”

“Ngồi đi”. Quý Trạch Tuấn gọi bồi bàn: “Vodka”.

Lương Hạ uống được một ít bia, rượu tây thì một chén đã say, mới vừa rồi uống một ít rượu tiếp thêm sức mạnh để đi đến đây, bây giờ đầu bắt đầu buốt: “Tôi chỉ muốn uống ké một ly rượu”. Đem dự tính ban đầu nói rõ ràng một chút, rồi nhanh chóng rút lui.

Cô còn chưa phát hiện ra các bạn cùng lớp sớm đã bỏ cô mà đi rồi, khoe miệng Quý Trạch Tuấn nở nụ cười nhàn nhạt: “Tôi vẫn có thể mời được một ly nữa”.

Chỉ cần đem ly Vodka trước mặt này uống hết là hoàn thành nhiệm vụ, hai con mắt Lương Hạ mở to không chớp nhìn ly rượu bỗng nhiên khó chịu nói: “Cảm ơn”. Đáng tiếc cô vừa mới đứng lên lại phải ngồi xuống.

Quý Trạch Tuấn nhìn biểu tình nhức đầu đau đớn của Lương Hạ không khỏi cười to: “Bạn học của cô đều đi hết cả rồi”.

Lương Hạ nhìn về phía sau quả nhiên một bóng người cũng không có: “Đúng là lũ dám nói không dám làm”.

“Tâm trạng của cô không được tốt?”. Quý Trạch liếc mắt đã nhìn ra biểu tình buồn phiền trong đáy mắt Lương Hạ, những người uống rượu say thì sẽ vô cùng chân thật.

“Nói như vậy, tâm trạng của anh cũng không được tốt?”. Nói Lương Hạ mở to đôi mắt mơ màng nhìn Quý Trạch Tuấn, đôi má của cô phỉm hồng toát ra vẻ đẹp cực kỳ hoạt bát.

“Thua một vụ kiện mà thôi”. Quý Trạch Tuấn nhìn Lương Hạ không chớp mắt, lúc này được nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp ngồi đối diện đã là một niềm an ủi, tâm tình chuyển biến theo chiều hướng tốt nên buột miệng nói ra.

“Kiện tụng?” Lương Hạ nực cười nhìn Quý Trạch Tuấn: “Cái này tính toán làm gì? Có người thắng thì có kẻ thua thôi! Anh có biết tôi vì cái gì mà không vui không?”.

“Vì sao?” Nữ sinh tầm tuổi này thì có việc gì mà không vui, chẳng qua là thất tình, nhưng Quý Trạch Tuấn muốn nghe từ chính miệng cô nói ra.

“Người tôi thích đã từ chối tôi! Tôi rất kém cỏi sao? Không đúng! Tuy tôi không có sắc đẹp tuyệt trần, nhưng nội tâm lại lương thiện, hết sức trong sáng nha!”. Lương Hạ chống cằm, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, ai oán nhìn Quý Trạch Tuấn: “Anh cảm thấy tôi như thế nào?”.

“Không tệ đâu”. Quý Trạch Tuấn chưa từng nhìn thấy một cô gái nào như vậy, uống rượu say cái gì cũng có thể nói ra được.

“Đúng vậy! Tên Cố Thần kia thì giỏi lắm sao!Coi như anh cũng là tình mắt! Tôi kính anh!” Lương Hạ khàn giọng cầm chai rượu đổ đầy ly rượu của mình.

Quý Trạch Tuấn không nghĩ đến anh vô ý lại nhớ kỹ cái tên Cố Thần này, vốn là muốn đến quán bar để uống say, có người mời rượu đương nhiên cũng không thể để mất thể diện, cứ như thế anh một ly tôi một ly hai người đem cả chai vodka uống sạch.

Mọi người đều biết uống rượu sẽ hỏng chuyện, bởi vì say rượu nên sẽ gây ra rất nhiều chuyện phóng túng không kể xiết, lúc này Lương hạ là muốn làm loạn.

Tối hôm qua có một người đàn ông đẹp trai bên cạnh cùng uống rượu với cô, hồi ức của Lương Hạ chỉ nhớ được bị người ta bế lên rồi không nhớ được nữa, đến nỗi xảy ra chuyện gì sau này cũng chỉ có thể giả định, nhưng mà xem tình hình thế này tám chín phần là cô đã bị phá thân rồi.

Làm một nữ sinh thời đại mới, gặp phải cảnh ngộ này cũng không kêu gọi được sự đồng cảm của người khác, cũng không kêu gọi được xã hội bất bình, chỉ có thể mặc lại quần áo đã cởi ra rồi coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lương Hạ đã tỉnh ngủ hần run như cây sậy, định bụng mặc xong quần áo trên giường rồi rón ra rón rén rời đi, nhưng mà vừa mới đứng lên liền cảm thấy đau nhức dưới eo, bất đắc dĩ ngã ngồi ở trên giường. Đệm Sim mon bị một vật ngồi mạnh xuống ngay lập tức khiến cho soái ca đang ngủ bật dậy, nói chính xác hơn là thức dậy.

Quý Trạch Tuấn lật người, vừa mở mắt liền nhìn thấy vẻ mặt u oán của Lương hạ đang trợn mắt nhìn mình: “Ngày hôm qua nhìn còn chưa đủ à?”.

Thật sự là khoả thân trêu trọc người khác, cá nhân Lương Hạ cũng đã len lén nhìn qua vật đàn ông của người kia, đã cùng làm với cái tên đàn ông vô lại này, việc gì phải giả bộ thiếu nữ ngây thơ chút, dứt khoát kéo hết chăn trên người anh ra : “Con mẹ nó, bà đây đúng là chưa nhìn thấy đủ đấy thì làm sao!”.

Quý Trạch Tuấn thật sự không ngờ tính tình cô gái này lại biến đổi lớn thế, cho dù nhìn ra được cũng không phải là loại dịu dàng diễm đạm, nhỏ nhắn yếu ớt gì, nhưng tuyệt đối cũng không nghĩ đến được hình ảnh mạnh mẽ đanh đá này. Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên của chính cô dâng cho anh, nếu như không phải là gái điểm muốn lấy chồng thì anh cũng vẫn cần phải ăn nói lễ độ: “Xin lỗi, tối hôm qua uống hơi nhiều”.

“Cưỡng dâm mà còn phải xin lỗi? Thật sự là thụ sủng nhược kinh nha, là do tự bản thân tôi muốn dē đưa vào miệng cạp, hẹn không gặp lại!”. Một lần không cẩn thận Lương Hạ ngấm trúng người sung sức như anh, các loại hình ảnh một màn ướt át kia hiện lên trong đầu, lưu lại phông chừng sẽ hộc máu.

“Đợi một chút, ép buộc phát sinh hành vi tình dục mới gọi là cưỡng dâm, ngày hôm qua là do cô tự cởi quần áo của chính mình câu dẫn tôi, cũng có thể cho là cô tình tôi nguyện”. Quý Trạch Tuấn hai mắt nheo lại nhìn Lương Hạ, trái lại với lời nói bình tĩnh, chính là đang che giấu nội tâm hốt hoảng.

“Vậy hả?”. Lương Hạ bĩu môi, mình quả thật vừa say liền lộ nguyên hình, anh hình như làm luật sư, vậy chắc chắn nhiều lời cũng vô ích: “Về sau đi đường gặp tôi cũng không cần phải chào hỏi, nhưng mà đoán chừng tôi cũng sẽ không đụng phải cái loại người giàu có đẹp trai như anh đâu”.

Quý Trạch Tuấn nhìn cô không quay đầu lại rời khỏi phòng, khoe miệng khê nhếch lên, sống được 26 năm đây là lần đầu tiên xảy ra tình một đêm, quả nhiên ngay đến cả họ tên đối phương là gì cũng không biết, chỉ nhớ rõ cảm giác với cô không tệ, thanh âm không tồi, không tồi.

Đứng dậy tắm rửa để tẩy đi mùi rượu, đột nhiên điện thoại di động vang lên, Quý Trạch Tuấn vừa cầm lên nhìn, quả nhiên là tin nhắn của Ngụy Linh.

[Có rảnh rồi không, ra ngoài uống một ly cà phê?]

Thật sự là không rảnh, hôm nay luật sư Hành muốn gặp mặt, nhưng mà là tin nhắn của Ngụy Linh.

[Có, nhưng không muốn gặp cô]

Điện thoại di động đang im lặng lại vang lên, Quý Trạch Tuấn cũng đi ra khỏi phòng, tuy không phải là lần đầu tiên đến khách sạn này, nhưng đây là lần đầu tiên trả phòng mà không có phụ nữ đi cùng.

Lương Hạ giống quả hồng bị hồng thần thờ đi dọc đường tới cửa hàng bánh ngọt, hôm nay vẫn còn phải đi làm.

Chu Hàn và Lương Hạ đều học cùng chuyên ngành, làm quen ở trường học, cùng làm ở cửa hàng bánh mì này, tính cách rất hợp, làm thuê quả thật rất vui vẻ, có thể coi như là người bạn thân nhất. Ngày hôm qua Lương Hạ tụ tập cùng bạn học, Chu Hàn đã thay cô trực nửa ngày, vốn tưởng rằng cô cảm kích mà mang đồ ăn sáng đến hiếu kính với cô, kết quả cái gì cũng không có, gương mặt đã hoá thành than đứng trước mặt.

“Tiểu Hàn tử, tớ 419 rồi!”. Lương Hạ tội nghiệp nhìn Chu Hàn, bây giờ tiệm bánh chưa có người ngoài, là cơ hội tốt để nói chuyện.

“A...” Chu Hàn đang lơ đãng lau cửa kính, đột nhiên giống như nhớ ra câu cô vừa nói: “Cái gì?!”.

2. Chương 2 : M Hồn Không Tiêu Tan

Quý thị là công ty luật đứng đầu ở thành phố Y, luật sư Quý Hành Minh là người điều hành và sáng lập ra, có quyền lực mạnh mẽ trong kinh doanh còn được gọi là bàn tay khổng lồ, kể cả tiếp nhận án tử đã được gõ xuống đều chiến thắng một cách dễ dàng, đã được gắn biệt hiệu: “Tướng Quân Bách thắng” không hề nói quá.

Trong kì này tạp chí <> giới thiệu về đôi vợ chồng hoàn hảo Quý Hạng Minh và vợ Diêu Lệ Cẩm, ngành luật sư trong thành phố Y không phải là không phổ biến, nhưng để giống như Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm mỗi người đều có thể lực địa vị riêng thì cũng không nhiều lắm, khiến cho mọi người không khỏi ghen tị gia thế của bọn họ, một chính trị gia, một doanh nhân, kết hợp lại thì vừa đẹp.

Đối mặt với gia đình quyền thế, đương nhiên phóng viên muốn đào bới tin tức không ngừng nghỉ, con trai độc nhất của Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm là Quý Trạch Tuấn cũng đi theo sự nghiệp của bố mẹ mình, trong ngành luật cũng có danh tiếng, nhưng mà trong một vụ kiện về kinh tế gây chấn động toàn thành phố lại bị thua trong tay luật sư Ngụy Linh.

Nếu đúng là lần đầu tiên Quý Trạch Tuấn thua kiện, tất nhiên sẽ khiến dư luận khắp nơi chú ý, ngay cả Ngụy Linh cũng bị mọi người đem ra mổ xẻ. Nếu hai người chỉ là đối thủ bình thường thì không sao, lại lựa chọn một mối quan hệ phức tạp, khiến cho các phương tiện truyền thông cắn chặt không tha.

Quán cà phê phong cách và trang nhã, Ngụy Linh mặc váy đen ngồi ở trong góc chơi trò chơi di động, cô muốn hẹn Quý Trạch Tuấn ra để nói chuyện, không nghĩ đến sẽ bị từ chối, đây là lần đầu tiên anh từ chối làm một việc gì.

Bọn họ từng là bạn cùng lớp, bạn thân, người yêu, đồng nghiệp...nhưng bây giờ lại là đối thủ cạnh tranh thật sự, khiến cho Ngụy Linh băn khoăn lo lắng.

Ngồi một lúc lâu, uống ngụm cà phê cuối cùng, Ngụy Linh đứng dậy, với tư cách luật sư cố vấn mới của tập đoàn An Sinh, lại có thể chiến thắng vụ án lớn nhất trong năm, đương nhiên nổi tiếng, đêm nay còn phải tham gia bữa tiệc chúc mừng do đích thân La tổng vì cô mà chuẩn bị.

Bởi vì kỳ nghỉ hè, không ít người về nhà người thân ở vùng gần đây, ngay cả tiệm bánh cũng bị bỏ rơi, ngoại trừ bà chủ và ông chủ làm bánh mì ở phía sau, trước cửa hàng chỉ còn có Lương Hạ và Chu Hàn.

Kể từ buổi sáng lúc Lương Hạ nói ra câu kia, bây giờ Chu Hàn còn chưa có thể trở lại bình thường, 419 có nghĩa là tình một đêm, Lương Hạ thế nào lại muốn chơi tình một đêm với người khác. Nhưng chuyện đã xảy ra, Chu Hàn nhất định phải phấn chấn để an ủi bạn tốt đứng dậy.

“Tiểu Hạ tử, đầu cậu còn đau không? Có muốn tớ xin bà chủ cho cậu về nghỉ ngơi không?”.

Lương Hạ nằm bò trên quầy bán bánh, vẻ mặt mờ mịt nhìn ra bên ngoài: “Không đau, cậu đừng lo lắng”.

“Bác trai bác gái mua vé số về mặt của cậu cũng không tuyệt vọng đến mức này, tớ dĩ nhiên là lo lắng”. Chu Hàn vuốt vuốt tóc Lương Hạ, mỗi lần tâm trạng cô không tốt sẽ không buộc tóc lên, hai tay Chu Hàn đặt lên bả vai Lương Hạ, Lương Hạ uất ức tóc đều rối bù, hôm nay không chỉ xoã ra, hôm nay tóc không chỉ rối bù, mà còn biến thành một mớ hỗn độn, thậm chí cả lược cũng không chải qua.

“Kỳ thực cũng không có gì đáng ngại, tớ cũng đã đủ tuổi thử nghiệm hôn nhân rồi!”. Đột nhiên Lương Hạ đứng thẳng lên, hai tay nắm lấy bả vai Chu Hàn, hai mắt sáng ngời nhìn cô: “Đúng thật là không có việc gì, ít nhất đối tượng tình một đêm của tớ cũng là một anh chàng đẹp trai!”.

“Hả”. Chu Hàn không ngờ Lương Hạ đột nhiên có hành động như vậy, cô rất hiểu tính cách của cô ấy, dù sao mấy hôm trước cũng bị người đàn ông trong lòng công khai từ chối trước mặt mọi người, chớp mắt lại cùng một người đàn ông xa lạ tình một đêm, thiếu nữ mất trinh, nếu là người khác sẽ cảm thấy buồn một khoảng thời gian, nhưng bây giờ một chút cô cũng không hiểu được Lương Hạ!

“Cậu xem tớ đã lớn đến như vậy, 22 tuổi, lần đầu tiên đem lòng yêu một người, lần đầu tiên thổ lộ lại bị từ chối, đau thương nhiều hơn so với thăng trầm của tớ ah, nhưng ngày hôm qua tớ uống mấy ly rượu, liền đi theo trào lưu, có nhiều người đàn ông như vậy mà tớ mất mụ lại đi thích anh ta, anh ta thích Lăng Kỳ, Cố Thần anh ta thật chẳng ra gì!”. Lương hạ vỗ vỗ bả vai Chu Hàn, mặt biểu tình tình ngơ.

Chu Hàn nheo mắt lại, đẩy tay Lương Hạ ra: “Cố Thần và Lăng Kỳ ở chung một chỗ, đã qua đêm với nhau”. Đơn giản chỉ cần nói ra chuyện này sẽ đủ kích cô, xem cô còn có thể giả vờ mạnh mẽ được nữa không.

Chu Hàn và Lương Hạ đều thích những anh chàng đẹp trai, giàu có học cùng khoá, có thể đếm được rất ít anh chàng độc thân hoàng kim, mặc dù không thích gửi thư tình, nhưng mấy ngày nay Lương Hạ cuối cùng cũng nhìn không nổi, dừng lại ở trước cửa ký túc xá và bày tỏ thẳng ra với anh ta. Không ngờ lại bị các fan của anh ta âm thầm đi theo nhìn thấy, truyền tin cho tất cả mọi người ở xung quanh, Cố Thần chắc chắn sẽ trả lời là chưa nghĩ đến, nhưng mà anh lại thẳng thừng từ chối. Trùng hợp với kết thúc của câu chuyện, tin tức bùng nổ khiến cho tất cả mọi người đều truyền miệng gọi Lương Hạ là ‘em gái tự tin’, đây cũng là đề tài sốt dẻo nhất của nữ hoàng tin đồn.

Lăng Kỳ là nữ thần trong ước mơ tha thiết của đám nam sinh, ba vòng hoàn hảo, phù hợp với chỉ số đam mê tăng theo số mũ, cô ta ngẫu nhiên là bạn cùng phòng với Chu Hàn, cho nên Chu Hàn mới biết rõ tối hôm qua Lăng Kỳ ngủ cùng với Cố Thần.

“Bọn họ nhập nhằng trong hai năm rồi, không còn ở cùng một chỗ nhưng ai sẽ tin tưởng bọn họ không có tình yêu”. Từ trong túi Lương Hạ móc ra một cái lược vừa nói vừa chải đầu, “Tớ nói cho cậu biết tớ thổ lộ với anh ấy là để kích động Lăng Kỳ”.

“Thôi đi vật hi sinh thú vị, thậm chí cậu còn khiến cho tớ phải nói an ủi cậu”. Nhìn thấy Lương Hạ buộc tóc lên, Chu Hàn mới thở phào nhẹ nhõm, nói không chừng chuyện đêm hôm qua của Cố Thần Lương Hạ trút bỏ được rồi.

“Tại sao lại gọi tớ là vật hi sinh? Tớ cũng nằm trong bảng danh sách hoa khôi, nếu so với Lăng Kỳ thì chỉ thua một chút xíu”. Lương Hạ cầm một mẫu bánh mì nướng lên, xé nhỏ bỏ vào miệng.

“Bị bà chủ nhìn thấy sẽ thảm!”. Chu Hàn vội vàng che cửa phòng bếp, quy định trong giờ làm không được ăn uống, chưa kể đây là bánh mì của cửa hàng.

“Ông chủ cùng bà chủ đang HIGH T ở phía sau!”. Lương Hạ tiếp tục lấy thêm một loại bánh mì nướng khác: “Tớ trả tiền là được”.

Chu Hàn nửa tin nửa ngờ đưa lỗ tai áp vào cửa kính để nghe động tĩnh bên trong, thực sự là có tiếng rên rỉ của bà chủ: “Bây giờ là ban này, ông chủ bà chủ thế nào lại như thế này...!”.

“Tình yêu là đến ngẫu nhiên nha!”. Lương Hạ và Chu Hàn cùng lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Chắc chắn là cậu đã nhìn thấy nhiều rồi, ah, cậu từng nói với tớ là cậu không thêm quan tâm cơ mà”. Chu Hàn bịt miệng cười.

Sau hai tuần.

Quý Hạng Minh nhận được điện thoại của bố mình, thông báo bệnh tim của cụ cố bên nhà đột nhiên tái phát, tính mạng gặp nguy hiểm, khiến Quý Hạng Minh phải vội vàng rời thành phố cùng Diêu Lệ Cẩm và Quý Trạch Tuấn đến thăm cụ.

Quý Linh là cụ cố của Quý Trạch Tuấn, bộ binh thượng tướng, trước là cựu giám đốc tổng cục chính trị, đã thọ 98 tuổi, gia đình vinh quang bắt đầu từ cụ.

Quý Tăng là ông nội của Quý Trạch Tuấn, cũng xuất thân quân nhân, hiện cũng đảm nhận chức vụ giám đốc chính trị của các văn phòng tư pháp, tại thành phố Y ngành pháp luật nổi tiếng cả nước. Một nửa đất nước đều biết đến khoa luật, sau khi tốt nghiệp, đi theo ông chủ của mình học vài năm, là tự có thể mở một văn phòng luật.

nhà họ Quý mấy đời đều là con một, vì vậy không còn anh chị em nào ở khu phố cổ này ở cùng ông, ông nhà bệnh tái phát, nhất định Quý Hạng Minh và người nhà phải lập tức đi máy bay trở về.

Trên giường bệnh, cụ cố Quý không thể nói toàn thân cảm đầy ống hút, khuôn mặt ông hiện đầy nếp nhăn, cả con mắt cũng hép thành một đường. Xung quanh chỉ có vợ chồng Quý Hạng Minh chăm sóc, những người còn lại đều đã rời đi từ trước. Quý Hạng Minh vừa về liền nắm lấy tay ông nội, cảm thấy miệng ông nội hơi di chuyển giống như muốn nói gì đó, liền đưa lỗ tai của mình sát vào miệng ông.

“Hạng...Minh...Giúp...Ông...Làm...Một...Chuyện”. Sau khi nói cụ cố Quý thở hổn hển, tâm trạng rất kích động, nhất thời mọi người trong gia đình đều căng thẳng, Quý Tăng cũng muốn tiến lên phía trước để nghe rõ ràng hơn.

“Tăng nhi...Con...Giúp bố...Làm một...Bố...Không thể đi lại;...Cháu giúp... ông nội...tìm một người”. Ông nội Quý nắm chặt tay cháu trai, giống như chỉ sợ buông lỏng sẽ không nói thành lời, sau đó nói: “Tĩnh nhi...Tìm Tĩnh nhi...” Nhưng mà lời còn chưa nói xong đã hôn mê.

Y tá và bác sĩ lập tức xông vào để chăm sóc bệnh nhân, Quý Tăng kéo con trai đến bên cạnh: “Hạng Minh, ông nội là muốn con tìm một người tên Lương Tĩnh, nhiều năm về trước, chiến hữu của ông là Lương Dương trên chiến trường đã hi sinh để cứu ông nội, để lại vợ và một đứa con đặt tên là Lương Tĩnh, ông nội muốn báo đáp người đã từng chăm sóc mình, nhưng việc đời khó dự liệu, người tên Lương Tĩnh này chúng ta đã bị mất liên lạc, đã hỏi rất nhiều người dân xung quanh nhưng vẫn không tìm ra, ông nội đến bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng”.

“Tìm Lương Tĩnh nhất định rất khó khăn, ông nội có thể kiên trì được đến lúc đấy không?”. Hạng Minh nhần mặt, anh luôn luôn kính trọng ông nội không muốn ông nội có bất cứ tiếc nuối nào.

“Lương Tĩnh cũng có một miếng ngọc như thế này này, chúng ta đi dò hỏi nhất định sẽ có kết quả, gần đây ở thành phố Y có người cũng đã từng nhìn thấy”. Quý Tăng tháo miếng ngọc bội đeo ở trên cổ xuống đưa cho Hạng Minh: “Đây là khi bố còn bé bà nội giữ lại được rồi đeo cho bố”.

Quý Hạng Minh cắt dây chuyền, dặn dò vợ con vài câu liền nhanh chóng rời đi.

Quý Trạch Tuấn nhìn bóng lưng bố đi khỏi, loáng thoáng có thể biết được đang có chuyện xảy ra, nhưng không ngờ đến là liên quan đến chuyện hôn sự của mình. Mấy ngày này văn phòng luật tương đối nhàn nhã, anh và mẹ tạm thời ở lại chăm sóc cụ.

Lương Hạ sau khi tan làm liền về nhà, cái gọi là nhà này cũng chỉ là một phòng trọ rẻ tiền rộng 40 mét vuông. Ai bảo bố mẹ của cô đâm đầu vào mua xổ số, vì mua xổ số thậm chí còn bán cả nhà cửa, thậm chí 1500 tệ tiền Lương Hạ tiết kiệm để thuê nhà cũng mang đi mua xổ số, vì vậy Lương Hạ không khác gì một học sinh ngoại trú.

“Hạ Hạ ăn cơm tối chưa? Bữa tối mẹ nấu rất ngon”. Hạ Vân vừa thấy con gái trở về liền hí hửng lấy lòng.

“Tiền lương của con còn chưa được phát”. Lương Hạ vừa tháo giày vừa lạnh lùng nói.

“Aizz cái đứa nhỏ này, mẹ cũng không phải là muốn tiền của con, mẹ chỉ là quan tâm con thôi!”. Con gái nói thẳng vấn đề ra như thế khiến cho bà có chút lúng túng.

“Mỗi ngày chúng ta đều ở chung một chỗ, mẹ và bố nghĩ gì con lại còn không biết rõ sao?”. Lương Hạ đi đến trước mặt mẹ, vuốt ve bà nói: “Ngày mai mới phát tiền lương.”

“Ha Ha ăn đồ ăn trước đi”. Hạ Vân vừa nghe đến tiền tâm trạng liền chuyển biến tốt: “Bố con ăn xong rồi vẫn còn đang tắm, con cứ ăn hết đi nha!”.

“Vâng đã biết”. Mặc dù Lương Hạ phản đối bố và mẹ mua vé số, lại không thể cắt đứt vọng tưởng của bọn họ, mỗi lần nhìn bố mẹ vui mừng hơn hớn mua vé số cô vẫn có một chút dễ chịu, con gái đối nhân xử thế, đều hiểu kính như vậy.

Buổi tối lúc Lương Hạ đang tắm, lại nhìn thấy ở đáy quần lót có một vết nhỏ màu đỏ, thật đúng là âm hồn không tiêu tan.

3. Chương 3 : Cụ Cố Quý Chỉ Hôn

Sáng hôm sau Lương Hạ phải đi làm, vợ chồng Lương Chí, Hạ Vân vẫn như thường ngày ngồi trên chiếc ghế dài nghiên cứu xổ số.

Không lâu sau truyền đến tiếng gõ cửa.

“Bố nó, ông có nghe thấy tiếng gì không?”. Hạ Vân kéo áo Lương Chí, nhìn ông ngờ vực.

“Làm gì có tiếng gì, cái cửa nhà mình bị lỏng!”. Lương Chí lại cho là vợ mình nghe nhầm.

“Có ông lỏng thì có!”. Hạ Vân xem thường nhìn chồng mình một cái, xoay người đi ra phía cửa. Mấy ngày này, tinh thần bà một phút cũng không yên, công ty kinh doanh có thể sẽ đến đòi tiền nợ bất cứ lúc nào.

Đáng tiếc vừa mới định mở cửa thì cửa đã bị phá rồi.

“Con mẹ nó thì ra nhà có người! Làm bộ không nghe thấy hả!”. Ba tên đàn ông vạm vỡ cởi trần để lộ ra hình xăm khủng bố, khuôn mặt dữ tợn một tên hung hăng đẩy ngã Hạ Vân.

Lương Chí vừa nghe thấy có tiếng người lạ xông vào nhà vội vã đứng lên run rẩy, Hạ Vân sợ tới mức núp mặt sau lưng chồng mình.

“Mẹ kiếp! Bố mày bộ dạng tuần tú như này chúng mày sợ cái rắm gì hả!”. Tên cầm đầu ba thằng nhỏ một ngụm nước bọt xuống mặt đất bày tỏ bất mãn.

“Chúng tôi...Không sợ...”. Lương Chí nhìn thấy ba tên cầm gậy liền nói lắp.

“Mẹ nó, không rảnh tán gẫu với chúng mày, trả tiền!”. Tên cầm đầu cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính.

Thật kì lạ Lương Chí còn chưa nghe được tiếng đập cửa, từ đầu đến cuối ông không biết ba người đến đây với mục đích gì, còn tưởng rằng cướp bóc đột nhập, nhưng mà xem ra bọn chúng không có thăm dò địa điểm trước bởi vì cướp nhầm phải nhà nghèo rồi.

Một tháng trước Hạ Vân giấu mọi người trong nhà vay 1 vạn của công ty kinh doanh, ghi vào sổ tên tuổi, địa chỉ của Lương Hạ không ngờ bọn họ lại biết căn nhà cũ nát này. Vốn nghĩ có thể thần không biết quỷ không hay mang tiền đi mua xổ số mong trúng xổ số là có thể trả nợ, ai ngờ mất hết cả vốn lẫn lãi, toàn bộ của cải một đi không trở về.

“Xin.Thư thả...Hai ngày nữa...Con gái của chúng tôi rất nhanh sẽ được phát lương!”. Hạ Vân nắm chặt lấy vạt áo của chồng, sợ bị lột da sống. Kỳ thực tiền lương của Lương Hạ còn không đủ trả nổi tiền lãi.

“Đại ca, nhà của con mụ này một thứ cũng không đáng giá!”. Về mặt tên tay sai ghét bỏ nhìn đôi vợ chồng, hận nhất là đến tận nhà mà không đòi được nợ.

“Chúng tôi là công ty kinh doanh đứng đắn, sẽ cho các người hai ngày, nếu mà không đưa đủ tiền thì liệu mà bỏ lại con gái, anh em đi!”. Ba tên giống như hung thần đi khỏi.

“Ông nó à”. Hai mắt Hạ Vân đầy nước nhìn Lương Chí: “Tôi cũng không muốn thế, lần này phải làm sao đây?”.

Lương Chí chuẩn bị trách mắng vợ mình, bỗng nhiên lại vang lên tiếng đập cửa, lần này thì Lương Chí nghe thấy.

“Tại sao lại có người đến nữa!”. Lương Chí nổi giận dửng dưng đi ra mở cửa, lại bị người vừa đến tròng mắt vội sợ hãi trốn sau người vợ.

“Hôm nay đã đến hạn cuối cùng, còn không cầm tiền ra thì chặt đứt tay đứt chân!”.Bộ ba kia vừa đi, lại một bộ ba khác đến, ba người này trên tay đều cầm dao sáng loáng, tuy không vạm vỡ bằng ba người kia, nhưng mà lại vô cùng hung hãn.

“Điều này...” Hạ Vân hoàn toàn không nói nên lời, hình như bộ ba này gọi là xã hội đen trong truyền thuyết.

Hai chân Lương Chí cũng mềm nhũn, mười ngày trước bị dụ dỗ liền đến công ty cho vay nặng lãi mượn một khoản tiền, hiện tại ngay đến tiền lẻ cũng không có mà trả.

“Sao hả? Không có tiền?”. Tên cầm đầu cặp mắt hung dữ, lắc lắc con dao trong tay.

“Cho tôi thêm mấy ngày, cho tôi thêm mấy ngày!”. Lương Chí quỳ trên mặt đất, ôm bắp chân tên thủ lĩnh cầu xin.

Tên thủ lĩnh một đạp đá văng Lương Chí: “Đủ rồi, chém cho tao!”.

Hai tên khác nghe thấy thủ lĩnh ra lệnh, nắm chặt tay Lương Chí đặt lên bàn, Hạ Vân ở bên kia bị dọa đến phát ngất.

Vừa mới chuẩn bị chặt xuống, từ cửa truyền đến một giọng đàn ông: “Buông anh ta ra”.

Mọi người đều quay lại nhìn về phía sau, một người đàn ông trung niên mặc âu phục, sau lưng còn có hai người thư kí và trợ lí theo sau, đây là bộ ba đến lần thứ ba trong ngày hôm nay.

“Người này là ai”. Tên thủ lĩnh tức giận đá đổ cái ghế cũ.

“Thế này đã đủ chưa?”. Người trung niên mặc âu phục bảo thư kí đưa ra một tờ chi phiếu, mặt không biến sắc nhìn tên thủ lĩnh.

“Chúng ta đi!”. Tên thủ lĩnh liếc nhìn con số trên chi phiếu, dẫn hai tên còn lại đi ra ngoài.

Lương Chí lay tỉnh vợ mình dậy, cảm động đến rơi nước mắt nhìn người đàn ông trung niên: “Cảm ơn cảm ơn...Mời ngồi, mời ngồi!”.

Người đàn ông trung niên sau khi ngồi xuống luôn đi thẳng vào vấn đề chính: “Hai người có phải là vợ chồng Lương Chí, Hạ Vân không?”.

“Xin hỏi có chuyện gì vậy?”.

“Tôi là Quý Hạng Minh, hôm nay đến là muốn tiên sinh chứng thực cho một việc”.

“Cái gì?”. Lương Chí cuối cùng kịp phát ứng, nghi ngờ quan sát phản ứng của vị ân nhân ra tay cứu mạng.

“Đôi khuyên tai ngọc này có phải là của Lương tiên sinh”. Quý Hạng Minh nhận lấy từ trong tay của trợ lí một hộp liền mở ra: “Tôi mới mua lại từ tiệm cầm đồ”.

Lương Chí chưa từng nghĩ sẽ còn có thể nhìn thấy lại đôi hoa tai này, đây là vật duy nhất mà bố để lại cho ông, thế mà lại bị ông đem cầm lấy tiền mua xổ số: “Vâng”.

“Xin hỏi cụ ông Lương Tĩnh hiện ở nơi nào?”. Quý Hạng Minh cũng không thích đôi vợ chồng này, điển hình cho loại người vô trách nhiệm, nhưng đây là ý nguyện của ông nội không thể không nén lại tức giận hỏi thăm.

“Ngài tìm bố của tôi có việc gì?”. Lương Chí vừa nghe đến có quan hệ với bố liền lập tức trở nên cẩn thận.

“Tôi cũng không có ý mạo phạm”. Quý Hạng Minh nhận lấy tách trà Cẩm Vân đưa đến, lịch sự nhấp một ngụm: “Từ xưa cụ nội hai nhà Quý Lương có mối quan hệ thân thiết, hôm nay tôi thay ông nội đến để tìm lại con của người bạn cũ”.

Thật ra Lương Chí cũng đã dần dần đoán ra, bố trước khi qua đời cũng đã kể lại chuyện ngày xưa cho anh, ông nội của anh là Lương Dương vì cứu đồng đội là Quý Linh cản một viên đạn mà hi sinh. Quý Linh vì biết ơn nên muốn nhận nuôi bố anh, đáng tiếc khi bố anh 13 tuổi đi nhăm xe rồi lạc đường, bị đưa vào cô nhi viện, cho đến khi cưới vợ sinh con cũng không liên lạc được với nhà họ Quý”.

“Bố tôi đã mất cách đây ba năm”. Lương Chí nhắm mắt, dù sao ông cũng chỉ là một thằng con bất hiếu.

“Bác Lương đã mất được ba năm”. Quý Hạng Minh hít sâu một hơi, ông nội vẫn còn đang nằm trong bệnh viện chờ tin tức của mình: “Tôi có thể giúp anh trả hết tiền nợ, hi vọng các vị có thể đi cùng tôi một chuyến”.

“Đi đâu?”. Hạ Vân vẫn còn nợ công ty kinh doanh kia một khoản tiền, vừa nghe thấy có người giúp trả nợ lập tức phụ họa.

“Bắc Kinh”.

Hôm sau Lương Chí và Hạ Vân đi cùng Quý Hạng Minh bay đến Bắc Kinh, chỉ nói với Lương Hạ rằng ra ngoài có việc phải đi mấy ngày.

Cụ cố Quý vừa nghe thấy tin đã tìm được con cháu nhà họ Lương, tinh thần ngay lập tức tốt lên rất nhiều, vừa tựa vào cạnh giường húp cháo vừa chờ Quý Hạng Minh dẫn theo người về.

Chỉ một lúc sau Lương Chí và Hạ Vân được Quý Hạng Minh dẫn vào bên trong: “Ông nội, đây là Lương Chí, vị kia là Hạ Vân”.

“Tình nhi đâu?”. Cụ ông nhìn về phía bọn họ hỏi, lại không nhìn thấy người muốn tìm.

“Bố tôi đã qua đời”. Lương Chí nhìn cụ già trên giường bệnh, đây là người mà ông nội anh liều chết cứu mạng.

“Tình nhi đã không còn nữa?”. Cụ ông đẩy nếp nhăn khóe mắt chảy nước, cả đời ông chiến công hiển hách, lại không thể chăm sóc tốt cho đứa con của ân nhân cứu mạng: “Các cháu lại gần đây một chút”.

Lương Chí dắt Hạ Vân đến trước mặt cụ ông: “Cảm tạ cụ đã có ý muốn chăm sóc bố tôi, bố tôi trước khi mất cũng rất nhớ mong đến cụ”.

“Nên nói cảm ơn phải là lão, ông nội con cứu lão một mạng nên lão mới có thể sống được đến bây giờ!”. Cụ ông Quý tâm trạng rất kích động, làm Quý Hạng Minh sợ đến mức vội vàng chạy đến bên cạnh đỡ cụ giúp cụ thở dễ dàng hơn: “Con của hai con đâu”. Cụ ông Quý chợt nhớ ra việc gì.

“Cháu gái Lương Hạ còn phải đi làm nên không thể cùng cháu đến đây được”.

“Là con gái? Đã bao tuổi rồi?”. Cụ Quý nói ra câu này, nửa trước mang theo vui mừng, nửa sau mang theo mong đợi.

“22 tuổi, hôm nay do quá vội nên không mang cháu theo để thăm cụ được”. Hạ Vân tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, chắc chắn chuyện tốt sắp đến cửa.

“A? Tốt tốt”. Cụ Quý rất hạnh phúc: “Chắt của lão năm nay cũng 28 tuổi mà chưa có lấy vợ, lão đang chờ chắt dâu của lão đây”.

“Ông nội!”. Không đợi người khác mở miệng, mẹ Quý Trạch Tuấn là Diêu Lệ Cẩm vội vàng gọi lớn, giống như muốn nhắc nhở ông nội chớ nói lung tung, chỉ hôn mù quáng.

“Ông nói cũng không sai”. Cụ Quý ủy khuất giống như đứa trẻ: “Tuấn, con qua đây”.

Ngồi ở một bên đọc sách, Quý Trạch Tuấn nghe thấy cụ nội gọi liền đi lên: “Cụ cố”.

“Đến lúc con phải cưới vợ rồi, cô bé của nhà họ Lương cũng rất tốt”. Quý Linh cười híp mắt nhìn chắt nội, nhưng sau nụ cười này còn kèm theo một sự uy nghiêm.

“Ông nội!”. Diêu Lệ Cẩm không nhịn được lại gọi thêm một tiếng, nhìn cách ăn mặc của vợ chồng Lương Chí và Hạ Vân, là người không có học! Cô gái Lương Hạ cái gì kia khẳng định cũng sẽ không xứng với con trai của bà.

Quý Hạng Minh vội vàng kéo Diêu Lệ Cẩm đi ra ngoài, hung hăng trừng mắt nhìn vợ nói: “Cơ thể ông nội không được tốt, đừng chọc cho ông nội tức giận!”.

“Ông nội cũng không chịu xem lại một chút! Thời đại nào rồi còn đi chỉ hôn hủ! Anh xem biểu tình của con trai, mặt đều muốn hóa thành than!”. Diêu Lệ Cẩm rất giận chồng mình làm theo lời của ông nội.

“Chỉ cần ông nội vui vẻ là tốt rồi! Em chen miệng vào làm cái gì! Còn nói lung tung nữa anh sẽ đưa em về nhà”. Quý Hạng Minh xuất thân từ quân nhân, nói đi nói lại cũng giống ông nội Quý phát ra một loại uy nghiêm, làm Diêu Lệ Cẩm sợ đến mức không dám lên tiếng.

Quý Trạch Tuấn biết cụ nội có ý định chỉ hôn, nhưng không hề làm ra một cử chỉ từ chối gì, khiến cho Quý Tăng và Quý Hạng Minh thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc nó so với mẹ hiểu chuyện hơn nhiều.

“Hạ Hạ còn nhỏ, mới học đại học năm ba, làm sao có thể cùng công tử Quý kết hôn, sẽ bị mọi người nói nhà chúng tôi với cao”. Lương Chí thức thời vội nói ngược lại ý của cụ.

“Luật pháp đã quy định đủ tuổi kết hôn thì sẽ kết hôn, điểm này nhà lão là hiểu rõ nhất, như vậy làm gì mà với cao, nhà họ Quý có ân với nhà họ Lương”. Cụ rất đặc ý lôi ra một đồng luật pháp, theo ý của cụ cháu gái nhà họ Lương nhất định là người vô cùng tốt.

“Cứ thuận theo ý ông nội đi, tác thành một việc vui”. Quý Tăng lên tiếng, ông là bậc trưởng lão của gia đình, cũng có quyền lên tiếng.

“Vây cũng tốt”. Hạ Vân thấy không có ai phản đối liền đồng ý trước, bà sợ mọi chuyện ngày hôm nay lại diễn ra thêm một lần nữa, có gia đình họ Quý làm chỗ dựa sẽ bình an nha.

Nhưng người khác cũng không nói gì thêm nữa, chỉ biết rằng ngày mai sẽ phải đón thêm một người từ nhà họ Lương.

Lúc này ở thành phố Y xa xôi, Lương Hạ không khỏi hắt hơi hai cái, cô còn chưa biết mình đã bị bố mẹ gả đi.

Tiệm bánh mì buôn bán ngày càng ế ẩm, Lương Hạ và Chu Hàn tranh luận dữ dội, nhất trí cho rằng nguyên nhân là vì ông chủ và bà chủ quá mức kịch liệt trong phòng the.

“Có Khách”. Lương Hạ đang cúi đầu xem sổ sách, Chu Hàn nhìn thấy có khách đến liền nói to một tiếng cho Lương Hạ nghe thấy.

Lương Hạ theo tiếng gọi ngẩng đầu lên, nhưng vừa nhấc đầu thì muốn đâm đầu mà chết.

Lăng Kỳ ôm cánh tay của Cố Thần, hai người vô cùng thân mật đi vào tiệm bánh ngọt

4. Chương 4 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Chu Hàn má lúm đồng tiền cười tươi như hoa nói: “Hoan nghênh quý khách”. Lời vừa nói ra làm hại Lương Hạ mặt căng ra đỏ bừng, Cố Thần và Lăng Kỳ ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cô.

“Trùng hợp thế?”. Tay của Lăng Thần vốn ở trong túi áo, thò ra ngoài vẽ một vòng tròn ở trên chóp mũi. Đây là thói quen từ nhỏ của anh, mỗi khi gặp những chuyện khó xử đều làm như vậy.

Lương Hạ xấu hổ ngay lập tức chuyển thành tức giận, trùng hợp? Trùng hợp em gái mày à? Con mẹ nó, bạn học cùng lớp chẳng lẽ anh lại còn không biết cô làm việc ở đây à! Hơn nữa bọn họ không chỉ là bạn bè học cùng lớp bình thường. Xoa lỗ mũi! Con mẹ nó anh khó xử cái rắm hả! Dĩ nhiên đây chỉ là ý nghĩ trong lòng của Lương Hạ thôi, ngoài miệng đổi thành lời giới thiệu: “Đúng là trùng hợp thật, chọn tùy ý, dù sao cũng không được giảm giá”.

Chu Hàn vui vẻ thưởng thức diễn xuất, nhưng cũng không ngờ rằng Lương Hạ chỉ nói có một câu như thế, dù gì người ta cũng là khách hàng, khách hàng là Thượng Đế, nếu khiếu nại thì không phải là chuyện đùa nha, liền vội vàng đập đập vào cánh tay Lương Hạ, đồng thời nhìn Lăng Kỳ nháy mắt một cái: “Đúng lúc còn có hai cái bánh trứng cậu thích, có muốn lấy hay không?”.

“Cậu là Lương Hạ à? Ngưỡng mộ tên tuổi đã lâu”. Tiếc là Lăng Kỳ không nghe theo lời chuyển chủ đề kia của Chu Hàn.

“Thật xin lỗi nha! Bạch Phú Mỹ đã nghe qua tên tuổi của tôi?”. Lương Hạ vừa nghĩ đến bản thân mấy hôm trước bị từ chối, tên Cố Thần chết tiệt kia lại dám cùng người phụ nữ khác nắm tay đong đưa trước mặt cô, bất chấp cả danh dự của mình và của người khác.

“Lương Hạ, đừng làm ầm ĩ”. Cố Thần thả lỏng tay đang nắm Lăng Kỳ, cho là như thế có thể ngăn chặn được Lương Hạ nổi nóng, lại không ngờ nói thế lại càng khiến Lương Hạ thô lỗ hơn.

Chu Hàn thấy mọi chuyện không ổn vội vàng đập Lương Hạ một cái, thừa dịp Lương Hạ bị đau cúi người xuống ghé vào tai cô: “Thua người không thua phong độ”.

Lương Hạ cau mày, Cố Thần đã đi vào quá khứ, tội gì phải bận tâm đến biểu hiện của anh: “Không đùa không đùa nữa! Em trai Cố Thần lần đầu tiên dẫn em dâu đến đây cho chị gái nhìn, không cần thận xúc động!”.

“Chị?” Lăng Kỳ, và Chu Hàn đều bị lời nói của Lương Hạ kinh động, tình cảm của cô ấy với Cố Thần vượt quá một mối quan hệ a!

“Ai da Tiểu Hàn Tử tớ quên nói cho cậu biết, lúc trước tớ ở cùng cố Thần trong một khu tứ hợp viện, tất cả bà con đều biết chuyện Cố Thần ra đời sau tớ một tiếng đồ hồ nha!”. Lương Hạ bởi vì bản thân sinh ra

trước Cố Thần một tiếng mà buồn phiền hai mươi năm nha, vậy mà vào lúc này lại có thể lòi chuyện sinh sớm hơn ra tự hào.

“Chúng tớ đi trước, lần sau lại đến”. Cố Thần càng ngày càng không được tự nhiên, lòi cổ tay trái của Lăng Kỳ rời đi. Để lại vẻ mặt Chu Hàn và Lương Hạ bối rối

“Rốt cuộc cậu và Cố Thần là cái gì?”. Trong tiệm chẳng còn ai Chu Hàn liền xoay người Lương Hạ lại đối diện với mình: “Nói!”.

Lương Hạ tháo sạch dây buộc tóc xuống, chỉnh lại đầu tóc: “Chết tiệt–Thanh mai trúc mã”.

Chu Hàn đã hiểu vì sao lúc này tâm trạng của Lương Hạ không tốt, nếu như cô đoán không sai, Lương Hạ từ nhỏ đã yêu đơn phương Cố Thần, mãi cho đến tận mấy hôm trước mới dám mở miệng nói ra, nhưng lại bị từ chối.

“Tan việc”. Lương Hạ đóng ngăn kéo quầy lại, xoay người hướng về phía trong: “Bà chủ cháu đi về trước đây”.

“Nghỉ ngơi sớm một chút”. Chu Hàn nở nụ cười với Lương Hạ, tình bạn của bọn họ không cần phải nói thêm bất kì câu gì.

Cố Thần đi ở phía trước không nói một lời nào, đây là lần gặp gỡ đầu tiên của bọn họ kể từ hai ngày trước, Lăng Kỳ không thể không suy nghĩ đến cô gái tên là Lương Hạ kia!

Cô biết Lương Hạ tỏ tình với Cố Thần bị từ chối, nhưng lại không biết Lương Hạ và Cố Thần từ nhỏ đã quen nhau, cô biết có thể chuyện này Cố Thần không quan tâm lắm, nhưng cô gái Lương Hạ kia có thể làm Cố Thần phản ứng lớn như thế, cô biết Cố Thần không phải là một người tùy tiện, nhưng không biết nguyên nhân Cố Thần theo đuổi cô là vì cái gì?

Gần tối ngày hôm trước rời khỏi thư viện sau đó Cố Thần như thường lệ đưa cô về kí túc xá, nhưng lại dừng lại ở giữa đường, nhìn cô rất chân thành, tuy là bọn họ đã là bạn bè được hai năm rồi, tim vẫn là đập loạn hai nhịp.

“Chúng mình ở chung một chỗ đi”. Cố Thần thản nhiên nói ra những từ này.

Cố Thần là người con trai ưu tú khiến cho bất kỳ một cô gái cũng không thể từ chối được, huống hồ quan hệ của bọn họ đã vượt xa mức bạn bè, dự đoán ở chung một chỗ là nói về tình yêu, vì thế Lăng Kỳ liền đáp ứng.

“Cố Thần”. Lăng Kỳ gọi anh lại.

“Hử?” Cố Thần nghe được tiếng gọi liền dừng lại, xoay người nhìn Lăng Kỳ.

“Có thể nói cho em biết chuyện Lương Hạ không?”. Trong chuyện tình yêu người ta kiêng kị nhất tồn tại người thứ ba, gặp được thì nhất định phải tách ra, những cô gái khi yêu đều so đo những thứ như này, thông minh như Lăng Kỳ cũng không phải là ngoại lệ.

“Có thể đừng nhắc đến cô ấy được không?”. Cố Thần luôn luôn xem Lăng Kỳ là bạn tốt, có chuyện gì đều nói với cô, trong trường học hiểu rõ anh nhất cũng chính là cô, nhưng chỉ duy nhất chuyện này anh cũng không muốn nhắc đến.

“Được”. Lăng Kỳ lựa chọn tin tưởng Cố Thần, đây cũng coi là một việc ăn ý.

Khó có dịp bố mẹ không có ở nhà, bên tai Lương Hạ cũng yên tĩnh, có thể nằm trên giường ý dâm một mình rồi.

Gương mặt đẹp trai của áo tím từ đầu đến cuối ở trong óc cô không gỡ ra được, ánh mắt của anh rất sâu, xem ra khoảng hai bảy hai tám tuổi, hẳn là đã làm rất nhiều lần đi, Lương Hạ nghĩ đi nghĩ lại không khỏi bật cười.

Tình một đêm có thể không phải là bi kịch, mà có thể là bước ngoặt tình cảm.

Trước mắt lại hiện ra cảnh tượng anh ta chui vào trên ngực cô liếm liếm, tình cảnh này khiến Lương Hạ hồi hộp co quắp người, tại sao lại đột nhiên nhớ ra hình ảnh này, chuyện chăn gối đêm đó không phải là cô không nhớ sao.

Nhưng cái loại cảm giác tim đập thành thịch này khiến cho cô rất hoang mang, cô đối với Cố Thần dường như không còn loại cảm giác này, một loại cảm giác khiến cho người ta dễ dàng say đắm vui vẻ.

Sáng sớm những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng ngủ đơn giản, Lương Hạ hung hăng nắm tóc, tối hôm qua nghĩ đến mất ngủ, rõ ràng còn ngủ chưa có đủ.

Nhưng bảy rưỡi phải đi làm thì không thể bắt chập theo ý muốn được, Lương Hạ vẽ mặt đau khổ bò dậy.

“Cộc cộc cộc...” Tiếng gõ cửa lịch sự truyền vào lỗ tai Lương Hạ.

Đứng ở cửa một nam một nữ. Trang phục tiêu biểu của trợ lý, thật là xứng đôi, sáng sớm đứng ở cửa thật là đẹp mắt.

“Lương tiểu thư, xin thứ lỗi cho chúng tôi mạo muội đến chơi”. Nữ trợ lý cúi người xuống, bộ dạng một mực cung kính khiến cho lòng Lương Hạ chợt cảm thấy hư vinh thăng hoa, mặc dù chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bộ dạng thật sự rất thần bí.

“Các người, biết tôi?”.

“Chúng tôi đặc biệt đến đón cô đi Bắc Kinh gặp ông Lương và bà Lương”. Trợ lý mỉm cười, khiến cho Lương Hạ sửng sốt sửng sốt.

Sáng sớm đầu óc vẫn chưa minh mẫn, Lương Hạ càng không hiểu rõ tình huống này lắm, nữ quản lý dường như đã dự liệu trước được điều này, bấm một dãy số, chuyển điện thoại di động cho Lương Hạ nghe.

“Hạ Hạ à!” Là giọng nói của mẹ già Hạ Vân

“Mẹ, việc này là như thế nào hả?”. Lương Hạ hoài nghi bố mẹ nung nấu ước mơ từ lâu cuối cùng đã thành sự thật chỉ sau một đêm phát lên như điều gặp gỡ.

“Trước tiên con đi với tiểu thư trợ lý đến Bắc Kinh, gặp mặt rồi nói sau!”. Hạ Vân đã đồng ý hôn sự này nhất định phải tận sức để lừa gạt con gái của mình rồi đi.

“Được rồi”. Lương Hạ trả điện thoại di động cho người trợ lý: “Tôi đi chuẩn bị một chút, còn phải đến tiệm bánh ngọt xin nghỉ phép”.

“Vâng Lương tiểu thư”. Nữ trợ lý lại khom người một cái.

Đây là lần đầu tiên Lương Hạ được đi máy bay, đáng tiếc từ thành phố Y bay đến Bắc Kinh có nửa tiếng đồng hồ, còn chưa có khám phá hết đã phải vội trở lại mặt đất. Thủ đô cũng không có phồn hoa thời thượng như trong tưởng tượng, mang đến cho người ta một cảm giác ụt ịch, không giống thành phố Y an nhàn, dễ hòa nhập.

“Mời đi theo tôi”. Người trợ lý ưu tú đứng bên cạnh xe ô tô có gắn cờ đỏ lên tiếng, điều này khiến cho Lương Hạ tượng tượng ra hình ảnh nhà họ Đặng trên ti vi vươn tay từ trong xe ra vẫy chào.

Quả nhiên là suôn sẻ không gặp trở ngại nào, rất nhanh xe dừng lại đỗ một bên, Lương Hạ ngẩng đầu lên và nhìn: “Bệnh viện?”.

“Đúng vậy, mời vào”. Trợ lý vẫn nở nụ cười như cũ, tôn lên khí chất đàn ông.

Này đây chẳng phải là ‘phòng đặc biệt cho tổng thống’ sao, Lương Hạ trong lòng tự nhủ, đi đến cửa phòng thì nhìn thấy bốn người bảo vệ đứng ở cửa, vừa đi vào vừa quan sát người nằm trên giường bệnh, ở cùng với bố mẹ cô.

“Hạ Hạ!”. Hạ Vân nhìn thấy con gái liền lập tức kéo cánh tay con gái đi đến.

“Cụ Quý, đây chính là cháu Lương Hạ”. Lương Chí hướng về phía cụ ông chỉ chỉ vào người Lương Hạ.

“Bố?”. Đột nhiên Lương Hạ bị nhiều người xa lạ vây quanh quan sát, khó tránh được cảm giác ụt ịch cạc cạc, nhưng xem ra sự việc này có vẻ rất nghiêm trọng, cũng không dám nhiều lời.

“Đây là Cụ Quý chiến hữu của cụ cố mình, vị này là Quý Tăng, vị này là bác Quý, bên này là cô Lệ Cẩm”. Lương Chí giới thiệu từng người một cho con gái, Lương Hạ chào hỏi từng người một.

“Được, quả nhiên rất thanh tú, lão nói con gái nhà họ Lương cũng đâu hề thua kém”. Cụ Quý mặt mày hớn hớn một chút cũng không hề thấy giống người bị bệnh nặng: “Chắt nội Tuấn đâu?”.

Toàn bộ gia đình đều cùng hướng theo ánh mắt của cụ ông đi tìm, hình như Quý Trạch Tuấn không có ở trong phòng.

“Ông nội, để con đi tìm một lát, Trạch Tuấn có thể có việc phải đi ra ngoài”. Quý Hạng Minh vội vàng đi tìm, thời điểm quan trọng này tên tiểu tử kia lại không thấy bóng dáng, sẽ không phải là muốn làm cho cụ nội sốt ruột chứ.

“Được, được”. Cụ ông Quý ho khan hai tiếng, rồi khoát khoát tay: “Không sao hết, không sao hết”.

Dường như nhìn ra được thắc mắc của Lương Hạ, cụ cố Quý nheo mắt nhìn cô nói: “Hạ Hạ à, con có muốn làm chắt dâu của lão không?”.

“Ặc, hả? Chắt dâu?”. Lương Hạ thiếu chút nữa thì hét lên.

“Sao hả? Chẳng lẽ muốn làm cháu dâu hả?”. Cụ cố Quý đứng là Lão Ngoan Đồng, vào lúc này mà con đùa giỡn được.

“Ông nội!”. Diêu Lệ Cẩm nhin không được lại nhiều lời, nhìn qua ông nội rất nghiêm túc, tất cả ý nghĩ trong bụng đều là ý xấu, đánh con trai bà không xong, lại lòi chồng bà ra nói đùa.

“Nói tùy tiện một chút cũng có sao đâu!”. Cụ nội quý liếc nhìn cháu dâu đích tôn một cái: “Ông nói đùa với Tiểu Hạ thôi!”.

“Cụ Quý, có thể để cho chúng tôi nói chuyện riêng mấy câu với cháu Hạ có được không?”. Lương Chí đã suy nghĩ cả một đêm thấy hôn sự này cũng rất tốt, bây giờ muốn chính mình phải thuyết phục được con gái Lương Hạ.

“Đi đi”.

“Bố mẹ, hai người lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa đây? Bán con gái mình như thế mà làm được à?”. Lương Hạ tức cười nhìn bố mẹ, ở cùng một ngày với bọn họ thật sự sẽ không buồn chán, chạy trốn, trốn nợ, chuyển nhà cái gì mà chưa từng trải qua.

“Nói vậy, làm sao mà bỏ con đi bán được! Mẹ mang thai mười tháng cũng đâu dễ dàng đâu? Cỡ gia thế của nhà họ Quý, gả đi làm tiểu phu nhân không phải là mất mặt nhà họ Lương chúng ta sao!”. Hạ Vân vẽ mặt hạnh phúc ôm con gái mình.

“Nói sự thật”. Lương Hạ đẩy đầu của mẹ già ra, cô muốn biết sự thật.

“Thật ra là như thế này”. Lương Chí hùng hồn kể ra hai chuyện ngày hôm trước cho Lương Hạ, vẽ mặt đang vui vẻ ngay lập tức hiện ra đau khổ không chịu nổi: “Bố mẹ cũng không có sung sướng a, nợ nần bên ngoài hơi nhiều, thiếu chút nữa là không giữ được tính mạng, phải làm phiền nhà họ Quý!”.

Lương Hạ không nói gì thêm, vấn đề xảy ra đột ngột, tuy bất ngờ nhưng vẫn hợp lí.

Hết sức im lặng, trợ lí của Quý Hạng Minh đến gõ cửa: “Giám đốc muốn mời tiên sinh đi ra ngoài này một lát”.

Lương Chí và Hạ Vân đều cùng nhìn về phía con gái không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi ra ngoài, Lương Hạ hít một hơi thật sâu rồi cũng đi ra theo.

“Là anh!”. Lương Hạ nhìn thấy cái người tên Quý Trạch Tuấn kia ngay lập tức kinh ngạc kêu lên thành tiếng, không biết vì nội tâm quá vui mừng hay là do bất ngờ nữa.

5. Chương 5 : Không Kết Bị Sét Đánh

Đối tượng tình một đêm trong truyền thuyết lại là chắt của cụ Quý, Lương Hạ làm sao mà tin nổi điều này.

Quý Trạch Tuấn nghe thấy âm thanh hơi ngạc nhiên, thật đúng là trùng hợp, không phải oan gia không đụng đầu.

“Sao vậy, các cháu đã quen nhau từ trước?”. Cụ cố Quý nhìn thấy phản ứng của Lương Hạ không thể không tò mò.

“Gặp qua một lần”. Quý Trạch Tuấn mặt không đỏ tím không loạn, trầm tĩnh bình thản mà trả lời cụ cố.

Về mặt mọi người đều hiện ra nét mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Lương Hạ cắn chặt răng, đúng là người đàn ông đặc biệt, thấy biến mà không đổi.

“A...?”. Tinh thần cụ cố Quý chuyển biến tốt, người càng nhiều tuổi càng thích buôn chuyện của người trẻ.

Bố mẹ Lương Hạ đều tròn mắt nhìn con gái, thật sự không hiểu nổi con gái của mình nữa?

Cụ cố Quý vui mừng không dứt, tất cả các bậc trưởng bối đều ngừng thở chờ Lương Hạ giải thích, Quý Trạch Tuấn lặng lẽ cúi đầu, ung dung bình thản cười cười.

“Lông mi Quý thiếu gia— rất dày”. Ánh mắt Lương Hạ giả vờ vô tội nhìn tất cả mọi người.

“Ha ha ha, Tuấn nhi thừa hưởng genes di truyền từ mẹ nó, lão nhớ rõ khi nó còn đi học được rất nhiều nữ sinh theo đuổi đấy!”. Miệng cụ Quý không khép lại được, xem ra Lương Hạ cũng có phần yêu thích chất nội của cụ, quan trọng nhất là, cụ thích tính cách của cô gái nhỏ này.

“Ông nội, ông nói như vậy thật giống như nói bây giờ Trạch Tuấn không còn có ai theo đuổi”. Diêu Lệ tiếp tục không biết mệt xen mồm vào.

“Đúng vậy a, Quý thiếu gia diện mạo tuấn tú, phong độ, sự nghiệp thành công chắc chắn sẽ được rất nhiều người theo đuổi”. Hạ Vân cũng phụ họa theo, không che giấu nổi yêu thích của mình đối với Quý Trạch Tuấn.

“Tiểu Hạ cảm thấy có được không hả?”. Cụ Quý vô cùng để ý đến nhận xét của Lương Hạ.

Lương Hạ nhất thời cứng họng, cụ Quý thật sự là xuất thân quân nhân sao: “Rất, rất tốt”.

“Phải không?”. Quý Trạch Tuấn nhìn Lương Hạ, không ai biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, Lương Hạ quả thật có chút bối rối, giống như mới vừa chiếm được thể chủ động lại bị đối tượng tình một đêm cướp mất.

Người sáng suốt đều nhìn ra được quan hệ giữa hai đứa chắc chắn có vấn đề, nhưng các bậc lớn tuổi đều thích cặp đôi này, dĩ nhiên Diêu Lệ Cẩm cũng không nằm trong ngoại lệ.

“Ý kiến của lão là, gả Tiểu Hạ cho Tuấn Nhi”. Rốt cuộc Cụ Quý cũng phát huy tính cách quân nhân, lời ít mà ý nhiều, không cho phép chống đối.

“Ông nội!”. Đây không phải là lần đầu tiên Diêu Cẩm làm trái lại, nhưng mà rất nhanh đã bị Quý Hạng Minh nhìn chăm chăm nên cũng ngại không dám nói tiếp.

“Tôi cũng rất thích tiểu Hạ”. Một lúc lâu không nói gì Quý Tăng đột nhiên mở miệng.

Lương Hạ không ngờ rằng trước mặt chất trai cụ Quý lại nói thẳng ra như thế, bản thân cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Ý tốt của cụ chúng tôi xin nhận, nhưng vẫn nên hỏi qua ý của đứa nhỏ Lương Hạ!”. Lương Chí làm đại diện nhà gái, trao quyền quyết định cho Lương Hạ, con gái của mình sẽ không bỏ mặc mình với Hạ Vân chứ.

Quý Trạch Tuấn vẫn im lặng không nói gì, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào Lương Hạ, dù sao cụ cố đã yêu mến lương Hạ bọn họ cũng không dám phản đối, chỉ còn chờ Lương Hạ gật đầu.

“Cháu...Cháu còn chưa biết tên của Quý thiếu gia”. Lương Hạ ấp a ắp úng một lúc lâu rốt cuộc cũng không biết nên trả lời như nào, trên thực tế cô còn chưa biết tên của đối tượng 419 là gì.

Quý Trạch Tuấn khẽ nhếch một bên miệng, có chút ý tứ.

“Lão nghĩ các con đã sớm quen biết nhau, thế nào lại còn chưa biết tên hả?”. Cụ cố Quý phát hiện ra tuổi mình đã quá lớn, không thể theo kịp suy nghĩ của bọn trẻ được.

“Đây là danh thiếp của tôi”. Quý Trạch Tuấn vừa nghe thấy có người nói chưa biết tên mình, ngay lập tức rút từ trong ví da một tấm danh thiếp đưa cho Lương Hạ và gia đình cô.

“Kỳ cục!”. Quý Hạng Minh thấy con trai mình đưa danh thiếp như thế vừa lo lại vừa giận, con trai của ông sao lại có thể làm như đang giải quyết công việc.

Cụ cố Quý cũng không nói gì, từ nhỏ Tuấn nhi đã bên cạnh cụ được cụ dạy dỗ, tính nết thẳng bé không xấu, cũng là con người có chừng mực, nó làm như thế chắc hẳn cũng có nguyên do của nó.

Quý Trạch Tuấn, thật sự là giàu có đẹp trai, Lương Hạ hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt cụ Quý nói: “Cháu đồng ý”.

Không ai nghĩ Lương Hạ sẽ nhanh chóng đồng ý như thế, nhưng đối với gia thế của nhà họ Quý xem ra cũng không phải là chuyện lạ, làm gì có đứa con gái nào không thích Quý Trạch Tuấn nhà bọn họ, tháng trước cháu gái ruột của Lý phó tổng còn đích thân long trọng mời Quý Trạch Tuấn dự tiệc sinh nhật, nhưng lại bị cụ cố Quý từ chối khéo.

Quý Trạch Tuấn vẫn im lặng không nói gì, không biết nên gọi Lương Hạ là cô nàng mê trai hay là người con có hiếu.

“Tốt, tốt”. Cụ cố Quý rất vui mừng chỉ thiếu điều hận không thể đứng dậy ôm lấy Lương Hạ: “Hãy đi đăng kí ngay bây giờ đi”.

“Ông nội, đăng kí cũng phải quay về thành phố Y, không thể gấp gáp ngày một ngày hai mà làm xong được, nên chờ giai đoạn nguy hiểm của ông nội qua đi đã rồi chúng con sẽ làm”. Trong lòng Quý Hạng Minh căng lên như dây cung vừa khẩn trương lại vừa lo lắng, cơ thể của ông đi qua đi lại làm sao mà chịu nổi.

“Không cần rườm rà, Hạ Minh đi với Tuấn nhi trở về lấy hộ khẩu, Quý Tăng thu xếp người chuẩn bị hôn lễ, Tiểu Hạ và hai vị nhà họ Lương và Lê Cẩm ở lại đây, càng sớm càng tốt”. Cụ cố Quý không một chút lo lắng đến sức khỏe của mình, đặt hôn lễ lên hàng đầu, trong mắt cụ không có việc gì có thể so sánh được với việc hoàn thành hôn lễ ngay lúc này.

“Vâng”. Quý Hạng Minh cũng không dám nói gì, chỉ nghe lời làm theo.

Tất cả mọi người đều làm theo ý của cụ cố, Lương Hạ cũng lên máy bay.

Cô năm nay 22 tuổi, yêu đương còn chưa từng trải qua, thế mà cứ mơ mơ hồ hồ kết hôn. Có lẽ trong tương lai sẽ hối hận, nhưng hiện tại, cô đồng ý kết hôn vì không muốn bố mẹ phải ăn cơm tù, cũng không phải vì giận đối người kia.

Đăng kí kết hôn chỉ vài phút là xong, nhà họ Quý đăng kí không phải xếp hàng, đăng kí vì cụ cố nên nhà họ Quý cũng không tổ chức trong thành phố Y, như thế cũng tốt, chắc là mọi người sẽ không biết.

“Anh là đứa con rất nghe lời đấy, chuyện quan trọng như thế mà cũng không chống đối”. Lương Hạ chớp lấy cơ hội để đả kích chồng chưa cưới.

“Cũng giống nhau”. Quý Trạch Tuấn cởi nút áo sơ mi thứ nhất trên người ra, mỗi lần quay về thành phố đều phải ăn mặc chỉnh tề, thật sự rất phiền.

Đáng lẽ ra đến lượt Lương Hạ nói chuyện, nhưng một lúc lâu vẫn không có thanh âm, Quý Trạch Tuấn tiện quay đầu lại nhìn cô một chút xem sao, chỉ thấy hai mắt Lương Hạ tỏa sáng, nhìn chăm chăm phía dưới cổ anh.

“Cô đang nhìn cái gì thế?”. Quý Trạch Tuấn phát hiện vợ sắp cưới của anh không chỉ háo sắc mà còn mặt dày háo sắc.

“Không có gì”. Lương Hạ nghe thấy giọng nói liền rút đầu quay đi, đáng chết, hoa văn cúc áo của Quý Trạch Tuấn thật đặc biệt.

“Háo sắc”. Quý Trạch Tuấn chỉnh lại áo sơ mi của mình, ý đồ cài lại cổ áo.

“Anh có cỏi hết không phải cũng chỉ để cho tôi xem hay sao”. Cũng không biết lí do vì sao hai người lại có thể cùng lên giường, trước mặt Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ cũng không có lấy nửa điểm xấu hổ, rất thẳng thắn.

“Cô muốn mỗi ngày về sau đều được thoải mái và hạnh phúc trong tương lai chứ?”

“Anh nói thế là có ý gì? Muốn đe dọa tôi hả?” Lương Hạ phẫn nộ nhìn Quý Trạch Tuấn, chẳng lẽ về sau anh sẽ ngược đãi tôi.

“Là do cô đồng ý kết hôn trước”. Quả thật đã mấy năm nay chưa gặp được người con gái nào hoạt bát như Lương Hạ, Ngụy Linh thì thật sự trầm tĩnh.

“Không kết bị sét đánh!”. Lương Hạ xoay người, tượng tưởng về sau sẽ giựt cúc áo của Trác Tuấn ra, lạnh lùng giải lăm.

Thật sự Quý Trạch Tuấn không muốn nói chuyện cùng cô, nông cạn thấp kém, cụ cố vì báo ân mà không thêm để ý đến suy nghĩ của anh.

Quý Hạng Minh nhanh chóng đưa bọn họ quay về thành phố, hôn lễ sẽ được diễn ra ngay ngày mai.

Đêm nay, Lương Hạ và mẹ ở lại trong biệt thự nhà họ Quý, với đẳng cấp đồ đạc như thế này bọn họ lại có thể hưởng thụ nha, nghĩ đến sau này không cần phải trốn nợ, con gái của mình mỗi ngày đều được gọi là thiếu phu nhân, Hạ Vân nhịn không được muốn cảm tạ ông trời đã ban điểm phúc đến cho bọn họ.

“Mẹ, mẹ đã bán thành công đứa con gái của mình”. Lương Hạ đang thử áo cưới quần gia mới đem đến, ở trước gương không ngừng than thở bộ váy mình đang mặc.

“Sao lại là bán con hả? Dựa theo kế hoạch ban đầu, hai mươi năm nay, mẹ vẫn muốn tìm cho con một người đàn ông đẹp trai giàu có! Đồng ý kết hôn cũng là do con đồng ý”. Hạ Vân chỉnh lại làn váy, trong lòng rất ngọt ngào.

“Dù sao bố mẹ cũng phải báo đáp con, về sau không được mua xổ số nữa! Mẹ nghĩ mà xem, nhà họ Quý rất có danh tiếng, nhà báo ngày nào cũng bám theo, nếu bị bọn phát hiện được nhà họ Quý có ông bà thông gia ham mê xổ số sẽ thật sự là dọa người đấy!”.

“Biết rồi biết rồi”. Hạ Vân bỏ ngoài tai, về sau đeo khẩu trang mang kính mắt là được.

Trước khi đi ngủ, Lương Hạ nói chuyện điện thoại giải thích với Chu Hàn, nói dối cô ấy trong nhà xảy ra chuyện, phải đi vay mượn tiền cho mẹ già, Chu Hàn cũng không có nghi ngờ.

Ngày tổ chức hôn lễ

Thành phố Y.

“Kính chào quý khách”. Nghe thấy âm thanh, theo quán tính Chu Hàn nói ra bốn chữ này, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra là Cố Thần và Lăng Kỳ.

“Tôi còn tưởng là người nào cơ!”. Chu Hàn lấy một chiếc đĩa đưa cho Lăng Kỳ.

“Hôm nay chỉ một mình cậu làm à?”. Lăng Kỳ nhận lấy chiếc đĩa, xiên một miếng bánh mì pudding.

“Đúng vậy, Lương Hạ xin nghỉ, chỉ còn mình tớ làm ở đây”. Chu Hàn trả lời bằng giọng điệu thông thường đối với câu hỏi của Lăng Kỳ.

Cố Thần tay vốn để trong túi, dựa người vào một bên tường chờ Lăng Kỳ, sau khi nghe thấy tên của Lương Hạ liền bỏ tay ra vuốt vuốt chóp mũi.

“Xin nghỉ?”. Lăng Kỳ chọn bánh xong đưa cho Chu Hàn tính tiền: “Cậu ấy có việc gì?”.

Bình thường Lăng Kỳ không thích hỏi chuyện của người khác, hôm nay vì sao lại quan tâm đến Lương Hạ, Chu Hàn nhìn cô ta một giây rồi nói: “Hình như trong nhà xảy ra chuyện”.

“Vậy cực khổ cho cậu rồi”. Lăng Kỳ cười, điềm nhiên như chưa từng có chuyện gì.

“Không có việc gì”. Chu Hàn thấy Lăng Kỳ không hỏi nữa nên cũng chẳng muốn nói cái gì.

Cố Thần lại cho tay vào trong túi, Lãng Kỳ hướng về phía Cố Thần cười nhẹ.

“Đi thôi”. Lãng Kỳ kéo tay Cố Thần đi ra khỏi tiệm bánh ngọt.

“Thật đáng tiếc, không gặp được Lương Hạ”. Lãng Kỳ và Cố Thần cùng lên xe buýt, dựa đầu vào vai anh, vẻ mặt hạnh phúc.

“Em đi mua bánh ngọt chỉ vì muốn gặp cô ấy à?”. Cố Thần hơi cau mày, Lãng Kỳ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh.

“Cũng không hẳn là như thế”. Lãng Kỳ ngẩng đầu nhìn Cố Thần: “Đi chơi thì đương nhiên nên mua ít bánh ngọt”.

“Đừng có nhắc đến Lương Hạ nữa”.

“Làm thế nào bây giờ, em cảm thấy rất giống cô ấy”.

“Giống nhau cái gì?”.

“Giống nhau là cùng theo đuổi một người đàn ông”. Lãng Kỳ thân mật dựa vào vai Cố Thần.

Cố Thần thử người một giây: “Không hề giống nhau, cô ấy không giống em”. Mặc dù nét mặt không thay đổi, nhưng lại không thể chiến thắng được lời ngon tiếng ngọt, khiến trong lòng Lãng Kỳ rất thỏa mãn.

6. Chương 6 : Động Phòng Hoa Chúc (thượng)

Trên ti vi, trong tiểu thuyết tiệc kết hôn của cán bộ cấp cao sang trọng hù chết người, cái gì mà Hummer dẫn đường, Ferrari đi bên cạnh, Maserati chở cô dâu, Rolls-Roy ce làm hộ vệ...

Trong khu vực quân đội Bắc Kinh, gia thế đứng ở vị trí thứ ba trong ba vị trí đứng đầu, nhưng hôn lễ lần này lại giản dị lạ thường, nếu hôn lễ giản dị đứng thứ hai thì không ai đứng thứ nhất.

Quý Linh nghỉ hưu, vị trí giám đốc bộ chính trị tín nhiệm giao lại cho Cố Tín thủ hạ tâm phúc của ông. Cố Tín vốn tưởng ông sẽ giao cho con trai của mình là Quý Tăng, cũng chẳng mong đợi gì vào vị trí giám đốc cả, nhưng không ngờ cuối cùng lại giao cho anh, từ một bí thư thăng chức lên làm giám đốc khiến cả gia đình được vẻ vang. Đây là lễ kết hôn duy nhất của chất nội cổ lãnh đạo, mặc kệ thế nào anh cũng phải tặng một phần đại lễ.

Nhưng anh vẫn chưa thể nghĩ ra được nên tặng cái gì làm vừa lòng nhà họ Quý, anh sẽ tặng quà theo hôn lễ. Nếu Cụ Quý đã muốn khiêm tốn như vậy thì anh sẽ tặng món quà trong trường hợp khiêm tốn vậy.

Hôn lễ được tổ chức ở nhà khách của khách sạn, đây chính là bữa tiệc cấp bậc chính phủ. Phải đặt cọc tiền trước ba tháng mới có thể đặt được tầng trên cùng ở chỗ này, tuy cụ Quý đã nhìn trúng chỗ ấy nhưng cũng đành bó tay hết cách, cũng không biết nên áp dụng biện pháp gì để khách hàng đặt trước nhường phòng lại.

Phòng tiệc cũng không có xa hoa chỉ đơn giản xếp mấy bàn ăn dài, vì suy nghĩ cho thân phận của Lương Hạ, phóng viên đều bị ngăn lại ở ngoài cửa. nhà họ Lương cũng không có bạn bè thân thích gì đến tham dự, nhà họ Quý thì cũng chỉ mời bạn bè trong phạm vi thân quen.

Bạn bè của cụ cố Quý còn sống trên đời cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Quan hệ thân thiết thì trừ có cụ cố của Lương Hạ là Lương Dương cũng chỉ còn có cựu thủ tướng bộ ngoại giao là Tiểu Bác. Một cụ ông ngồi trên xe lăn đi vào đại sảnh, năm đó cụ và Quý Linh khi còn là đồng đội đều cùng nhau gặm vỏ cây ăn qua ngày. Nghe nói cô dâu mới cưới là chất của chiến hữu Lương Dương, cụ vội vàng từ trong viện dưỡng lão chạy đến đây, người chỉ luôn luôn sống trong viện dưỡng lão như Lão Tiểu đột nhiên cũng phải bước ra khỏi cửa, chắc phải mệt chết mới có thoát ra được khỏi đám bảo vệ giữ cửa.

“Lão Tiểu hử!”. Quý Linh vừa thấy chiến hữu cũ đến vội đẩy Quý Hạng Minh ra: “Tôi đặc biệt mời ông đến, để ông có thể gặp được người nhà Lương Gia”.

“Đúng đúng, tôi vẫn muốn tìm một cơ hội để cảm ơn, nếu như không có lão Lương, tôi đã sớm chết rét ở Tắc Bắc rồi!”. Tiểu Bác vừa nói nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt. Một năm trước kia, nửa đêm cụ đột

nhiên sốt cao, chần bông thì thiếu, nếu như Lương Dương không đưa cho cụ cái chần của ông ấy thì hiện tại cụ cũng sẽ không thể đứng được ở nơi này rồi.

Nhìn thấy tâm trạng kích động của lão Tiểu, Quý Linh hoảng đến mức vội vàng đi đến vỗ vỗ lưng ông: “Lão Tiểu ông không nên kích động như thế, chú ý đến sức khỏe”.

“Không có gì đáng ngại”. Tiểu Bác khoát khoát tay về phía người đối diện: “Dẫn tôi gặp đi chứ”.

“Quý Lão tiên sinh!”. Lương Chí vốn đang ngồi quay lưng viết bản cam kết, quay lại thì phát hiện Cụ Quý đi vào vội đứng dậy đi đến trước mặt cụ.

“Đây chính là cháu trai của Lương Dương tên là Lương Chí “. Quý Linh vỗ vỗ bả vai Tiểu Bác, ý bảo anh yên lòng: “Đây là đồng đội của ông nội con là Tiểu Bác tiên sinh”.

Lương Chí trợn mắt há mồm, người trước mặt ai mà chẳng biết là cựu thủ tướng bộ ngoại giao, sao lại có thể là đồng đội cũ của ông nội được? Nằm mơ cũng không nghĩ đến con gái kết hôn lại có thể được gặp mặt nhiều vị lãnh đạo như thế này, vội nắm lấy cơ hội đi đến bắt tay: “Cụ Tiểu cứ gọi con là tiểu Lương là được rồi”.

“A Được”. Hốc mắt Tiểu Bác đã có chút ươn ướt, tục ngữ có câu: “chịu ân một giọt nước phải báo đáp cả dòng sông”(1)(Cho chỉ nhận được một chút ân huệ của người khác nhưng cũng phải báo đáp gấp bội), nhưng đã nhiều năm như vậy ông vẫn chưa làm được cái gì cho con cháu của Lương Dương.

“Đi gọi Tiểu Hạ đến đây đi”. Quý Linh vẫy tay ở phía sau lưng Quý Hạng Minh.

“Không cần không cần, cô dâu mới đi đi lại lại bất tiện, lát nữa không phải sẽ thấy sao, bộ dạng tôi ốm yếu thế này chỉ sợ phá hỏng không khí vui tươi”. Tiểu Bác mặt đầy nếp nhăn cười khó nhọc: “Đi ra ngoài thôi”.

“Bố!”. Lương Hạ xách váy từ trong phòng nhỏ đi ra, muốn nhìn xem bố đã học thuộc bản thảo chưa, kết quả lại nhìn thấy hai cụ ông: “Quý...Tăng...Ông nội...”. Liền ăn nói lộn xộn

“Tiểu Hạ đến thật đúng lúc, mau qua đây gặp Tiểu lão tiên sinh”. Lương Chí thấy con gái so với mình còn ngây ngốc hơn vội gọi hồn phách của con trở lại, không thể để mất mặt trong trường hợp này.

“Cụ Tiểu, xin chào Tiểu Lão tiên sinh”. Lương Hạ vẫn mơ mơ hồ hồ chưa hiểu rõ tình hình, cụ ông này nhìn rất quen mắt nha.

“Biết lão là ai không?”. Tiểu Bác cười, nhìn Lương Hạ mặc váy cưới trông thật xinh đẹp, liền nhin không được trêu chọc cô.

“Ách...Đúng a...Hình như...Đã từng nhìn thấy...Trên ti vi”. Lương Hạ không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ đây là chiến hữu cũ của cụ cố.

“Cụ Tiểu thật là xấu hổ, cháu nó trình độ nghề nghiệp học vấn kém”. Lương Chí nắm tay Lương Hạ một cái, nói nhỏ ở bên tai cô: “Cụ Tiểu trước là Thủ tướng bộ ngoại giao”.

“Thủ Tướng!!”. Lương Hạ giật mình kêu lên thành tiếng, đương nhiên người nhà quê đâu thể được gặp mặt người to lớn như thế này.

“Đừng có mà hù dọa trẻ nhỏ”. Tiểu Bác tự nhận mình có gương mặt hòa ái dễ gần, làm sao lại có thể hù dọa đứa nhỏ thành ra bộ dạng này, có thể chụp ảnh đi làm phim hài, : “Chiếc vòng tay này tặng cháu làm quà gặp mặt”.

“Ấy chúng con không thể nhận được, không có công không dám hưởng lộc”. Lương Chí vội đẩy chiếc vòng tay ra, còn trái tim thì rỉ máu, vòng tay của thủ tướng không biết có thể mua được bao nhiêu xô số a!

“Không có công?”. Tiểu Bác cười dịu dàng, hai cha con nhà này thật hài hước, nhớ khi xưa lão Lương cũng thường hay vui vẻ chê đùa mọi người như vậy, động viên tinh thần: “Các người đều có công, công rất lớn”.

“Tiểu lão tiên sinh tặng thì mau nhận đi”. Hiện tại chỉ còn có lão Tiểu còn sống để đến chúc mừng nhà họ Quý, tình bạn của bọn họ bắt nguồn từ những cuộc đấu tranh cho cách mạng để bảo vệ hòa bình: “Lão Lương là chiến hữu của bọn ta, đối với bọn ta đều có ơn, các con là thế hệ sau của ông ấy đối với bọn ta đều là ân nhân”.

“Đúng vậy, ngoan nghe lời, nếu không lão già này sẽ tức giận đấy”. Tiểu Bác cương chiều nhìn Lương Hạ.

Lương Hạ nhìn thấy tay của Tiểu Bác tiên sinh không ngừng run rẩy, cô đang suy nghĩ hóa ra cụ cố của mình là một vị anh hùng: “Cảm ơn ông nội Tiểu”.

Lương Hạ nhất thời kích động gọi “ông nội Tiểu”, nhưng mà lại dọa cho Lương Chí sợ hãi, nha đầu này sao lại dám gọi giống như người thân như thế! Cũng không ngờ được rằng Tiểu Bác cười đến hai con mắt đều biến mất: “Gọi ông nội rất hay, con gọi lão Quý là cụ nội mà chỉ gọi ta là ông nội, điều này chứng tỏ ta vẫn còn rất trẻ tuổi nha!”.

“Ha ha ha...” Trên đầu mọi người đều hiện ra vài vạch hắc tuyến, muốn biết làm sao có thể sống được đến 90 tuổi, vậy thì mời mọi người nên hài hước một chút!

“Chúng ta đi ra ngoài trước, Tiểu Hạ ở lại chuẩn bị thật tốt nhé”. Tiểu Bác ra lệnh vị trí và nhiệm vụ riêng cho từng người.

Bởi vì khách đến không nhiều, suy nghĩ theo trào lưu của bọn trẻ, cho nên tổ chức theo hình thức tiệc đứng, thức ăn ngon từ khắp nơi trên thế giới đều tập trung ở bàn tiệc cưới này, gọi là thịnh yến Thao Thiết(chỉ món ăn ngon như cao lương mỹ vị, uống rượu mua vui) cũng không phải nói quá.

Những hộp quà tặng được đặt ở góc phòng phía đông nam của bữa tiệc, số lượng cũng không nhiều, nhưng đều là những món quà có giá trị. Ví dụ như chiếc vòng Tiểu lão vừa tặng cũng có giá hàng mấy trăm vạn. Vậy mà chỉ là lễ vật tặng Lương Hạ coi như là ra mắt. Quà tặng thật sự là một bức tranh, con trai của Tiểu Lão kinh doanh ở bên Italia mới gửi về bức tranh ba mươi triệu tệ.

Hôn lễ cũng làm theo nghi thức truyền thống, đại diện hai bên gia đình lần lượt đứng lên bục phát biểu, Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ cũng đã trao nhẫn xong, nhưng mà đến thời điểm hôn môi thì có hơi rắc rối một chút.

Quý Trạch Tuấn không để lộ ra bất kì biểu cảm gì, không ai đoán được anh đang suy nghĩ gì, vì thế không thể làm gì khác là đem sự chú ý đặt lên trên người cô dâu mới cưới Lương Hạ.

Phụ nữ khi kết hôn sẽ rất hồi hộp, tuy chú rể không phải người tình trong mộng thì cũng vẫn sẽ như vậy, đến thời điểm phải hôn môi mà Quý Trạch Tuấn lại không biểu lộ điều gì, trong lòng Lương Hạ đang muốn đề cập đến nhưng lời vừa đến cổ họng lại thôi. Lén nghiêng mắt nhìn trộm cụ cố Quý, giống như sắp nổi giận, ngộ nhờ không kiềm chế được trách mắng tên này thì mình cũng sẽ bị mất thể diện- thôi thì liền hướng về phía trên cổ Quý Trạch Tuấn nghiêng người cắn lên môi anh một cái, tiếp đó, gặm mấy cái.

Bạn bè khách khứa đều trầm trồ khen ngợi, cuối cùng cũng qua được cửa ải này.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tiếp đến là mời rượu, Quý Trạch Tuấn ở phía trước làm hết sức lực, Lương Hạ ở phía sau thì tiếp thêm sức lực.

Người nhà nhà họ Quý không hề quan tâm đến hôn lễ, nhưng mà Lương Hạ đã thật sự được gả vào, đêm nay sẽ phải động phòng hoa chúc ở nhà cũ của nhà họ Quý ở Lý Độ.

Phòng cưới, nói chính xác hơn là phòng tân hôn tạm thời, dù sao phòng cưới thật sự là ở thành phố Y. Bởi vì phải chăm sóc cụ cố cho nên mới phải tổ chức lễ cưới chuẩn bị phòng tân hôn ở đây.

Quý Trạch Tuấn bị bố gọi ra ngoài, đoán chừng là nói trước về việc động phòng.

Lương Hạ và Hạ Vân cùng ngồi trong phòng nói chuyện phiếm.

“Hạ Hạ, một lúc nữa con đừng có mà căng thẳng, giữa vợ chồng rồi cũng sẽ phải làm chuyện ấy”. Hạ Vân không nghĩ được cái gì khác ngoài cùng con gái tán gẫu về vấn đề nhạy cảm này.

“Mẹ, mẹ có thể nói qua cho con một chút nhà họ Quý giải quyết mọi chuyện giúp nhà mình như thế nào được không?”. Lương Hạ cũng đã biết chuyện này qua internet, sách giáo dục giới tính, chẳng lẽ còn phải ‘gặp chuyện mới đi ôm chân phật’, cần mẹ cô dạy bảo sao, không thể nói với mẹ đề tài ngượng ngùng này được, định chuyển đề tài.

“À à, việc này ý hả! Ông thông gia trả nợ hết tất cả cho chúng ta, còn đồng ý giúp gia đình mình mở hiệu thuốc”. Hạ Vân nghĩ con gái mình sẽ xấu hổ, dù sao thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, lại không nghĩ ra được con gái mình trong chuyện này đã có ‘kinh nghiệm’.

“Hiệu thuốc?”.

“Đúng vậy, ông nội con trước kia cũng là trợ thủ của bác sĩ, mẹ gả cho cha con là vì nghe được ông nội con làm bác sĩ”. Hạ Vân nghiêm túc nói về việc làm tử tế khiến cho Lương Hạ nhất thời chưa quen.

“Ông thông gia còn không muốn chúng ta phải lo nghĩ, còn nói mở hiệu thuốc ở ngay cạnh chỗ bán xổ số nha!”. Cuối cùng Hạ Vân vẫn chỉ là nói đến vé số.

“Bố mẹ tự đi mà giải quyết tốt công việc của mình đi! Bây giờ còn dựa được vào danh tiếng của cụ cố, chờ đến một ngày nào đó bọn họ không còn để ý đến con nữa, thì ở đấy mà chờ chủ nợ đến đánh gãy hết tay chân đi!”. Lương Hạ còn nghĩ là bố mẹ đã biết cái tà quy chính, aizz chuyện như thế chỉ là ảo tưởng.

“Làm gì có đứa con nào nói với bố mẹ như thế, uống công mẹ nuôi mày!”. Hạ Vân nhìn đồng hồ sắp đến lúc con về quay về vậy cũng phải nhanh chóng đi ra khỏi phòng, còn ngồi lại nữa có khi lại bị con gái khiển trách, làm mẹ đúng là không dễ dàng.

Hình trái tim màu đỏ thẫm dính trên đầu giường, có cảm giác giống như ở trong hotel, khiến trí nhớ của Lương Hạ lại một lần nữa quay trở về đêm 419 đó, say rượu nên tạm thời mất đi trí nhớ, thời gian đã trôi qua lâu như thế trái lại càng ngày càng nhớ lâu.

Chưa nói đến khoái cảm sung sướng, nhưng vẫn có thể làm cho người ta đắm chìm vào trong đó.

“Háo sắc”. Một giọng nam trầm thấp truyền tới. Lương Hạ hoảng sợ, mới phát hiện ra bản thân mình đang hôn lên gối ôm.

“Anh, anh...”. Thật sự Lương Hạ không biết nên nói cái gì.

“Tôi?”. Quý Trạch Tuấn nheo mắt lại nhìn Lương Hạ: “Gọi là – Chồng”.

“Ch...” Chữ phía sau còn chưa có phun ra, Lương Hạ lại tự mắng mình ngu xuẩn cư nhiên lại có thể nghe theo lời Quý Trạch Tuấn, rồi nói: “Anh cũng nên gọi cho tôi nghe một tiếng vợ đi chứ”.

“Chồng đi tắm trước, vợ...”. Quý Trạch Tuấn đẩy ngã Lương Hạ lên trên giường, cúi người thở ra bên tai cô: “Suy nghĩ một chút xem tỷ nữa chơi thế nào đi nhé”.

Đây chính là sức hấp dẫn của đàn ông trong truyền thuyết đây, Lương Hạ một câu cũng không thể thốt ra, chỉ cảm thấy mặt của mình giống như sắp bị thiêu cháy.

Tiếng nước trong phòng tắm mãnh liệt vang lên, ý dâm vô hạn.

7. Chương 7 : Động Phòng Hoa Chúc (hạ)

Một lúc nữa Quý Trạch Tuấn muốn động phòng với cô, cô nên làm cái gì bây giờ?

Nếu mà làm về sau trước mặt anh ta sẽ không ngóc đầu lên được, nếu không làm anh ta có thể sẽ thẹn quá hóa giận muốn ly hôn với cô không hả...

Tiền bạc bố mẹ thiếu nợ dựa vào công việc của cô cũng không thể trả nổi, nhưng cũng không thể giương mắt nhìn ba mẹ bị chặt tay chặt chân, hơn nữa, nếu muốn trả nợ không phải cũng sẽ mang cô đi bán sao, đại trượng phu biết co biết duỗi, cao kiến thứ hai của áp trại phu nhân với chồng xem ra có cơ hội thành công hơn, về sau còn có thể ngẩng mặt lên được, Quý Trạch Tuấn cũng đã 28 tuổi rồi, làm sao có thể bỏ là bỏ cô ngay được!

Có hàng trăm cách đối phó...núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun(2)...

(2): chỉ cần còn sống, liền có tương lai và hy vọng

Lương Hạ lăm bằm lăm bầu một đồng chuyện không liên quan gì đến nhau, chỉ đáng tiếc là Quý Trạch Tuấn không nghe thấy.

Quý Trạch Tuấn cũng không hề chán ghét Lương Hạ, tuy nói là do bề trên sắp xếp hôn sự, nhưng đối với anh mà nói cũng không quá khác biệt, trái tim anh sớm đã sớm nguội lạnh, trong phòng có thêm một người thì cũng chẳng ảnh hưởng đến cái gì!

Lương Hạ chính là một cô sinh viên đại học chưa biết mùi đời, tính tình tùy tiện, có vài phần nhan sắc nhưng mà có đến mười phần háo sắc, cưới cô, về sau cuộc sống của anh cũng sẽ không buồn chán.

“Không thể chờ đợi được?”. Quý Trạch Tuấn đi ra chỉ quần chiếc khăn tắm, liếc một cái đã thấy nét mặt cười gian của Lương Hạ, nhìn không sót một cái gì.

Lương Hạ đang ảo tưởng tình tiết cầm roi quát Quý Trạch Tuấn, giọng nói đột nhiên xuất hiện dọa cô giật mình.

“Nước rãi đang chảy kìa”. Quý Trạch Tuấn từ từ đi về phía giường lớn, dường như châm chọc Lương Hạ đã trở thành niềm vui rồi.

Đối diện với khuôn mặt của kẻ địch, Lương Hạ không một chút sợ hãi, hiện tại cứ để cho anh ta châm chọc đủ, về sau anh ta cũng sẽ phải chịu thôi! “Vóc dáng chồng tôi thật tốt, ah, tôi thấy, u, giống như hình tam giác bị ngược nha!”. Lương Hạ chép chép miệng, chế nhạo ai mà chẳng làm được.

Biết mình cưới phải cô nàng háo sắc, nhưng vẫn không tưởng tượng được mình cưới phải cô nàng háo sắc mặt dày, Quý Trạch Tuấn mặt trầm xuống, ngồi trực tiếp lên giường: “Cô cởi hay là tôi cởi?”.

“A?”. Thật sự sẽ phải làm sao, buổi tối mới uống hai ly rượu vang, ý thức rất tỉnh táo nha, hoàn toàn trái ngược so với lần trước, Lương Hạ nhìn khuôn mặt Quý Trạch Tuấn càng ngày càng đến gần, không khỏi rùng mình.

“Vừa nãy không phải khen tôi giống hình tam giác ngược sao? Có muốn thử sờ sờ qua hay không?”. Trạch Tuấn nâng tay Lương Hạ lên kéo về phía mình, “Lần trước say rượu không được chứng thụ tốt, nên cảm thấy rất hối hận?”.

Cảm giác sờ thực tế thật là tốt, tập luyện cơ bắp cứng rắn như thế để làm cái gì, Lương Hạ nuốt một ngụm nước bọt: “Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, cũng chưa biết được người nào thua thiệt đâu?”.

“Cô thật sự rất muốn cởi hả, vậy tôi không khách khí”. Quý Trạch Tuấn dùng cái tay kia chạm vào mái tóc dày của Lương Hạ, cố gắng tiến thêm một bước nữa. Mấy năm nay, anh cũng không thể không chạm qua cơ thể phụ nữ, nhưng đều không mang theo tình cảm, chỉ thuần túy là thỏa mãn nhu cầu sinh lý thôi.

“Trình tiết của tôi sớm đã bị anh phá hủy, lại còn có cái gì phải sợ chứ!”. Cùng Quý Trạch Tuấn ở chung một chỗ nói chuyện ngày càng cởi mở, những câu rầm rập nói ra này chỉ là thuận miệng, Lương Hạ cũng đang hoài nghi chính mình hình như là nữ lưu manh thì phải.

Đây chính là hôn lữ trong truyền thuyết hả, Quý Trạch Tuấn mạnh mẽ tấn công, đầu lưỡi chính mình bị quây đến ngứa ngáy, đầu tê dại đến bùng nổ. Lương Hạ vừa cố gắng tìm kiếm không khí, vừa cố gắng phản công xâm chiếm lãnh thổ của Quý Trạch Tuấn, nhưng có vẻ như không thành công.

Ngay sau đó không chỉ là môi lưỡi giao chiến, tay Quý Trạch Tuấn không an phận từ trên mái tóc Lương Hạ từ từ đi xuống, đầu lưỡi cũng di chuyển xuống cái cổ nhỏ dùng sức sức gặm cắn.

Lương Hạ thật sự rất muốn hỏi liên si của mình để đâu, để ở chỗ nào? Nhưng— chính là không có cách nào đẩy Quý Trạch Tuấn từ trên người ra.

“Đau không?”. Quý Trạch Tuấn từ phía sau ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lương Hạ, giọng nói vẫn trầm thấp như trước, nhưng xen lẫn cả dịu dàng, khiến Lương Hạ không biết phải làm gì.

“Tốt, rất tốt”. Lương Hạ thành thật trả lời, mặc dù lần đầu tiên không để lại ấn tượng, nhưng sau đó rất đau đớn, hôm nay chỉ thấy cảm giác hơi căng đau một chút.

Quý Trạch Tuấn lật người nằm ngủ bên cạnh Lương Hạ, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp nơi mềm mại xấu hổ của Lương Hạ.

Lương Hạ chôn đầu vào trong chăn, mặc dù Quý Trạch Tuấn ngoài miệng nói không buông tha cô, nhưng hành động vẫn còn săn sóc, ít nhất còn biết quan tâm đến vợ.

“Bùm...”

Muốn chết, mặt Lương Hạ ngay lập tức đỏ bừng, tại sao lại có thể thả rắm nơi yên tĩnh như thế, phá hoại phong cảnh rồi.

“Ha ha”. Sau lưng truyền đến tiếng cười quỷ dị của Quý Trạch Tuấn, cười cái rắm à!

“Đi tắm thôi”. Quý Trạch Tuấn đứng dậy đi vào phòng tắm, khiến Lương Hạ càng xấu hổ hơn, anh thật sự ghét bỏ cái rắm này.

Một đôi vợ chồng hoàn toàn không yêu nhau lại có thể chung đụng đến mức này quả đúng là kì tích, đại khái nguyên nhân là bởi vì Trạch Tuấn lớn hơn Lương Hạ vài tuổi đi, ít nhiều cũng mang theo vài điểm thương tiếc.

Ở khu phố cổ cụ Quý đã dậy từ sáng sớm an vị ngồi trên sân đọc báo, hai ngày nay cơ thể của ông cũng tốt lên nhiều, cho nên mọi người cũng không còn phải lo lắng nữa, suy nghĩ nhiều sẽ ngã bệnh.

Lương Hạ và Trạch Tuấn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, khi tỉnh ngủ cả hai cùng cười, bạn đã gặp qua đầu ở trên đầu, bàn chân đối diện bàn chân, tư thế ngủ thế nào? Nhìn từ trên xuống dưới lại thành hình bầu dục.

Thật ra thì ban đêm Lương Hạ có tỉnh ngủ một lần, bởi vì nằm mơ thấy Cố Thần. Nằm mơ thấy Cố Thần không thêm để ý đến cô sau khi biết những gì đã xảy ra với cô hôm đó.

“Cụ nội dậy thật sớm, bố mẹ chào buổi sáng”. Rửa mặt xong đến chào hỏi các vị trưởng lão, ở nhà thì ngủ giống như xuyên không về thời kì dân quốc, ở đây thì phải tuân theo quy củ: “Ông nội không có ở đây ạ?”.

Chỉ có mẹ của Quý Trạch Tuấn nhìn cô khinh thường.

“Được, ngoan, hôm nay ông nội có việc quan trọng phải đi họp”. Cụ nội Quý cười đến méo cả miệng, chất dậu và chất nội khuôn mặt rạn rở vừa thấy là biết ngay đêm qua đã vô cùng sướng khoái: “Phải mạnh mẽ làm thêm giờ, để cho lão già này được ôm ấp huyền tôn chứ hô hô!”.

“Ông nội bây giờ vẫn còn sớm?”. Quý Hạng Minh không nghĩ đến ông nội lại gấp gáp như thế, dù sao cũng phải đợi Lương Hạ tốt nghiệp đã.

“Không còn sớm!”.

“Vâng, vâng không còn sớm, không còn sớm”.

nhà họ Quý theo lời hứa với Lương Chí và Hạ Vân mua cho họ một cửa hàng bán thuốc, còn gần nơi bán xổ số, không đầy một ngày là có thể chính thức buôn bán được rồi, vì vậy sau khi hôn lễ kết thúc Quý Hạng Minh đã sai trợ lí của mình đưa bọn họ trở về thành phố Y để xử lý công việc, Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn vẫn phải ở lại thành phố chờ đến khi nào sức khỏe cụ nội hồi phục mới trở về.

Quý Hạng Minh còn dặn trợ lí giúp Lương Hạ một việc, đó chính là xin nghỉ làm ở tiệm bánh ngọt. Lý do rất mơ hồ, không đề cập đến một chữ nào nói về việc kết hôn.

Này nhưng lại hại Chu Hàn, trước phải nhanh chóng tìm một người nhân viên mới thay thế công việc, sau còn phải lo lắng không biết rốt cuộc Lương Hạ đã xảy ra chuyện gì. Tại sao lại sai người đến giúp cô ấy nghỉ việc, gọi điện thoại cũng không kết nối được, thật sự là không có tình nghĩa.

Chuyện Lương Hạ nghỉ việc Lăng Kỳ và Cố Thần cũng biết, chuyện này đối với Lăng Kỳ không có ảnh hưởng gì, bởi vì Lương Hạ đã không còn trở thành đề tài giữa cô và Cố Thần, bọn họ cũng không còn vì cô mà cãi vã nữa, vẫn là một đôi kim đồng ngọc nữ trong trường học.

Cố Thần là một người có tâm tư kín đáo, trong lòng Lăng Kỳ vẫn luôn nghi ngờ chuyện giữa anh và Lương Hạ. Cho nên không còn cách nào khác là tạm thời thu tâm tình lại, chờ đưa Lăng Kỳ về nhà mới lộ ra bộ mặt thật.

“Trứng tròn thông minh người làm gì thế hả? Bị muộn rồi này!”. Cô bé Lương Hạ dẩu cái môi nâng một góc 45 độ, đứng trước cửa sổ nhà Cố Thần hô to.

Cậu bé Cổ Thần mở cửa ra, lạnh lùng nhìn Lương Hạ phía dưới: “Từ hôm nay trở đi, tớ không muốn đi học cùng cậu, đồ ngu ngốc không cần quay lại tìm tôi!”.

Cổ Thần xoa xoa chóp mũi, nếu không phải người lớn gặp chuyện, thì vì sao Lương Hạ lại nghỉ việc.

Cho dù có đẩy cô ấy ra xa, cô ấy cũng sẽ không rời khỏi tầm mắt anh, chúng ta vẫn học cùng lớp, cho đến hai năm trước chúng ta vẫn là hàng xóm, bất kể thời điểm nào cô ấy cũng đi theo sau anh.

Vì sao lại đột nhiên biến mất nửa tháng? Rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

Cổ Thần ngồi trong sân nhà bên cạnh, băng ghế đá khiến cho anh có cảm giác quen thuộc, trước kia Tiểu Hạ thường ngồi đây ngây ngốc nhìn anh, mà anh thì giả bộ đọc sách, nhưng trong lòng đều là nghĩ về cô.

Được cụ nội Quý che chở, Lương Hạ yên ổn làm thiếu phụ nhân. Bởi vì ở thành phố Y còn có một cái án tử nên Quý Hạng Minh đã bay về trước rồi, đương nhiên Diêu Lệ Cẩm cũng đi theo, nên chỉ còn dư lại Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn hàng ngày mắt to mắt nhỏ lườm nhau.

Quý Tăng vẫn còn đang tại chức, việc nhà nước bám trên người là nhất định, cho nên nhiệm vụ to lớn là chăm sóc cụ nội Quý đổ lên đầu hai đứa nhỏ, Lương Hạ vì đạo nghĩa không cho chùn bước nên không ngần ngại chăm sóc cụ toàn bộ thời gian.

Quý Linh chưa từng học đại học, cho nên Lương Hạ khi trêu đùa thường hay kể chuyện ở trường học cũng có thể làm cho cụ nội cười được một lúc.

Quý Trạch Tuấn cũng không có ung dung như Lương Hạ, anh ngoại trừ chăm sóc cụ nội còn phải đọc sách, nghiên cứu vụ án, tiến sĩ vừa mới tốt nghiệp đúng là cơ hội tốt để dốc sức cho sự nghiệp. Tuy là cha truyền con nối nhưng không ngờ đến tất cả mọi người đều cho rằng anh là dựa vào mối quan hệ của gia đình.

Khoảng thời gian anh thua trước tòa đối với anh là một đả kích lớn, thứ nhất là anh đã chiếm được thiên thời địa lợi, dù xét về góc nào anh cũng đều không thua; hai là anh thua trong tay của bạn gái cũ, thế nào cũng không ngờ đến anh nói chuyện phiếm Ngụy Linh lại ghi chép lại thành một bản sao, phản cung ngay tại trận. Chỉ số thông minh của anh đặt vào hạng nhất, nhưng lại bại bởi vì tình yêu của Ngụy Linh, anh quá mức chuyên tâm vào lý luận trên sách vở, xem nhẹ lý luận thực tế, so với kinh nghiệm trên chiến trường của Ngụy Linh, kiện tụng vẫn còn non lắm.

Nửa tháng sau.

Bệnh tình cụ nội đã hoàn toàn ổn định, chỉ cần không phải chịu kích động nào thì không cần phải lo lắng, dù trên lưng có công thêm một bao quần áo mấy chục cân, sợ sống thêm vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.

Chắt nội duy nhất mỗi ngày đều chơi đùa với các loại văn kiện, cụ nội nhìn thấy thế rất ngứa mắt, vì thế ông sẽ sắp xếp một bữa tiệc chia tay khó quên.

“Cụ nội, thân thể người như vậy sao có thể ăn thức ăn nhiều dầu mỡ được hả?”. Lương Hạ nhìn ở trước mắt toàn là tôm cá thịt nướng chín, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

“Những thứ này cho các con ăn đấy, chăm sóc lão già này mất không ít thể lực, các con tuổi trẻ phải nên ăn cái này chứ!”. Cụ nội Quý rất yêu quý Lương Hạ, mới có thể làm đồ nướng trên khung sắt cho cô ăn, nếu trước kia mà muốn hả, loại đồ nướng này còn không được phép xuất hiện trong nhà họ Quý.

“Cụ nội, không phải chính người nói ăn những thứ đồ này gây ung thư hay sao?”. Quý Trạch Tuấn cũng rất buồn bực, khi con bé anh muốn ăn cá viên chiên cũng phải bị dạy dỗ nửa ngày.

“Cũng không phải là ngày nào cũng không được ăn, người sống cả đời cũng không phải chỉ vì cái miệng, ngày ngày không ăn thức ăn để tránh ung thư cũng sẽ không ngã bệnh được sao!”. Cụ nội nhìn Quý Trạch Tuấn một cái đầy xem thường.

Trần trường tất nhiên phải đối xử khác rồi, Quý Trạch Tuấn không phản bác lại được, đành phải vùi đầu chịu khổ.

8. Chương 8 : Khói Lửa

Ở Thành phố Y công ty thuốc Lãng Phong bị tố cáo các vị thuốc không đảm bảo chất lượng hòng trục lợi với lãi suất kén kheo gây ra chấn động không nhỏ, ai ai cũng biết, công ty thuốc Lãng Phong là công ty cổ phần hữu hạn lớn nhất thành phố Y, hợp tác lâu dài với các bệnh viện lớn. Nếu bạn bị ung thư, khẳng định đi đến tất cả các bệnh viện, đều là sử dụng thuốc hóa trị của công ty thuốc Lãng Phong.

Thương hiệu được phẩm, và các loại thuốc bất hợp pháp đã ăn rễ vào trong cơ thể người dân, đó là Tô Đan Hồng(3), Địa Cầu Du(4), Tam Tự Tình(5)...vân vân, đều là các loại thuốc độc hại bị phơi bày ra ngoài ánh sáng.

(3): là một loại thuốc nhuộm màu hóa học, không phải là chất phụ gia thực phẩm, trong thành phần hóa học chứa một loại gọi là hóa chất hợp chất hữu cơ $C_{10}H_8$ có độc tính, chỉ dùng trong dầu máy, dầu mỡ...một số ít dùng trong công nghiệp dung môi để làm đẹp.

(4): là các loại dầu kém chất lượng, dầu ăn đã bỏ đi, dầu ăn được sử dụng chiên lại nhiều lần. Sử dụng trong thời gian lâu dài sẽ gây ung thư.

(5): melamine

Một khi phát hiện ra một chút manh mối, các vị lãnh đạo đều muốn tiến hành điều tra kỹ lưỡng, cục y tế nhanh chóng đến đóng quân ở công ty thuốc Lãng Phong. Các phương tiện truyền thông đều đã viết báo tung tin này ra ngoài, không chỉ xưởng thuốc bị cấm xé không buông, mà ngay đến cả các công nhân trong xưởng cũng bị soi mói chòng chọc.

Nạn nhân, cũng là người đang điều trị bệnh càng ngày càng nhiều, những người sau khi sử dụng thuốc của công ty Lãng Phong đều bị run rẩy, chóng mặt và ói mửa liên tục. Thời gian này, người nhà bệnh nhân muốn đến bệnh viện đòi lẽ phải, bệnh viện đem mũi nhọn đổ lên Lãng Phong, chưa đến ba ngày, người nhà bệnh nhân bao vây chặt như nêm cầm trướng ném xung quanh công ty Lãng Phong.

Ở Thành phố Y, danh tiếng họ Lãng nhiều cũng không nhiều, mà ít cũng không ít, dù cho công ty được Lãng Phong là do ông nội Lãng Kỳ sáng chế ra, nhưng hiện tại người đứng đầu lại là bố cô Lãng Bách Thảo.

Lãng Bách Thảo vốn không liên quan lại phải đứng mũi chịu sào, nhứt nhối của quần chúng nhân dân, ánh mắt sắc bén của họ đều đồng loạt chĩa vào phía ông. Ngay đến cả Lãng Kỳ xinh đẹp yêu dấu cũng không thể bước ra khỏi cửa, chỉ có thể ngồi ở trong nhà đan áo len.

Không làm gì được Lãng Kỳ, bạn trai của Lãng Kỳ là Cố Thần bị đem ra mổ xẻ, lại tăng thêm vài phần nổi tiếng. Rất nhiều người cười nhạo không biết Cố Thần sẽ đón nhận và giải quyết sự việc của tiểu thư Lãng Kỳ thế nào. Tuy không phải là con của đại gia có tài sản lên đến hàng tỷ, nhưng tuyệt đối cũng là con cháu của gia đình giàu có.

Bạn gái đang bị xoáy sâu vào cơn lốc của dư luận, Cố Thần cũng không thể làm bất kỳ điều gì, chỉ có thể nhún tin an ủi. Chỉ có duy nhất một người có tác dụng vào thời điểm này, người này chính là luật sư cố vấn của tập đoàn Lãng Phong –Nguy Linh.

Việc kinh doanh của tập đoàn La Phụ chủ yếu là cung cấp các dụng cụ chữa bệnh y tế, chỉ vài năm nay mà đã mở rộng sang lĩnh vực thực phẩm và nước giải khát, tổng giám đốc La Huy là anh trai của mẹ Lãng Kỳ là La Thư, nói cách khác, tập đoàn La Phụ và Lãng Phong đều là sản nghiệp thông gia. Điện tâm đồ trên sàn giao dịch chứng khoán ở Newyork đều giống nhau như đúc, sự khác nhau duy nhất chính là Lãng Bách Thảo không tiêu tiền để sử dụng vào việc gì hết. Hiện tại Lãng Bách Thảo đang bị tòa án cáo buộc, La Thư đành phải cầu sự giúp đỡ của anh trai La Phụ, tất cả các luật sư trong tổ đều được điều đến để trợ giúp tập đoàn Lãng Phong.

Nguy Linh là học trò của Quý Hạng Minh, ngay cả đến con trai của thầy cũng là bại tướng trong tay cô, đương nhiên sẽ là người có tư cách để đứng đầu đoàn luật sư, dẫn dắt toàn đội kháng cáo giúp Lãng Bách Thảo.

Trái đất hình tròn, đi một lát là gặp được người quen. Quý Hạng Minh biết con trai mình vẫn còn canh cánh trong lòng vụ thua kiện lần trước, tháo nút phải nhờ người thắt nút, thuận tiện quyết định thay Quý

Trạch Tuấn tiếp nhận vụ án này, giúp đỡ bào chữa cho những người bị hại. Quý Trạch Tuấn ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng sục sôi ý chí chiến đấu, Cụ nội Quý đã hết bệnh liền dẫn Lương Hạ từ biệt thành phố Bắc Kinh.

Ngồi trên máy bay còn chưa ấm đít, Lương Hạ đã đi thẳng đến hiệu thuốc, Quý Trạch Tuấn cũng không có rảnh rỗi mà đi kiểm soát cô, hành lý giao cho quản gia, rồi ngay lập tức cũng đi đến văn phòng luật.

Hiệu thuốc mở ở trung tâm thành phố nơi có đông đúc người qua lại, kể ra người không biết làm ăn buôn bán cũng sẽ không sợ bị thua lỗ. Lương Hạ đánh giá xung quanh một lượt, thấy ba bốn người mặc áo trắng đứng bên trong, nhưng lại không nhìn thấy bố mẹ ở đâu.

“Tiểu thư cô cần gì?”. Một người mặc áo trắng khoảng chừng bốn mươi tuổi đi về phía Lương Hạ, trên mặt viết: hiệu thuốc này chúng tôi rất rảnh rỗi, không phải vậy thì chúng tôi đã không phục vụ tốt như thế.

“Mẹ tôi”. Lương Hạ đang chuẩn bị quay đầu để tìm chỗ bán vé số liền bị người trung niên mặc áo trắng kéo tay lại.

“Mẹ tôi? Tiểu thư cô chắc chắn là có loại thuốc này sao? Nếu không cháu nói cho dì xem không thoải mái chỗ nào, dì sẽ kê cho cháu một loại thuốc không cần bác sĩ phải kê đơn?”.

“Nhìn cháu”. Lương Hạ đột nhiên nhìn chằm chằm vào dì trung niên mặc áo trắng, khiến cho người phụ nữ trung niên sợ tới mức không dám tiếp tục tranh luận: “Có thấy cảm giác cực kỳ quen mắt đúng không? Có thấy giống ông chủ và bà chủ của thím không?”.

“Giống...”.

Lương Hạ mỉm cười, đẩy bàn tay của người mặc áo dài trắng ra xoay người quay đi.

“Lương tâm có biết xấu hổ không hả!!!”. Lương Hạ hung dữ trừng mắt nhìn bố mẹ đang ngồi ru rú ở trạm bán xổ số: “Liệu một ngày bố mẹ có mặt ở trong hiệu thuốc được mấy tiếng hả”.

Lương Chí không ngờ con gái của mình đã trở lại nhanh như thế, mắt trắng bằng từ trên ghế té xuống. Hạ Vân vội vàng đỡ chồng dậy. Hùng hồn giáo huấn Lương Hạ: “Quát cái gì mà quát! Đây là thái độ đối xử với bố mẹ thế hả?”.

“Mặc kệ bố mẹ đấy!”. Lương Hạ thật muốn đánh vào tay của mình một cái, vì cái đôi vợ chồng dở hơi này mà bán mình, kết quả ngược lại càng tạo cơ hội cho bọn họ làm bậy, lương tâm một chút hối cải cũng không có!

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Lương Hạ giận dữ bỏ mặc bố mẹ một bên, đi dạo lung tung trên đường, không nghĩ đến nhiều khúc cua quẹo, đằng trước lại là trường đại học O.

Ngày nghỉ nên không có nhiều người, Lương Hạ dứt khoát đi vào bên trong nhớ lại kỉ niệm xưa, cũng đã hơn nửa tháng rồi chưa đến trường học.

Ở đại học O, có lẽ người khác sợ nhất chính là ký túc xá, có hai dãy nhà được chia ra thành phía bắc và phía nam, các chàng trai sống ở dãy nhà phía bắc, còn các cô gái sống ở dãy nhà phía nam, ở giữa có một cái cầu nối liền, nói trắng ra hai bên đều thông suốt căn bản nam và nữ có gặp nhau trao đổi cũng không vướng trở ngại, không thể ngủ lại qua đêm, cứ đến 11 giờ từng tốp từng tốp quản lí ký túc xá sẽ đi kiểm tra từng phòng một.

Lương Hạ và Chu Hàn đều sống ở tầng 3 dãy phía nam, Lương Hạ là S208, Chu Hàn là S308, Lăng Kỳ và Chu Hàn ở chung một phòng, mặt sau ban công của bọn họ còn có một cái hồ nhân tạo, ngủ không được sẽ rủ bạn đi dạo vài vòng ở bờ sông. Mở cửa ký túc xá ở phía đối diện là ban công của dãy nhà nam sinh, thường xuyên nhìn thấy ánh sáng nhấp nháy, do ba bốn cánh tay nam sinh chơi game.

Người nào ở phía đối diện Lương Hạ đều không quan tâm, quan tâm nhất là cửa phòng trọ của Cố Thần phòng N208 ở đối diện với cô, có thể tưởng tượng được, Lương Hạ luôn luôn đứng từ phía xa ngắm Cố Thần, còn Chu Hàn đứng trên tầng cười nhạo Lương Hạ, tiếp đó có lẽ thỉnh thoảng Lăng Kỳ cũng vụng trộm nhìn sang.

Thực ra phòng bán bánh mì ở ngay bên cạnh trường học, nghỉ hè ở lại trường là thuận tiện nhất, nhưng khổ một nỗi Lương Hạ và Chu Hàn không muốn hoang phí tiền điện nước, nên hai người bọn họ đành phải trở về nhà.

Đứng ở kí túc xá Lương Hạ lại nhớ đến lời tỏ tình đêm đó với Cố Thần, cái loại cảm giác bị từ chối khiến cho Lương Hạ run rẩy, tại sao thái độ của Cố Thần với cô lại thay đổi lớn đến như thế, trước kia chỉ lạnh nhạt, bây giờ gần như bị bỏ qua.

“Lương Hạ?”

Vừa nhắc đến tào tháo tào tháo đến ngay, đối với giọng nói vô cùng quen thuộc kia, Lương Hạ căng thẳng đến không muốn quay đầu lại, nhưng mà không thể không quay đầu lại được: “Thật khéo”.

“Tớ trở về lấy quyển sách”. Cố Thần nở nụ cười ôn hòa khiến cho Lương Hạ thụ sủng nhược kinh, đã bao lâu rồi anh không mỉm cười với cô.

“Tớ đến đi dạo”. Ngay đến bản thân cũng không tưởng được thanh âm của mình lại hồi hộp đến thế.

“Cậu nghỉ việc rồi à?”. Cố Thần duỗi ngón tay ra xoa xoa chóp mũi: “Tớ nghe Lăng Kỳ nói”.

“Đúng vậy, nhà tớ có chuyện”. Lương Hạ vừa nghe thấy tên tuổi tình địch liền nói chuyện toàn mùi thuốc súng.

Cố Thần rất muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, lúc nhỏ anh cũng biết ba mẹ của Lương Hạ thích dùng tiền đi mua xổ số, Lương Hạ thường bị đói bụng, cũng may bố mẹ của Cố Thần rất quý Lương Hạ, thường mời Lương Hạ vào nhà ăn cơm. Vừa định mở miệng, thì nhìn thấy hai người đàn ông mặc trang phục vệ sĩ đi đến trước mặt Lương Hạ.

“Phu nhân hãy để cho chúng tôi đưa cô về nhà”.

Lương Hạ nhớ đến mình còn một vấn đề khó khăn không nhỏ, chính là mẹ của Quý Trạch Tuấn – Diêu Lệ Cẩm. Ở thành phố Y sẽ không còn được cụ nội Quý che chở. Nếu như không đi theo bọn họ, khẳng định hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, hơn nữa, cô cũng chưa biết nhà họ Quý ở chỗ nào, nên cũng không thể tự do đi lại được: “Biết rồi”.

Quay đầu lại nhìn Cố Thần, cực kỳ rõ ràng, trên mặt Cố Thần tràn đầy thắc mắc, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc để nói chuyện này: “Tớ đi trước”.

Lương Hạ chỉ mới rời đi hơn nửa tháng, anh đã không còn biết rõ mọi chuyện của cô. Đợi đến khi bóng dáng của Lương Hạ ở phía trước hoàn toàn không nhìn thấy nữa, một lúc lâu anh mới đi vào kí túc xá.

“Các anh làm như thế nào mà tìm được tôi ở đây thế?”. Ngồi lên xe Lương Hạ liền đặt luôn câu hỏi, phần lớn cũng đã có thể đoán ra, về sau chẳng phải không cần suy nghĩ cũng đã biết rõ.

“Cơ mật”. Vệ sĩ nhìn Lương Hạ một hồi, rồi phun ra hai chữ này.

Lương Hạ làm một cái biểu tình ,theo dõi thì cứ nói ra, cơ mật cái quỷ gì!

Nửa tiếng sau, Mercedes – Benz dừng lại một bên, quả nhiên biệt thự của nhà họ Quý ở trước mặt cực kỳ đẹp mắt, cây xanh xung quanh, không khí tươi mát.

Đồ dùng trong nhà ở tầng một đều làm bằng gỗ lim, vừa thấy liền biết là gia đình dòng dõi, có quy củ.

“Xin chào thiếu phu nhân, tôi là quản gia Hàn Lập, phu nhân đang ở trong phòng yoga, xin đi theo tôi”. Quản gia mặc tây trang, lưng thẳng lễ độ cung kính chào đón Lương Hạ.

“Chú Lập, có biết mẹ chồng tìm cháu có việc gì không ạ?”. Không vừa ý Lương Hạ chỉ có mẹ chồng, hiện tại bố chồng lại không có ở nhà, nếu như cô bị ăn thịt thì sẽ không có ai cứu cô nha.

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, mời vào”. Hàn Lập gõ gõ lên cửa phòng yoga, làm tư thế mời vào.

Lương Hạ oán hận trong lòng nhìn thoáng qua hàn Lập bước vào: “Mẹ”.

“Không biết mẹ đang tập yoga hay sao? Đứng sang bên cạnh chờ!”. Quả nhiên Diêu Lệ Cẩm không cho Lương Hạ một cái sắc mặt hòa nhã.

Lương Hạ ủ rũ đi đến một góc phòng, đây là chiến tranh mẹ chồng nàng dâu trong truyền thuyết hả? Mới hai mươi hai tuổi lại phải trải qua những thứ như thế này sao?

Dây chằng mẹ chồng thật tốt nha, các bài tập độ khó cao cũng dễ dàng thả lỏng, khó trách năm mươi tuổi mà nhìn vẫn như một cô gái mới lớn, Lương Hạ thầm phát ra bội phục từ trong lòng.

“Khăn lông”.

Lương Hạ chưa kịp phản ứng mẹ chồng đang nói chuyện với mình sao: “Gì ạ?”.

“Một chút kiến thức cũng không có! Đi lấy khăn lông ra đây!”. Diêu Lệ Cẩm hung hăng nhìn chằm chằm Lương Hạ: “Đã nghĩ mình thật sự là thiếu phụ nhân rồi sao!”.

“Con xin lỗi”. Lương Hạ bị một trận mắng không ngừng đổ ập xuống đầu lại đành phải nhận tội, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu nha.

Nhưng mà! Tính cách của Diêu Lệ Cẩm vốn là không xấu, làm như vậy vì bản thân không cam lòng giao con trai bảo bối cho một tiểu nha đầu không có danh tiếng như cô, nếu muốn quan hệ hài hòa với mẹ chồng, e rằng còn phải bắt tay từ cơ bản. Bây giờ phải đợi bố chồng về mới có thể dẹp yên được, thôi thì chính mình tự an ủi bản thân đi.

Quý Trạch Tuấn từ công ty luật đi về, hoàn toàn vui đầu vào vụ kiện, đầu tiên phải phân tích trực tiếp tư liệu, bệnh ung thư phế quản của nạn nhân cũng đã đến giai đoạn cuối, cơ bản đều phải dựa vào tiêm thuốc để duy trì sự sống. Cách đây bốn ngày, trước khi nạn nhân tử vong, mặc dù người nhà bệnh nhân đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng thời gian tử vong sớm hơn so với dự tính rất nhiều, vì thế yêu cầu bệnh viện điều tra, kết quả giải phẫu chứng tỏ hàm lượng thuốc vượt chỉ tiêu, đúng là công ty Lăng Phong là người cung cấp thuốc.

Sau đó có rất nhiều bệnh nhân xuất hiện hàng loạt triệu chứng như thế, tình hình khá gay gắt, gia đình của nạn nhân quyết định khởi tố Lăng Bách Thảo giám đốc của tập đoàn Lăng phong.

“Trạch Tuấn, cái CASE này cũng giống với lần trước, bề ngoài đối với con là có lợi, nhưng sẽ không đơn giản như thế, con lên cân nhắc thật kỹ, nhất là đại diện cố vấn luật sư của Lăng Bách Thảo là Ngụy Linh”. Quý Hạng Minh giao tài liệu cho Quý Trạch Tuấn, theo ánh mắt của con trai có thể nhìn ra nó rất xem trọng vụ án này.

“Con biết rồi”.

“Về nhà ăn cơm trước đã, hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Hạ đến nhà chúng ta, buổi tối có thể nghiên cứu vụ kiện sau”. Quý Hạng Minh vỗ vỗ bả vai Quý Trạch Tuấn, ra hiệu cho con trai công việc có thể ngừng được rồi.

Về sau không được chỉ liều mạng vì sự nghiệp, phải nhớ còn có người vợ đang ở nhà.

9. Chương 9 : Đổi Giường Nhỏ Lại!

Nếu không muốn bị mẹ chồng cần nhand thì có một biện pháp tốt nhất, đứng trước mặt bà bày ra trạng thái im lặng là tốt rồi. Khi nghĩ đến biện pháp này Lương Hạ kìm nén. Kết quả là, trong 50 mét phòng bếp hồi hả chạy ngược xuôi, tranh giành cả công việc của đầu bếp phải rửa rau cắt thịt một phút cũng không được ngừng. Tinh thần cần cù khiến cho Diêu Lệ Cẩm không dám để gần phòng bếp nửa bước, cũng không còn nói những lời khó nghe nữa.

Khi Quý Hạng Minh và Quý Trạch Tuấn lái xe trở về thì đã thấy một bàn thức ăn đầy đặt đến trước mặt, những người giúp việc trong gia đình cũng cảm nhận được cái gọi là ghen hòng nhìn trần trời.

“Hàn Lập, mới đổi đầu bếp à?”. Quý Hạng Minh cởi áo khoác thì mùi thơm cũng bay đến trước mũi, ngửi mạnh một hơi, quay đầu nhìn về phía quán gia.

“Không phải, là thiếu phụ nhân nấu ạ”. Hàn Lập luôn luôn nói năng thận trọng, độ cong của khóe miệng cũng đã lên đến hơn bốn mươi lăm.

Diệu Lệ Cẩm ở một bên không lên tiếng, kỳ thật tư tưởng của bà cũng không có gì xấu, chính là xuất thân cao quý có phần kiêu ngạo, để được đưa con trai xuất sắc nên đương nhiên ánh mắt sẽ hơi bất bễ. Bà cũng không có trông chờ gì vào con mắt chọn thông gia của cụ nội Quý, Quý Hạng Minh cũng không thể có khả năng áp đặt lên trên người vợ độc đoán kia được, nhưng mà Lương Hạ trước mắt thật sự khác biệt một trời một vực so với con dâu trong tưởng tượng của bà.

Nếu Quý Hạng Minh không nghe lời Lệ Cẩm, thì bây giờ trong nhà cũng sẽ không thể có quản gia, người giúp việc được. Đời sống của Diệu Lệ Cẩm từ trước đến nay luôn đòi hỏi phải đạt tiêu chuẩn cao nhất. Lương Hạ làm được một bàn thức ăn này tuyệt đối vượt ra ngoài sức tưởng tượng của bà, đúng ra là được khen ngợi, chỉ là không biểu hiện ra mặt thôi.

“Không ngờ Quý Trạch Tuấn nhà chúng ta cưới được nàng dâu hiền”. Về mặt Quý Hạng Minh siêu cấp vui mừng, nhưng mà rất nhanh đã phát hiện ra nhân vật nữ chính không có ở nhà ăn: “Nhanh đi gọi thiếu nữ nãi đến đây”.

Hàn Lập vừa mới chuẩn bị đi vào phòng bếp, Lương Hạ liền bưng hai bát đồ ăn đi ra ngoài: “Bố chồng bố đã về rồi!”.

“Việc gì phải làm cực khổ như thế, em làm như thế đầu bếp nhà anh đều phải thất nghiệp hết à”. Quý Trạch Tuấn kéo kéo cà vạt ra, trêu đùa trước mặt Lương Hạ.

“Bố mẹ chồng đã chăm sóc em lâu như thế, thế nào thì em cũng phải cảm tạ nha, em tương đối gốc nên không nghĩ ra làm cách nào để lừa cả nhà vui vẻ, cho nên liền làm một ít món ăn thường ngày của gia đình. Đây là món khai vị, bố mẹ nếm thử một chút đi ạ?”. Cảnh tượng như này mà nói đối với Lương Hạ rất xa lạ, nhưng nếu muốn được ở lại đây, phải có dũng khí xuất ra một chút tài nghệ đặc biệt, thật lâu thật lâu trước kia đầu bếp bá bá lương thiện hiền lành đã dạy cho cô nên mới có thể không làm cho mọi người thất vọng.

“Của anh đâu?”. Sắc mặt Quý Trạch Tuấn nghiêm túc, không nhìn thấy được nụ cười quỷ dị đã giấu đi.

“Hôm nay hơi muộn, cũng không kịp ra ngoài mua nguyên liệu, chỉ làm được hai phần, lần sau sẽ làm cho anh”. Lương Hạ thật sự không cố ý nhằm vào Quý Trạch Tuấn, dù sao anh cũng chưa làm gì đắc tội với cô.

Diệu Lệ Cẩm mặc dù thương con trai, nhưng thức ăn ngon trước mặt, vẫn là không nhường được.

Nhưng mà sự sáng suốt của Quý Hạng Minh vượt xa người thường đã chú ý thấy cử chỉ của con trai và con dâu không được đúng lắm, nếu như hai người hoàn toàn xa lạ đột nhiên kết hôn, sau khi cưới vẫn còn nhún nhường khách khí thì cũng còn có thể lí giải được, nhưng biểu hiện nâng khay ngang mày của Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ thật sự tự nhiên, lại làm cho người ta cảm thấy được mập mờ.

Lương Hạ đã đặc biệt chia đồ ăn ra mọi nơi, như vậy cô giúp việc, quản gia cũng có thể ăn ở phòng bếp mà không phải chờ thức ăn bố mẹ ăn còn thừa lại.

Trong khi tất cả mọi người khen không dứt miệng, cuối cùng Quý Trạch Tuấn cũng cảm thấy được Lương Hạ còn có chỗ có tác dụng.

Tuy nói bố chồng đã trở về, Lương Hạ cũng không còn lo bị mẹ chồng khiển trách, nhưng làm việc đến nơi đến chốn đã thành quy tắc, rửa bát cũng phải đích thân ra trận. Bởi vì Quý Hạng Minh có chuyện muốn nói riêng cùng Quý Trạch Tuấn nên cũng không ngăn cản, Diệu Lệ Cẩm đương nhiên là cười híp mắt xem phim.

Quý Trạch Tuấn và Quý Hạng Minh từng người đi vào trong phòng đọc sách, làm nghề luật sư phải đọc rất nhiều sách, toàn bộ tài liệu trừ những thứ hay dùng trong nhà, còn lại thì nhờ người chuyển hết ra bên ngoài, không để lại nhiều sách mà cũng làm cho hai phòng sách chật kín, quả nhiên đúng với câu tiên lốt đường của thư hương rất là nhiều a!

Sau khi Quý Trạch Tuấn và bố ăn xong thì vào phòng đọc sách, định bụng tiếp tục thảo luận về vụ án Lăng Phong.

Không đoán được câu đầu tiên Quý Hạng Minh mở miệng là: “Đổi giường nhỏ bớt đi một chút”.

“...” Thật sự Quý Trạch Tuấn chưa biết phải sử dụng tổ hợp ngôn ngữ như thế nào để trả lời.

“Lương Hạ có phải là mẫu người mà con yêu thích hay không bố không quan tâm, nhưng con đã cưới thì phải có trách nhiệm với người ta, con không có ngõ nghịch với cụ nội khiến bố rất vui mừng, con sẽ phải để ý hơn, cụ nội nhất định sẽ phải người nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Lương Hạ”.

“Vì thế phải đổi giường sao?”. Quý Trạch Tuấn không nghĩ lối tư duy của bố nhảy ra như thế, không thể theo kịp nhịp điệu.

“Giường 2m2 quá rộng, buổi sáng hai con có lẫn cũng không chạm đến nhau!”. Khi nói loại lời nói này sắc mặt Quý Hạng Minh nghiêm túc: “Cũng không hẳn là vì cụ nội, là bố cảm thấy Lương Hạ phù hợp với con”.

Về mặt bố chắc chắn, Quý Trạch Tuấn cũng không phản bác lại, đã rất lâu rồi anh không thể xác định được bản thân mình yêu thích cái gì: “Còn mẹ?”

“Con không cần phải lo, mẹ con cũng không phải cố ý gây khó dễ Lương Hạ”.

“Không còn chuyện gì, con đi ra ngoài trước”.

“Vụ án Lăng Phong, là một cơ hội”.

“Con biết, con sẽ không để bố thất vọng”. Quý Trạch Tuấn quyết định mình chưa cần phải thảo luận với bố, một mình hoàn thành nhiệm vụ lần này, một mình đối mặt Ngụy Linh.

“Đi đi”. Quý Hạng Minh rất tin tưởng vào thực lực của con trai. Chuyện lần trước ông cũng đã phái người đi điều tra rồi, dù sao kinh nghiệm thực chiến của Ngụy Linh nhiều hơn Trạch Tuấn rất nhiều, sử dụng một ít mảnh khoe, cũng may là Quý Trạch Tuấn không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Quý Trạch Tuấn ở trong phòng hai giờ để xử lý vụ án, lúc về phòng ngủ cũng đã mười, Lương Hạ đang nằm trên giường suy nghĩ về cuộc sống.

“Đi ngủ sớm đi”. Dù Lương Hạ không phải là vợ mình, cũng là em gái, chăm sóc là phải, huống chi bây giờ là vợ, càng phải che chở nhiều hơn rồi, Quý Trạch Tuấn nghĩ đến lời nói buổi tối của bố, sau đó đối với Lương Hạ rất nhẹ nhàng.

“Anh uống nhầm thuốc à?”. Lương Hạ mở đôi mắt tròn nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Muộn như này không ngủ thì làm gì? Cần tôi phải nói với cô sao, trẻ con bây giờ muốn suy nghĩ cái gì?”. Quý Trạch Tuấn liếc Lương Hạ một cái, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

“Nói linh tinh một tý thôi, làm gì phải nổi giận như thế”. Lương Hạ u oán nói thầm.

Kết quả giải phẫu của bệnh viện chắc chắn là bằng chứng có hiệu quả nhất, nhưng Quý Trạch Tuấn vẫn muốn tìm thêm một ít chứng cứ nữa, nếu không rất có thể Lăng Phong sẽ tìm được một hình nhân thế mạng tránh được một kiếp này, nếu có thể tìm được người trong nội bộ Lăng Phong thì tốt. Khi tắm Quý Trạch Tuấn vẫn chưa thể ném đi được công việc, xem ra áp lực rất lớn.

Lúc bước ra, Lương Hạ đã ngủ rồi, trước kia không phát hiện, thân hình gầy gò của Lương Hạ nằm trên giường 2m2 dường như có vẻ càng thêm nhỏ bé. Khiến cho quần gia quyết định phải đổi thành giường m8, tình cảnh này chưa được hai ngày thì không còn xuất hiện nữa.

Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lương Hạ, giúp cô đắp kín chăn, không kim lòng nổi ngồi xuống bên cạnh cô. Cô mới chỉ hai mươi hai tuổi, học năm ba đại học, cô làm sao có thể nói với bạn học rằng mình đã kết hôn? Nghĩ đến điểm này Quý Trạch Tuấn lại cười. Nhưng mà tại sao cô lại cau mày? Bình thường, con gái gả được vào nhà như này khi ngủ say cũng sẽ phải cười đến khi tỉnh ngủ, cô háo sắc như vậy sẽ chảy cả nước rãi nữa, nhưng ngược lại vì sao gương mặt cô lại phiền muộn?

“Anh nhìn tôi làm gì?”. Lương Hạ đột nhiên mở mắt nhìn chăm chăm Quý Trạch Tuấn.

“Còn tưởng là đã ngủ say rồi chứ”. Quý Trạch Tuấn bị dọa giật mình, nhưng mà bên ngoài giả vờ bình tĩnh.

“Đang ngủ say, bị anh đánh thức rồi, anh định làm cái gì với tôi hả?”. Lương Hạ ngồi dậy, túm chăn che ngực.

“75B, cũng không phải là chưa từng nhìn qua”. Quý Trạch Tuấn vén chăn lên chui vào, về mặt văn phạm phong khinh.

“Khốn kiếp”. Trong đầu Lương Hạ không có tiền đồ lại hiện ra bộ dạng bị Quý Trạch Tuấn đè phía dưới.

“Tôi còn rất nhiều tinh thần, có muốn tôi thật sự khốn kiếp một lần hay không?”. Bỗng chốc Trạch Tuấn lật tới bên trên Lương Hạ, liếm liếm vành tai của cô.

“Buồn ngủ quá, buồn ngủ quá”. Lương Hạ không chịu khuất phục đẩy Trạch Tuấn ra, buồn bực chui vào trong chăn nghe tiếng tim đập của chính mình.

Tính (tình dục) và yêu của đàn ông có thể phân thành động vật cấp cao a, đối với Lương Hạ, Quý Trạch Tuấn khẳng định không thể có cảm giác yêu thương, nhưng nhìn thấy cô tâm trạng lại rất vui vẻ, không nhìn được trêu đùa cô.

“Cô nghĩ hè chỉ còn một tháng nữa, có muốn làm gì không?”. Hôm nay đặc biệt muốn nói chuyện phiếm với vợ, trong lòng Quý Trạch Tuấn nhất quyết không chịu bỏ qua ý nghĩ như vậy.

“Nghĩ ra rồi sẽ nói cho anh biết”. Lương Hạ ở trong chăn buồn bực trả lời.: “Anh còn nói nữa tôi sẽ mách bố chồng là anh không để cho tôi ngủ”.

“Biết vì sao bố lại che chở cho cô không?”. Quý Trạch Tuấn đẩy lương Hạ từ trong chăn ra: “Ngủ như thế hô hấp không hít được không khí trong lành, bởi vì chồng cô bắt nạt cô, nếu chồng cô không bắt nạt cô, bố chồng cũng sẽ không phải suy nghĩ đến rồi, còn xa lánh nữa cơ, phải không vợ tôi?”.

“Chúng ta đang nói đến chuyện nguồn gốc của vũ trụ à?”. Quý Trạch Tuấn nói xong đầu Lương Hạ cũng muốn bất tỉnh, anh ta thật đúng là cầu nhàu giống mẹ mình, bất kể người nào cũng có thể tán gẫu!

“Không không không, hay là tâm sự thánh kinh đi!”. Khi Quý Trạch Tuấn đối phó với Lương Hạ, đầu óc xoay chuyển rất nhanh.

“Anh còn nhớ trên sách sinh học cơ bắp của phụ nữ rất mạnh mẽ! Chính là chương prôtêin đấy!”. Lương Hạ sử dụng đòn sát thủ.

“Tôi với cô nói về chuyện trứng và tinh trùng được không?”.

...

Sáng thứ hai, cô giúp việc phải đến gọi hai người rời giường, Quý Trạch Tuấn thiếu chút nữa là trễ, lại một lần nữa Lương Hạ bị Lệ Cẩm nhìn chòng chọc.

Văn phòng cao cấp của luật sư trưởng, toàn bộ đều sử dụng thiết bị thông minh, cảnh vật từ cửa sổ đến sàn đẹp như tranh vẽ, những người trẻ có đãi ngộ nghề nghiệp ở phái nữ không nhiều, về phương diện công việc Ngụy Linh là vượt trội, không thể nghi ngờ.

Trong căn phòng rộng như vậy một mình Ngụy Linh ngồi trong ngắn người, bởi vì việc tư cho nên mới nói đối bên kia tìm tư liệu giả của Lăng Phong.

Vừa mới biết Quý Trạch Tuấn nhận vụ án này, lần này nhất định anh ấy sẽ cẩn thận hơn, dự định kích thích anh ấy cũng không dễ dàng, thật sự đúng là trận chiến ác liệt. Hơn nữa chứng cứ trên mặt bàn lại bất lợi, nếu muốn thắng sợ rằng tỷ lệ rất nhỏ, nhưng muốn bảo vệ Lăng Bách Thảo vô tội vẫn còn có hi vọng. Tập đoàn lớn có nhiều nhất chính là tiền và người.

Khiến cho Ngụy Linh lo lắng không phải vụ kiện cáo này, mà là người bạn trai cũ. Ban đầu cô là người đề nghị chia tay, nhưng mà cô nghĩ rằng trái tim Quý Trạch Tuấn vĩnh viễn sẽ không có người khác. Nhưng giới luật sư nhỏ như vậy, hai bố con Quý Gia biến mất khỏi thành phố Y nửa tháng, cẩn thận kiểm tra sẽ có thể tìm ra một số manh mối.

Trên tay chính là tài liệu thám tử vừa mới gửi đến, có mấy tấm ảnh chụp ở sân bay, vệ sĩ hộ tống Quý Trạch Tuấn và một cô gái xa lạ cùng lên máy bay. Qua bóng lưng xem ra còn rất trẻ, cô gái này là ai? Ở phía sau cô, mặc dù Quý Trạch Tuấn không chạm vào phụ nữ, nhưng một vài ngày thì chưa biết rõ, có thể lần trước anh từ chối gặp cô là bởi vì cô gái này? Mà không phải chính cô đã phản bội, lợi dụng anh.

Tư liệu này khiến cho Ngụy Linh không chú tâm đến công việc, ngay cả cơm nuốt cũng không trôi, không ngờ sự nghiệp thành công, ước mơ đã thành sự thật nhưng cũng không vui vẻ, hồi tưởng lại từng chút từng chút một với Quý Trạch Tuấn vẫn là đau lòng.

10. Chương 10 : Trêu Chọc

Cuối cùng tiệm bánh ngọt cũng tìm được người thích hợp để thay thế vị trí của Lương Hạ, chính là lớp trưởng Thi n học cùng lớp Lương Hạ. Mấy ngày hôm trước bởi vì đại lớp trưởng phải trở về trường học phụ giúp giáo viên trợ giảng thu xếp tài liệu, nên thuận đường đến tiệm bánh ngọt mua bữa sáng, tình cờ nhìn thấy thông báo tuyển dụng. Chu Hàn và lớp Lương Hạ quan hệ thân thiết, lại còn học cùng chuyên ngành, hiển nhiên Thi n nhận ra, chỉ là tò mò Lương Hạ đã làm việc yên lành hai năm như thế nào lại từ chức.

Rốt cuộc không cần một người làm hai công việc rồi, Chu Hàn rất vui mừng, nhưng mà hơi rầu rĩ. Việc này chứng tỏ Lương Hạ cũng sẽ không đến nữa, quan hệ đồng nghiệp giữa hai cô tuyên bố tiêu tan. Cẩn thận tính toán, đã hơn hai mươi ngày Lương Hạ không liên lạc với cô aizz, nha đầu chết tiệt kia đi chết đi! Buổi chiều ông chủ và bà chủ trở về nhà để bán nhà, nghỉ ngơi nửa ngày, nhất định phải đến nhà cô để xem xét.

Lương Hạ phụng mệnh của mẹ chồng đi đến văn phòng luật sư đưa cơm cho Quý Trạch Tuấn và Quý Hạng Minh, khi cô xuất hiện người ở văn phòng luật đều đã gọi cơm trưa ở ngoài, vì thế Lương Hạ biết bản thân từ nay về sau sẽ trở thành cô bé giao hàng rồi, nhưng cô không biết Diêu Lệ Cẩm phái cô đi thật ra là để làm tai mắt, tối hôm qua thấy trên âu phục của Quý Hạng Minh có sợi tóc của phụ nữ.

Giai cấp rơm rạ ngồi không quen trên xe sang trọng, Lương Hạ bảo tài xế điều khiển đến con hẻm nhà mình, vẫn là cưỡi xe đạp ngựa sắt thoải mái hơn, tài xế buồn cười nhìn vị thiếu phu nhân này, thật là thú vị, báo cho quản gia biết rồi lạng lẽ đi phía sau xe đạp của thiếu phu nhân.

Lương Hạ đi được một nửa thì hắt hơi một cái, ai đang chửi cô?

Văn phòng luật ở cao ốc tầng thứ 18, tòa nhà này có 66 tầng công ty cao ốc hội tụ đủ các công ty thời trang, nhà cửa, thức ăn, vui chơi. Lãnh đạo các công ty đều là các người đứng đầu ngành công nghiệp ở thành phố Y.

Đáng tiếc Lương Hạ ăn mặc một bộ trang phục quê mùa, với khí chất của tòa nhà cao tầng hoàn toàn không tương xứng, vừa bước ra từ thang máy tầng 18 thì đã bị rất nhiều nữ nhân viên ghét bỏ rồi. May mà khuôn mặt không tệ, đã một thời gian dài dần ông trong văn phòng luật đói khát không được gặp loại mặt hàng đơn thuần này, trái lại rất được hoan nghênh.

“Em gái nhỏ tìm ai thế?”. Đánh giá tầm 25 tuổi, người con trai diện mạo thanh tú đi đến kêu Lương Hạ.

“Em tìm luật sư Quý”. Lương Hạ thấy anh chàng đẹp trai trẻ tuổi cực kì vui sướng: “Xin hỏi phòng làm việc của luật sư Quý ở đâu ạ?”.

Cầm hai hộp cơm đến tìm luật sư Quý? Chẳng lẽ là con gái giáo sư? Không đúng, giáo sư chỉ có một đứa con trai, chính là anh Tuấn được mọi người mến mộ? Anh Tuấn không phải thích mẫu người giống chị Ngụy Linh ư, không hiểu đối khẩu vị từ lúc nào? Đại nào anh chàng đẹp trai hoạt động với tốc độ cao, đột nhiên bị Lương Hạ tiến đến sát mặt mới hoảng sợ trở lại bình thường.

“Khụ khụ, em tìm luật sư Quý lớn hay luật sư Quý nhỏ?”.

“Tìm cả hai.” Lương Hạ nhìn chăm chú vào thẻ công tác của anh chàng đẹp trai, Hàng Triệu, người cũng như tên nha.

“Đi thẳng rẽ phải, luật sư Quý nhỏ ở khoa kinh tế, rẽ trái tiếp là văn phòng của luật sư Quý lớn”. Hàng Triệu còn phải ra ngoài mua bút, buộc lòng đành phải chỉ đường cho Lương Hạ rời đi. Tìm hai bố con luật sư, chẳng lẽ đây là cô giúp việc nhỏ?

“Cảm ơn”.

Lương Hạ đi đến trước cửa văn phòng bố chồng, gõ gõ cửa, nghe thấy: “Mời vào”.

Đô rê mon! Giấy lót tường ở văn phòng bố chồng lại có thể là nhân vật trong phim hoạt hình?

“Sao con lại đến đây?”. Quý Hạng Minh nhìn thấy con dâu mình đến thoáng có chút giật mình, để cho người phụ nữ bên cạnh đi ra ngoài trước.

“Mẹ bảo con mang hộp cơm tiện lợi đến, so với cơm hộp có dinh dưỡng hơn ạ”. Lương Hạ đi đến trước mặt Quý Hạng Minh, đặt hộp cơm ở trên bàn, sau đó chuyển một đôi đũa cho Quý Hạng Minh.

“Trạch Tuấn cưới con, cả nhà chúng ta đều được nhờ nha!”. Quý Hạng Minh vui tươi cúi xuống bắt đầu ăn: “Mang cho Quý Trạch Tuấn đi? Nó ở bên cạnh”.

“Con mang sang cho anh ý, bố cứ từ từ ăn”. Lương Hạ lại thưởng thức giấy dán tường đáng yêu một lần nữa rồi đi ra.

Quý Trạch Tuấn nhận được cái gì như hoa hoa cỏ cỏ, nơ cà vạt không phải là chuyện lạ, phụ nữ yêu mến tặng rất nhiều, nhưng mà lại là lần đầu có người tặng hộp cơm tiện lợi, nam đồng nghiệp, nữ đồng nghiệp khoa kinh tế cặp mắt sáng ngời nhìn cô.

Lương Hạ đem cặp lồng cơm đặt ở bàn Quý Trạch Tuấn, sau đó di chuyển gương mặt đến gần anh, mỉm cười, không nói một câu liền đi ngay.

Luật sư Quý nhỏ trong lòng các đồng nghiệp là người đàn ông độc thân hoàng kim chưa kết hôn, mặc dù phụ nữ liên tục ở xung quanh, nhưng đều là những người phụ nữ quyến rũ, nắm được cánh tay của anh ta thì chỉ hận không thể dán sát lên, vừa rồi chỉ cười một cái liền đi ngay thì chưa bao giờ gặp.

Quý Trạch Tuấn ăn như hổ đói đem đồ ăn quét sạch hết, thời gian bận rộn không ăn được cơm trưa tử tế, chỉ còn có ba ngày nữa là phiên tòa mở ra, lấy được cô vợ tay nghề bếp núc vô cùng xuất sắc, thậm chí món cà tím anh không thích ăn cũng rất ngon.

Đối diện tòa cao ốc 85 độ là tiệm bánh ngọt Cái Thế, Lương Hạ vừa đi ra từ cửa xoay liền nhìn thấy, đại sự không ổn, thậm chí đến cả bạn tốt cũng bị bỏ quên!

Lái xe nhìn thấy thiếu phu nhân định xuống xe cung kính nói: “Thiếu phu nhân, giữa trưa nhiệt độ cao, vẫn nên ngồi trên xe thì hơn”.

“Anh giúp em mang cặp lồng về nhà, rồi nói với mẹ là em đi đến hiệu thuốc một lát”. Nắm tay tài xế, trên mặt Lương Hạ tràn đầy cảm kích, kỳ thật lái xe của quý gia mới chỉ ba mươi tư tuổi, người đàn ông hiền lành không thể chống đỡ lại được sức quyến rũ, Lương Hạ nhân cơ hội xoa chút dầu.

“Thiếu phu nhân muốn tôi lái xe đến hiệu thuốc hả?”. Tài xế cũng ngại về nhà nhàm chán, ở chung một chỗ với thiếu phu nhân vui vẻ hơn nhiều nha.

Đáng tiếc Lương Hạ không thể nhìn thấu ý này, đẩy tài xế vào ghế lái: “Đi đây bái bai!”.

Từ cao ốc đi vòng vèo qua ba chỗ mới đến tiệm bánh ngọt, thật sự là phơi nắng sắp tan ra, Lương Hạ thở hổn hển khóa kỹ xe đạp lại, thì phát hiện ra tiệm bánh ngọt đóng cửa.

“Cả năm cũng không được nghỉ nha!”. Lương Hạ thở hồng hộc dựa vào cửa kính thủy tinh, nhưng điều hòa cũng không thổi đến được.

Chu Hàn không gặp được Lương Hạ, Chu Hàn tự nhiên sẽ nghĩ đến là đi chạy trốn, gõ cửa năm phút đồng hồ cũng chưa có người mở, Lương Hạ còn chưa trở về sao? Có thể cùng bác trai và bác gái đã xảy ra chuyện gì hay không? Chẳng hạn như... Trong đầu Chu Hàn hiện ra cảnh Lương Hạ bị chủ nợ đuổi giết, một loạt cảnh tượng bán của cải lấy tiền mặt.

“Đing đing đing” tiếng chuông vang lên, kéo Chu Hàn trở về thực tế, Lương Hạ? Chẳng lẽ cô ấy phải thăm dò ở cửa trước?

“Tiểu Hạ tử!”. Chu Hàn bắt chước ngữ điệu của hoàng hậu, chuẩn bị dạy dỗ cái người vô lương tâm kia một phen.

“Hoàng hậu nương nương con tìm người thật khó!”. Đây là - ác nhân cáo trạng trước. Lương Hạ không tìm thấy Chu Hàn đành phải nộp tiền hóa đơn tháng trước, may mắn là điện thoại ở trong túi, với cả chủ yếu mượn được sạc pin của anh chàng đẹp trai mới tạm thời mở được máy.

“Bản cung tìm người còn khổ hơn”. Chu Hàn thật muốn đem Lương Hạ ở ngưỡng cửa sổ đá lăn xuống cây xương rồng, đặc biệt chính kẻ nào đó nửa tháng không chịu mở máy.

“Hoàng hậu nương nương tôn kính xảy ra chuyện gì? Tiểu Hạ tử đãi người uống tổ yến đây!”. Nhiều người như vậy ngôn ngữ của cô cũng không kiêng dè mọi người ở xung quanh, thật vất vả mới tìm được Chu Hàn, Lương Hạ nước mắt sắp rơi đầy mặt rồi. Nhưng mà cô không biết tất cả mọi người ở phòng kinh doanh đều nhìn cô, anh chàng đẹp trai cho cô mượn đồ sặc cũng phải cười rút.

“Bản cung, đang đứng ở cửa nhà người! Qua đây tiếp giá!”. Chu Hàn vốn định tức giận, nhưng bị Lương Hạ đùa đến không còn sức lực.

“20 phút sau tiểu nhân đến liền!”. Lương Hạ không thể không tin Chu Hàn thật sự đã đến tìm cô, lại còn tìm đến tận cửa nhà.

“Mỹ nữ rất hài hước nha!”. Anh trai cho mượn đồ sặc pin buồn cười nhìn Lương Hạ: “Tôi cũng học đại học O”.

“Anh cũng biết tôi học ở đại học O?”. Lương Hạ nháy hai mắt tò mò, thì ra bản thân mình là người nổi tiếng? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, từ trạng thái khó chịu bắt đầu chuyển sang hài hước.

“Tôi là Mạc Tước khối 10 hệ nghệ thuật, ở ký túc xá có gặp qua cô”. Mạc Tước tự giới thiệu rất logic.

Lương Hạ như thế nào cũng không nghĩ đến về sau sẽ có quan hệ gần bó chặt chẽ cùng với cái người Mạc Tước này, nhưng mà hiện tại không thể cùng anh ta nói chuyện phiếm: “Gọi tôi là Lương Hạ, chỉ có điều bây giờ tôi còn có việc, cảm ơn anh đã cho tôi mượn đồ sặc, về sau có cơ hội sẽ mời anh uống trà”.

Nhìn bóng dáng trước mặt chạy như điên, Mạc Tước đẩy gọng kính, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Rốt cuộc kịp chạy về tiếp giá, Lương Hạ đã ướt đầm mồ hôi, giống như một cô nông thôn vừa đi cấy mạ trở về: “Hoàng, hoàng hậu, nương nương...”

“Hoàng nhĩ muội hử, bộ dạng của người người không ra người quý không ra quý không hiểu là giống cái thứ gì nha!”. Về mặt Chu Hàn ghét bỏ, trong lòng lại thương vô cùng, nhưng mà nhìn qua Lương Hạ đã buộc tóc gọn gàng xem ra không có việc gì.

“Đi uống tổ yến nha?”. Lương Hạ cầm giấy ăn lau hết mồ hôi ở trên mặt, mặt ngẩng lên ánh mặt trời: “Toàn bộ nguyên chất nha”.

“Cậu trúng xổ độc đắc hả?”. Chu Hàn nhìn Lương Hạ lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

“Đúng vậy!”. Đương nhiên Lương Hạ sẽ không nói ra sự thật.

Phục vụ cầm menu đặt lên trên bàn, biểu tình trên mặt Chu Hàn bắt đầu vắn vẹo.

“Đây là - Tổ yến?”.

“Là muối tổ - bánh cao lương hấp muối tổ, nên ăn rất bổ”. Lương Hạ đành hoàng lấy một cái nhét vào miệng. Lần trước đi dạo ở đại học O nhìn các cặp tình nhân khi ăn rất say sưa ngon lành, cô nghe được là mua ở hẻm phía sau đại học O.

“Tiểu Hạ tử cậu thay đổi rồi”. Chu Hàn vắn mặt của Lương Hạ sang một bên, thái độ nghiêm túc nhìn ánh mắt làm như vô tội của cô.

“Tiểu Hàn tử tở...”

“Gọi hoàng hậu”.

“Hoàng hậu nương nương, con không thay đổi, đúng không?”. Lương Hạ chớp chớp mắt, lại thêm vô tội.

“Bản cung nói người thay đổi, thì là thay đổi. Người từ trước rất keo kiệt”. Chu Hàn nâng cằm Lương Hạ, ý đồ dò hỏi cái gì đấy.

“Ăn muối tổ của cậu đi!”. Lương Hạ thừa dịp Chu Hàn không chú ý, cầm lấy một cái bánh ngô nhét đầy miệng Chu Hàn.

“Tháng trước cậu chết ở đâu hả?”. Cuối cùng Chu hàn nói thẳng vào vấn đề chính, để xem Lương Hạ lấy cái cớ gì để qua loa với cô.

Lương Hạ chưa có chuẩn bị kỹ càng để nói mọi chuyện ly kì phát sinh ngoài dự tính tháng trước cho cô bạn thân chí cốt, miệng Chu Hàn không nhỏ, một truyền mười mười truyền trăm, học kì sau đừng nghĩ sẽ vượt qua, nhất là truyền đến tai Cổ Thần.

“Nô tài đáng chết, bà con xa ở quê kết hôn, giữ lại quá nhiệt tình không để cho con đi”. Lương Hạ càng nói càng hăng say, kể chuyện giống như thật: “Cậu có phải định hỏi tớ vì sao không sạc pin không? Bởi vì tớ quên mang theo sạc pin, ở Hương Hạ không có ai dùng loại điện thoại di động này”. Nói xong móc điện thoại hộ mệnh của mình quơ quơ.

“Màu đỏ tím à!”

Đúng là Chu Hàn tin ngay.

Vụ kiện của Lăng phong khiến cho Lăng Kỳ không thể tùy tiện bước ra khỏi cửa, tự nhiên giảm bớt hẹn hò với Cổ Thần, tính ra, cũng đã ba ngày hai người không gặp nhau rồi. Mặc dù mỗi đêm đều gọi điện thoại, nhưng Lăng Kỳ vẫn không nhận được muốn lên chạy ra ngoài. Mọi người ở đại học O đều cho rằng cô là nữ thần cao ngạo, thực ra cũng chỉ là nữ nhân hẹp hòi,

Cổ Thần khuyên Lăng Kỳ không được, không thể làm gì khác hơn là theo lời hẹn đúng 8 giờ gặp mặt ở hẻm sau đại học O.

Màn đêm buông xuống, Lương Hạ phải đất đứng dậy chuẩn bị rồi đi, mãi nói chuyện phiếm với Chu Hàn quên mất cả thời gian, tối rồi mới phát hiện đã hơn tám giờ, đoán chừng lúc về thể nào cũng bị mẹ chồng dạy dỗ.

“Cổ Thần”. Lăng Kỳ xuất hiện ở sau lưng Cổ Thần, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Cổ Thần quay người lại, Lăng Kỳ liền bổ nhào vào lòng anh, ôm lấy anh: “Rất nhớ anh nha...”

“Sao lại không nghe lời, bị phóng viên nhìn thấy thì biết làm sao bây giờ”. Cổ Thần yêu chiều xoa xoa tóc Lăng Kỳ.

“Nhìn thấy anh liền tốt, khi em đi về được một lúc, bố mẹ đang trao đổi với luật sư em liền lặng lẽ trốn ra đây”. Lăng Kỳ nói xong kiễng chân hôn lên môi Cổ Thần.

Toàn bộ một màn này đều rơi vào trong mắt Lương Hạ và Chu Hàn.

11. Chương 11 : Lấy Chồng Như Bán Thịt

Trong con hẻm tĩnh mịch phát ra ánh sáng hoàng hôn lơ lửng, một đôi tình nhân bình thản quấn quýt vào nhau, làm cho khán giả đều cảm nhận được tình ý nồng đậm. Nhưng mà ngọt ngào như vậy, ước chừng duy trì được năm phút thì bị ánh đèn flash đáng ghét phá hỏng.

Lăng Kỳ sợ đến mức vùi đầu vào trong lòng Cổ Thần, cơ thể run rẩy, bộ dạng hoảng sợ khiến Lương Hạ cách đây không xa trong lòng sinh ra một tia hả hê: “Quả thật tớ là người xấu”.

“Cậu bây giờ mới biết à!”. Chu Hàn giễu cợt Lương Hạ, nhưng mà cô không lý giải được trong đầu Lương Hạ đang suy nghĩ gì.

Cổ Thần ngẩng đầu định tìm vị trí camera, lại thấy Lương Hạ vừa mới chuẩn bị quay đầu rồi đi.

Sau đó hai người nhìn nhau một giây, Lương Hạ lúi cúi Chu Hàn như đang chạy trốn.

“Cậu đã thấy rồi sao?”. Cổ Thần nhìn bóng hình kia từ từ mờ hồ, ngẩn ngơ tự lẩm bầm.

“Thấy cái gì?”. Dù sao Lăng Kỳ cũng đứng gần anh, còn tưởng rằng Cổ Thần đang nói chuyện với cô.

“Phóng viên, hình như đi rồi, anh đưa em về nhà”. Cổ Thần kéo tay Lăng Kỳ, đi về hướng ngược lại, chỉ là một tay khác vuốt vuốt chóp mũi, tâm tư minh bạch, Lăng Kỳ biết nhất định Cổ Thần đang có chuyện gì giấu cô.

Chỗ ở của Lương Hạ và Chu Hàn một nam một bắc, vì thế sau khi tách ra Lương Hạ liền đạp xe trở về nhà họ Quý.

So với tưởng tượng của cô còn tồi tệ hơn, không chỉ có Diêu Lệ Cẩm, cả gia đình đều ngồi ở phòng khách chờ cô.

“Bố mẹ, cũng, đều ở đây à”. Lương Hạ siết chặt vạt áo, cảm giác giống như bị lột da.

“Trong mắt cô không có chồng à? Đi về cũng không chào hỏi chồng mình!”. Diêu Lệ Cẩm sử dụng ánh mắt giết chết tế bào còn sống của Lương Hạ, vợ lại không chào hỏi chồng.

“Chào, anh”. Lương Hạ cúi đầu, chính mình tạo ra cái nghiệt gì, ba người biểu diễn thảm vấn tại nhà, chẳng qua cũng chỉ đến tám rưỡi thôi nhé, có muộn quá đâu!

“Cô mới đến nhà chúng tôi được một vài ngày, thế mà không biết lớn nhỏ!”. Lúc này thật sự Diêu Lệ Cẩm đã bắt được gót chân A-sin của nàng dâu, chuẩn bị văn chương trách tội.

- gót chân A-sin: điểm yếu, chỗ sơ hở.

“Từ lần sau không về nhà ăn cơm tối thì nhớ báo trước một tiếng, đừng làm cho người nhà lo lắng là được rồi”. Rốt cuộc Quý Trạch Tuấn lên tiếng giải cứu Lương Hạ,: “Lệ Cẩm, tiểu Hạ đi đến chỗ bố mẹ chắc chắn là có vấn đề gì đấy, lần này coi như chấm hết, giải tán giải tán”.

Vì muốn cho chồng mình một chút mặt mũi, Diêu Lệ Cẩm không truy cứu nữa, khoát khoát tay ý bảo Lương Hạ đi lên tầng, nhưng nguyên nhân bà nổi giận thật ra là vì Lương Hạ không nấu cơm tối.

Quý Trạch Tuấn vốn không can thiệp vào các loại chuyện gia đình vụn vặt này, vẫn bị mẹ kéo từ trong phòng đọc sách ra, tuyên bố kể từ bây giờ quản lý và giáo dục con dâu. Lúc đầu vẫn còn rất bất mãn không tình nguyện, nhưng nhìn nha đầu kia trước mặt anh điệu võ dương oai nhưng đứng trước mặt mẹ chồng bộ dạng lại rụt rè sợ hãi thì đặc biệt vui vẻ.

“Đi đến hiệu thuốc có cần thiết phải về muộn như thế không?”. Quý Trạch Tuấn đi theo Lương Hạ vào phòng ngủ, tựa vào cánh cửa đặt câu hỏi người trên giường, ánh mắt Lương Hạ mờ dần.

“Sao anh không đi vào phòng đọc sách làm việc đi?”. Lương Hạ thật sự mệt mỏi không muốn trả lời, liền hỏi ngược trở lại.

“Cô ở đây thì tôi lại không muốn đi rồi”. Quý Trạch Tuấn đối với bản thân rất có tự tin, nói hai câu lời ngon tiếng ngọt còn sợ không thu phục được một cô sinh viên sao, với cả công việc, vẫn chưa tìm ra được điểm đột phá.

Lương Hạ ngồi dậy, nhìn thẳng vào Quý Trạch Tuấn: “Tôi rất mệt mỏi, hôm nay ngủ ngoài sân”. Nói xong liền đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Quý Trạch Tuấn không tốn chút sức nào kéo Lương Hạ lại: “Cô mệt mỏi cái gì?”. Anh đường đường là tiến sĩ lại không nghĩ ra được vợ mình phiền muộn cái gì, chung thân đại sự đều đã giải quyết, bố mẹ lại có việc làm, còn có thể sầu cái gì.

“Tôi mệt mỏi, tại nhà của anh, tôi, không có tự do”. Cánh tay của Lương Hạ bị Quý Trạch Tuấn gắt gao nắm lấy, mặc kệ anh dùng sức thế nào cô đều cúi đầu, bởi vì ánh mắt của Quý Trạch Tuấn khiến cho cô phiền não, bất an.

Con gái bây giờ đều muốn được gả vào nhà giàu được gọi thiếu phu nhân, áo tới chỉ duỗi tay, cơm tới chỉ há mồm. Lương Hạ cũng không nằm trong ngoại lệ, Quý Trạch Tuấn đột nhiên cạy răng môi Lương Hạ ra, nói một câu sâu xa: “Đừng nghĩ không làm mà hưởng”.

Lương Hạ ngay lập tức bị một cú sốc giống như điện giật, bọn họ chỉ làm tình, chưa từng đứng hôn như thế này, cái gì không làm mà hưởng? Cô thật sự chán ghét bản thân không thể làm mọi chuyện cho riêng mình, chỉ có thể ở nhà nghe mẹ chồng sai khiến, quan trọng nhất là, cô không được trả giá vì tình yêu đích thực của mình, giống như mỗi ngày đều dùng sức lao động để đổi lấy tiền bạc trả nợ cho bố mẹ mình, trong nhà một chút ấm áp cũng không có.

“Ừm”. Thế nhưng anh cắn môi cô, đau chết. Lương Hạ phản xạ có điều kiện nâng đầu gối lên thúc vào tiểu bảo bối của anh.

“Chết tiệt!”. Quý Trạch Tuấn buông lỏng Lương Hạ ra: “Chỗ này có thể tùy tiện đá sao”.

“VẬY Ở CHỖ NÀY CỦA TÔI CÓ THỂ TÙY TIỆN CẮN HẢI”. LƯƠNG HẠ CHỈ MIỆNG MÌNH, ĐẶC BIỆT CÒN ĐANG CHẢY MÁU.

“AI BẢO CÔ KHÔNG NGHE LỜI”. QUÝ TRẠCH TUẤN KÉO LƯƠNG HẠ VÀO PHÒNG TẮM, CẦM KHĂN LÔNG NGĂN CHẶN ĐÔI MÔI CÔ: “MÔI RÁCH THÌ SẼ NHANH CHÓNG LIỀN DA, NƠI ĐÓ CỦA ĐÀN ÔNG HƯ KHÔNG THỂ TỰ KHỎI ĐƯỢC, CÔ CÓ THỂ DÙNG CHIÊU NÀY ĐỐI PHÓ VỚI NGƯỜI XẤU, NHƯNG KHÔNG THỂ SỬ DỤNG VỚI CHỒNG CỦA MÌNH, NẾU KHÔNG THUA THIẾT KHÔNG PHẢI CŨNG LÀ CÔ SAO?”.

“BIẾT RỒI, SO VỚI BỐ TÔI CÒN LẢI NHỎ HƠN Đấy!”. LƯƠNG HẠ GIƠ TAY ĐẨY KHĂN LÔNG RA, SAU ĐÓ CHẤP TAY TRƯỚC NGỰC HƯỚNG VỀ PHÍA TIỂU BẢO BỒI CỦA QUÝ TRẠCH TUẤN VÁI LẬY: “THẬT XIN LỖI, BẠN CỐ GẮNG BÌNH PHỤC THẬT KHỎE NHA”.

QUÝ TRẠCH TUẤN CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ NAM THANH NIÊN NGÂY THƠ, DÙ GÌ CŨNG ĐÃ TRẢI QUA ‘SÓNG TO GIÓ LỚN’. NHƯNG HÀNH ĐỘNG CỦA LƯƠNG HẠ CŨNG QUÁ CHẤN KINH, NỮ SINH TUỔI TRẺ QUẢ NHIÊN RẤT CÓ SỨC SÁNG TẠO VÀ NĂNG ĐỘNG AH.

“CÔ CÒN KHÔNG BÁO CÁO ĐI ĐẾN HIỆU THUỐC LÀM GÌ!”. ĐÔI TAY QUÝ TRẠCH TUẤN VÒNG SAU LƯNG LƯƠNG HẠ, DƯỜNG NHƯ ĐẶT Ở TRÊN EO CỦA CÔ, CỰC KÌ MỜ ÁM.

ANH TA BỊ TÌNH TRỪNG DỒN LÊN NÃO À, CÁI NHÌN NÀY TRÀN ĐẦY KHIÊU KHÍCH, LƯƠNG HẠ NGAY LẬP TỨC ĐỔI THÀNH VÊ MẶT VÔ TỘI: “CÓ THỂ CHO EM MỘT CHÚT TỰ DO KHÔNG ÔNG XÃ”.

“CÔ CÓ THỂ VỀ MUỘN, NHƯNG CÔ PHẢI NÓI CHO TÔI BIẾT CÔ LÀM CÁI GÌ!”. QUẢ NHIÊN QUÝ TRẠCH TUẤN SỚM ĐÃ LẬP RA MƯU KẾ, HAI TAY THÁO THẮT LƯNG PHÍA SAU LƯNG LƯƠNG HẠ RA. ÁNH MẮT DƯỜNG NHƯ MUỐN QUẤN ĐẾN BÊN KHÓA KÉO.

“NẾU TÔI TÌNH NGUYỆN XXOO NHƯNG SẼ KHÔNG NÓI TÔI LÀM GÌ, ANH NGHĨ TÔI CÓ PHẢI RẤT CÓ TIẾT THÁO(1) KHÔNG?”. NGƯỜI TRUNG QUỐC CÓ CÂU NÓI RẤT ĐÚNG NHA, THẮNG VÌ ĐÁNH BẤT NGỜ, ĐỐI VỚI LOẠI ĐÀN ÔNG THEO CHỦ NGHĨA MẶT LẠNH: “MUỐN BẰNG TAN PHẢI LÀM ANH TA ĐÔNG LẠNH”.

(1): KHÍ PHÁCH PHẨM HẠNH

“TÔI SẼ”. QUẢ NHIÊN QUÝ TRẠCH TUẤN KÉO KHÓA XUỐNG: “TÔI THÍCH CHẠM VÀO PHỤ NỮ CÓ TIẾT THÁO”.

“A!”. ĐỘT NHIÊN BỊ CỎI QUẦN ÁO ĐẨY MẠNH VÀO BỒN TẮM, KHIẾN LƯƠNG HẠ SỢ TỚI MỨC KÊU LA LÊN MỘT TIẾNG, ÂM THANH PHÁT RA RẤT NHANH ĐÃ BỊ CHẶN LẠI.

CẢM GIÁC ÁO LÓT BỊ DÍNH NƯỚC KHÔNG THOẢI MÁI, LƯƠNG HẠ CỐ GẮNG ĐIỀU CHỈNH LẠI TƯ THẾ MỘT CHÚT, NHƯNG LẠI BỊ QUÝ TRẠCH TUẤN KÌM HẪM GIỮ LẠI, KHÔNG GIAN LẠI NHỎ, BỊ ĐỀ XUỐNG KHÔNG CÓ CÁCH NÀO NHÚC NHÍCH. CHỈ CÓ THỂ CỐ HẾT RA MỘT CHỮ: “NẶNG~”.

QUÝ TRẠCH TUẤN KHÔNG BIẾT BẢN THÂN BỊ LÀM SAO NỮA, TÓM LẠI LƯƠNG HẠ VỪA NÓI ANH LẠI NGHĨ MUỐN CHẠM VÀO CÔ, BỊ ĐÀN ÔNG ĐỀ LÊN TRÊN ĐƯƠNG NHIÊN LÀ NẶNG, RÕ RÀNG NÊN ĐỂ CÔ Ở PHÍA TRÊN THÌ TỐT HƠN.

CÁC TẦNG LỚP DƯỚI VÙNG DẬY HÁT KHỞI NGHĨA NHA, LƯƠNG HẠ NẪM Ở TRÊN NGƯỜI QUÝ TRẠCH TUẤN, 75B TRÒN ĐỈNH DỰNG LÊN LÀM TRUNG GIAN GIỮA HAI NGƯỜI, THEO TIẾT TẮT CỦA NỤ HÔN HƠI RUNG RUNG. DÂY BUỘC TÓC CŨNG BỊ QUÝ TRẠCH TUẤN THÁO RA RỒI, TÓC DÀI TỪ CỔ RƠI XUỐNG DỌC GƯƠNG MẶT NỬA KHÔ NỬA ƯỚT DÍNH LÊN TRÊN NGỰC LƯƠNG HẠ BỘ DẠNG QUYẾN RŨ RẤT ĐỘNG LÒNG NGƯỜI, KHIẾN CHO NGƯỜI TA KHÔNG THỂ TỰ THOÁT RA ĐƯỢC.

NGÓN TAY PHẢI TỪ CÁI MÔNG MỀM MẠI TỰ DO ĐI ĐẾN KHU RỪNG RẬM BÊN CẠNH, KHÊ CHẠM HAI VÒNG RỒI BẮT ĐẦU NHẸ NHÀNG XOA BÓP, TRÊU CHỌC LƯƠNG HẠ LIÊN TỤC THỞ GẤP, MỘT VÀO MỘT RA ĐỀU CỰC KÌ NÔNG, RÕ RÀNG MUỐN CỐ Ý TRÊU CHỌC, NGAY KHI LƯƠNG HẠ KHÔNG CHỊU ĐỰNG NỔ, KHÔNG THÈM ĐẾM XỈA ĐẾN HÌNH TƯỢNG ĐẨY CÁI MA TRẢO KIA RA, DĨ NHIÊN NGÓN TAY QUÝ TRẠCH TUẤN XẢO TRÁ TRƯỢT HAI NGÓN TAY VÀO BÊN TRONG.

“ÁCH~”. LƯƠNG HẠ NẪM TRÊN VAI PHẢI QUÝ TRẠCH TUẤN, MỘT CÁI GIẬT KHÊ CẮN MỘT NGỤM. SO SÁNH LẦN NÀY VỚI HAI LẦN TRƯỚC RÕ RÀNG VƯỢT XA, TIẾT TẮT GIỐNG NHƯ DÀI ĐẰNG ĐẰNG, LÀM CHO NGƯỜI TA MUỐN NGỪNG MÀ KHÔNG ĐƯỢC. THÌ RA CÒN CÓ RẤT NHIỀU CHIÊU THỨC QUÝ TRẠCH TUẤN KHÔNG XUẤT RA.

“A~~”. LƯƠNG HẠ CẢM GIÁC ĐƯỢC CHẢY MỘT THỨ GÌ ĐÓ RA NGOÀI, ĐỒNG THỜI LẠI BỊ QUÝ TRẠCH TUẤN ĐẨY ĐỨNG DẬY, CƯỜI TRÊN BỤNG ANH, CÂY GẬY KIA MỚI VỪA NẤY BỊ CÔ ĐÁNH BẬY GIỜ OAI HÙNG HIÊN NGANG ĐỨNG THẲNG CHỈA VÀO CÔ, BỘ DẠNG MONG MUỐN PHẦN CÔNG TRẢ THỦ.

Cái tư thế này hẳn là Quý Trạch Tuấn hơi thiên vị, bởi vì nửa người trên của Lương Hạ nhìn không xốt một cái gì, từ phần eo hướng lên phía trước có thể dùng trên hai luồng vũ vật quý báu kia, mặc dù không phải là thứ lớn nhất mà anh từng gặp qua, nhưng mà xúc cảm lại tốt nhất.

Khúc dạo đầu xong rồi bây giờ có thể chính thức tiến công? Quý Trạch Tuấn dễ dàng tiến vào trong cơ thể Lương Hạ.

“Cô dự định không tắm mà đi ngủ luôn sao?”. Rời khỏi cơ thể Lương Hạ, Quý Trạch Tuấn còn có thể tiếp tục trêu chọc, chứng minh anh có thể làm thêm vài lần, nhưng mà đáng về Lương Hạ một bộ ỉu xiu, vừa thấy liền chịu không nổi.

“Nằm ở sân, đi ngủ, cần tắm à?”.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tắm uyên ương, bởi vì ai cũng không chịu nhượng bộ. Tuy nói là tắm rửa thân thể sạch sẽ, nhưng vẫn không thể thiếu động tay động chân, Lương Hạ hoàn toàn bị ăn khô lau sạch rồi.

Nằm ở trên giường mới biết thế nào là mệt mỏi, nhưng không thể không nói, sau ngày hôm nay, cô phải thừa nhận bản thân mình không khác gì một con diêm La Bắc. Trong lòng là một người khác, thân thể lại là một người khác. Cô chỉ khác với loại đàn bà phóng túng ở chỗ danh chính ngôn thuận mà thôi, trong đầu làm ra vẻ người tình không trái pháp luật, thân thể cho chồng mình cũng sẽ không có người bán tán.

Vì muốn cứu vãn hình tượng trong lòng mẹ chồng. Sáu giờ rưỡi, Lương Hạ đã rời giường, làm hẳn mười món đồ ăn sáng sợ rằng miệng mẹ chồng nhét không nổi! Lương Hạ giống như đang tham gia chương trình nấu ăn trong nhà bếp, bưng đĩa sáng lên bàn ngay lập tức giết chết cô giúp việc và quản gia.

Diêu Lệ Cẩm gấp dài đi xuống tầng, lần đầu tiên nhìn thấy trên bàn nhiều đồ ăn sáng như thế, mà hương thơm còn tỏa ra bốn phía, tâm trạng vui vẻ nhất định vùng dậy nha!”Đây, đây là ai làm?”.

“Là bé Hạ à?”. Quý Hạng Minh và Quý Trạch Tuấn cũng lần lượt đi xuống tầng: “Đầu bếp nhà chúng ta không làm được nhiều đồ ăn đa dạng”.

“Hổ thẹn hổ thẹn”. Vốn là đầu bếp nhà họ Quý cũng không nhận được tán thưởng: “Tay nghề thiếu phu nhân rất giỏi”.

“Đâu có, là do bác chọn được nguyên liệu thức ăn ngon đấy ạ”. Lương Hạ bê sữa và cà phê đến, giống như một người vợ đức hạnh.

“Thiếu phu nhân quá khen, tôi còn phải học tập ở cô nhiều”. Đầu bếp là một bác hơn năm mươi tuổi, bác rất tốt, nếu mà là loại người bụng dạ hẹp hòi không khéo đã sớm phải rời đi rồi.

“Vậy bác dạy cháu làm cơm Tây nhé?”. Sở trường của Lương Hạ là đồ ăn Trung Quốc, bởi vì nguyên liệu nấu ăn tương đối rẻ, cơm tây dùng nguyên liệu đắt đỏ, trước kia cô không có cách nào học được.

“Nhanh đến đây ăn, một lúc nữa còn phải đi làm”. Quý Trạch Tuấn ngắt lời tán dóc của Lương Hạ, thật ra là anh sợ mẹ anh mượn đề tài này để nói đến chuyện của mình.

“Em không đi làm”. Lương Hạ cong cong môi, đi đến bên cạnh Trác Tuấn rồi ngồi xuống: “Anh uống sữa tươi hay là cà phê?”.

“Cà phê bột, mẹ thích uống sữa tươi”. Không thể nghi ngờ lời nói của Quý Trạch Tuấn muốn nhắc Lương Hạ ưu tiên người lớn trước, thiếu chút nữa xảy ra sự cố: “Từ hôm nay trở đi, em đi theo anh đến văn phòng luật”.

“Vì sao?”. Lương Hạ đang uống một hớp sữa liền bị sặc,”Khụkhụ~”.

“Em quên ngày hôm qua anh nói gì với em à?”. Quý Trạch Tuấn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Lương Hạ: “Anh cần một trợ thủ”.

Nói cô không làm mà hưởng sao? Lương Hạ hung hăng cắn một miếng bánh mì nướng, cũng không biết là người nào tự tiện xin nghỉ việc ở tiệm bánh ngọt của cô, nhưng mà không cần phải ở nhà để nhìn ánh mắt của mẹ chồng, thật là vô lý: “Thế còn mẹ?”.

“Đi đi!”. Lần đầu tiên Diêu Lệ Cẩm thoải mái đồng ý.

Kỳ thật mẹ chồng không phải đũa nha, bộ dạng khi ăn của mẹ rất là đáng yêu. Ở trong lòng Lương Hạ len lén cười.

12. Chương 12 : Dụ Dỗ

Ngày hôm qua đến phòng làm việc của Quý Trạch Tuấn đưa cơm trưa cũng không quan sát cẩn thận cảnh vật quanh mình, hôm nay có thể bí mật mở mắt nhìn thế giới xung quanh anh.

Đại khái bởi vì tư cách không đủ, cho nên cá nhân không thể hưởng thụ phòng làm việc chuyên dụng, mà cùng ba vị luật sư và sáu người trợ lý khác ở chung một phòng. Văn phòng thiết lập kết cấu theo dạng bàn, sáu người trợ lý sử dụng những cái bàn nhỏ, việc này thật giống như có hàm ý cô thân là trợ lý của Quý Trạch Tuấn mà cô không có chỗ để ngồi, đứng thật ngay ngắn bên cạnh máy đun nước, máy photo-copy. Điều hòa Daikin cũng không có phát ra tiếng ồn, chậu hoa cũng rất dễ thương, xây dựng nội thất phòng họp nhỏ là dùng để tiếp khách. Bên cạnh còn có hai gian phòng làm việc hiển nhiên là phân cho trưởng phòng kinh tế và phó phòng kinh tế sử dụng. Hai vị đều trên bốn mươi tuổi nổi tiếng chuyên nghiên cứu về các án kiện kinh tế trong ngành luật sư, đây là bộ phận kinh tế tạo thành một khoa.

Cũng may Quý Trạch Tuấn cấp cho Lương Hạ một góc nhỏ, được phép bê thêm một cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh anh.

Đây không phải là cô thôn nữ ngày hôm qua đưa hộp cơm tiện lợi?

Luật sư Quý nhỏ thật sự đã thay đổi khẩu vị!

Tiểu Mạnh ở khoa nghiên cứu xã hội không phải là sẽ tức chết?!

Các đồng nghiệp dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau, ngay đến các đồng nghiệp ở phòng khác cũng len lén liếc qua mấy lần. Lương Hạ cảm thấy xung quanh mình có ánh mắt thăm dò, Quý Trạch Tuấn không có ý muốn giải vây giúp cô, xem ra định chôn đầu vào đồng tài liệu đang cầm trên tay.

Tài liệu này chính là lịch sử phát triển của văn phòng luật sư Quý Hạng Minh.

Quý Hạng Minh chia văn phòng luật ra thành nhiều khối, lớn nhất chính là khoa kinh tế, họ xử lý các vụ án liên quan đến dân sự và thương mại, vì sao khoa này lại lớn nhất hả? Bởi vì khoa móc nối với giới thương mại, để làm ra tiền. Tiếp theo chính là khoa hành chính, là bộ phận đứng thứ hai ở văn phòng luật, bên trong có hai lãnh đạo, ba luật sư, năm phụ tá, chính phủ và doanh nghiệp, nhận vụ án khiến hai bên luôn luôn có mối quan hệ phức tạp, nhưng mà văn phòng luật của chúng ta rất biết nắm bắt có chừng mực, cũng luôn đạt được lợi ích tối đa cho khách hàng. Khoa hình sự, khoa lao động cùng với khoa xã hội đều là khoa nhỏ, chiếm đa số là các vụ án của người dân bình thường, mặc dù không phải là công trình trọng điểm ở văn phòng luật, nhưng vẫn được người dân ưa chuộng, chỉ cần giá tiền phải chăng, có thể giành chiến thắng các vụ kiện tụng, ở công ty cũng sẽ có địa vị nha.

Trên đường đi ra khỏi nhà vệ sinh đụng ngay phải anh chàng đẹp trai Hàng Triệt.

“Hi!”. Chàng trai trẻ chủ động chào hỏi.

“Hi!”.

“Hôm nay lại đến đưa hộp cơm tiện lợi à?”.

“Không phải, hôm nay đến làm trợ lý”. Lương Hạ rất tự nhiên tựa vào tường, xem ra đã sẵn sàng cho một một cuộc nói chuyện dài. Vì sao ánh mắt anh ta lại trong suốt như vậy hả, cái loại đáng vẻ muốn sờ cũng không sờ được này cũng giống Quý Trạch Tuấn khắc sâu vào tâm trí của người ta

“Trợ lý của luật sư Quý nhỏ?”. Hàng Triệt từ từ di chuyển gương mặt đến gần Lương Hạ: “Cô cũng không đơn giản đâu!”.

“Trông anh cũng rất phức tạp”. Nói một cách khác chính là mặt trắng nhỏ xinh đẹp, nhưng rõ ràng mặt trắng nhỏ không thuộc cái dạng đi ăn cơm chùa này, tác phong nhanh nhẹn, khí chất đẳng cấp, phỏng đoán đích thị là quý công tử.

“Hello hóm hỉnh nha”. Hàng Triệt mỉm cười.

Nụ cười thật câu hồn, kỳ thực chưa bao giờ Lương Hạ cảm thấy bản thân mình hài hước, Chu Hàn đã từng phân tích cô, cô chính là cái loại trời sinh nói chuyện nhạt nhẽo, chuyên trêu đùa gây cười cho người khác: “Đừng có say đắm chị, chồng chị sẽ tức giận”.

“Hô hô~ Gọi tôi là Hàng Triệt, còn cô?”.

“Lương Hạ, ngày hôm qua đã nhìn thấy trên thẻ công tác của anh rồi”.

Ước chừng hai người hàn huyên tầm nửa giờ, cũng không đề cập đến luật sư ở văn phòng luật nữa, chỉ chính xác là Quý Trạch Tuấn.

Hàng Triệt giải thích quan hệ giữa anh ta và Quý Trạch Tuấn, bố Hàng Triệt đã từng ủy thác Quý Hạng Minh đánh một vụ kiện vi phạm trên tòa, sau đó lại trở thành bạn thân, Hàng Triệt gặp Quý Trạch Tuấn ở trên bàn ăn một vài lần. Bởi vì con trai lớn đã học kinh tế, bố Hàng Triệt phát hiện ra con trai bé không có hứng thú với việc kinh doanh liền cho theo học ngành pháp luật, sau khi tốt nghiệp thì đến văn phòng luật, trở thành sư đệ của Quý Trạch Tuấn.

Bình thường Quý Trạch Tuấn cũng không chơi thân với người nào, đó là lí do mà quan hệ giữa Hàng Triệt và anh thân thiết, nhưng mà Hàng Triệt thuộc khoa hành chính, khi làm việc cũng không gặp nhau nhiều.

Nhóm luật sư trong trường học đều được bồi dưỡng toàn diện, nhưng vào văn phòng luật của Quý Hạng Minh nhất định phải phân tổ, phương pháp nghề nghiệp chuyên về tấn công, phải rèn luyện sách luật trong một thời gian dài công việc càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Quý Trạch Tuấn tốt nghiệp tiến sĩ, ở văn phòng luật chiếm tỷ lệ lớn nhất đồ thực sự, nghiên cứu chuyên sâu pháp luật thương mại, không nghi ngờ chút nào thích hợp phân vào khoa kinh tế.

Mọi người ở văn phòng luật đều biết Quý Trạch Tuấn là con trai của luật sư Quý. Nhưng cũng không cảm nhận được tình cảm bố con, hai người điên cuồng làm việc không có thời gian tám chuyện gia đình.

Ở khoa hành chính có cô mỹ nữ từng là bạn gái cũ của Quý Trạch Tuấn, nói chính xác thì là người yêu trong một tuần lễ, lúc đầu mỹ nữ trí tuệ xinh đẹp Ngụy Linh khẳng khái đối đầu muốn so tài với khoa kinh tế, ai ngờ càng ngày càng thất vọng, đáng tiếc cô nàng Ngụy Linh không tu thành chính quả. Mỹ nữ đã từng hỏi Quý Trạch Tuấn tại sao không ra ở riêng hoặc là làm ở công ty luật khác, không sợ người khác nói còn trẻ tuổi mà phải ăn bám bố ruột à? Quý Trạch Tuấn bóp một bên hông của mỹ nữ nói: “Bởi vì có thể đi nhờ xe của bố đi làm”.

Sự thật như thế, chắc chắn sẽ có người giễu cợt Quý Trạch Tuấn không có thực lực chỉ có thể dựa vào bố, nhưng người ta không quan tâm, coi như thật sự là dựa vào cha thì thế nào, chẳng phải so với người khác vẫn kiếm tiền nhiều hơn sao, không đề cập đến việc làm của bố, mọi người đều biết rõ như ban ngày là con của danh gia vọng tộc.

Những việc này đều là do hâm mộ ghen ghét gia thế, bối cảnh của Quý Trạch Tuấn, sau lưng thường bàn tán rằng một người đàn ông hai mươi tám tuổi, mà còn chưa chuyển ra ngoài ở riêng, là còn gây thơ lưu luyến không rời xa gia đình à!? Nhưng mà anh ta có như thế mọi người cũng không quan tâm, vì cái gì mà phải đi khỏi biệt thự ba tầng không khí tốt như vậy? Các người ghét bỏ bố mẹ tôi là chuyện của các người, tôi yêu nhà yêu bố mẹ, kiếm tiền không phải vì nộp một phần điện nước thuê một cô giúp việc, mà vì muốn có cuộc sống tốt đẹp với cô dâu sau này.

Hàng Triệt thao thao bất tuyệt truyền đạt tin đồn cho Lương Hạ, những thứ này đều là tận mắt anh ta thấy tình hoa do dân gian lưu truyền.

Miệng Lương Hạ há ra đóng vào mấy lần, Quý Trạch Tuấn gây nhiều xôn xao nha.

“Cô định làm biếng đến bao giờ?”. Lương Hạ và Hàng Triệt vẫn còn đang đứng trên đỉnh tin đồn ngấm những vì sao, bị giọng nói của Quý Trạch Tuấn đột ngột chất vấn dọa sợ.

“Anh Tuấn là em kéo trợ lý của anh đến nói chuyện”. Hàng Triệt dứt khoát quyết định chặn ở trước mặt Lương Hạ, nhưng anh ta không biết, anh Tuấn là quan tâm đến bà xã của mình, tình huống anh ta đứng làm trung gian giữa vợ chồng người ta là thế nào.

Lương Hạ có dự cảm Quý Trạch Tuấn lại muốn nói với cô là không làm mà hưởng, vẫn là ngoan ngoãn trở về làm trợ lý vậy: “Không liên quan đến Hàng Triệt...tôi đi ngay bây giờ đây”.

Anh mới nói một câu, hai người liền dừng dừng nói một đồng, mới nghỉ nửa giờ giao ban, quan hệ đã trở nên thân thiết thành như thế này? Quý Trạch Tuấn vô ý nheo mắt nhìn xuống dưới, sau đó đưa cặp hồ sơ cho Lương Hạ: “Tôi có việc tìm cô”. Vẫn còn quên chưa nói với Hàng Triệt câu nào: “Cậu cũng quay về phòng hành chính đi”.

Lương Hạ phát hỏa đi theo Quý Trạch Tuấn, đột nhiên quay đầu lại lè lưỡi với Hàng Triệt bày tỏ áy náy.

Hàng Triệt không thể phủ nhận mình bị tướng mạo thanh thuần của Lương Hạ hấp dẫn, hơn nữa tính cách cô hoạt bát, cởi mở, so với những mỹ nữ xinh đẹp rực rỡ có lợi ích và hiệu quả là rất hiếm. Nếu như cô chỉ là trợ lý của Quý Trạch Tuấn, đương nhiên phải xuống tay.

Mọi người trong phòng làm việc đã quen với Quý Trạch Tuấn không cười nói tùy tiện, tuy bây giờ không có phản ứng biểu cảm gì, nhưng nghe theo tiếng bước chân, có vẻ như là không vui. Đứa trẻ này lá gan không nhỏ, ở dưới mí mắt Quý Trạch Tuấn mà còn dám lười biếng.

“Ngồi xuống”. Giọng nói của Quý Trạch Tuấn không mặn không nhạt khiến Lương Hạ khó hiểu, bày bộ mặt thối nầy ra cho ai xem hả!

“Luật sư Quý, xin hỏi anh muốn sai tôi đi làm gì?”. Cho dù nhìn anh bực dọc, nhưng bày ra dáng vẻ lãnh đạo thật là dọa người: “Quý Trạch Tuấn”, ba chữ này còn chưa xuất ra liền đổi thành ‘luật sư Quý’.

“Trước hết cô xem tư liệu này đi đã”.

Không trách mắng?! Các đồng nghiệp xung quanh bắt đầu nhìn nhau trao đổi ánh mắt, mừng một tháng trước, bởi vì cô trợ lý đổ thêm sữa vào cà phê bị anh phạt đánh bản thảo 30 nghìn chữ, phải ở lại làm thêm ba ngày! Ngày hôm trước không cẩn thận làm nước đổ ra cuốn sổ liền trực tiếp bị sa thải! Nhưng cô thôn nữ vô duyên vô cớ đi ra ngoài nửa giờ, bị anh bắt được trở về cũng không bị trừng phạt?

Lương Hạ mở tài liệu ra, là giới thiệu văn tắt về công ty thuốc Lăng Phong, nhưng rất nhiều tờ bị Quý Trạch Tuấn rút ra, chỉ còn dư lại thông tin liên quan đến Lăng Kỳ.

“Đây là bạn học bên cạnh lớp của cô hả?”. Quý Trạch Tuấn chỉ chỉ hình Lăng Kỳ.

Bạn học bên cạnh lớp cái gì, rõ ràng chính là tình địch, biểu tình của Lương Hạ ngay lập tức âm u. Qua tin tức trên báo chí gần đây cũng biết về công ty thuốc này, tiếng chữ rửa ừn ừn kéo đến, Quý Trạch Tuấn từ sáng đến tối cũng chỉ làm vụ án này, trước không có để ý, bây giờ mới phát hiện Lăng Kỳ là con gái của giám đốc lòng dạ độc ác kia: “Đúng thế”.

Lần đầu tiên nghe thấy Lương Hạ nói chuyện với anh bằng giọng nói hung tợn như vậy, chẳng lẽ đang tức giận vì anh cắt đứt thời gian trốn việc của cô?: “Cô nói chính xác tình hình”.

Thật ra thì Quý Trạch Tuấn muốn Lương Hạ nói rõ ràng chuyện vừa rồi ai đúng ai sai, nhưng Lương Hạ căn bản không quan tâm đến chuyện vừa rồi, còn tưởng rằng Quý Trạch Tuấn muốn cô nói rõ ràng quan hệ với Lăng Kỳ: “Chính xác nha! Nữ thần đại học O làm sao có thể nhận lầm được!”.

Này, thái độ nói chuyện kiểu gì thế? Ở văn phòng luật anh là cấp trên! Quý Trạch Tuấn nắm cổ tay Lương Hạ lôi vào phòng trong, đó là phòng tiếp khách.

Chỉ nghe thầy ‘Ầm’ một tiếng, các đồng nghiệp đều đưa mắt nhìn nhau.

“Cô uống nhầm thuốc à! Giờ làm việc mà còn làm biếng không biết hối cải còn chống đối cấp trên!”. Quý Trạch Tuấn đẩy Lương Hạ vào tường, giật lấy tài liệu trên tay cô ném xuống đất.

“Ah?”. Cách một lúc lâu Lương Hạ mới đáp lại một tiếng, thật sự ừ ừ cạc cạc nghĩ không hiểu bị giận giữ dọa cho choáng váng.

Lông mày Quý Trạch Tuấn nhíu lại, cô cư nhiên giả vờ ngu!

“A...!”. Lương Hạ đột nhiên bắt lấy cánh tay của Quý Trạch Tuấn đang đặt trên bả vai, từ từ đến gần mặt anh: “Thì ra anh nói tôi ở đây...”.

Lúc này đến lượt Quý Trạch Tuấn tròn tròn mắt, bọn họ nửa ngày ông nói gà bà nói vịt. Nhưng mà tư thế này trong giờ làm việc không được ổn lắm? Vì vậy nâng hông của Lương Hạ chuẩn bị đẩy cô ra.

“Ngứa chết!”. Sao có thể đoán được Lương Hạ một lần nữa phản xạ có điều kiện nâng đầu gối đá vào chỗ kia.

“Ừm”. Quý Trạch Tuấn bị đau bụng Lương Hạ ra, mặt mày lúc này tái lại, Lương Hạ dùng sức quá mạnh.

“Anh không sao chứ? Ai bảo anh đột nhiên làm tôi nhột thế hả! Này bạn nhỏ có đau không? Đây là phản xạ có điều kiện của tôi, tuyệt đối không phải là tôi cố ý nha!”. Về mặt Lương Hạ thấp thỏm, một câu quan tâm lại nói thêm một câu phủ sạch tội lỗi, nghe được mặt Quý Trạch Tuấn lại càng tái hơn.

“Cô đừng có nói nữa!”. Quý Trạch Tuấn kéo một cái ghế ra ngồi xuống, cái quái quỷ gì thế này, bị kích thích liền đá vào bộ phận quan trọng, cứ tiếp tục như này sớm muộn cũng bị tàn phế!

“Nếu không chúng ta thảo luận về Lăng Kỳ nhé? Di chuyển, có đau không?”. Lương Hạ nhặt hồ sơ lên, thuận tiện cũng ngồi xuống bên cạnh Quý Trạch Tuấn: “Cô ấy, cô ấy là người tình trong mộng của nam sinh trường tôi, đứng đầu trong danh sách chọn người yêu, nhưng cô ấy, cô ấy lại quan hệ với Cố Thần, Cố Thần cũng là, người tình trong mộng của nữ sinh trong trường”.

Quý Trạch Tuấn nặng nề thở hổn hển, Lương Hạ đáng chết này đầu óc có bệnh hay không hả! Nói với anh chuyện quỷ gì thế? Lần trước dù gì vẫn còn xin lỗi tiểu bảo bối của anh, lần này cứ nhiên nói lăng sang chuyện khác.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ quyết định câm miệng.

Chuyển phương pháp điều trị không được, đành phải chuyển sang dùng bệnh tâm thần để chữa trị rồi, Lương Hạ hít sâu một hơi, quỳ phịch một tiếng trước mặt Quý Trạch Tuấn, sau đó dập đầu ba cái, ở trong lòng lặng lẽ cầu nguyện.

Quý Trạch Tuấn không phải là không thương hoa tiếc ngọc, anh không kịp phản ứng xem Lương Hạ làm cái gì. Cái đầu thông minh đụng vào Lương Hạ liền ngẩn lại trong phút chốc.

Quỳ giữa hai vợ chồng với nhau cũng không có việc gì, vấn đề là, phòng tiếp khách có camera. Mà người đang chết trân nhìn chằm chằm màn hình, người bên ngoài cũng nhanh chóng bị hù dọa phát bệnh tim chính là Quý Hạng Minh.

Ban ngày ban mặt lại công khai làm những chuyện như thế này?Coi văn phòng luật là nhà riêng của mình hả?

13. Chương 13 : Chuẩn Bị Làm Chuyện Xấu

Lương Hạ cũng không để cho Quý Trạch Tuấn cơ hội thể hiện, kết thúc lời xin lỗi của mình phải mong một cái liền đứng lên, sau đó ngồi trang nghiêm ở vị trí vừa này.

Quý Hạng Minh gấn máy theo dõi để giám thị các luật sư không có hành vi nhận tiền lì xì khi nói chuyện với khách hàng. Do nhóm người ở văn phòng luật nhân cách hơi cao, vì vậy máy theo dõi cho đến nay chỉ là để làm cảnh, Quý Hạng Minh cũng rất ít khi nhìn chằm chằm vào màn hình. Nhưng vừa rồi có chút nhúc nhích, liền tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi một lát vô tình lướt qua màn hình máy theo dõi.

Loại hành vi này không tốt lắm, nhưng mình nên dạy bảo con dâu và con trai như thế nào đây? Không ngờ con dâu nhiệt tình phục vụ con trai ông như vậy, con trai ông thế nào không chút biểu tình, có thể tính tình bị lãnh cảm hay không? Quan trọng hơn là con dâu đứng lên nhanh như vậy, có phải đối với con trai ông hết sức thất vọng? Suy nghĩ đến những thứ này đầu Quý Hạng Minh càng thêm đau nhức.

Quý Trạch Tuấn vẫn phải chịu cơn đau của một người bị thương,Lương Hạ len lén giơ ngón tay giữa lên làm mặt quỷ một cái, sau đó bắt chéo chân, ngồi đầu vào đẩy mở cặp hồ sơ ra, dùng loại giọng điệu nữ cường nhân với Quý Trạch Tuấn nói: “Đừng lãng phí thời gian! Rốt cuộc anh muốn yêu cầu tôi cái gì?”.

Quý Trạch Tuấn luôn luôn đòi hỏi tiêu chuẩn cao và yêu cầu nghiêm ngặt lúc này là lần đầu tiên trong thời gian làm việc lãng phí năm phút đồng hồ xoa nhẹ lên vết thương, nhưng rất nhanh đã quay trở về hiện thực tàn khốc: “Tôi muốn cô đi tìm Lăng Kỳ làm nhân chứng”.

“Phụt”. Lương Hạ không thể tưởng tượng nổi nhìn Quý Trạch Tuấn: “Nghĩ rằng thắng vụ kiện cũng không thể như thế này nhá, đây là mơ mộng hão huyền, người ta không giúp bố của mình lại có thể đến giúp anh sao?!”.

“Tôi cảm thấy việc này có khả năng”. Quý Trạch Tuấn thoáng ngừng lại, chìa tay tách chân Lương Hạ ra, sau đó tiếp tục: “Năm xưa mẹ đẻ Lăng Kỳ bị uất ức mà chết, bởi vì Lăng Bách Thảo ở bên ngoài có tình nhân, bây giờ cũng chính là mẹ kế trên danh nghĩa của Lăng Kỳ tên La Thư”.

Lương Hạ đối với Lăng Kỳ chỉ hiểu biết vắn vắn về tình địch của mình, so sánh mọi mặt của cô ta đều xuất sắc, đối với thân thể bối cảnh hoàn toàn không hề biết: “Cho nên ý của anh là, lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, khuyên Lăng Kỳ ra ngoài làm nhân chứng chống lại bố mình?”.

“Đúng, nhưng tôi đi tìm cô ta thì quá đường đột, cần cô làm trung gian”.

“Tôi tìm cô ta cũng rất đường đột nha!”. Lương Hạ cong miệng lên giả bộ đáng thương: “Hơn nữa báo chí đều nói cô ta ở nhà không bước ra khỏi cửa!”. Dĩ nhiên đây đều là lấy cớ, cô thật sự tận mắt nhìn thấy Lăng Kỳ ra ngoài hẹn gặp Cố Thần.

“Ai nói cô ta không ra khỏi cửa”. Quý Trạch Tuấn lấy điện thoại di động ra xoay nghịch hai lần, sau đó thả đến trước mặt Lương Hạ: “Nữ thần còn đang trong thời kì tình yêu cuồng nhiệt”.

Điện thoại di động hiện lên rõ ràng hình Cố Thần và Lăng Kỳ hôn môi, phía dưới phóng viên Diệu Bút Sinh Hoa còn khuyếch đại thêm, phần lớn bị xé ra, cái gì mà scandal gia đình đánh không lại được sức mạnh tình yêu, nếu độ dài có thể viết thêm một chút cô sẽ viết đã từng theo đuổi một con lợn đực, nhưng con lợn đực dứt khoát quyết định chọn con lợn cái.

“Tôi dùng lý do gì để tìm gặp cô ta?”. Lương Hạ kéo quai hàm trầm ngâm suy nghĩ.

“Cô với nam sinh Cố Thần này cùng lớp hả? Hình như Lăng Kỳ là bạn cùng phòng với Chu Hàn?”. Quý Trạch Tuấn lấy lại điện thoại di động. Tà ác nhìn chăm chú Lương Hạ.

“Anh điều tra tôi?”. Lương Hạ giống như nữ chính trong tất cả các phim thần tượng phát hiện mình bị nam chính theo dõi rồi đặt câu hỏi về chàng trai khác, tức giận nhìn chăm chăm Quý Trạch Tuấn.

“Đối với vợ mình điều cơ bản cần thiết nhất là phải hiểu rõ, cái này gọi là quan tâm”. Quý Trạch Tuấn không chút hoang mang giải thích rõ.

“Nói thật là dễ nghe”. Lương Hạ bày ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, trong lòng hỏi thăm qua cả nhà tên khốn này một lần.

“Vì vậy cô sẽ có cách hẹn gặp Lăng Kỳ ra ngoài, đây là sự tin tưởng của một người chồng đối với một người vợ”. Quý Trạch Tuấn dùng hơn ** nụ cười trả lời Lương Hạ.

“Cám ơn”. Lương Hạ cắn răng. Đi ra cửa đồng thời xoa mái tóc xuống. Nhưng mà thời gian Quý Trạch Tuấn ở chung với Lương Hạ tương đối ngắn, cũng không biết khi tâm trạng Lương Hạ không tốt tóc tai sẽ bù xù.

Đến giờ cơm trưa rồi, Lương Hạ có thể ngهنh ngang trước mặt Quý Trạch Tuấn bước ra khỏi phòng làm việc, bởi vì có nhiệm vụ.

Ra cửa liền đi đến hướng đại học O, nếu muốn tìm Lăng Kỳ còn phải tìm Chu Hàn.

Rất ít giới truyền thông trong thành phố biết tin tức đời thứ tư nhà họ Quý đã kết hôn, bởi vì không phỏng vấn bất kỳ nội dung nào, cũng không có biết bài báo, nói lời sai sẽ khiến cho ông chủ giới truyền thông nghi ngờ về chuyên môn. Nói một cách khác, ở thành Y không có người biết đến chuyện như vậy, mặc dù người của nhà họ Quý giữ bí mật công việc tương đối tốt, nhưng cũng không có người nào cảnh cáo Lương Hạ không được nói sự thật là đã kết hôn với bạn bè.

Chu Hàn nhất định sẽ truy hỏi đến cùng nguyên nhân vì sao cô tìm Lăng Kỳ, nếu như ăn ngay nói thật, tương đương với tự vả vào miệng mình, dù sao hôm qua cũng xả một đồng lời nói dối giấu diếm, ngoài ra còn phụng diện lấy một đồn trăm, mặc dù không quan tâm đến cái nhìn của kẻ khác, nhưng Cố Thần, cô còn chưa chuẩn bị tư tưởng.

Từ trên tổng hợp lại, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục bịa lí do.

Khi Lương Hạ đến tiệm bánh ngọt, Chu Hàn đang nói chuyện phiếm với Thi n, đột nhiên nhìn thấy người quen cũ thật sự kích động, nhiệt tình như lửa mà kéo Lương Hạ đến quầy hàng.

“Mới một ngày không gặp liền nhớ đến bốn cung hả?”. Chu Hàn lẳng lơ đá lông nheo.

“Ngày hôm qua ngủ cũng không ngon giấc, chính vì quá nhớ Hoàng hậu!”. Lương Hạ tăng bốc nịnh hót, có việc cầu người nhất định trước tiên, phải adua nịnh hót!

“Hai cậu là hoàn châu hay là Chân Huyền thế hả?”. Thi n khinh bỉ nhìn chằm chằm hai người trước mặt, còn thể loại nàng với trầm.

“Không buôn bán làm ăn à! Lại còn ở đây cười!”. Bà chủ đột nhiên từ phía sau lao ra, vốn là hung thần ác sát nhìn thấy Lương Hạ đã lâu không gặp đang đầy mây chuyển thành trời quang đãng: “Chao ôi tiểu tâm can của ta, cháu đến cũng không nói với ta một tiếng!”.

“Cháu mới đến được phút thôi, hơn nữa ngộ nhớ bác với ông chủ ở phía sau làm việc gì kia, sẽ thẹn thùng nha!”. Lương Hạ tiến lên ôm lấy bà chủ, trước khi nghỉ việc cũng không tự mình đến nói, bình thường bà chủ đối xử đối với cô cũng không tệ, vẫn lại là rất áy náy.

“Ba hoa! Muốn ăn cái gì bác mời cháu?”. Bà chủ xoa nắn gương mặt Lương Hạ, đồng thời phát hiện Lương Hạ không buộc tóc lên, : “Chắc chắc, Hạ Hạ tâm tình cháu hôm nay không tốt?”.

“Trời, bà chủ không nói cháu cũng không nghĩ đến!”. Chu Hàn cũng rất lo âu nhìn Lương Hạ.

Ở đây chỉ có Thi n đầu nổi đầy sao, đây chính là nghe không hiểu kết quả, đành phải hậm hực đi ra phía sau gói bánh với ông chủ.

“Bà chủ, cháu có chút việc muốn nhờ Tiểu Hàn giúp một tay á..., có thể cho cháu mang cô ấy mượn đi một lúc được không? Rất nhanh sẽ trả lại cho bác!”. Lương Hạ suy sụp tinh thần nhìn bà chủ.

Dĩ nhiên bà chủ là bị bộ dạng tội nghiệp đáng thương của Lương Hạ làm rung động, quan tâm nói: “Mang đi dùng tùy ý, bác cho Tiểu Hàn nghỉ nửa ngày!”.

Vì sao không hỏi ý kiến của tôi?! Nhân quyền đều đã thành gỗ?! Chu Hàn phồng phồng quai hàm, âm thầm oán trách đôi câu, nhưng mà cô thích nhất tình nghĩa của Lương Hạ, chịu ơn một giọt nước khẳng định tương lai báo đáp cả dòng suối, dự đoán Lương Hạ sẽ được gả vào nhà giàu nha!

Đổi sang quán trà sữa yên tĩnh, Lương Hạ chủ động mời Chu Hàn uống trà đậu đỏ ướp lạnh, hừ hừ hôm qua mới mời muối tổ hôm nay lại mời, lỗ vốn quá.

“Nói đi”. Chu Hàn nhàn nhã uống nước đá, đúng là uống đồ miễn phí hương vị ngon nhất.

“Giúp tớ tìm có hẹn gặp Lăng Kỳ ra ngoài”. Lương Hạ nói ra những lời này rất trôi chảy, Chu Hàn giống như cổ họng bị đóng băng cứng đờ.

Nói được lời này thật là có tài nghệ, Lương Hạ không khỏi đắc chí, đi thẳng vào chủ đề lộ ra thành ý mười phần, đem vấn đề hẹn gặp Lăng Kỳ thế nào giao cho Chu Hàn.

Nhưng Chu Hàn nửa ngày cũng không có phản ứng, Lương Hạ đành phải bổ sung một câu: “Tớ muốn nhờ cậu vì cậu là bạn cùng phòng với Lăng Kỳ”.

“Cậu định làm gì?”. Chu Hàn biết giữa Lương Hạ và Lăng Kỳ không có liên hệ gì, nhưng Lương Hạ muốn làm cái gì cô cũng không đoán được, chẳng lẽ biến mất mười lăm ngày để đi ra ngoài nuôi dưỡng dũng khí? Chuẩn bị cạnh tranh với nữ thần?

“Thì, thì, muốn xem cô ta so với tớ, so với tớ mạnh mẽ hơn bao nhiêu ah!”. Lương Hạ chột dạ nói qua quýt, chỉ sợ phun ra Quý Trạch Tuấn.

“Oe! Cậu không phải là không muốn chịu thua nên muốn cùng nữ thần đánh nhau chứ hả?”. Về mặt Chu Hàn sùng bái, Lương Hạ âm thầm muốn đột kích chọi lại sao?

“Cậu muốn nói như thế nào cũng được, miễn hẹn cô ta lộ mặt ra là được!”. Lương Hạ vẫn tự tin Chu Hàn sẽ giúp mình.

“Nhưng nhà cô ta đang xảy ra chuyện, bây giờ cậu cùng cô ta tuyên chiến có thể không công bằng hay không hả? Mà cô ta đi ra khỏi cửa đều có phóng viên bám theo, hẳn là tớ không có sức quyến rũ kêu cô ta xuất hiện được!”. Chu Hàn cũng rất khó xử, nhưng hai mắt đột nhiên sáng lên: “Cô ta sẽ đi ra tìm Cố Thần!”.

“Cố Thần?”. Lương Hạ do dự, Chu Hàn nói cũng không phải là không có đạo lý, có khả năng hấp dẫn Lăng Kỳ chỉ có Cố Thần mà thôi.

“Bụng của tớ đau, tớ đi trước một bước nhá!”. Chu Hàn đột nhiên ôm bụng kêu đau, cũng không đợi Lương Hạ kịp phản ứng liền chạy.

Đây là chính là bạn bè tốt hả, Lương Hạ thở dài, được rồi, chỉ có đi tìm Cố Thần.

Thành phố Y rất lớn, tìm người rất khó, trời rất nóng cũng không chịu được lặn qua lặn lại, thật may là khoa học kỹ thuật phát triển, có một loại đồ vật được gọi là điện thoại di động.

Ở trong danh sách liên lạc tìm được Cố Thần, gọi hay là không gọi, đây là một vấn đề, bởi vì Lương Hạ chưa từng gọi đến số của Cố Thần, đây là len lén lấy từ danh sách điện thoại của Thi n.

“Alô”. Suy đi nghĩ lại vẫn nên gọi điện, rất nhanh liền kết nối.

“Ai vậy?” Giọng nói Cố Thần ôn hòa nhẹ nhàng truyền tới, thật lòng có một loại cảm giác giống uống cà phê.

“Là tớ, Lương Hạ”.

Đối phương dừng lại mấy giây mới trả lời: “Có việc gì thế?”.

“Không có việc thì tìm cậu làm gì, cậu đang ở đâu?”. Mặc dù Lương Hạ không nhìn được biểu cảm Cố Thần, nhưng mà có thể đoán được anh chắc chắn sẽ không vui mừng.

“Trong nhà, cậu đến đây đi”.

Coi như người thức thời, Lương Hạ rất hài lòng với câu trả lời của Cố Thần: “Nhà cậu ở đâu?”. Lương Hạ chưa biết được Cố Thần có chuyển nhà hay không.

“Vẫn ở chỗ cũ”.

“A, tớ đến liền”.

Nhà Cố Thần cũng là hàng xóm sát vách trước đây của nhà Lương Hạ, Ngồi xe cách đại học O đúng một tiếng đồng hồ, thuộc về trung tâm khu vực hạ lưu san phẳng của thành phố Y.

Đã lâu không có đến nơi này, các cụ già cũng rất ít, qua giữa trưa thì càng không có bóng dáng một ai, chỉ biết lủi rủ gọi không ngừng. Lương Hạ đi dọc theo hàng cây ngô đồng, càng chạy nhịp tim càng nhanh, bởi vì cảnh tượng càng ngày càng quen thuộc, hồi ức dần dần dâng lên tràn ngập.

Queo vào một cái ngõ nhỏ, đây chính là cổng lớn từ thuở xưa, rất nhanh liền thấy sân hai nhà.

Nhà của Lương Hạ đã sớm bán cho người khác, vì vậy cũng không có cách nào đi vào nhớ chuyện xưa, không thể làm gì khác là đi vào sân nhà Cố Thần. Bây giờ nhìn lên trên ngọn cây cảm thấy nó rất thấp, lúc nhỏ nhìn lên đều muốn gãy cả cổ.

“Cậu đang nhìn cái gì thế?”

Bây giờ đàn ông đều thích đứng ở sau lưng người khác nói chuyện, muốn dọa cho bệnh tim tái phát, Lương Hạ vỗ vỗ chính mình thở xuôi khí, sau đó xoay người đối mặt với Cố Thần. Đã lâu không gặp nhìn anh giống như ánh mắt trời rực rỡ chiếu xuống, diện mạo khí chất tuyệt đối là tình nhân trong mộng.

“Nhìn cây sơn trà, đã nhiều năm không nhìn thấy rồi”.

“Mới mười năm mà thôi, vào đi”. Cổ Thần xoay người vào trong phòng.

Lương Hạ chỉ nghe được “Mới...mà thôi”. Đoán được quả nhiên Cổ Thần đối với cô không có một chút cảm giác nào, lại xem nhẹ ‘mười năm’, ý nghĩa hai chữ này ngày cô rời đi Cổ Thần nhớ rất rõ ràng.

14. Chương 14 : Không Đứng Đắn Nghiêm Chính

Từ sau khi Cổ Thần lạnh nhạt với Lương Hạ, Lương Hạ cũng không còn không biết xấu hổ tiếp tục đến gõ cửa nhà anh nữa. Cổ ba Cổ mẹ đều là nhân viên văn phòng, công việc bận rộn, thường xuyên làm thêm giờ, vì thế Lương Hạ rất ít khi gặp bọn họ, cũng không hi vọng dựa vào Cổ ba Cổ mẹ để vào trong nhà tiếp cận Cổ Thần.

Thật ra thì Lương Hạ cũng không biết chính xác có phải lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Thần liền rơi vào bế tắc hay không, dù sao khi đó vẫn chỉ là đứa trẻ quần tã, biết thích là cái gì, hơn nữa khả năng ghi nhớ khi còn bé có hạn, chuyện liên quan đến Cổ Thần đều là do người lớn kể lại. Chẳng hạn như Cổ Thần hồi còn nhỏ sở vào con gà, sau khi về nhà vừa khóc vừa chất vấn hỏi tại sao mình không có con gà.

Chẳng qua từ lúc nhỏ đến nay mỗi ngày đều muốn nhìn thấy anh, thành thói quen đi tung tăng phía sau anh cười ngây ngô, cho dù quan hệ lạnh nhạt, chuyển nhà, cách xa chỗ ngồi vẫn đoán được nhất cử nhất động của anh.

Nhưng bị anh từ chối, lại nhìn thấy anh và Lăng Kỳ hôn môi, cũng không thương tâm muốn chết giống như trong tưởng tượng, nửa tháng không được gặp anh cũng không sống dở chết dở, Lương Hạ nghiêng đầu nhìn bóng lưng Cổ Thần, đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ sùng bái khí phách nhiều năm lại là sai lầm.

“Rốt cuộc có việc gì?”. Cổ Thần lấy từ trong tủ lạnh ra một lon Sprite đưa cho Lương Hạ:” Ngồi trên ghế salon nói đi”.

Chắc là gặp may, Cổ Thần làm sao có thể nhớ được cô thích uống nước Sprite.

Trong phòng khách vẫn là ghế sofa từ hồi trước, trước kia tiểu Lương Hạ thích làm ổ ngủ ở trên này, bởi vì gia đình cô dùng ghế ngồi bằng gỗ, đặt mông xuống đau chết.

“Có thể giúp tớ hẹn gặp Lăng Kỳ được không?” Ngay hôm nay là lần thứ hai Lương Hạ nói chuyện đi thẳng vào vấn đề, trước kia hoặc là không nhờ người, hoặc là quanh co lòng vòng, phỏng chừng gần đây chịu ảnh hưởng bởi cách nói chuyện tương đối thẳng thừng của Quý Trạch Tuấn, làm việc cũng nhanh nhẹn hơn.

“Lăng Kỳ?”. Cổ Thần rất không tự nhiên vuốt nhẹ chóp mũi.

“Tớ muốn nhờ cô ấy giúp đỡ, chỉ có cậu mới có thể hẹn cô ấy ra ngoài”. Lương Hạ phát hiện đôi mắt với Cổ Thần không giống như Chu Hàn vẫn lo lắng, mới vừa nãy còn lấp bắp, bây giờ bắt kịp thì lại buột miệng nói ra.

Cổ Thần nhìn Lương Hạ một lúc, trả lời:” Là chuyện đứng đắn à?”.

Con mẹ nó thì ra bình thường Lương Hạ đều không đứng đắn sao? Bây giờ Cổ Thần nói chuyện thật đả thương người. Nhưng đây là hy vọng cuối cùng hẹn được Lăng Kỳ, có lẽ, học tập giống chó Nhật đi, đại trượng phu có được đuổi được, trước khi chết tiện thể báo được thù, Lương Hạ lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ:” Rất đứng đắn”.

Không chỉ có Chu Hàn nghĩ lệch đi, Cổ Thần cũng như vậy, Lương Hạ tìm Lăng Kỳ ngoại trừ nói chuyện thì còn có thể có chuyện gì, giải thích như vậy bởi vì bằng nhiều năm anh quen biết cô, tuy rằng Lương Hạ không dịu dàng, thanh nhã, cũng không bình tĩnh vững vàng, nhưng tuyệt đối không phải loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, gây chuyện với người khác. Sở dĩ không tự mình hẹn gặp Lăng Kỳ chắc là biết gia đình Lăng Kỳ xảy ra chuyện không thể ra ngoài, có lẽ thật sự có “Chuyện đứng đắn” đây.

“Tớ sẽ hẹn cô ấy”.

Đàn ông so với phụ nữ đúng là dễ chịu nha, còn muốn cảm ơn tính cách Cổ Thần không thích buồn chuyện, không truy hỏi nguyên nhân cô hẹn gặp Lăng Kỳ:” Vậy tớ chờ điện thoại của cậu”.

Đột nhiên không có tiếng động, bầu không khí trở nên có chút đè nén, trông mắt Lương Hạ cũng không biết đặt ở chỗ nào.” Tổ, đi trước”.

Cổ Thần không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng.

Lương Hạ bước đi rất nhanh, giống như là muốn nhanh trốn chạy. Cổ Thần đứng đợi ở cửa sổ thẳng đến khi bóng lưng nhỏ xinh hoàn toàn biến mất mới xoay người đi đến chỗ cô vừa mới ngồi xuống.

Rõ ràng là muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại nghỉ việc ở tiệm bánh ngọt, từ đầu đến cuối lại ghen ở chỗ họ không nói lên lời, còn nữa không hiểu vì sao lại bất an, trước kia trong đầu cô nghĩ cái gì anh liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, mà bây giờ đều không thể xác định được.

Khi Lương Hạ chạy về văn phòng luật thì vừa đúng sáu giờ, phần lớn đều đã tan tầm, bao cả gồm bố chồng chăm chỉ, có trách nhiệm với công việc chưa đến sáu giờ cũng đã đi về, khoa kinh tế chỉ còn lại đúng một người là Quý Trạch Tuấn.

“Hình như anh còn chưa mời tôi ăn một bữa tiệc lớn!”. Lương Hạ kéo một cái ghế đến tùy ý ngồi lên, trượt đến trước mắt Quý Trạch Tuấn, mọi người không liên quan đều đã đi rồi, vì vậy có thể không cần câu nệ.

“Mấy giờ thì có thể gặp Lăng Kỳ?”. Nhìn thấy bộ dạng Lương Hạ mặt mày hớn hở liền biết bước đầu sự việc đã xong, Quý Trạch Tuấn khều một chút trên cằm cô.

Lương Hạ phản xạ có điều kiện đẩy ra, lấy mu bàn tay xoa xoa cằm:”Chờ điện thoại đã”.

Quý Trạch Tuấn cười tà một cái, đứng dậy đi đến trước mặt Lương Hạ, xoay người ghé vào tai cô nhẹ giọng nói:” Buổi tối có phần thưởng cho cô”.

Nhất định là làm chuyện xấu hổ rồi, nhưng khiến Lương Hạ không thể dễ dàng tha thứ bản thân chính là, nội tâm có chút kích động, nhưng thà rằng lòng như dao cắt cũng không thể mất đi một chút khí phách còn sót lại:”Không cần, đi ngủ đến rồi”. (đi ngủ= kinh nguyệt). Làm con gái may mắn ở chỗ luôn có thể lấy cớ đến kỳ sinh lý, không ngờ còn có thể có tiết tháo gì đó.

“Cô nghĩ cái gì thế? Tôi nói, mời cô ăn cơm tối làm phần thưởng cho cô”. Quý Trạch Tuấn nở nụ cười khôn nặn đến cực điểm.

T MD(mẹ nó)! Phản ứng đầu tiên của Lương Hạ chính là lặng lẽ chửi thề tục, đã không thể nghĩ ra từ nào khác để hình dung cảm xúc bây giờ, thật quá mất mặt!

“Tôi, ý của tôi là, đi ngủ đến rồi, không thể ăn được cơm tối!”. Lương Hạ am hiểu nhất là chơi xấu, nhưng thật ra là chết vì mạnh miệng.

“A~~” Quý Trạch Tuấn làm biểu tình bỗng nhiên tỉnh ngộ:” Vậy tôi phải hủy chỗ đã đặt trước rồi”.

Đã đặt chỗ trước? Người đàn ông phúc hắc còn có giác ngộ, Lương Hạ trải qua một giây đồng hồ suy xét thần tốc, cắn chặt răng, đứng lên cướp lấy điện thoại trong tay Quý Trạch Tuấn:”Điều cơ bản làm người là trung thực, đại đi ngủ gì đó không quan trọng”.

Lương Hạ làm ra vẻ mặt trung thần nghĩa sĩ vì quân vương không từ chối nhảy vào nước sôi lửa bỏng, khiến Quý Trạch Tuấn cười to:”Nếu đi ngủ không quan trọng, mời”.

“Hết sức phục dịch”. Lương Hạ cầm túi đưa cho Quý Trạch Tuấn, mông lắc lắc đi về phía trước, thật sự là không còn mặt mũi gặp người.

Ngoại trừ lần trước ở Bắc Kinh ăn cá ngừ nướng vỉ sắt, thật sự là Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn chưa bao giờ ra ngoài ăn cơm, đây là bữa cơm đầu tiên ở thành phố Y sau khi cưới, địa điểm là nhà hàng Tương Viên cách văn phòng luật không xa.

“Này, đồ ăn Hồ Nam rất cay nha “. Lương Hạ bất mãn nhìn Quý Trạch Tuấn, ngụ ý là đại đi ngủ dị ứng thức ăn chua cay thân là chồng thế mà lại không biết!”.

“Cô còn muốn giả vờ đến khi nào?”. Quý Trạch Tuấn lật mặt Lương Hạ:” Có dám cho tôi kiểm tra hay không?”.

Quý Trạch Tuấn đúng là một sinh vật thần kỳ, bởi vì đầu óc anh rất tốt, kỳ sinh lý của Lương Hạ vừa qua chưa được bao lâu làm sao có thể lại đến nữa.

Mặt Lương Hạ bắt đầu run rẩy, chỉ số thông minh của mình như vậy lại cứ nhiên cho rằng có thể lừa gạt Quý Trạch Tuấn.

“Ngoan”. Quý Trạch Tuấn đột nhiên dịu dàng ôm bả vai Lương Hạ đi vào nhà hàng, theo người phục vụ dẫn bọn họ ngồi vào vị trí gần cửa sổ.

Lương Hạ còn đang tự kiểm điểm bản thân, vì thế không để ý đến biểu cảm hành động của Quý Trạch Tuấn.

Nhận thực đơn từ người phục vụ, Lương Hạ ho hai tiếng liền không khách khí, đúng là cô chỉ thích ăn đồ ăn ví dụ như súp trẻ em, tôm xuyên xuyên cũng không quá đắt.

“Anh chọn đi”. Lương Hạ đóng thực đơn lại, trông chờ Quý Trạch Tuấn: “Tôi đã đặt trước rồi”. Thật ra là không muốn mời khách món ăn rẻ tiền.

“Chim uyên ương cá đầu Vương, thêm cá ngừ, thêm món dê đen, bí xiên tôm hầm, hai nồi canh bí đỏ khoai môn, hai bát lúa mì chồi mầm, cảm ơn”.

“Vâng xin chờ một chút”. Ngày hôm nay trong lòng người phục vụ thực phức tạp, lần đầu tiên nhìn thấy anh chàng đẹp khiến hưng phấn dị thường, tiếp theo nhìn thấy anh chàng đẹp trai thương yêu cô gái bị bệnh tim, đến khi nào bản thân mới tìm được anh chàng đẹp trai giàu có như thế này đây.

“Sao gọi nhiều thế hả?”. Lương Hạ giả vờ giả vệt hỏi, trong lòng đang cười nhạo, trước kia vừa học vừa làm cho đến bây giờ không được ăn món ngon, đừng nói bào ngư tổ yến, chỉ ngắm giá tiền nhà hàng Tương Viên này cũng ăn không nổi.

“Chờ vụ án kết thúc lại tiếp tục dẫn cô đi ăn món cô thích, ngày hôm nay thì chỉ dẫn đến đây thôi”. Lần đầu tiên Quý Trạch Tuấn vui vẻ hòa nhã nhìn Lương Hạ như thế, thái độ tốt lại còn ân cần.

“Được”. Lương là người rất thức thời, thấy chuyển biến tốt, Quý Trạch Tuấn trước mặt hình như thần sắc không tệ, cũng sẽ không bị hóc với anh ta rồi.

Người thứ nhất bê lên bàn chính là chim uyên ương đầu cá, nhìn vẻ mặt Lương Hạ xanh xao hào hứng không nổi.

“Ném thử một chút”. Quý Trạch Tuấn ý bảo Lương Hạ gắp thịt cá.

“Không cần, tôi kiêng cá, cũng không ăn cay”. Lương Hạ thật sự kiêng ăn cay, cho nên mặc kệ đại di mục có đến hay không, đối với đồ ăn cô không ưa.

“Gọi đồ ăn chắc chắn là có mục đích của nó, ăn cá có thể thông minh hơn”. Quý Trạch Tuấn trực tiếp gắp một miếng cá lớn rắc tiêu bên trên bỏ vào trong bát Lương Hạ, trước khi cô ngồi vào bữa ăn rất vui vẻ, cá hầm vị cũng không tệ, nhưng mà cô lại không ăn.

“Đã nhiều năm như vậy tôi kiêng cá cũng đâu có ngu ngốc đâu! Nếu ăn không ngon từ này về sau tôi đều không tắm rửa nha!”. Lương Hạ dùng chiêu không tắm đe dọa Quý Trạch Tuấn.

“Nếu không ngon, cùng lắm một tháng sau tôi không tắm cùng cô!”. Quý Trạch Tuấn không ngờ Lương Hạ sẽ dùng loại chuyện nhỏ nhặt này uy hiếp mình, đúng là chỉ có trước 90 sau 90.

Quý Trạch Tuấn đã vỡ ngực cam đoan, như vậy món cá sẽ tương đối ngon, Lương Hạ cũng không nghĩ bụng ta ra bụng người gây khó dễ nữa, thành thạo gắp miếng cá ăn hết toàn bộ, còn bộ phận đầu cá thì vẫn là quên đi, bởi vì thịt cá rất béo, ăn nhiều sẽ không chịu nổi, vẫn là tiết kiệm cho chồng hưởng dụng đi, về phần tắm thì không cần nói đến.

Các món ăn khác cũng tương đối tinh xảo, hai người vừa nói vừa cười vô cùng hòa thuận ấm áp, xa xa người phục vụ thường xuyên quảng đến ánh mắt hâm mộ.

Tính tiền trước khi chuông điện thoại Lương Hạ vang lên, đủ thấy cố Thần làm việc rất có hiệu suất.

“Ồi”. Lương Hạ cũng không cảm thấy được giọng nói của mình vô ý thức có phần lãnh lạnh dịu dàng, nhưng mà Quý Trạch Tuấn chú ý đến, không để lộ vết tích nhú mảy.

“Tám giờ, quán cà phê Mi lan đối diện trường học”. Cổ Thần nghe thấy Lương Hạ ở đầu bên kia điện thoại có chút ồn ào, nhũn nhũn, trước kia Lương Hạ sẽ không đi đến chỗ nhiều người.

“Tớ biết rồi, cảm ơn”

“Nghe điện thoại vui vẻ như thế sao?”. Ánh mắt Quý Trạch Tuấn đột nhiên trở nên sâu xa, khiến Lương Hạ cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Chúng ta đi thôi, còn có nửa tiếng nữa là đến tám giờ, Lăng Kỳ hẹn chúng ta ở quán cà phê Mi lan đối diện đại học O”.

Đại học O nằm ở trung tâm mua bán, vì vậy cửa hàng đồ ăn thức uống ở xung quanh đây tương đối cao, dù cho sinh viên đại học O không ngó mặt vào, vẫn còn có một cụm khách cao cấp khác đến.

Quán cà phê Mi lan thuộc chất lượng trung bình so với nơi này, Lăng Kỳ lựa chọn chỗ này hẳn là bởi vì không nhiều người đến lắm có thể bao cả gian phòng đây mà.

Dọc đường Lương Hạ rất rối rắm lát nữa Cổ Thần cũng ở đây thì làm sao có thể đối mặt, cần giải thích Quý Trạch Tuấn như thế nào đây?

Sau khi vào trong quán cà phê Lương Hạ thở phào nhẹ nhõm, Cổ Thần không có ở đây.

“Đến rồi?”. Lăng Kỳ cười nhạt đứng dậy, nữ thần đứng là nữ thần, một chút cũng không giống bộ dạng gia đình gặp khủng hoảng.

“Không ngờ cậu sẽ đến sớm như vậy”. Lương Hạ bị khí chất của Lăng Kỳ ảnh hưởng.

“Vừa mới cùng Cổ Thần ở trong này tán gẫu một lát, anh ấy đi trước có việc, vì thế không phải là hai người đến muộn, giới thiệu một chút đi?”. Nữ thần trước sau vẫn duy trì nụ cười dịu dàng. Nhưng lời nói của cô khiến cho hai người Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn đều phản ứng rất mạnh.

15. Chương 15 : Thuyết Phục

Đằng sau nụ cười của nữ thần chính là lời ngầm đáng sợ, người phụ nữ sống bằng lý tính cũng sẽ bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, vì thế ở trong mắt cô Lương Hạ chính là quả bom hẹn giờ dằm mặt dày mà dạn dững cảm tỏ tình trước đám đông, khi yêu sẽ quấy rầy Cổ Thần. Mặc kệ Lương Hạ tìm cô ở đây với mục đích gì, trước tiên phải cho cô ta đòn cảnh cáo rồi nói sau.

Kỹ năng học luật pháp cơ bản nhất chính là học thuộc lòng, là người có đầu óc dung nạp nhiều không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa loại người như Quý Trạch Tuấn lại càng để ý tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ, một chút manh mối cũng không buông tha, tất cả đều lưu trữ ở trong đầu. Cái tên Cổ Thần này xuất ra từ miệng Lăng Kỳ, trong đầu Quý Trạch Tuấn liền phản xạ có điều kiện tiến hành lục soát. Kết luận là, lần đầu tiên anh và Lương Hạ cùng uống rượu ở quán bar đã nghe cô nói qua.

Nhưng mà bây giờ so với chuyện nghiên cứu quan hệ giữa Cổ Thần và Lương Hạ còn có chuyện quan trọng hơn.

“Tôi là Quý Trạch Tuấn, luật sư ở văn phòng luật Quý Hạng Minh”. Quý Trạch Tuấn rất lịch sự vươn tay, Lăng Kỳ cũng trang nhã bắt tay với anh.

“Anh ấy là bà con xa nhà tôi, thời gian tôi về quê uống rượu mừng mới quen biết được anh ấy”. Lương Hạ để thêm vào lời giải thích, như thế độ nói dối với Chu Hàn vẫn được giữ vững, cũng không sợ có sơ hở, nhưng mà xem ra Lăng Kỳ tựa như phát hiện ra có điểm che giấu gì đó.

“Luật sư?” Lăng Kỳ đối với hai chữ này cực kỳ nhạy cảm, cô không ngờ Lương Hạ sẽ dẫn theo luật sư, chẳng lẽ có liên quan đến Lăng Phong?

“Là như vậy, tôi là luật sư ủy thác bên nguyên cáo, ngày hôm nay hẹn cô, là muốn thảo luận về vụ án của bác trai bên nhà”. Quý Trạch Tuấn nhanh chóng đi vào chủ đề, Lương Hạ thật sự bị anh làm cho toát mồ hôi hột, bởi vì biểu tình Lăng Kỳ thay đổi rõ ràng.

“Tôi nghĩ chúng ta không có gì để thảo luận cả”. Khuôn mặt vừa mới tươi cười đón khách, trong nháy mắt liền thay đổi âm trầm, cầm túi xách lên dáng vẻ không kiên nhẫn.

“Chẳng lẽ Lăng tiểu thư không muốn vì bác trai tìm hiểu một chút lai lịch của đối thủ sao?”. Khóe miệng Quý Trạch Tuấn khẽ giơ lên, anh lại nói từ ngữ kinh người một lần nữa, hiển nhiên Lăng Kỳ so với lúc này kích động hơn. Còn Lương Hạ túm vạt áo Quý Trạch Tuấn kéo một cái, anh cứ tiếp tục nói những lời như vậy, khẳng định bản thân Lăng Kỳ muốn gỡ mặt, đợi Cố Thần quay trở lại sẽ nói rõ từ đầu đến cuối, chết chắc.

“Ha ha, đây là việc của bố tôi, không liên quan đến tôi”. Lăng Kỳ không tự giác mím môi, xem ra cô ta đang tức giận Quý Trạch Tuấn, như vậy mục đích bước đầu đã đạt được.

“Nếu mà không có liên quan gì đến Lăng tiểu thư, vì sao bác trai lại nhốt cô ở nhà, vì muốn gặp bạn trai phải nhảy qua cửa sổ?”. Ánh mắt Quý Trạch Tuấn liếc nhìn cánh tay và đầu gối Lăng Kỳ.

“Khả năng suy đoán của anh đúng là rất giỏi”. Lăng Kỳ theo bản năng che miệng vết thương, đối phương đã có chuẩn bị mới đến đây, cô và Lương Hạ không hợp nhau, chỉ định nghe bọn họ nói cho hết lời, “Nhưng mà đây cũng là chuyện của gia đình tôi, luật sư Quý đừng ngại có chuyện gì nói thẳng ra”.

“Tôi muốn mời cô đứng ra làm nhân chứng chống lại bác trai”. Quý Trạch Tuấn từ trong cặp công văn lôi ra một xấp ảnh đẩy đến trước mắt Lăng Kỳ, những thứ này đều do người bệnh chụp ảnh, bởi vì bọn họ dùng thuốc XX do công ty dược Lăng Phong sản xuất nên bây giờ tính mạng chỉ còn treo lơ lửng, hình như quan hệ giữa Lăng tiểu thư và bác trai không tốt, đối với văn kiện này, tôi tin cô sẽ xem xét theo lý trí”.

Lương Hạ hít vào một hơi, Quý Trạch Tuấn chết tiệt lại dám lợi dụng điểm yếu trí mạng nhất của phụ nữ—mềm lòng, nhưng nói thẳng quan hệ bố con Lăng Kỳ không tốt như vậy, không sợ Lăng Kỳ phải mông rùi đi sao? Chột dạ ngẩng đầu lên chăm chú nhìn mắt Lăng Kỳ, cô ta cư nhiên lại bắt đầu lật xem ảnh chụp kia.

“Tôi thừa nhận chuyện này do Lăng Phong xử lý không thỏa đáng khiến cho bệnh nhân chịu rất nhiều tổn hại, nhưng mà để cho tôi đứng lên tố cáo cha mình có phần quá hoang đường”. Lăng Kỳ cầm ảnh xem hết lần lượt từng cái, lúc trước muốn mở tivi xem tin tức liên quan đến bố đều bị nghiêm khắc ngăn cấm, khiến cho cô hoàn toàn không biết bệnh nhân đến tột cùng là bị thương nặng đến mức nào.

“Doanh nghiệp thuốc Lăng Phong có chạy cũng không thoát tội, báo cáo bệnh lý từ bệnh viện là bằng chứng, nhưng tôi tin Lăng tiểu thư cũng biết bác trai bên nhà trên tòa án sẽ làm như thế nào, như vậy đối với bệnh tật của người bị hại cũng không công bằng, hoặc có thể nói, sau này cũng sẽ không phải chịu trách nhiệm với bệnh nhân”

Lăng Kỳ từ đầu đã phản đối hành động chối bỏ trách nhiệm của bố, nhưng thực tế cô cũng không có chứng cứ chứng minh các vị thuốc kia là do bố mình chịu trách nhiệm, dù sao hoạt động vận chuyển buôn bán trong nhà máy cô cũng không rõ ràng lắm, “Tôi không có chứng cứ có thể giúp đỡ anh”.

Lăng Kỳ nói ra những lời này là muốn chứng tỏ rằng cô đã mềm lòng, Quý Trạch Tuấn tiếp tục ung dung thản nhiên nói: “Lăng tiểu thư có thể cẩn thận thử nghĩ lại xem? Nếu luật sư giúp bác trai xóa sạch toàn bộ hiểm nghi, bác trai sẽ không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào đối với người bị hại, nói có phần chướng tai, có thể bác trai sẽ làm theo kiểu khác, ai có thể đảm bảo chuyện như vậy sẽ không xảy ra thêm lần nữa? Người ủy thác tôi đã mất đi người thân, ngay sau đó cũng sẽ có rất nhiều người chịu nỗi đau phải mất đi người thân, bất kỳ một người nào có tinh thần yêu chính nghĩa hẳn sẽ góp một phần sức lực bảo vệ bọn họ, không phải sao?”.

Lương Hạ chưa hết hoảng hồn đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ kính nể Quý Trạch Tuấn, thuyết phục, rất cảm động.

“Tôi, từng nghe thấy cha tôi liên hệ với một nhà máy tư nhân ở nước ngoài, hình như trao đổi lợi nhuận của thuốc XX, còn cái khác tôi thật sự không biết”. Lăng Kỳ rất nghiêm túc nhìn hai mắt Quý Trạch Tuấn, theo như lời của anh, lương tâm đạo đức của cô phải làm chuyện tốt đối với người khác.

“Cô khẳng định nghe được cái này qua điện thoại?”. Quý Trạch Tuấn kích động giống như Cô lôm bô phát hiện ra châu Mỹ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ: “Đây xác thực là chứng cứ rất quan trọng”.

Nếu như có thể mượn từ vụ án này làm cho bố nhận ra sai lầm của mình đồng thời sửa chữa sai lầm cũng không hẳn là không thể, Lăng Kỳ hít sâu một hơi khôi phục lại tâm tình.” Tôi khẳng định”

Đến chỗ này gặp mặt hoàn toàn đạt được mục đích, ngồi một lúc trò chuyện sơ qua các bước làm chứng, mắt nhìn thời gian không còn sớm, Quý Trạch Tuấn rất lịch sự muốn đưa Lăng Kỳ về nhà, nhưng Lăng Kỳ khéo léo từ chối, trước khi ngồi lên xe taxi lại còn cùng với Lương Hạ nhìn nhau một cái, khẽ mỉm cười.

Tiền Lăng Kỳ xong, Lương Hạ mở to hai mắt nói với Quý Trạch Tuấn:”Tôi muốn mua mấy bộ quần áo”.

Không giống như ngồi làm việc trong tiệm bánh ngọt, có thể mặc tùy tiện trong tiệm bánh, dù sao cũng đâu có ai vây quanh, nhưng trong văn phòng phần lớn là đồ công sở, còn Lương Hạ mặc T-shirt cao bồi rất không phù hợp.

“Khẩu vị của cô rất lớn đấy, một bữa cơm còn chưa đủ còn muốn mua thêm quần áo?”. Quý Trạch Tuấn cầm tóc Lương Hạ đùa nghịch, trong đêm tối một đôi đồng tử màu đen thâm thúy thật sáng chói.

“Chúng ta thật sự rất khác nhau, anh có thói quen chuyên móc tiền túi cho phụ nữ à? Tôi cảm thấy quần áo mình ở văn phòng luật không phù hợp, vì thế muốn đi mua vài bộ quần áo, anh vừa nói muốn mua cho tôi sao?”. Lương Hạ hận không thể đâm mù hai mắt Quý Trạch Tuấn, mỗi lần anh ta nhìn cô chằm chằm khiến toàn thân cô đều sợ hãi.

“Đã kết hôn rồi vẫn còn có khí phách như vậy à?”. Có lẽ bởi vì thuyết phục được Lăng Kỳ, tâm tình Quý Trạch Tuấn rất tốt, đột nhiên ôm Lương Hạ vào lòng, trên người cô luôn tỏa ra sức sống khiến anh không thể tự thoát ra được.

“Khí phách cái gì hả, anh chắc chắn chưa đến ba mươi tuổi,mong anh suy nghĩ kĩ một chút, là liêm chính! Tôi nghĩ lúc này anh cảm thấy nợ tôi nên muốn móc tiền túi, nhưng chuyện này không liên quan gì đến anh, tôi tự mình đi”. Lương Hạ cố gắng muốn thoát ra khỏi lồng ngực Quý Trạch Tuấn, nhưng anh xiết rất chặt.

Quý Trạch Tuấn theo bản năng ôm chặt hơn nữa, càng ngày càng cảm thấy Lương Hạ đặc biệt, thì càng ngày càng muốn đứng ở bên cạnh cô:”Tôi đi với cô”.

“Lời nói này không giống anh”. Tuy rằng Lương Hạ không hiểu nổi nguyên nhân Quý Trạch Tuấn ôm cô, nhưng trên người anh có mùi rất dễ chịu, trong lồng ngực xúc cảm không tồi, vì thế cũng không giãy giụa nữa. Thật ra nói với anh muốn đi mua quần áo mục đích là muốn tìm một người lái xe tiện thể xách đồ.

Tuy Quý Trạch Tuấn chìm trong biển sách nhiều năm, khó có thể đi dạo phố, nhưng trời sinh cao quý biết thưởng thức, anh tùy ý chọn mấy bộ quần áo đều rất phù hợp với Lương Hạ, kiểu dáng này không giống như Lương Hạ tự mình chọn hoặc là trông có vẻ già dặn hoặc là mặc không vừa khít.

Nhưng mà có một vấn đề nhỏ ở giữa, Lương Hạ nhìn trúng một cái áo màu vàng nhạt nhưng lại là một chiếc váy liền, hơn nữa có giảm giá 15%, liền không chút do dự chạy vào phòng thay đồ mặc vào, nhưng lúc đi ra đầu Quý Trạch Tuấn lắc đến mức muốn rơi xuống.

Lương Hạ đứng ở trước gương nhìn mình nghi ngờ, rõ ràng rất đẹp, cũng không biết Quý Trạch Tuấn đang suy nghĩ cái gì?

“Anh ít nhất cũng phải nói lí do chứ?”. Lương Hạ trừng mắt nhìn Quý Trạch Tuấn, đối với hành vi của anh cực kỳ bất mãn.

“Đùi rất to, cô hẳn là chưa học được cách che đây”. Quý Trạch Tuấn vừa nói vừa chọn quần áo khác, ở ngoài mặt biểu lộ ghét bỏ đùi to của vợ, nhưng thật ra không thích cái váy này bởi vì,vừa ngắn lại chỉ che được hông, đã ngắn lại còn rộng rãi, gió thổi qua thì tốc hết rồi, đây rõ ràng chính là đồ dành cho phụ nữ độc thân mặc.

“Stop!”. Lương Hạ liếc mắt, lớn bằng này cũng chưa có người nào nói chân cô to, chỉ có người chế giễu cô ăn không mập, “Tôi rất muốn thử loại váy này nha, tôi cũng chưa có mặc thử màu kẹo”.

Quý Trạch Tuấn chọn cho Lương Hạ hai bộ váy ka ki đều là màu hồng nhạt, cũng không biết Lương Hạ là muốn thách thức bản thân hay là không muốn phải chống chọi với Quý Trạch Tuấn.

“Nếu cô dám mua, tôi sẽ bảo mẹ nói cô không chăm sóc tôi”. Quý Trạch Tuấn đến tới phía sau Lương Hạ, chậm rãi nhấc đầu dựa vào cô. Từ lúc lấy Lương Hạ dần dần một thời gian, liền thích đùa giỡn, tuổi tác từ tưởng đều giảm xuống nhỏ dần.

“Cái gì?”. Lương Hạ không dám tin nhìn Quý Trạch Tuấn qua gương, lại dám dùng mẹ chồng uy hiếp cô, “Lão thái bà húp cháo - vô sỉ hạ lưu”.

“Tôi muốn anh đi cùng không phải là muốn anh ở đây lôi mẹ chồng ra gây khó dễ tôi”. Đầu năm nay lưu hành làm chuyện tốt không để tên, Quý Trạch Tuấn không biết...xấu hổ chút nào cường điệu bản thân đức tính thanh cao, “ Thử cái này xem”.

Lương Hạ nhìn trong tay Quý Trạch Tuấn cầm chiếc váy màu xanh nhạt, so sánh một chút với bộ ki-mô-nô của mẹ chồng, quyết định cởi quần áo trên người ra đổi đi.

Đứng ở cửa nhà mình, Lăng Kỳ hơi sợ hãi. Chắc chắn bố đã phát hiện cô lên đi ra ngoài, không biết có phải là đang ngồi ở phòng khách chờ cô về khiển trách hay không?

Nhưng bất kể như thế nào, cô đều quyết định ra tòa làm nhân chứng chống lại Lăng Bách Thảo.

“Còn biết quay về à?”. Quả nhiên, vừa vào đến cửa chính là tiếng trách mắng của bố. La Thư cũng ngồi ở bên cạnh nhìn cô.

“Có thể đừng giống như thẩm vấn tội phạm được không?”. Lăng Kỳ không khỏi cảm thấy trong lòng nguội lạnh, không thể tiếp tục đối mặt với bố và mẹ kế, lập tức đi lên tầng.

“Mày nói cái gì?”. Lăng Bách Thảo khó thở, lật ngược chiếc bàn uống trà:” Tao đã nói bao nhiêu lần rồi! Không được sự đồng ý của tao không cho phép bước ra khỏi cửa cái nhà này, mang đến phiền phức lần trước cho tao chưa đủ sao?”.

“Ồ kìa ông đừng tức giận như vậy, tức giận không tốt cho cơ thể?”. La Thư nhanh chóng đứng dậy xuôi theo cơn tức giận của chồng, bắt mắt nhìn Lăng Kỳ:” Đều đã hai mươi mấy tuổi đầu như thế nào dám nói chuyện với bố con như vậy? Không cho con ra ngoài cũng là vì muốn tốt cho con”.

“Tốt cho tôi? Các người tự nghĩ lại chính mình đi! Làm ra chuyện trái với đạo đức, còn muốn nhốt tôi ở nhà, các người có lo lắng cho tôi sao?”. Lăng Kỳ cũng chưa từng kích động như hôm nay,giống như muốn đem toàn bộ tức giận từ trước đến nay bộc phát ra:”Còn nữa, bà dựa vào cái gì, giáo dục tôi?”.

“Cò!”. La Thư tức giận đến mặt đều tái lại, “Bách Thảo~ ông xem con gái của ông đi!”.

“Cút cho tao, không muốn bị nhốt ở nhà thì cút cho tao!”. Lăng Bách Thảo tức giận nhìn Lăng Kỳ.

“Tạm biệt” Lăng Kỳ ra sức kiềm chế nước mắt đảo quanh vành mắt, cô không ngờ bố lại nói với cô từ “ cút “.

Lăng Kỳ rất nhanh liền kéo va ly đồ rời đi, Lăng Bách Thảo ngã ngồi ở trên ghế sofa, đau đớn nhắm mắt lại.

“Ông cứ như vậy để cho nó đi sao? Nếu như bị phóng viên chụp được thì làm sao bây giờ? Lần trước cũng bởi vì nó ôm hôn với nam sinh kia, phóng viên nói Lăng Phong chúng ta không có một chút nhận thức biết lỗi!”.

“Câm miệng”. Lăng Bách Thảo quát một tiếng, La Thư sợ tới mức không dám nói thêm nữa.

Lăng Kỳ nói đúng, ông là bố cho đến bây giờ chưa từng suy nghĩ qua cảm xúc của con gái, chỉ biết kiểm tiền.

16. Chương 16 : Hai Bên Hải Hòa

Sau khi Cố Thần tắm xong đứng ở trước gương nhìn chằm chằm cơ thể ướt sũng, vì không muốn Lương Hạ xấu hổ nên nói dối có việc phải quay về. Nhưng kể cả khi trên đường về nhà hay là lúc tắm rửa, sự thay đổi gần đây của Lương Hạ vẫn không ngừng xoay quanh trong đầu.

Nếu năm đó không nghe được đoạn đối thoại chết tiệt kia, thì có lẽ bây giờ ngày nào cũng có thể ở chung một chỗ với Lương Hạ.

“Cố Thần, anh có ở nhà không?”. Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lăng Kỳ, Cố Thần cầm khăn lông mạnh mẽ lau mặt mình một cái liền đóng cửa phòng tắm đi về phía đèn phòng khách.

“Nói chuyện với Lương Hạ xong rồi?”. Vừa mới nói xong liền nhìn thấy Lăng Kỳ đứng ở cửa vẻ mặt áp chế, bên cạnh là va li hành lí. Đại khái Cố Thần có thể đoán được một hai phần: “Cãi nhau với bác trai và bác gái à?”.

“Cố Thần, em không có chỗ nào để đi”.

Nếu mà nữ thần ở đại học O đứng ở trước cửa nhà nam sinh ngẫu nhiên, đáng thương nói mình không có chỗ để đi, đoán chừng nam sinh nào cũng đều sôi tiết ra hormone tình cảm mãnh liệt ôm chặt lấy nữ thần, sau đó dắt vào nhà, nhưng mà kì lạ là hết lần này đến lần khác đều đứng ở cửa nhà Cố Thần.

“Đi vào rồi nói”. Cố Thần tiến lên cầm lấy hành lí của Lăng Kỳ, liền xoay người đi vào phòng.

Cố Thần vừa mới đặt hành lý xuống, Lăng Kỳ liền từ phía sau vòng trên hông anh, mặt dính sát trên lưng anh, “Anh chứa chấp em có được không?”.

Lăng Kỳ biết công ty Cố mẹ Cố ba cách chỗ này rất xa, vốn ở nhà cũng chỉ có một người là Cố Thần, vì thế chỉ cần cô làm nũng một chút, nhất định Cố Thần sẽ cho cô ở lại.

“Lăng Kỳ, có phải là Lương Hạ nói với em chuyện gì không?”. Đối với hoàn cảnh gia đình của Lăng Kỳ, kết cấu nhân vật cũng có biết một chút, mặc dù cho đến bây giờ luôn luôn có mâu thuẫn, nhưng đêm nay Lăng Kỳ bỏ nhà đi, hẳn là Lương Hạ thoát không khỏi không liên quan.

“Lương Hạ và bạn nói một số chuyện để em quyết định làm một việc, nhưng mà chuyện này với chuyện em bỏ nhà đi không có liên quan gì cả”. Lăng Kỳ không muốn Cố Thần hiểu lầm Lương Hạ cái gì, dĩ nhiên nói như thế nguyên nhân thật sự là muốn Cố Thần không có bất kỳ liên hệ nào với Lương Hạ, nếu bỏ nhà đi liên quan đến Lương Hạ, chắc chắn Cố Thần sẽ đi tìm cô ta.

“Lương Hạ với bạn của cậu ấy?”. Cố Thần nhất thời không không chế được hóng chuyện một chút, nhưng rất nhanh liền phát hiện mình thất thố, vô ý xoa nhẹ chớp mũi. Thật ra thì từ trước đối với mọi chuyện đều biểu hiện thờ ơ là bởi vì anh không quan tâm đến người ta nghĩ cái gì, đáng tiếc bây giờ không giống với lúc trước.

Cố Thần đem lời mình vừa nói đánh gãy một nửa, đề tài hoàn toàn chuyển thành Lương Hạ, trong lòng Lăng Kỳ hồi hộp một chút, nhưng ngoài mặt làm bộ như không có việc gì, “Một luật sư tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tính tình tương đối thành thực trầm ổn, đến em cũng bị mê hoặc ý chứ”.

“Thế hả? Còn anh làm thế nào?”. Cố Thần rất nhanh điều hòa trở lại, thông minh như Lăng Kỳ cũng không hề bối rối nữa.

“Sức quyến rũ của em cũng không lớn để thu hút ánh mắt của người ta, trong tim của anh ta đã đặt Lương Hạ ở bên trong rồi”. Lăng Kỳ cười hì hì ôm cổ Cố Thần: “Cũng chỉ có anh là thích hợp với em”.

Cố Thần vuốt mũi Lăng Kỳ một cái, “Mắt vừa nãy còn đỏ rực, bây giờ đã cười đùa rồi?”.

Không muốn tiếp tục nói về chủ đề Lương Hạ, bởi vì Cố Thần còn chưa kịp tiêu hóa hết” Lương Hạ và bạn của cô ấy”, những lời này, cũng không muốn làm cho Lăng Kỳ ở phía sau nghi ngờ.

“Vừa nãy cãi nhau với bố em chịu đựng không được khóc, bây giờ không có việc gì, mặc kệ anh có chứa chấp em hay không em cứ quyết định ở lại đây, đi tắm rửa trước đã”. Lăng Kỳ cười khê rồi vòng qua Cố Thần xách va li hành lí vào trong phòng, lấy quần áo ra để thay.

Cố Thần đóng cửa thư phòng, thở một hơi thật sâu, quả nhiên lương Hạ đã thay đổi chỉ có anh là người không biết sự tình.

Ở đại học O tình cờ gặp được Lương Hạ thì bất thành linh xuất hiện hai người vệ sĩ, bây giờ nghĩ lại, thật sự rất kỳ quái.

“Bà chủ bảo chúng tôi dẫn cô trở về”.

Trong miệng vệ sĩ bà chủ là ai đây? Trong trí nhớ của anh Lương Hạ chỉ có một cặp bố mẹ không ra hồn?

Mặc dù đổ máu khắp nơi, nhưng mà Lương Hạ đã thực hiện được khát vọng của mình, trước kia gốc hết chỗ nói cầm tiền lương nộp lên toàn bộ, cũng không khao bản thân mình ăn uống một lần, sau khi kết hôn đã không còn gánh nặng phải phụng dưỡng người già, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ cuộc sống của người trẻ tuổi.

Hiếm khi nhìn thấy Lương Hạ vui vẻ tươi cười như vậy, tâm trạng Quý Trạch Tuấn cũng không nhịn được vui theo, ở trên xe hai người vừa cười vừa nói, nhưng quãng đường Mercedes Benz chạy rất nhanh, không bao lâu biệt thự nhà họ Quý đã vẫy chào bọn họ.

“Tỷ nữa anh nhớ bao che cho tôi nha?”. Lương Hạ nín thở hô hấp kì vọng tràn trề nhìn Quý Trạch Tuấn, vì để tránh cho chiến tranh không cần thiết vẫn nên lấy lòng mẹ chồng và người thân cận đi.

“Sợ mẹ chồng như thế cơ?”. Quý Trạch Tuấn cười xấu xa đưa mặt lại gần Lương Hạ, “Vây buổi tối cô phải ngoan ngoãn”.

Lương Hạ đáng khinh trốn ở sau lưng Quý Trạch Tuấn, đi theo bước chân của anh vào cửa.

“Xin chào thiếu gia thiếu phu nhân”. Quăn gia thực không thức thời đến chào đón bọn họ.

Lương Hạ rất quẫn bách gật gật đầu, ngón tay len lén chọc sau lưng Quý Trạch Tuấn, thúc giục anh nhanh chóng đi về phía phòng ngủ đi.

“Đứng lại!”. Giọng nói vang lên, Quý Trạch Tuấn theo tiếng nói mà dừng lại, Lương Hạ căng thẳng nhanh chóng nhét toàn bộ túi xách vào trong tay Quý Trạch Tuấn.

“Mẹ”.

“Mẹ, mẹ chồng”.

“Ngày đầu tiên cùng Trạch Tuấn đi làm liền xách theo túi lớn túi nhỏ vào nhà hử?”. Diêu Lệ Cẩm lấy mấy túi lớn trong tay Quý Trạch Tuấn, mở ra kiểm tra một phen, tươi cười với Quý Trạch Tuấn nói:” Đều là quần áo mới à? Trạch Tuấn, mẹ dạy con như thế nào? Không thể cưng chiều vợ, cưng chiều đến độ không biết lúc nào thì phải trở về làm việc nhà”.

Rốt cuộc Lương Hạ đã cảm nhận được cái gì gọi là miệng thơn thớt, dạ ớt ngậm, muốn đi làm thuyết minh hay không cần phải tinh tế sâu sắc như mẹ chồng nha.

“Hạ Hạ không có quần áo công sở, còn đi cùng cô ấy đến cửa hàng”. Quý Trạch Tuấn điềm đạm ôm lấy bả vai của mẹ, đỡ lấy túi quần áo của Lương Hạ trở về, :” Những thứ này là vợ của con mua, con chỉ làm người cổ vắn thôi”.

“Thật không?”. Diêu Lệ Cẩm lập tức thay đổi thành một nụ cười rục rờ nhìn con trai.

“Con lừa mẹ làm gì?”.

“Tiểu tử thôi!”.

Lương Hạ muốn quỳ gối lạy Quý Trạch Tuấn, đối với mẹ anh cũng làm ra dáng vẻ này, ánh mắt nuông chiều, ngôn ngữ treu chọc, giống như đối xử với con gái đẹp***.

“Vì sao chỉ có mẹ chồng ở tầng một, bố chồng không phải rất thương mình nha, cũng không không xuống dưới bảo vệ mình, aizzz”. Lương Hạ vào phòng ngủ còn tự nói thì thầm một mình, ngày hôm nay bố chồng rất không bình thường.

“Nói thầm cái gì đấy?”. Quý Trạch Tuấn cất quần áo của Lương Hạ vào trong tủ quần áo, “ Thì thì thầm thầm, đúng là tuổi mới lớn”.

“Anh có cảm thấy hôm nay bố chồng, bất thường không?”. Lương Hạ vì bố chồng không bảo vệ mình mà hết sức rối rắm,căn bản không có tâm trạng chiến tranh lạnh với Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn ngáp một cái, “Bố tôi thì có liên quan gì đến cô”.

“Anh tắm rửa rồi đi ngủ đi, tôi đi xem bố chồng”. Lương Hạ khinh thường liếc mắt nhìn Quý Trạch Tuấn một cái.

“Lúc đi về, đã nói cái gì hả?”. Mặt Quý Trạch Tuấn lộ vẻ hung ác, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

Lương Hạ rất quan tâm phối hợp với anh run lấy bầy, điệu bộ Sở Sở (1) đáng thương khiến Quý Trạch Tuấn càng ngứa chân ngứa tay, nhưng ngay khi tinh thần anh chưa kịp dao động, Lương Hạ đã co cẳng bỏ chạy.

(1): miêu tả hình dáng tư thế người con gái khiến người thương tiếc; cũng miêu tả vẻ mặt thống khổ hoặc tình cảnh khiến người ta tội nghiệp

“Này! Lương Hạ!”. Quý Trạch Tuấn gọi mấy tiếng cũng không đáp lại, chán nản đi tắm rửa.

Bất chấp nguy hiểm gặp phải mẹ chồng, Lương Hạ tiến ba bước lùi một bước vào trong phòng bếp, suy nghĩ cẩn thận hồi lâu quyết định làm canh bí đỏ làm bữa khuya cho bố chồng.

Có lúc không thể tự sướng bản thân mình một cái, Lương Hạ múc một muống ăn thử, cảm động đến muốn rơi lệ, quả thực chính là theo tiêu chuẩn đầu bếp ba sao.

“Bố chồng?”. Lương Hạ thăm dò gõ cửa thư phòng một cái.

“Đi vào”.

Tìm được câu đồng ý, Lương Hạ đắc chí nhìn thoáng qua bát canh bí đỏ, mảy nhất định phải chinh phục được bố chồng nha ha ha.

Quý Hạng Minh lẫn lộn ở trong ngành pháp luật - ba mươi năm, cho đến bây giờ đều là hình tượng bình tĩnh quyết đoán, bây giờ đối mặt với con dâu của mình lại ngại ngùng, đương nhiên Lương Hạ là đầu nguồn nhìn không ra.

“Bố chồng, thời tiết oi bức, uống chút canh bí đỏ giải nhiệt đi”. Lương bưng bát đến trước mặt Quý Hạng Minh, cố gắng đến gần thêm chút nữa xem xét một chút.

“Có điều hòa, không nóng”. Quý Hạng Minh lo lắng mình sẽ nói luống cuống, vì thế ngón tay liền chỉ về phía điều hòa.

“Đây là hiện tượng, làm việc vất vả như thế nhất định sẽ thiếu nước ă, nếm thử một ngụm?”. Lương Hạ đã hơi hơi cảm thấy thái độ của bố chồng với cô có thay đổi, như vậy không ổn.

Quý Hạng Minh nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Lương Hạ, “Bố nhìn qua thật thiếu nước sao?” Vừa dứt lời hô hấp liền dồn dập, toàn bộ hình ảnh trên máy theo dõi lại hiện lên, hơn nữa Điều Lệ Cẩm còn đang theo dõi cứ qua lại phát sinh chuyện sẽ không tốt.

“Mùa hè, tất cả mọi người đều thiếu nước”. Lương Hạ có phần xấu hổ, nói chuyện ngập ngừng ngập ngừng, bất luận thông qua biểu cảm hay là giọng nói đều không hiểu được bố chồng đang nói đùa hay là đang tức giận chất vấn cô.

“Vì thế con cùng với Trạch Tuấn...” Quý Hạng Minh nói một nửa lại dừng, chuyện ngày hôm nay thực khó mở miệng.

“Con với Trạch Tuấn?”. Lương Hạ vô cùng buồn bực, bố chồng người không thể nói một lần hết toàn bộ sao? Có điều xem tình hình này, đích thực là bố chồng vì bọn họ mới bất thường.

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi. ngày mai còn phải đến văn phòng luật, Trạch Tuấn cần sự trợ giúp của con”. Quý Hạng Minh dự định tìm cơ hội nói chuyện tình cảm ở phòng làm việc với con trai, Lương Hạ còn nhỏ, không thể làm tổn thương nó.

Trên đường về phòng Lương Hạ vác một dấu chấm hỏi lớn, cô với Quý Trạch Tuấn làm sao vậy? Ở văn phòng luật không phát sinh cái gì nha, chẳng lẽ là bố chồng hiểu lầm cô và Hàng Triệt?

Cùng lúc đó, mẹ chồng tham ăn đi dạo trong phòng bếp, ngửi thấy mùi canh bí đỏ, vừa đi vào nhìn, thế nhưng trong nồi trống rỗng không còn dính lại một chút nước canh. Nhưng mà đầu bếp trong nhà tối hôm nay đều đã đi ra ngoài, khẳng định canh này không phải do đầu bếp nấu, vậy chính là Lương Hạ, con nha đầu chết tiết kia làm.

“Hắt xì~”. Lương Hạ đánh cái hắt xì to, Quý Trạch Tuấn bị đánh thức nhưng mà không lên tiếng.

Chờ đến lúc Lương Hạ tắm rửa lên giường xong, Quý Trạch Tuấn bỗng bỏ nhào qua cắn bả vai cô.

“A!”. Lương Hạ giật mình, đá văng Quý Trạch Tuấn: “Anh thính thật không phải ngủ thiếp rồi sao?!”.

“Cô hắt hơi so với sét đánh còn to hơn, đến mẹ tôi còn phải tỉnh ngủ ý chứ?”. Vừa nói hai tay cũng bắt đầu không an phận, theo lý thuyết người bình thường lúc này đang ngủ say, phàn nàn hai câu rồi tiếp tục ngủ, nhưng Quý Trạch Tuấn tỉnh ngủ liền muốn vận động.

“Rút tay anh về, kẹp chặt chân của anh”. Lương Hạ hung hăng bấm một cái vào tiểu bảo bối của Quý Trạch Tuấn, “Tôi không còn sức lực, ngày mai nói sau”.

Quý Trạch Tuấn hậm hực rút móng vuốt của mình về, dựa vào ý niệm đem dục hỏa đè xuống. Nhưng rất nhanh lại bắt đầu chủ đề mới, “Cô hẳn là nên nói cho tôi nghe một chút cái người nam sinh tên Cố Thần kia?”.

Đột nhiên nghe thấy tên Cố Thần, Lương Hạ nhất thời không kịp phản ứng, trôi qua một phút đồng hồ, mới nhớ đến tối nay Lăng kì nói qua một chút về Cố Thần, chết! Quý Trạch Tuấn trí nhớ tốt thật, “Người này trước là người hồi xưa tôi thích?”. Lương Hạ cố dùng giọng nói đau thương mờ mịt trả lời Quý Trạch Tuấn.

Thì ra là người hồi xưa thích, khó trách vừa nghe đến tên mặt liền biến sắc, nói như vậy, Lăng Kì chẳng phải là tình địch sao! Mình bắt Lương Hạ đi tìm Lăng Kì có phải có phần quá đáng hay không?

“Chờ thái gia tâm trạng tốt sẽ tiếp tục kể chuyện tình sử cho người, mau đi ngủ đi”. Lương Hạ cầm chân trùm ở trên đầu, vẫn không quên nhấn mạnh một câu, “Ngày mai nói tiếp, ngày mai là đến kỳ đại di mục anh cũng đừng nghĩ đến cái gì kia”.

Thôi đi, lần đó không phải tôi vừa ra tay cô liền ậm ừ cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào sao, còn dám nói lời dữ, đợi đến khi có đại di mục, dù tôi nhìn được cô cũng không nhìn được, Quý Trạch Tuấn buồn cười nhìn Lương Hạ nằm cuộn tròn rúc vào làm ổ trong chăn.

17. Chương 17 : Cái Gọi Là Xấu Hổ

Còn 24 giờ nữa là đến thời gian mở phiên tòa, tuy Quý Trạch Tuấn đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn không khỏi có chút lo lắng, đặc biệt là đối mặt với Ngụy Linh.

Xét về lương tâm mà nói, ở phương diện tình cảm, ảnh hưởng của Ngụy Linh đối với anh càng ngày càng nhỏ, có lẽ là vì Lương Hạ, anh chưa từng tiếp xúc qua cô gái như vậy, không lường trước được vừa tiếp xúc liền cười về nhà, không thể nói là yêu Lương Hạ, nhưng ít ra Lương Hạ đang từ từ chậm rãi đi vào trái tim anh.

Còn ở trong phương diện công việc, trải qua sự việc lần trước, đối với tính cách Ngụy Linh có thể nói anh nắm rõ như lòng bàn tay, anh biết Ngụy Linh rất thông minh, thậm chí là giáo hoạt, chỉ cần có thể thắng thì cô ấy có thể sử dụng mọi thủ đoạn, vĩnh viễn không bao giờ thỏa hiệp, sẽ không nhận thua.

“Tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến, cô đi theo tôi hay là ở lại văn phòng?”. Quý Trạch Tuấn cảm hồ sơ trên bàn bỏ vào cặp công văn, xoay người hỏi ý kiến Lương Hạ.

“Đương nhiên là đi với anh rồi”. Lương Hạ nhanh chóng thu dọn giấy tờ, “Buổi sáng có một di nhìn chăm chăm tôi rất khủng bố”

“Thời gian rất gấp, chuyện khác để sau này hãy nói”. Quý Trạch Tuấn kéo cổ tay Lương Hạ đi ra cửa, con đường khoa hành chính, khoa xã hội, Lương Hạ cảm thấy giống như bị Dung mama cầm kim đâm mấy lỗ phía sau lưng.

Thật ra di trong miệng Lương Hạ chính là luật sư khoa xã hội người đẹp Mạnh, người gọi là người đẹp Mạnh này, chính là người phụ nữ thứ ba dám dũng cảm bày tỏ tình yêu với Quý Trạch Tuấn, cách đây không lâu người thứ nhất là Ngụy Linh đã đổi nơi công tác, người thứ hai là mỹ nữ quản lý khoa hành chính đã lập

gia đình. Hai ngày nay Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ cùng ra cùng vào đã sớm lan truyền khắp cả công ty luật, người đẹp Mạnh đương nhiên là a-xít lac-tic, vào buổi sáng nhìn chăm chăm Lương Hạ không tha.

Đồng nghiệp khoa kinh tế nhìn thấy luật sư Quý nhỏ dẫn theo trợ lý đi ra, liền bắt đầu đứng dậy quây thành một vòng tròn thảo luận.

“Các người nói xem người đẹp Mạnh có thể ra tay với Lương Hạ hay không hả?”.

“Chắc là có thể! Khoa trưởng của chúng ta là chú của người đẹp Mạnh, chỉ cần người đẹp Mạnh nói một cái, Lương Hạ khẳng định chạy lấy người!”.

“Anh cũng không chịu nhìn xem Lương Hạ được ai dẫn vào? Cô ấy ngồi trên xe đại Boss đấy, không chừng là vị hôn thê của Quý Trạch Tuấn”.

“Chắc bà con xa? Lương Hạ còn chưa tốt nghiệp, làm sao có thể là vị hôn thê?”

“Anh là cường hào, mười năm gian khổ học tập không bằng cởi sạch quần áo, gả cho Quý Trạch Tuấn thì cần gì bằng cấp, hơn nữa sinh viên được phép kết hôn mang thai, nhà nước cũng đâu có ghi thêm vào chứng chỉ học phần!”.

“Thế à? Vậy chúng ta không theo kịp thời đại a~”.

“Khoa kinh tế có vài núi tin đồn sớm hay muộn cũng bị khoa hành chính các người đánh sập”. Trên đỉnh đầu mọi người truyền đến giọng nữ cao, chanh chua, chính là người đẹp Mạnh khoa xã hội.

“Ồi trời, khoa kinh tế chúng ta có đại luật sư Mạnh ở đây, bất khả chiến bại nha”. Một chị cả khoa kinh tế tiên phong đứng lên đánh trả người đẹp Mạnh.

“Vì sao bác tôi lại thu nhận đám người tay mơ này!”. Người đẹp Mạnh khinh thường liếc mắt, dẫm mạnh đôi giày cao gót, lắc lắc mông đi khỏi.

“Cô ta tưởng mình giỏi lắm sao? Khoa xã hội muốn ngồi lên đầu khoa kinh tế chúng ta đấy!”. Chị hai ngang bướng đá chân ghé dục: “Đến lúc đánh giá cuối năm tức chết cô ta”.

Đúng vậy, ngoại trừ Quý Trạch Tuấn thất nữ lưỡng nam khoa kinh tế đều là các phần tử ưa thích buôn dưa lê, nhưng đồng thời cũng là các sinh viên đại học luật trí tuệ đứng đầu cả nước, là một nhóm người trẻ có vẻ bộp chộp nhưng hằng năm mang lại hàng chục triệu tiền lợi nhuận cho công ty.

Người đẹp Mạnh vào văn phòng trưởng khoa bên cạnh, diễm đạm đáng yêu đi đến trước mặt bác làm nũng, “Bác, Quý Trạch Tuấn và trợ lý làm ra chuyện gì thế? Đây là địa bàn của bác, cũng không giúp cháu gái giám sát chặt chẽ một chút”.

“Hai ngày nay bác đang bận chuyện tập đoàn Ngân Hà, không để ý, Quý Trạch Tuấn dẫn trợ lý đi cùng? Một lát nữa bác sẽ hỏi lão Quý, cháu a, còn thời gian thì làm việc một chút, khoa xã hội rảnh rồi như thế sao? Bác thấy cũng không có việc gì xảy ra, chắc là rảnh rồi ăn nói linh tinh”. Tuy khoa trưởng Mạnh yêu thương cháu gái duy nhất của mình, nhưng ở phương diện khác ví dụ như thái độ làm việc, thật sự không thể gật bừa, cả ngày chỉ nghĩ đến Quý Trạch Tuấn.

Em dâu em trai đáng thương đã sớm qua đời, ông là bác đương nhiên phải chịu trách nhiệm với hôn nhân đại sự của người đẹp Mạnh, đành phải bán cái mặt già này đi hỏi thăm lão Quý vậy.

“Lão Mạnh, hiếm khi đến tìm tôi nha!”. Quý Hạng Minh vừa nhìn thấy cộng sự tốt, tay nhanh chóng ngừng làm việc, “Có việc gì thế hả?”.

“Lão Quý à, hai ngày nay Quý Trạch Tuấn dẫn đến một tiểu trợ lý cũng không nói với tôi, chỉ biết được khi cháu gái tôi nói đến lúc này”. Lão là bạn bè đã cộng tác vài chục năm đương nhiên không cần nhiều lời khách sáo, trưởng khoa Mạnh đi thẳng vào vấn đề.

“Gần đây Trạch Tuấn làm vụ án Lăng Phong, bận rộn văng đầu, cũng không kịp làm thủ tục, một lát nữa tôi để cho ông trị tội nó”. Quý Hạng Minh vui tươi hơn hớn rót ly trà đưa lão Mạnh, dường như ông đã nghe ra mục đích đến tìm của lão Mạnh.

“Chuyện nhỏ, quan trọng là hình như cháu gái tôi thích Quý Trạch Tuấn, đột nhiên dẫn vào một trợ lý, khó tránh khỏi nó tìm đến tôi cần nhân”. Lão Mạnh nâng ly trà nên nhấp một ngụm: “Ah trà này là loại trà gì? Ngon hơn so với trà Long Tĩnh của tôi”.

“Ha Ha Ha cái này làm sao có thể nói cho ông biết được, nếu không sau này làm sao ông lại đến tìm tôi uống trà đây!”. Quý Hạng Minh cố ý không trả lời vấn đề này cho lão Mạnh, bây giờ chưa phải lúc nói.

“Cái con trên tường này mọi người đều gọi là ê mon gì, mỗi lần tôi đi vào đều hóa đá!”. Lão Mạnh thay đổi chủ đề, không nhắc lại trợ lý của Quý Trạch Tuấn, tuy không nghe được chút gì từ trong miệng Quý Hạng Minh, nhưng ông ta tránh mà không trả lời nhất định là có nguyên nhân, tiếp tục quấy rầy cũng vô ích.

“Doraemon! Nói bao nhiêu lần!”. Quý Hạng Minh làm bộ như không vui, : “Tôi nói lão Mạnh này, ông thật sự chưa từng xem à? Xem rất hay đấy”.

Chuyện xưa kể rằng khoảng thời gian Diêu Lệ Cẩm còn trẻ rất thích xem ti vi, nhưng về sau gả cho Quý Hạng Minh liền không còn yêu thích ti vi nữa, nguyên nhân là bởi Quý Hạng Minh chỉ cần rảnh rỗi chắc chắn xem Doraemon, ti vi không lưu được đĩa, còn kiên quyết kéo Diêu Lệ Cẩm xem cùng. Vì thế cho đến bây giờ Diêu Lệ Cẩm đối với Doraemon vẫn canh cánh trong lòng, đêm đó bọn họ động phòng ti vi vẫn bật liên tục.

“Tôi thích xem phim hoạt hình hành động Ultraman, tôi đã có tuổi không xem phim hài”. Lão Mạnh khoát tay bày tỏ thưởng thức của mình không giống với Quý Hạng Minh, “Tôi đi trước, đang vội vụ án chưa xong, lần sau lại đến nói chuyện với ông”.

“Được. Vụ tập đoàn Ngân Hà xâm phạm quyền tương đối phiên hà, ông vất vả rồi”.

Quý Hạng Minh đứng tiễn Lão Mạnh đi khỏi, đóng cửa lại sau đó thở dài, cháu gái kia của lão Mạnh là người đẹp khoa xã hội, cũng rất phiền phức, vì sao Trạch Tuấn lưu tình khắp nơi, không được, chờ ngày mai nó đánh xong vụ kiện phải giáo huấn một trận cho tốt.

Sau khi kết thúc thực tập vào tháng bảy, ngày nào Cố Thần cũng chỉ ở nhà một mình, xào hai phần đồ ăn hoặc là gọi đồ ăn bên ngoài, phần lớn thời gian đều ở đây đọc sách, chỉ số thông minh của anh so với người bình thường ví dụ như Lương Hạ có phần cao hơn một chút, nhưng không phải là thiên tài, vì thế hàng năm đứng thứ nhất hoàn toàn là do siêng năng, không có nhiều nam sinh học kế toán, vào ngày nghỉ còn đọc sách thì đúng là báu vật quốc gia.

Bởi vì Lăng Kỳ bỏ nhà đi nên cuộc sống nhàn nhã an tĩnh như núi Nam Sơn bị thay đổi, chuyện thứ nhất Cố Thần làm vào buổi sáng không phải gánh trên lưng sổ sách mà là đi ra ngoài mua đồ ăn sáng cho Lăng Kỳ.

So với Cố Thần giản dị thực tế, điều đầu tiên Lăng Kỳ hơn anh một danh hiệu giàu có, thứ hai là chỉ số thông minh trời phú cao hơn. Bản lĩnh gặp qua khó mà quên được của Lăng Kỳ khiến Cố Thần cũng phải ghen hòng nhìn trân trối, trong trường học người theo đuổi năm cũng phải thành một bó to. Nhưng nữ thần cũng có khuyết điểm, đó là thể dục vĩnh viễn ở điểm 60, vì từ nhỏ tim của nữ thần không được tốt lắm, thành tích chạy bộ không đủ.

Đối với trình độ và thành tích của đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này từ trước đến nay đều không phân cao thấp, kì khảo sát luôn ngang hàng nhau đứng thứ nhất, nhưng vì môn thể dục, tổng điểm thành tích của Cố Thần so với Lăng Kỳ cao hơn 0,1.

Mãi cho đến khi mặt trời lên cao Lăng Kỳ mới tỉnh, hai mắt chưa mở ra hoàn toàn đã ngửi thấy mùi đồ ăn. Nghĩ đến Cố Thần đang ở ngoài cửa nấu cơm cho cô, cười ngây ngô mấy giây liền vội vã rời giường.

“Đã dậy rồi?”. Đối mặt với Lăng Kỳ, Cố Thần luôn luôn nở nụ cười dịu dàng ấm áp, cũng chính vì nụ cười này, khiến Lăng Kỳ đắm chìm thật sâu, không thể tự thoát ra được.

“Em, đi đánh răng trước đã”. Lăng Kỳ còn chưa qua đêm ở cùng một chỗ với Cố Thần, dù hôm qua không ngủ chung một phòng, nhưng vẫn coi như là ở chung, người đầu tiên nhìn thấy khi thức dậy là người mình yêu thương nhất cũng khó tránh khỏi thẹn thùng.

“Đợi đã, Cố Thần?”. Lăng Kỳ ngượng ngùng thành ra rối tinh rối mù, nhưng vẫn phải gọi, lúng túng hơn chính là gọi ba lần Cố Thần mới đáp lại.

“Làm sao vậy?”. Cố Thần đứng ở bên ngoài cửa phòng vệ sinh, đột nhiên nhớ ra buổi sáng hôm nay đã dùng hết giấy vệ sinh, ngay lập tức đứng dậy cầm tiền lẻ chạy về phía cửa siêu thị nhỏ.

“Em cái kia đến “. Phát hiện di mục của mình đến đồng thời còn phát hiện trong hộp đã hết giấy vệ sinh, Lăng Kỳ không thể không cầu cứu Cố Thần, bất kỳ một nữ học sinh nào vào lúc này đều phải xấu hổ và giận dữ, huống chi là Lăng Kỳ được tu dưỡng không làm phiền đến người khác.

Nhưng nửa ngày không nghe thấy tiếng trả lời, mồ hôi Lăng Kỳ lo lắng chảy xuống, đành phải hỏi lại một câu, “Cố Thần? Anh còn ở đây hay không vậy?”.

Lúc này tâm loạn như ma, cảm giác như đứng đông lửa, như ngồi đồng than khiến Lăng Kỳ khắc cốt ghi tâm, phỏng chừng bóng ma này sẽ bám theo suốt đời, mười phút sau Cố Thần mới trở về.

“Anh mở cửa nhé?”. Cố Thần mở ra một khe hở nhỏ nhét giấy vệ sinh vào.

Nếu tiếp tục không nghe thấy giọng nói của Cố Thần chắc Lăng kỳ muốn chết mất, hậm hực đón lấy giấy vệ sinh, đột nhiên nhớ ra không có băng vệ sinh.

“Đợi đã, em đến cái kia, anh có thể mua giúp em một gói băng vệ sinh?”.

“Ah, em đợi anh một lát”. Cố Thần đành phải đi ra ngoài lần nữa.

Lần này Cố Thần không chạy, không phải không chạy nổi, mà là không khỏi có chút suy nghĩ về quan hệ với Lăng Kỳ. Bọn họ thực sự là bạn trai bạn gái, quan hệ cũng được hơn một tháng, nhưng trước sau không tự nhiên giống các đôi tình nhân khác, giọng nói vừa rồi của Lăng Kỳ nghe có vẻ tràn ngập xin lỗi.

Cố Thần xoa nhẹ chóp mũi, phút chốc trong đầu hiện lên hình ảnh Lương Hạ bướng bỉnh ăn vạ anh, nhẹ nhàng tự nhiên như vậy, là bởi vì không có tình yêu sao? Cố gắng hơn một tháng, nhưng mà vẫn không yêu Lăng Kỳ.

Có thể vì không tập trung, lúc Cố Thần tính tiền cũng không phát hiện được ông chủ đang nở nụ cười nham hiểm.

Mặc dù không phải là nhãn hiệu mình thường dùng, có chút không quen, nhưng cuối cùng cũng có thể thoát khỏi bồn cầu, Lăng Kỳ hung hăng rửa mặt một lượt. Vừa rồi ngồi mười phút buồn chán cô suy nghĩ rất nhiều, làm phiền bạn trai cũng không phải là chuyện gì mất mặt, nhưng dáng vẻ ngượng ngùng này của mình có khiến Cố Thần sợ hãi, từ khi bắt đầu biết anh, cô luôn luôn bày ra phong thái hoàn mỹ nhất đứng trước mặt anh. Nghĩ như vậy, tình yêu của bọn họ rất không chân thật.

“Ăn bữa sáng đi”. Cố Thần cầm sữa và sandwich đưa cho Lăng Kỳ, xoay người tiếp tục xem sách.

“Ừ, cảm ơn”. Lăng Kỳ vẫn chưa hết xấu hổ ngẩng đầu.

Cố Thần đang nghĩ có nên nói chuyện với Lăng Kỳ hay không, nếu bởi vì hành vi vô trách nhiệm của mình thì thật xin lỗi cô, nhưng nhìn Lăng Kỳ cúi đầu buồn bực không nói tiếng nào, vẫn là quyết định tìm thời gian khác để nói chuyện.

18. Chương 18 :

Cho đến hôm nay Lương Hạ mới biết nhà họ Quý chỉ có hai chiếc xe, đều là nhãn hiệu Mercedes-benz, một chiếc đỗ ở gara, chiếc này do tài xế lái, chủ yếu là để Diêu Lệ Cẩm dùng khi đi ra ngoài, thỉnh thoảng vị thiếu phu nhân Lương Hạ cũng được đưa đón một chút... Một chiếc xe khác là phương tiện đi làm thay đi bộ của Quý Hạng Minh, lúc Quý Trạch Tuấn có việc gấp có thể sử dụng khi được sự đồng ý của bố, Quý Trạch Tuấn hai mươi tám tuổi không có nhà riêng xe cũng không có.

Tưởng tượng bản thân gả cho tên công tử không có tiền đồ không có địa vị như vậy, Lương Hạ hận không thể mổ bụng.

“Đến rồi”.

Còn đang âm thầm căn răng, Lương Hạ bị giọng nói của Quý Trạch Tuấn kéo về thực tế.

Công ty di động? Nói việc gấp chính là đến nạp phí điện thoại?

Sau khi hoàn hảo đỗ xe lại, Quý Trạch Tuấn nhìn thoáng qua vẻ mặt Lương Hạ, bất đắc dĩ cũng biết đầu óc cô không đủ sử dụng, “Nếu như tôi nạp tiền thì để cô xuống tầng mua thẻ là được, hơn nữa, đây là công ty di động, không phải là phòng doanh nghiệp”.

Mặt trời mọc đằng tây sao, Lương Hạ lại không phát huy công phu chết cứng mỏ, không làm gì hết chỉ mở to hai mắt, Quý Trạch Tuấn bước trước một bước vào công ty di động.

Bọn họ không nói chuyện nên Quý Trạch Tuấn cũng không biết cô nghĩ gì, không thể dò được tâm tư kì quái a, Lương Hạ giận đến quai hàm phồng lên như chết trôi, đáng tiếc Quý Trạch Tuấn không thấy được ở phía sau, nếu không chắc chắn cười nhạo Lương Hạ không thương tiếc.

Mặc dù vợ không tranh cãi hơi có chút buồn bực, nhưng tình hình trước mắt đến là để kiểm tra chứng cứ, điều cơ bản khi làm việc là tập trung, “Anh đi nhanh như thế là muốn lên tầng mấy hả?”.

Lương Hạ lên tiếng dừng lại, đột nhiên nghĩ ra đi công tác cần phải có chút khí chất thực nữ, nếu không so với Quý Trạch Tuấn không khác người qua đường, cương quyết bày ra nụ cười mê người, thầm kín xoa người nhìn Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn tâm phục khẩu phục thừa nhận mình bị giết trong nháy mắt, vì sao cô lại có thể cười như vậy!

Nhưng anh vẫn chưa ý thức được, bản chất Lương Hạ có thể làm cho anh phân tâm.

Thang máy dừng ở tầng hai mươi, vừa bước ra từ cửa kim loại, giấy A4 ùn ùn kéo đến, thì ra mọi người trong công ty bận rộn như vậy.

Quý Trạch Tuấn đích thực ngựa quen đường cũ, dẫn Lương Hạ vào một gian phòng làm việc.

“Luật sư Quý, cuối cùng cũng tới haha”. Một vị chủ quản chi nhánh chừng bốn mươi tuổi đứng dậy, cười híp mắt nắm tay Quý Trạch Tuấn, sau đó đưa cho Quý Trạch Tuấn một tập tài liệu, “Nhìn xem thế nào?”.

Quý Trạch Tuấn lật sơ qua vài tờ, “Lần này phiền toái chủ nhiệm Hà rồi”.

“Chuyện cảnh sát Kha nhấn nhủ làm sao có thể gọi là phiền toái? Người dân cần phải hợp tác với cảnh sát”. Nụ cười trên mặt chủ nhiệm Hà không biến mất, dáng vẻ không thể không bội dật Lương Hạ đang đứng ở sau lưng Quý Trạch Tuấn ý dâm lãnh đạo, :”Ồi, còn quên chưa mời trà mỹ nữ của luật sư Quý, xin lỗi xin lỗi”.

“Không cần, tôi còn phải quay về thu xếp lại một chút”. Quý Trạch Tuấn cũng không chịu nổi nhiệt tình như vậy của chủ nhiệm, vội vàng tìm cơ rời đi.

Lương Hạ đương nhiên biết rõ trên tay Quý Trạch Tuấn cầm chính là đồ vật thần kì, lòng hiếu kỳ thúc giục cô nổi lên ý đồ xấu. Ai ngờ vừa bước chân trái ra chuẩn bị cướp lấy thì lại ngã mạnh một cái lộn cổ. “A~”.

Quý Trạch Tuấn nghe thấy tiếng hét quay đầu lại nhìn, dĩ nhiên là Lương Hạ đã nằm sấp trên mặt đất, gương mặt nhăn nhó đau đớn cùng cực.

“A, thật xin lỗi thật xin lỗi”. Một bác gái tầm năm mươi tuổi, vẻ mặt áy náy đỡ Lương Hạ dậy, “Không sao chứ? Đầu do đi không cẩn thận làm đổ nước ra ngoài”.

“Dì Cố?”. Lương Hạ vốn định nhìn một chút xem ai là người hại cô bị thảm như vậy, kết quả vừa ngẩng đầu lên thế nhưng lại là mẹ của Cố Thân đã lâu chưa gặp mặt”.

“Hạ, Hạ Hạ?”. Lúc đầu Cố mẹ còn chưa nhìn ra, đến khi bị gọi là dì mới giật mình nhận ra Lương Hạ.

“Hề hề, đã lâu không gặp chú và dì rồi, không ngờ lần đầu tiên cháu đến công ty di động lại gặp được luôn”. Bởi vì người hại cô là Cố mẹ, vì thế Lương Hạ phải giả vờ như không có chuyện gì, nhưng lại không nhận được xoa bóp đầu gối, Quý Trạch Tuấn nhìn nụ cười Lương Hạ kèm theo đau đớn, liền đi tới điu phía bên kia Lương Hạ.

“Đây là?”. Cổ mẹ tò mò nhìn Quý Trạch Tuấn, bởi vì người ngã nhào là Lương Hạ từ nhỏ đến lớn cô là quý nghịch ngợm, Cổ mẹ lúc này kích động cũng quên không chú ý đến Lương Hạ có bị thương hay không, mà phát sinh hứng thú với người bên cạnh cô.

“Ách, đây là cấp trên cháu thực tập”. Lương Hạ nói không suy nghĩ về mối quan hệ của mình và Quý Trạch Tuấn, đúng là lừa dối đến cùng. Vừa nhìn về phía Quý Trạch Tuấn giới thiệu. “ Đây là mẹ nuôi của tôi, nhìn tôi từ nhỏ cho đến khi trưởng thành”.

“Chào đi”. Quý Trạch Tuấn rất nể mặt biểu lộ một chút mỉm cười, nhưng thật ra mới vừa rồi hơi có chút khó chịu, nghe đến chữ Cổ này anh đã có thể đoán sơ qua được rồi.

“Vâng vâng, cấp trên rất quan tâm, dáng vẻ cũng rất đẹp trai”. Trong lòng Cổ Mẹ giống như bị nhéo một cái, vẻ mặt cấp trên kia nhìn Lương Hạ rất đặc biệt, ưu tú như thế, sợ rằng Cổ Thần không có hy vọng.

“Ấy, Cổ Mẹ, con còn phải trở về làm việc cùng lãnh đạo, dì thay con gửi lời hỏi thăm đến chú Cổ nhé”. Lương Hạ cảm giác được Quý Trạch Tuấn đang bóp một bên hông cô, xem ra lãnh đạo cực kì nóng nảy.

“Đúng rồi, con có thể giúp dì Cổ đưa cái này cho Cổ Thần được không? Công việc hôm nay của dì Cổ rất nhiều, không kịp về nhà nữa, tên tiểu tử thôi Cổ Thần lại không chịu ở thành phố”.

“Vâng, được ạ”. Kết quả là trên tay Lương Hạ cầm hộp giữ nhiệt của Cổ mẹ, bên trong hình như là món ăn thì phải.

Sau khi tạm biệt Cổ mẹ, Quý Trạch Tuấn dìu Lương Hạ vào trong thang máy, nhưng mà bọn họ không biết, ở chỗ rẽ có một nam sinh tinh anh vẫn đang nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Ai da”. Lương Hạ đau đớn rên lên một tiếng, “Anh còn không mau đi chậm lại”.

“Để tôi nhìn xem”. Mặt Quý Trạch Tuấn không biến đổi, ngồi xổm xuống, xắn ống quần Lương Hạ lên, “Vẫn tốt, chỉ là một vết bầm nhỏ, tôi đưa cô đến bệnh viện xử lý”.

“Anh việc gì phải giả vờ như thế, rõ ràng là rất lo lắng”. Lương Hạ cười gian nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Đừng nói không biết suy nghĩ, được voi đòi tiên”. Quý Trạch Tuấn đứng lên, cặp mắt híp lại, nhân lúc Lương Hạ không chú ý ấn một cái lên đầu gối cô.

“A~”. Lương Hạ hít vào một hơi, “Có thể thương hương tiếc ngọc một chút không hả?”.

“Cô là hương là ngọc à?”. Quý Trạch Tuấn có lòng tốt ôm bả vai Lương Hạ một lần nữa, bởi vì thang máy đã tới tầng một rồi.

“Ít nhất cũng được xem là hương mùa hè đấy!”. Lương Hạ dẫu môi tự nói lảm bảm.

Ý tá trưởng xử lý vết thương cho Lương Hạ đồng thời còn có một một đàn tiểu hộ sĩ vây quanh bên cạnh quan sát, ngay sau đó đôi mắt to của Lương Hạ nhìn chằm chằm, cố gắng uy hiếp các y tá đang coi cô như con khỉ, nhưng rõ ràng không có hiệu quả, phải cảm ơn Quý Trạch Tuấn vì cái loại đãi ngộ này.

“Tôi muốn đi thăm nhà một chuyến”. Lương Hạ muốn nói đến hộp giữ nhiệt đang cầm trên tay, muốn biểu lộ rõ ràng với Quý Trạch Tuấn anh đi đường anh tôi đi đường tôi.

“Tôi đưa cô đi”. Quý Trạch Tuấn vẫn còn lo lắng cho Lương Hạ, ngộ nhỡ chỗ kia lại bị va chạm, cụ cố Quý lại muốn bay đến đây dạy dỗ anh.

“Không cần!”. Lương Hạ nghiêm túc chặn đứng, nhưng lại phát giác phản ứng của mình quá dữ dội, bổ sung, “Tôi, đi một mình được rồi, ở đây có xe buýt, không phải là anh còn muốn chỉnh sửa lại tài liệu à, ngày mai phiên tòa cũng mở rồi”.

Quý Trạch Tuấn chắc chắn Lương Hạ có chuyện gì đó giấu mình, mặc dù anh cũng không phải là người thoải mái lêu lổng gì, nhưng vẫn có chút không vui, đàn ông kém đã thể hiện luôn ở nơi này rồi, có việc gì để tối nay làm sau, phải giám sát bà xã thật kỹ, “VẬY cô cẩn thận một chút”. Lời ngầm – Cô đi xe buýt, tôi lái xe theo dõi.

“Vậy tôi đi trước”. Lương Hạ vẫy vẫy tay đi đến phía trạm xe buýt, mãi cho đến khi lên xe buýt cô cũng không phát hiện xe Quý Trạch Tuấn vẫn còn đỗ bất động ở chỗ đấy, trời sinh bất cẩn.

Nhân cơ hội này có thể thuận tiện cảm ơn Cố Thần, anh đã giúp Quý Trạch Tuấn rất nhiều, Lương Hạ nhìn bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt tươi cười xuân tình phơi phới.

Hôm nay xe buýt đi rất nhanh, 40 phút đã đến nhà Cố Thần, có thể ông trời biết Quý Trạch Tuấn còn rất nhiều việc phải làm, cố ý tiết kiệm được một ít thời gian.

Trước khi Lương Hạ đứng ở sân nhà Cố Thần, thì Quý Trạch Tuấn đã nấp ở bên ngoài lan can, đây thường xuyên che chắn rất tốt sức.

Chuông cửa vang lên, nhưng Cố Thần đang nấu cơm trong phòng bếp, đành phải để Lăng Kỳ ra mở cửa.

“Ai thế?”. Một lúc lâu không có tiếng nói, Cố Thần liền từ phòng bếp đi ra.

Đứng ở cửa là gương mặt Lương Hạ thừ ra, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện trong hốc mắt cô còn có chút ẩm ướt.

Cố Thần không ngờ tới Lương Hạ, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Chỉ có Lăng Kỳ có thể nở nụ cười mời Lương Hạ vào nhà, “Bên ngoài nóng lắm, mau vào”. Nhưng cô không phải người ngu, phản ứng của Cố Thần đã khiến cho trái tim cô đau nhức.

“Không được, dì Cố bảo tôi mang cái này đưa cho Cố Thần, tôi còn có việc, đi trước”. Lương Hạ cầm hộp giữ nhiệt đưa cho Lăng Kỳ sau đó bỏ đi như chạy trốn.

Lăng Kỳ không muốn đánh lừa bản thân, dù sao Cố Thần và Lương Hạ cũng là thanh mai trúc mã, nhất định sẽ không thể không qua lại với cô ấy, nhưng cô cũng không muốn nhẹ nhàng từ bỏ, chuyện lúc sáng khiến cho bọn họ có chút gượng gạo, vừa vặn nhân cơ hội này hóa giải thử xem, “Cố Thần, mẹ của anh làm rất nhiều món ăn nha, không cần anh phải vất vả”.

Cố Thần hơi lơ đãng, nhưng rất nhanh gương lên nụ cười quen thuộc, “Để anh đặt súp lên hâm nóng”.

Dĩ nhiên Cố mẹ không có tốt bụng nấu ăn như vậy, vì buổi sáng Cố Thần gọi điện cho bà, nói Lăng Kỳ đến nhà rồi, nhờ bà nấu hai món ăn. Dĩ nhiên chuyển đồ ăn phải là Lương Hạ.

Ra khỏi sân, Lương Hạ lập tức ngồi xuống ghế đá lúc nhỏ thường đến. Bọn họ ở chung rồi? Rốt cuộc Cố Thần vì Lăng Kỳ mặc tạp dề nấu cơm. Vừa mới liệu mạng nên nước mắt rốt cuộc tất cả ào ào rơi xuống.

Cảnh tượng như vậy, từ nhỏ đến lớn chính mình tưởng tượng qua bao nhiêu lần, thật sự xuất hiện ở trước mắt, nhưng mà nữ chính lại là người khác.

Quý Trạch Tuấn luôn luôn đứng ở phía sau nhìn Lương Hạ, bao gồm cô gào khóc, nhắm mắt lại vài giây rồi chạy xe, đi đến phía Lương Hạ.

Nói cái gì cũng không nói, kéo Lương Hạ dậy, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Qua thật lâu, rốt cuộc Lương Hạ ngừng run rẩy, từ từ ngẩng đầu lên, “Hi hi~”.

Quý Trạch Tuấn nhú nhú mày, mới vừa rồi còn khóc như quỷ, chớp mắt đã cười rộ lên rồi?

“Thật xin lỗi”, Lương Hạ chỉ chỉ áo sơ mi Quý Trạch Tuấn ở trên còn có nước mắt – nước mũi.

“Chết tiệt!”. Quý Trạch Tuấn chán ghét nhìn áo sơ mi buồn nôn, không hề nghĩ ngợi liền cởi ra.

“Oa”. Lương Hạ lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch ngây thơ, làn da Quý Trạch Tuấn dưới ánh mặt trời rất đẹp nha. “Đây là màu lúa mạch à”.

“Đi theo tôi”. Quý Trạch Tuấn hơi lộ dấu vết nụ cười, vóc người hoàn mỹ như thế này đúng là đáng tự hào.

19. Chương 19 :

Trong buồng lái xe ô tô, có áo để thay, Quý Trạch Tuấn cố tình làm trò trước mặt Lương Hạ, đóng từng chiếc cúc áo, từng cúc từng cúc rất gợi cảm.

“Anh biết bí mật nhỏ của tôi rồi”. Lương Hạ nhíu lông mày, u oán nhìn Quý Trạch Tuấn. Mặc dù không nghiêm trọng như bắt gian tại giường, nhưng cũng coi như là bị tóm được, thông thường trèo tường hẳn là rất áy náy rất bẽ mặt, đáng tiếc Lương Hạ chưa hoàn toàn tiến vào tình trạng hôn nhân, lại chưa có mưu đồ vụng trộm, tạm thời còn chưa phát sinh cảm giác như vậy.

“Ừ”. Quý Trạch Tuấn không vội lái xe, mà dựa vào ghế lái, nhìn từng cặp từng cặp người đi đường phía trước.

“Có cái gì muốn nói với tôi sao?” Lương Hạ chưa bao giờ cho rằng Quý Trạch Tuấn có tình cảm với cô, hoặc là tình yêu, nhưng bất kỳ một người đàn ông nào nhìn thấy vợ mình khóc vì người đàn ông khác cũng sẽ không thoải mái đi, xem ra cái này giống như bản thân mình quá trớn.

“À, hình như không có”. Mặt Quý Trạch Tuấn không biến sắc, cái cổ dài chuyển về phía Lương Hạ.

“Có phải tôi rất dễ tiện không hả? Anh ta chưa từng thích tôi, thậm chí từ chối tôi lúc ở trước mặt nhiều người như vậy, tôi còn dần dần chạy theo phía sau anh ta, trước kia coi như không có gì, bây giờ tôi là hoa đẹp đã có chủ, còn tự rước lấy nhục”. Lương Hạ nghiêng đầu, vẻ mặt đau khổ.

“Hoa đẹp?”. Ban đầu Quý Trạch Tuấn rất chân thành lắng nghe Lương Hạ kể khổ, cũng dần dần nảy sinh thương cảm với cô, nhưng nghe đến hai chữ này thì tan vỡ, nhan sắc có một chút, vóc dáng bình thường, tự mình cảm thấy thế là quá tốt rồi.

“Tôi đi học còn được ghi ở bảng danh nhân đấy”. Lương Hạ tiếp tục nghiêng đầu giống như muốn khóc, “Liêm sỉ của tôi đi đâu hết rồi? Ô ô ô~”.

Lần này Quý Trạch Tuấn đã có kinh nghiệm, trước cầm khăn giấy lau khô nước mắt nước mũi Lương Hạ, sau ôm lấy cô. “Chúng ta hòa nhau. tôi đến nhìn người tình trong mộng của cô là tôi có lỗi, tôi theo dõi cô cũng là tôi có lỗi với cô, nếu cô biết anh ta không có cảm giác đối với cô, thì đừng thích anh ta nữa, vẫn là ngoan ngoãn đi theo chủ đi”. Ngụ ý là an tâm làm thiếu phụ nhân bên cạnh anh là được rồi.

“Đúng đấy, anh theo dõi tôi”. Lương Hạ ngo ngoáy ngẩng đầu, cô rất am hiểu cách bắt được “trọng điểm” trong lời nói của người khác, mới vừa nổi lên cảm xúc đau lòng tất cả đều tan thành mây khói, “Rình trộm người khác là phạm pháp, hồng hạnh xuất tường nhiều nhất là đui lý trên đạo đức, không đúng không đúng, tôi không có hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), tôi đến để đưa thức ăn cho thanh mai trúc mã, bản chất cũng giống như là thăm tù”.

Lúc Lương Hạ nói không hề giống như dáng vẻ vừa mới tan nát cõi lòng.

“Ý của cô là không tính chúng ta hòa nhau?”. Quý Trạch Tuấn đưa mặt đến gần Lương Hạ, “Còn nói phạm pháp?”.

“Ai nói học luật pháp thì không phạm pháp, tôi...” Lời còn chưa nói hết đã bị Quý Trạch Tuấn bịt miệng rồi.

Cái hôn này, mang theo thương tiếc nhưng cũng mang theo ghen tuông, nghĩ đến Lương Hạ vội mang việc đưa cơm cho Cố Thần thành thăm tù, Quý Trạch Tuấn liền nhịn không được dùng hết toàn bộ sức lực giữ lấy cái gáy cô, đầu lưỡi tùy ý hấp thụ chất lỏng ngọt ngào của đối phương, ngoài ra ở bên trong còn trêu đùa xuôi ngược, mấy lần giả vờ rút ra lại mạnh mẽ đi vào, kéo dài hơn năm phút.

Cuối cùng đầu lưỡi tê dại buộc phải tách ra, Lương Hạ hoảng sợ nhìn vẻ mặt Quý Trạch Tuấn điềm tĩnh, che ngực há mồm thở dốc, thiếu chút nữa bị ngộp chết. Trước kia còn có thể tranh thủ hít không khí, lần này lỗ mũi cũng bị đung siêu vẹo.

Còn chưa kịp tỉnh táo, Quý Trạch Tuấn liền dồn sức giẫm chân ga Mercedes-Benz lao đi.

Cái gì hả, câu nói này như lời tỏ tình nha, Lương Hạ lại làm dáng vẻ u oán. Cô cũng không nghĩ qua vì sao mình muốn nghe Quý Trạch Tuấn tỏ tình.

Lúc quay về văn phòng luật, mọi người khoa chính trị đang nằm bò trên mặt bàn ngủ trưa, Lương Hạ rón ra rón rén theo sát phía sau Quý Trạch Tuấn, chỉ sợ người phụ nữ kia gặp cô lại muốn dùng ánh mắt kinh khủng giết chết trái tim nhỏ bé của cô.

Khi đi ngang qua khoa hành chính, đột nhiên Lương Hạ bị một cánh tay chìa ra kéo vào, còn chưa kịp kêu thành tiếng đã bị bịt miệng, giống như bắt được một con bạch tuộc.

“Xuyt, là tôi”. Khóe miệng Hàng Triệt nhếch lên một đường cong đẹp mắt, chờ Lương Hạ bình tĩnh lại sau đó mới buông lỏng tay ra.

“Anh làm gì thế hả? Hừ chết tôi à”. Lương Hạ vuốt vuốt môi mình, mới vừa rồi bị người khác hôn đến biến đổi hình dạng, hiện tại lại bị Hàng Triệt bịt mấy giây, quả thật là muốn tàn tật.

“Sao sắc mặt cô hôm nay đỏ hồng thế hả?. Về mặt Hàng Triệt cười xấu xa, mãnh liệt nhìn chằm chằm khuôn mặt Lương Hạ.

“Vừa mới ăn máu vịt trứng não heo, nên mặt mới vậy”. Lương Hạ lại nghĩ đến một màn vừa mới giao chiến cùng Quý Trạch Tuấn, được sủng ái mặt càng đỏ hơn “Vì sao anh tìm tôi hả?”.

“Cuối tuần sinh nhật tôi, cô có thể bắt tay chuẩn bị quà tặng rồi đấy”. Về mặt Hàng Triệt thanh thuần nở nụ cười vô tội, nói xong lý lẽ.

“Tôi cho anh cái quỳ”. Miệng Lương Hạ tóp lại, nghĩ thầm, với lại anh cũng đâu có thân quen với tôi, “Đi làm, tạm biệt”.

Nếu không đi sẽ bị Quý Trạch Tuấn phát hiện.

“Vì sao cô không nói tiếng nào đã mất dạng rồi?”. Quý Trạch Tuấn thấy Lương Hạ đi vào tức giận trách mắng một câu.

“Tôi đi tìm gương nhìn xem miệng tôi có lệch hay không”. Lương Hạ nói dối mặt không đỏ tim không loạn, “Rốt cuộc anh đến công ty đi động lấy cái gì thế hả?”.

“Bản ghi chép nhật kí liên lạc của Lăng Bách thảo”. Quý Trạch Tuấn nhập tanh tách các dữ liệu vào máy tính, cười gian trong lòng một lúc, chơi trò hôn môi với vợ rất có hứng thú.

“Anh định dùng thủ đoạn gì?”. Phản ứng đầu tiên của Lương Hạ chính là Quý Trạch Tuấn tiêu tiền để mua chuộc công ty đi động lấy tài liệu, “Loại chứng cứ này cũng có thể trình tòa sao?”.

“Cô với tôi ngủ cùng một chiếc giường cũng được hơn một tháng rồi đấy, tôi là người phải đi mua chứng cứ sao?”. Quý Trạch Tuấn buồn cười nhìn Lương Hạ, làm sao cô có thể tưởng tượng ra nổi cái loại chất vấn này.

“Chúng ta đều mệnh ai người ấy ngủ, trừ khi thỉnh thoảng anh xằng bậy một chút căn bản không nói đến chuyện công việc với tôi đúng chưa?”. Lương Hạ cây ngay không sợ chết đứng đánh trả, cô nói đúng sự thật, bọn họ ở trên giường thật sự chỉ cười đùa nói về làm tình.

“Bạn tôi là cảnh sát, trực tiếp nhờ anh ta giúp một tay, lấy tài liệu thông qua cách làm chính đáng, hoàn toàn có thể sử dụng làm bằng chứng trình lên quan tòa”. Quý Trạch Tuấn rất có kiên nhẫn giải thích nguồn gốc tài liệu liên lạc cho Lương Hạ.

“Vì thế giữa vợ chồng phải nói thẳng thắn với nhau, anh nói sớm với tôi rõ ràng tôi cũng sẽ không ngả lòng nào, cũng sẽ không đi đến chỗ tên khốn Cổ Thần kia...Đưa cơm nha”. Lương Hạ thề không đề cập đến cái tên đàn ông phụ tình kia, nhịn xuống kích động, len lén giương mắt liếc biểu cảm Quý Trạch Tuấn, nín lửa tạm ổn không có bùng nổ.

“Để thừa nhận sự thật không tốt sao?”. Quý Trạch Tuấn bị tác động một chút, về mặt rõ ràng so với vừa rồi nghiêm túc hơn.

Trong lúc Lương Hạ do dự chưa biết trả lời Quý Trạch Tuấn thế nào, đồng nghiệp bên cạnh còn chưa tỉnh ngủ hẳn phát ra tiếng như âm hồn: “Luật sư Quý nhỏ, anh và Tiểu Hạ là vợ chồng à?”.

Ngay lập tức tất cả mọi người khoa kinh tế ngẩng đầu lên, mặt buồn ngủ nhìn Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ.

“Chúng tôi đang thảo luận tình hình gia đình bên nguyên cáo, đừng hiểu lầm”. Công phu nói dối của Quý Trạch Tuấn không thua kém Lương Hạ một chút nào.

“Tôi mới sẽ không gả cho cái loại chú này?”. Lương Hạ cũng hùa theo diễn trò, nhưng vừa nói xong thì hối hận, Quý Trạch Tuấn không biến sắc hung hăng bóp một bên hông cô, thực sự đặc biệt đau chết, rốt cuộc từ khi nào thì Quý Trạch Tuấn bắt đầu có cái loại sở thích này.

“À~” Mọi người đều cùng biểu tình “cắt”, tiếp tục gục xuống ngủ trưa.

Quý Trạch Tuấn không thừa nhận có quan hệ với Lương Hạ vì sợ truyền thông biết sẽ ùn ùn kéo tới, nhà họ Quý cũng không chỉ có một mình anh, sẽ để lại ảnh hưởng rất lớn cho ông nội và cụ cố ở Bắc Kinh, hơn nữa chỉ còn có chừng mười ngày nữa là Lương Hạ đi học. không cần phải vì truyền thông ảnh hưởng đến cuộc sống đại học bình thường.

Còn Lương Hạ lên tiếng phủ nhận là bởi vì cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với gia đình và bạn bè, dù sao đám bạn học cũng chưa có kết hôn, hơn nữa cô còn chưa xác định có thể không có chút áp lực nào khi đối diện với Cố Thần hay không.

“Anh không thể nhỏ giọng lại một chút sao?”. Lương Hạ hung hăng trừng mắt liếc Quý Trạch Tuấn.

“Vì sao cô dám nói chuyện với cấp trên như thế này nhỉ?”. Một tay Quý Trạch Tuấn vỗ xuống đầu Lương Hạ, một cái tay khác nhập tài liệu vào máy tính.

Không đợi Lương hạ cãi lại, điện thoại di động đột nhiên rung lên hai cái, Quý Trạch Tuấn mở ra nhìn vài giây, thật sự không biết nên xem hay nên tắt.

“Ai thế hả?”. Lương Hạ chưa từng thấy mặt nước đá của Quý Trạch Tuấn trong nháy mắt chuyển thành mặt núi băng, khẳng định không phải là tin tức tốt lành gì.

“Buổi tối nói cho cô”. Quý Trạch Tuấn không nói thêm câu gì nữa, hết sức chăm chú chỉnh sửa tài liệu, Lương Hạ cũng rất thức thời ngồi qua một bên đọc sách, dù sao ngày mai là ngày mở phiên tòa lớn.

Tan tầm ngày hôm nay tài xế lại biến thành Quý Hạng Minh, ngày hôm qua bởi vì lí do đặc biệt Quý Hạng Minh phải đi xe của người khác, Quý Trạch Tuấn trở thành chủ nhân Mercedes-Benz.

Diêu Lệ Cẩm dặn đầu bếp chuẩn bị bữa tối vô cùng thịnh soạn cố gắng tiếp sức cho con trai bảo bối, cũng khó có được một ngày không đâm chọc Lương hạ, cũng làm cho Lương Hạ có cảm giác quay trở về ngày xưa— đó là chiều trước hôm thi vào đại học, mẹ chuẩn bị một bàn thịt cá, cả đêm cũng không nói đến chuyện vé số, sợ ảnh hưởng đến thi cử của cô.

Ăn xong bữa tối, Lương Hạ rất tự giác vào phòng bếp rửa bát, lúc ăn cơm mẹ chồng không bùng nổ nhưng cũng không có nghĩa là sau khi ăn cơm xong sẽ không bùng nổ. Còn Quý Trạch Tuấn vào phòng đọc sách với Quý Hạng Minh.

“Tiểu Hạ ơi~”. Giọng nói ác mộng lại xuất hiện ở phòng bếp rồi, trong lòng Lương Hạ kéo căng như dây cung.

“Buổi tối làm một nồi canh bí đỏ cho Trạch Tuấn, nhớ đấy”. Diêu Lệ Cẩm cũng chỉ là dặn dò Lương Hạ nhớ nấu bữa khuya cho Quý Trạch Tuấn, nhưng mà mẹ chồng chỉ đích danh muốn nấu canh bí đỏ chứng tỏ rằng chuyện lần trước không tránh được mắt thần của mẹ chồng.

“Vâng, con biết rồi”. Phỏng chừng Lương Hạ có thói quen bị ngược đãi, mẹ chồng không đâm chọc xoi mói cô khiến tâm cô lại ngứa rồi.

Tối hôm qua, Diêu Lệ Cẩm không có canh bí đỏ buồn bực một lúc lâu, trước khi đi ngủ nghĩ thấy trong miệng Quý Hạng Minh có mùi thơm, từ trên giường bò dậy trong cơn tức giận muốn đi chất vấn Lương hạ, may mà Quý Hạng Minh bỏ xuống nhiệt tình yêu thương Đô rê mon, dùng một nụ hôn dụ dỗ Diêu Lệ Cẩm, nếu không sợ rằng Lương Hạ đã gặp phải tai họa.

Hai bố con lần lượt bước vào phòng đọc sách, dừng lại một chút ở phía trước, Quý Hạng Minh vỗ vỗ bả vai Quý Trạch Tuấn, “Bố tin tưởng con”. Bởi vì trong giới luật sư, tuy thủ đoạn có thể giúp chiến thắng vụ kiện, nhưng thực lực mới là điều quan trọng nhất.

“Con nắm rất chắc”. Quý Trạch Tuấn hơi hột nở một nụ cười rất tự tin đáp trả bố mình.

“Vậy thì tốt”. Quý Hạng Minh nắm tay rời khỏi thư phòng đầu tiên.

Ngụy Linh là do ông dẫn ra ngoài, đối với mỗi phiên tòa đều có một khái niệm đặc biệt, lòng dạ độc ác, kinh nghiệm cũng cách xa Quý Trạch Tuấn nhiều, nhưng ông biết Quý Trạch Tuấn thua một lần sẽ không lặp lại sai lầm một lần nữa.

20. Chương 20 :

Sau khi Lăng Kỳ ăn cơm trưa xong cũng không thể tìm được cơ hội nói chuyện với Cố Thần, đầu tiên là anh rửa bát rồi trả hộp giữ nhiệt cho Cố mẹ, thẳng từ sau khi quay về chỉ ngồi viết báo cáo, cho đến lúc tám giờ mới nhận rồi. Lăng Kỳ nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, đứng ở phía sau Cố Thần nói: "Thơm quá hương vị chắc ngon lắm nha".

Từ giữa trưa Cố Thần bắt đầu phiền não, vốn tưởng rằng mình làm việc bận rộn như vậy chính là sẽ không nghĩ đến nét mặt kia của Lương Hạ, ai ngờ làm đủ mọi việc nét mặt kia vẫn hiện lên, nếu như không phải Lăng Kỳ đi đến trước mặt anh quơ quơ tay, anh còn không phản ứng kịp bên cạnh có người.

"Trào ra rồi kia".

Cố Thần vẫn chưa hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, cho đến khi Lăng Kỳ quát to một tiếng mới phát hiện sữa tươi đã tràn ra ngoài, vội vàng tắt bếp, không nói tiếng nào cầm khăn lau sạch sẽ cái bàn.

"Anh đang nghĩ gì thế hả?". Rốt cuộc Lăng Kỳ không nhịn được tức giận, trong mắt cô Cố Thần vẫn luôn là người đối xử ôn hòa, là người gọn gàng ngăn nắp, nhưng cả buổi chiều hôm nay tâm sự nặng nề giống như tâm trí không có ở đây, dường như biến đổi thành một người khác.

Nhưng Lăng Kỳ cũng không để ý một chút, trong lòng Cố Thần cô cũng là nữ sinh cao quý thanh nhã, dịu dàng như nước, chưa bao giờ tức giận.

Sau khi Cố Thần dọn dẹp xong xuôi, xoay người nhìn Lăng Kỳ nói: "Chúng ta nói chuyện một chút nhé".

Đây là lần đầu tiên Cố Thần nói chuyện với cô xa cách như vậy, cũng là lần đầu tiên trên mặt Cố Thần không có nụ cười nhẹ nhàng mà thay vào đó là lạnh nhạt. Lăng Kỳ cắn chặt môi, đi theo phía sau Cố Thần vào phòng khách.

Hai người ngồi sòng vai ở trên ghế sofa, cách một lúc lâu Cố Thần mới mở miệng, "Chúng ta làm bạn bè thì thích hợp hơn".

Không ngờ câu đầu tiên Cố Thần mở miệng lại là bọn họ chỉ thích hợp làm bạn bè, Lăng Kỳ cúi đầu ghen ngào nói, "Anh cũng không thích em, vì sao lại tỏ tình?".

"Anh muốn thử thích em". Cố Thần nói đúng sự thật. từ năm nhất đại học bọn họ thường cùng nhau tham gia các hoạt động, là tri kỷ kiêm bạn cùng trường, anh cho rằng Lăng Kỳ có thể làm cho anh quên đi Lương Hạ, kết quả ngược lại, lại làm tổn thương người bạn tốt nhất.

"Anh theo đuổi em là vì muốn thử thích em?". Lăng Kỳ hoảng hốt nhìn Cố Thần, "Anh có biết chuyện này rất hoang đường hay không? Đúng là ngu xuẩn".

"Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi". Cố Thần không tự chủ giơ tay xoa chóp mũi một cái.

"Tớ cho rằng cậu là người bạn quan trọng nhất, cho đến bây giờ không muốn trở thành tình nhân với cậu, bởi vì tớ sợ cậu nhìn thấy bản chất thật của tớ, chính là một Lăng Kỳ nhát gan, cho đến khi cậu tỏ tình với tớ, tớ không chịu đựng được muốn ném thử, từ đó đến nay được 52 ngày, ngày nào tớ cũng vô cùng lo lắng, cô gái Lương Hạ kia hết lần này đến lần khác làm cho tớ sợ hãi, không ngờ sợ hãi đã trở thành sự thật". Nước mắt Lăng Kỳ đảo quanh trong hốc mắt, nhưng vẫn không rơi xuống, bởi vì cô vừa mới ý thức được hình như bản thân không có tuyệt vọng như cô tưởng tượng. Cố Thần không thật lòng với cô, nhưng cô thật lòng với Cố Thần bao nhiêu, cô hiểu rõ cuộc sống và quá khứ của anh bao nhiêu, cô trả giá để được cái gì?

"Tớ không thể cho cậu cảm giác an toàn, vì tớ giải quyết tình cảm quá ngây thơ". Cố Thần cau mày, sau này cứ để thuận theo tự nhiên vậy.

“Chúng ta nên trở về vị trí bạn bè sao, hai người hoàn mỹ rất khó đi đến với nhau, cậu không bỏ quá khứ xuống được, tớ cũng không bỏ mặt mũi xuống được”. Lăng Kỳ treo lên một nụ cười khổ, “Ngày mai tớ phải đến tòa án, cậu cho tớ ở nhờ nhà một buổi chiều nữa”.

“Bạn bè..., ở mấy đêm cũng được”. Cố Thần cũng cười rất cay đắng, đối với Lăng Kỳ, anh tràn ngập áy náy, có lẽ kể cả làm nhiều chuyện hơn nữa cũng không thể bù đắp được.

Lương Hạ vâng theo mệnh lệnh của Thái hậu, tắm rửa xong liền đi vào phòng bếp nấu canh bí đỏ, đồng thời muốn cứu vãn hình ảnh của mình trong lòng thái hậu, ninh một bát súp nấm tuyết khoai môn.

“Mẹ chồng?”. Lương Hạ bẽ bối phần đứng ở bên ngoài phòng yoga nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đi vào”. Diêu Lệ Cẩm đang rèn luyện độ dẻo dai phần eo, thấy lương Hạ cẩn thận bê một cái bát đi vào thoáng chốc phần chấn.

Lương Hạ dè dặt đi đến trước mặt mẹ chồng, “Đây là súp nấm tuyết khoai tây tím. mẹ uống rất hợp”.

“Uống muộn như thế này người sẽ mập”. Diêu Lệ Cẩm than phiền trả lại, nhưng vẫn nhận lấy bát thức ăn, múc một muỗng đưa vào trong miệng, tay nghề của nha đầu chết tiệt kia giỏi thật, vậy thì vụ canh bí đỏ kia không so đo với người nữa.

“Vóc dáng của mẹ chồng đẹp như vậy, thỉnh thoảng uống một chút cũng không vấn đề gì đâu. Còn phải mang canh bí đỏ cho Quý Trạch Tuấn, mẹ chồng cứ ăn từ từ nha”. Lương Hạ biết việc lớn đã thành, có câu tục ngữ: nói nhiều thì sẽ nói hớ, vậy thì chạy là thượng sách.

“Thôi đi đi”. Quả nhiên tâm trạng Diêu Lệ Cẩm thật sự tốt hơn bình thường.

Mang đồ ăn cho mẹ chồng phải gõ cửa, mang đồ ăn cho Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ sẽ không khách sáo như thế rồi, đẩy mạnh cửa ra một cái.

“Ê, ăn xong rồi mang vào bếp nhé, tôi đi ngủ trước”. Vừa mới chuẩn bị rời đi đã bị Quý Trạch Tuấn kéo lại, không cẩn thận ngồi trên đùi anh, “Này, vẫn còn chưa đóng cửa”.

Tư thế mập mờ như vậy chưa bao giờ xảy ra, cho dù Lương Hạ được huấn luyện da mặt dày cũng không lường được, mặt còn chưa có đỏ, tim đã đập rộn lên rồi, giống con nai con đi lạc.

“Tôi cảm thấy cô muốn bùng nổ Tiểu Vũ Trụ”. Giọng nói quỷ dị của Quý Trạch Tuấn vang lên bên tai Lương Hạ, ánh mắt vô cùng căm dữ.

“Cũng, cũng hai mươi tám rồi, anh chín chắn một chút có được không?”. Lương Hạ căng thẳng nói không được mạch lạc, muốn hôn thì hôn lên đi.

“Nếu như tôi quá chín chắn thì chẳng phải bây giờ cô cũng sẽ không được hưởng thụ như thế này?”. Một tay Quý Trạch Tuấn ôm Lương Hạ, một cái tay khác đặt lên bắp đùi cô.

“Anh muốn làm gì?”. Lương hạ co rút một cái, tâm tư từ trong miệng nhảy ra ngoài, “Đây là phòng đọc sách đây”.

“Không cần lần nào cũng phải ở trên giường”. Quý Trạch Tuấn nắm một cái tay Lương Hạ đặt lên trên cổ mình, sau đó hướng dẫn hai chân cô vòng lại đặt ngang hông mình, làm như thế mới cố thể nâng cô dậy đi ra đóng cửa.

Mái tóc dài của Lương Hạ xõa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, làn da rất mịn màng, khiến cho người ta không nhịn được thèm nhỏ dãi, Quý Trạch Tuấn dựa lưng vào bàn đọc sách không chút khách khí cần tới.

Ban ngày hai chiếc lưỡi lồng vào nhau chiến tranh, không ngờ buổi tối kết thúc chiến tranh như thế này.

Hai mắt Lương Hạ sụp xuống như người say rượu, cả người xụi lơ dán trên người Quý Trạch Tuấn, mặc cho anh ta giày vò.

Dĩ nhiên làn da của Lương Hạ chưa thể thỏa mãn Quý Trạch Tuấn trước mặt, xoay người một cái đẩy sách ở trên bàn qua một bên, để cho Lương Hạ ngồi lên trên đây, nhẹ nhàng ôm cô, dùng hàm răng tháo dây áo ngủ của cô, đồ ngủ mềm mại nghe lời trượt xuống, nửa người phía trên của Lương Hạ hiện ra hoàn chính trước mặt Quý Trạch Tuấn, lần này, ánh sáng trong phòng đọc sách mạnh mẽ chiếu đến.

Gặm dọc từ sau lưng đến trước ngực, đôi tay không an phận vọt lên cởi quần lót nhỏ của Lương Hạ ra, nhịp nhàng gầy lên miếng thịt mềm mại kia.

“Anh...a...”. Lương Hạ không khống chế được kêu thành tiếng, anh luôn có cách làm cho cô vui thích, quên hết tất cả phiền não.

Đầu lưỡi chuyển động ở trên vú tròn màu trắng sữa, cuối cùng dừng lại một lúc trên đầu vú, hàm răng đối bụng cũng vị trí mấy viên thịt gặm xuống một cái, sau khi mút một hồi, thân hình Lương Hạ ở trong ngực đã bắt đầu vận vẹo, khó nhin ngứa ngáy, đạt đến đỉnh không thềm để ý đến mặt mũi hết lên:” Tôi muốn...”

Quý Trạch Tuấn cũng không vội vàng đi vào, chỉ vươn cánh tay phải ở trên cơ thể Lương Hạ ra, múc một thìa canh bí đỏ nhấm nháp, cho đến khi Lương Hạ chịu không nổi thống khổ, oán hận nhìn anh một cái mới giữ phía sau cái gáy cô, mạnh mẽ đem canh từ trong miệng rót vào trong miệng Lương Hạ, nhân lúc cô không chú ý, mở bung hai chân cô ra mà trực tiếp đi vào.

“Ách...” Tiểu huyết vốn là nơi lỏng bị vật cứng kích thích đột nhiên căng thẳng, thuận theo tiết tấu của người tiến công vận vẹo trước sau.

Quý Trạch Tuấn không quên dùng ngón tay cái xoa hai quả anh đào nhỏ bên trên, khiến cho toàn thân Lương Hạ xôn xao.

Bàn đọc sách bình thường vững như bàn thạch cũng phải rung đưa, kéo kẹt kéo kẹt, có thể thấy được hai người kích tình bắn ra bốn phía đến loại trình độ nào.

Cuối cùng đã tới, Lương Hạ tê liệt ngã ra phía sau, may mà được Quý Trạch Tuấn túm trở về lồng ngực. Cũng không để ý phòng đọc sách loạn như thế nào, Quý Trạch Tuấn trần truồng ôm Lương Hạ khóa thân về phòng ngủ, may mắn ngoài hành lang không có người nào khác.

Sau khi gột rửa, Quý Trạch Tuấn ôm Lương Hạ nằm ở trên giường, có thể vì quá mệt mỏi, Lương Hạ cũng không có bất cứ phản ứng nào mặc cho anh tùy ý ôm.

“Đối thủ ngày mai là bạn gái trước của tôi”. Cảm giác thấy người trong lồng ngực hơi cử động người, Quý Trạch Tuấn ôm chặt thêm chút nữa, “Lần đầu tiên ở quán rượu tôi nói bị thua kiện chính là thua trong tay cô ấy”.

Lương Hạ nhớ lại buổi chiều kia, bọn họ vừa uống rượu vừa kể đau khổ mình từng trải qua, thì ra anh buồn bởi vì thua trong tay bạn gái cũ, “Vì thế buổi trưa hôm nay anh nhận được tin nhắn kia?”.

“Ừ, cô ấy nói mong đợi biểu hiện của tôi ngày mai”. Quý Trạch Tuấn vuốt ve mái tóc mềm mại của Lương Hạ. đây là nơi anh yêu thích nhất không muốn buông tay, “Nếu như không phải là cô ấy, có thể tôi vẫn sẽ thua”.

Lần đầu tiên nghe thấy Quý Trạch Tuấn thành thật nói chuyện với mình, trong lòng Lương Hạ lộp bộp một chút, cho nên đây là lâu ngày sinh tình hử? “Ngày mai tôi đi cùng anh, tôi muốn nhìn bạn gái cũ của anh một chút”.

“Mau ngủ đi”. Quý Trạch Tuấn nhẹ nhàng hôn chụt lên cái trán lương Hạ, một đêm này, ôm nhau ngủ, không lo lắng không mơ mộng.

Sáng sớm ngày thứ hai, nhà họ Quý liền chuẩn bị sắp xếp đầu vào đây, không phải là Quý Trạch Tuấn không thể thắng kiện, mà vì đây là trận đấu lại một lần nữa với đối thủ đã từng thua lần đầu tiên.

Phiên tòa mở trước nửa tiếng, Quý Trạch Tuấn dẫn Lương Hạ đến cửa phòng thay đồ thì gặp Ngụy Linh.

Ba năm Ngụy Linh ở bên cạnh người có tiền khí chất đương nhiên không tầm thường, gương mặt trang điểm hoàn mỹ, từ trong ánh mắt của cô ta có thể thấy được tự tin.

“Luật sư Quý, lần nay anh phải coi chừng đấy?”. Ngụy Linh cười rất kiêu ngạo, khiến cho Lương Hạ vô cùng khó chịu, sau đó ánh mắt quyền rũ của Ngụy Linh chuyển dời, “ Cô gái nhỏ này, là trợ lý của anh?”

“Là bạn gái của tôi”. Quý Trạch Tuấn hình như đã có dự tính trước trong lòng, không biểu hiện tức giận vì thua Ngụy Linh, khóe miệng giương lên cao, ôm bả vai Lương Hạ.

“Tôi không nghe nhầm chứ? Khẩu vị của đại luật sư Quý thay đổi nhiều như vậy? Hồi trước cũng không dễ dàng chấp nhận những người phụ nữ như thế này nha”. Ngụy Linh ra vẻ bình tĩnh, thật ra khi Quý Trạch Tuấn chủ động ôm cô gái kia cô đã bắt đầu có chút không làm chủ được rồi, cho đến bây giờ vẫn tự cho mình là người phụ nữ của anh.

“Đều là những chuyện đã qua, Lương Hạ là bạn gái của tôi, tôi là người muốn ở chung cùng một chỗ”. Quý Trạch Tuấn không ngờ chính mình có thể buột miệng nói ra những lời như vậy. Là giận dữ hay là thật lòng?

Lương Hạ cảm nhận được Quý Trạch Tuấn từng có tình cảm sâu sắc với Ngụy Linh hòa nhã này, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra bám lên trên cổ Quý Trạch Tuấn, hôn một cái lên gương mặt anh, cười một tiếng, “Bắt đầu rồi, vào đi thôi”.

Ngụy Linh không nói gì nữa, giẫm mạnh giày cao gót đi vào phòng thay đồ, đóng cửa lại rồi đau xót ngồi xồm xuống.

21. Chương 21 :

Các bên liên quan đều lần lượt đi vào trong tòa, tuy nói Lương Hạ là trợ lý của Quý Trạch Tuấn, nhưng suy cho cùng chuyên ngành cũng không phải là pháp luật, cũng không có giấy phép chứng nhận luật sư, chỉ có thể đi theo bố mẹ chồng ngồi trên ghế dự thính.

Nhân viên thư kí bắt đầu kiểm tra các thiết bị có đầy đủ hay không, đặt biển hiệu phía trước chỗ ngồi.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, nhân viên thư kí tuyên bố:” Xin mời đương sự, ủy thác cho người đại diện rồi ngồi vào vị trí”.

Quý Trạch Tuấn nói với người ủy thác hai câu sau đó liền thu xếp lại tài liệu cùng trợ lý nhập cuộc, ở bên kia Lăng Bách Thảo mặt không có biểu tình gì nhìn đồng hồ đeo tay, hình như chỉ còn thiếu mỗi Ngụy Linh thôi.

Nhắc tào tháo tào tháo đến ngay, Ngụy Linh cùng trợ lý tiến vào, không giống dáng vẻ kiêu căng khinh người vừa nãy, chẳng qua mặt mũi bây giờ rất bình tĩnh, hơi có chút dờ dẩn, bộ mặt nghiêm túc của ông chủ La Huy nhúu mày, may là trợ lý Nhấn tiêm nhỏ giọng nhắc nhở Ngụy Linh, nếu không có thể phiên tòa vừa kết thúc, kể cả thắng hay thua đều bị sa thải rồi.

Điều Lệ Cẩm đột nhiên cười khê một tiếng, Quý Hạng Minh và Lương Hạ không hẹn mà cùng quay đầu lại, về mặt nhìn bà ngơ vực.

“Thắng thua đều đã hiện rõ trên mặt”. Điều Lệ Cẩm lấp lửng trả lời hai người, nhưng thật ra là bà đã nhìn thấu lớp trang điểm trên mặt Ngụy Linh, chắc chắn là vội vàng vàng trang điểm, ánh mắt hơi sưng, nhất định vừa mới khóc.

“Xin mọi người im lặng, bây giờ tòa án tuyên bố bắt đầu”. Toàn bộ nhất thời yên lặng như tờ, nhân viên thư kí thờ ơ bởi vì đã nghe không biết đến bao nhiêu lần tòa án bắt đầu.

Toàn thể một hai ba bốn năm sáu vị bí thư đứng dậy nghe tuyên bố, yêu cầu của các vị thẩm phán và bồi thẩm đoàn, bắt đầu mở phiên tòa tuyên bố cho người đại diện trình bày tình huống.

Đối với cảnh này Lương Hạ chưa từng thấy không tránh khỏi căng thẳng, đôi mắt tròn trợn to, còn Quý Hạng Minh bên cạnh hai tay khoanh trước ngực, về mặt đứng vững.

Tiến hành kế tiếp theo quy trình, bị cáo, nguyên cáo ủy thác cho người đại diện trần thuật nội tình của mình, cũng không có ai dị nghị chánh án một giây nói hai chữ tuyên bố người nào làm công việc gì, đương sự có nghĩa vụ quyền lợi gì, tinh thần vốn đang phấn chấn khiến cho mọi người muốn ngủ thiếp đi.

Sau khi tiến hành theo phép tắc nghiêm ngặt một lần, cuối cùng cũng đến nguyên cáo phát biểu, sắc mặt gia đình người bị hại tái nhợt, lấy một loại thái độ thành khẩn nói rõ con của mình mới bị ung thư tròn hai tháng thế mà đột nhiên tử vong, bệnh viện cung cấp bản báo cáo bệnh lý nguyên nhân là do uống thuốc của xí nghiệp Lăng Phong, và còn rất nhiều bệnh nhân sau khi uống thuốc này tình trạng bệnh cũng nguy hiểm như vậy.

Phần phía sau tiếng nói thậm chí còn mang theo ghen ngào.

Người làm ăn buôn bán đúng là xảo quyệt, cũng không hờn hờ ra mặt, vì thế bị cáo đứng dậy về mặt vẫn như cũ không biến sắc, “Thân là chủ tịch doanh nghiệp thuốc Lăng Phong, biết chuyện xảy ra như vậy không tránh khỏi đau xót, chúng tôi đã điều tra kỹ càng nhà máy sản xuất, nhất định sẽ khai báo hợp tình với người bị hại”.

Đúng như suy đoán của các chuyên gia, hồ sơ bệnh lý và bản ghi chép chẩn đoán sức khỏe bệnh viện đã được trình lên toàn bộ, bằng chứng như núi, uy tín của doanh nghiệp thuốc Lăng Phong bị tổn hại nghiêm trọng.

Mà bên bị cáo trình để chứng minh lại trình lên bản báo cáo kiểm tra sổ tiết kiệm khác thường của người quản lý chính của nhà máy.

Đúng như suy đoán lúc trước của Quý Trạch Tuấn, Ngụy Linh muốn Cao Dương thế tội.

Người quản lý chính bị tuyên ra tòa, cảnh sát đi theo phía sau, xem ra Lăng Bách Thảo điều tra ra một số vấn đề nên giao anh ta cho cảnh sát, người quản lý há miệng run rẩy thừa nhận tội của mình.

Quý Trạch Tuấn đã được chánh án cho phép tiến hành chất vấn đối với “Người chịu tội thay”. “Xin hỏi động cơ phạm tội của anh là gì?”.

“Kiếm, kiếm tiền”. Người chịu tội thay trả lời không chỉ ấp a ấp úng mà còn run rẩy, đối mặt với Quý Trạch Tuấn ở cự ly gần khiến anh ta càng thêm căng thẳng.

“Anh có nghĩ qua chà đạp lên tính mạng của người khác để vợ vét của cải sẽ phải chịu hậu quả nặng nề như thế nào không?”.

Người chịu tội thay còn chưa nói gì, Ngụy Linh liền đứng dậy phản đối việc này với bản án không liên quan.

Đáng tiếc Quý Trạch Tuấn không bao giờ lạt đề. “Việc này chắc chắn liên quan đến chứng cứ, tôi nghĩ liên hệ rất lớn với bản án”.

“Tôi, tôi, chỉ muốn kiếm tiền”. Người chịu tội thay đã được trải qua quá trình “huấn luyện” gánh tội, bất kể đối phương chất vấn như thế nào, chỉ trả lời đề cập đến tiền.

“Nói như vậy, ngài hẳn là vì tiền trở thành con người không chừa thủ đoạn nào, thử hỏi một người lòng dạ độc ác khi xuất hiện lại có thể thành đáng về run rẩy bấy này sao? Không phải là mặt không biến sắc sao?”. Quý Trạch Tuấn liền tiếp đặt câu hỏi, đột nhiên đi đến trước mặt nâng người chịu tội thay lên.

“A!”. Trong lòng người chịu tội thay áp lực quá lớn, tinh thần ngay lập tức sụp đổ, Ngụy Linh đứng dậy phản bác một lần nữa, cho rằng luật sư nguyên cáo uy hiếp người chịu tội thay.

“Giả thiết cũng chỉ là giả thiết, ở đây có một bản ghi chép nhật ký liên lạc, có thể chứng minh chủ tịch Lăng Bách Thảo của doanh nghiệp thuốc Lăng Phong tuyệt đối có liên quan trong việc này”. Quý Trạch Tuấn mang chứng cứ có lợi nhất trình lên tòa rồi xoay người đi về phía người chịu tội thay, đặt câu hỏi liên tiếp, “Xin hỏi, cách liên lạc với đối tác nước ngoài như thế nào? Liên lạc mấy lần? Giá cuối cùng là bao nhiêu? Người nhận tên tuổi là gì?”.

“Phản đối! Đây là kiểu đặt câu hỏi dạy dỗ!”. Ngụy Linh không ngờ Quý Trạch Tuấn sẽ điều tra nguồn gốc được phẩm truyền đi, nhất thời lâm vào thế hoảng hốt, không thể làm gì khác hơn là yếu ớt dùng lý do không có sức thuyết phục này phản bác.

“Xin cho phép tôi mang người làm chứng ra tòa”. Quý Trạch Tuấn rèn sắt khi còn nóng, sau khi chánh án đồng ý. Lăng Kỳ đi đến trung tâm khiến tất cả xôn xao, Lăng Bách Thảo cũng đờ nhìn chăm chăm con gái của mình, nắm chặt quả đấm, gân xanh nổi lên.

“Tôi tên Lăng Kỳ, giới tính nữ, sinh ngày mùng 7 tháng 9 năm 1991, hiện đang học chuyên ngành kế toán đại học O, là con gái của bị cáo Lăng Bách Thảo”. Dự thính ở ghế ngồi bắt đầu thảo luận quang quác, con gái của bị cáo lại đi làm chứng giúp nguyên cáo?!

“Im lặng!”. Búa nhỏ gõ xuống, mọi người liền yên lặng, chờ xem một màn kịch tính.

“Tôi đã từng nghe thấy bị cáo Lăng Bách Thảo ở trong phòng gọi điện liên lạc với xí nghiệp thuốc người nước ngoài, thỏa thuận địa điểm giao hàng ở số 243 đường XXX”. Lăng Kỳ suy nghĩ gần như kiệt sức, nhưng cô vẫn trình bày rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành.

Ngụy Linh hơi hoảng loạn, cô không thể nào nghĩ ra Lăng Kỳ sẽ đến giúp Quý Trạch Tuấn, đúng lúc này, Quý Trạch Tuấn bắt đầu đặt câu hỏi với người làm chứng.

“Lăng tiểu thư, xin hỏi quan hệ giữa cô và bị cáo cũng chính là bố ruột của cô như thế nào?”.

“Thật sự là không tốt, mẹ đẻ của tôi đã sớm qua đời, còn bố tôi cưới vợ khác luôn bận về việc...kinh doanh buôn bán”.

Mọi người không nhịn được thảo luận, vấn đề này sẽ gây bất lợi đối với bên nguyên cáo, chẳng phải chứng cứ sẽ bị nghi ngờ sao?

“Nguyên nhân gì khiến cô phải ra tòa làm chứng? Là vì oán hận chất chứa đối với bố đẻ sao?. Quý Trạch Tuấn tiếp tục đặt câu hỏi kinh người, theo lý thuyết những câu hỏi như thế này hẳn là phải để Ngụy Linh hỏi.

“Không phải vậy, đúng là tôi có oán trách bố mình. nhưng không có một người con gái nào bởi vì như vậy...mà đưa bố ruột của mình vào ngục tù, tôi không thể nhìn bố của mình làm tổn hại sức khỏe của người vô tội mà ung dung ngoài vòng pháp luật”.

“Chánh án, nhân chứng của tôi nói rằng đã nghe thấy bị cáo cùng nhà máy nước ngoài trao đổi địa điểm giao hàng, mà người chịu trách nhiệm nhà máy không nói ra được bất kỳ sự thật nào, tôi đã hỏi nhiều rồi”. Sau khi Quý Trạch Tuấn hỏi xong trở về ngồi vào vị trí của mình, kế tiếp phải chờ Thẩm Phán đưa ra kết quả.

Đoàn bồi thẩm hỏi Lăng Kỳ thêm mấy vấn đề nữa rồi kết thúc phiên tòa. Hai bên đều đã nói tất cả đến đây là có thể chấm dứt, trong lòng mọi người đều biết rõ, Quý Trạch Tuấn lần lượt trình bày chứng cứ đầy đủ chứng minh rõ Lăng Bách Thảo tìm Cao Dương thế tội.

“Bây giờ tòa án nghỉ ngơi, đoàn bồi thẩm và quan tòa sẽ tiến hành bàn bạc đối chất chứng cứ rõ ràng sau đó phiên tòa sẽ tiếp tục diễn ra”. Chánh án gõ gõ búa gõ xuống.

Kết quả cuối cùng đúng như các chuyên gia đoán, Lăng Bách Thảo bị bắt giữ phải ngồi tù. Ngụy Linh thu dọn đồ xong liền rời đi, nhìn Quý Trạch Tuấn thêm một phút đồng hồ nữa sẽ hít thở không thông.

La Thư khóc hết sức thảm thiết, oán hận nhìn Lăng Kỳ nói không nên lời, La Huy ôm bả vai em gái rời khỏi tòa án, lúc lên xe nói với Lăng Kỳ một câu “Nếu như cô còn coi tôi là cậu, nghe tôi khuyên một câu, không cần phải đau khổ vì phản bội người thân, cháu cũng đã bỏ bố cháu vào tù, ít nhất cũng phải nói lời xin lỗi”.

Đột nhiên Lăng Kỳ cay mũi một trận, chân đứng không vững ngã ngồi trên bậc thang, nước mắt tuôn ra rơi tí tách.

Quý Hạng Minh và chánh án là bạn cũ, sau khi kết thúc hỏi han vài câu, chánh án không kiêng dè khen ngợi Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ ở một bên nghe xong cũng thấy vô cùng đắc ý, hư vinh lan rộng trong lòng, không tự chủ khoác tay Quý Trạch Tuấn, hai người nở nụ cười liếc nhau một cái.

“Trạch Tuấn, buổi tối gia đình mình cùng nhau ăn một bữa cơm, gọi cả ông bà bên thông gia!”. Quý Hạng Minh nắm tay lái vẫn không quên dặn Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ mời hai ông bà bên thông gia.

Điều Lệ Cẩm đương nhiên vô cùng vui vẻ, con trai đánh bại bạn gái cũ, bóng ma trong lòng đúng là đã tiêu tan hơn một nửa, buổi tối nên đi ăn mừng ở nhà hàng, cũng không quản bố mẹ Lương Hạ có đến hay không.

“Con biết rồi, buổi tối con sẽ đi đón bố mẹ vợ”. Quý Trạch Tuấn đang nắm chặt tay Lương Hạ, cảm giác được tay cô đang chảy ra không ít mồ hôi.

Lương Hạ khẽ gật đầu với anh, đây là lần đầu tiên hai nhà cùng nhau ăn tối kể từ lần trở về từ Bắc Kinh, cũng rất lâu rồi cô chưa đi gặp bố mẹ.

Quý Hạng Minh lén lút nhìn qua gương chiếu hậu, thấy tình cảm vợ chồng con trai hòa hợp cũng rất phần chần, bố và ông nội ở kinh thành trong lòng cũng an tâm, “Xe để lại cho hai con, bố và mẹ đi ra ngoài một lát, khó có dịp tâm trạng bố thoải mái về thăm trường cũ như thế này”.

Diêu Lệ Cẩm không thể tin nổi nghiêng mặt nhìn chồng mình, ngoại trừ buổi tối, bọn họ rất ít khi ở chung một chỗ, kể cả ngày chủ nhật bình thường Quý Hạng Minh cũng bề bộn công việc.

Bố chồng mẹ chồng một chốc cũng không đợi được vội vàng xuống xe, Lương Hạ nhìn bọn họ tay trong tay đi vào đại học O không khỏi xúc động vô vàn.

“Trước kia mẹ là chủ tịch đội phát thanh viên đại học O, lúc gả cho bố tôi vẫn truyền phát tin tức ở đài truyền hình, sau này ông nội không cho bà ấy làm nữa”. Quý Trạch Tuấn không vội lái xe, mà trò chuyện với Lương Hạ.

“Chức vụ của mẹ chồng không phải cũng rất được sao, vì sao ông nội cản trở công việc của mẹ hả?”. Lương Hạ không nghĩ ra được vì sao ông nội không cho mẹ làm.

“Bởi vì bố rất nghe lời ông nội, mẹ không muốn bố phải khó xử nên chủ động từ chức, ông ngoại bà ngoại cũng không để ý đến những việc này”. Quý Trạch Tuấn hiếm khi biểu lộ bộ dạng uể oải, nụ cười cũng không tồi tệ giống như trước kia.

“Đừng cử động!”. Lương Hạ nâng cầm Quý Trạch Tuấn lên, “Cúc áo của bộ này không tệ nha!”.

Vừa mới thảo luận về tình yêu của bố mẹ chồng, đột nhiên chuyển đề tài sang cúc áo dưới cổ Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn đã hình thành thói quen với đầu óc ngựa thần lướt gió tung mây của Lương Hạ, không nán lại chủ đề trước nữa, “Bộ quần áo nào của tôi chẳng treo trong tủ, cô chưa từng nhìn thấy bộ này à?”.

“Tôi thần kinh đâu mà ngày nào cũng thừa hơi rồi việc đi lật quần áo của anh?”. Lương Hạ càng ngày càng nhích đến gần cổ Quý Trạch Tuấn: “Tôi vẫn nhớ rõ cúc áo trên bộ quần áo anh mặc hôm kết hôn, áo hồng thì nhớ cất xuống cho tôi nhé!”.

Quý Trạch Tuấn nhớ lại một chút xem hôm đấy mình mặc bộ quần áo nào, “Thì ra lần đó cô đột nhiên tiến đến gần tôi là vì chiếc cúc áo à? Có thật sự có rất nhiều sở thích kỳ lạ”.

“Hình như bố chồng cũng rất thích Đô rê mon, chúng tôi đúng là có rất nhiều sở thích kỳ lạ!”. Lương Hạ lại một lần nữa chuyển chủ đề đặt trên người bố chồng.

Về chuyện bố rất thích Đô rê mon, Quý Trạch Tuấn đương nhiên không nói được câu gì. Nhấn mạnh ga lái về văn phòng luật, vụ kiện kết thúc, sau này còn phải kịp thời hoàn thiện.

22. Chương 22 :

Xế chiều ngày thứ sáu, từ trước đến nay trong công ty chỉ có lác đác vài người, bình thường không có vụ kiện lớn thì sẽ tập yoga, đi quán bar uống trà, không nghĩ ngờ gì một tuần này ông chủ lớn đã trở thành đại diện của sự an nhàn.

Quý Hạng Minh đã qua năm mươi tuổi nên rất ít khi tham gia những hoạt động giải trí kích thích kia, lúc này nắm tay vợ mình đi dạo đại học O, ôn lại kỷ niệm, đám nhân tài ở trong văn phòng luật kia ghen tị bọn họ tuyệt đối không thể đạt đến trình độ này. Đám thanh niên nhân tài dĩ nhiên bao gồm cả con trai ông, giải quyết xong vụ án cùng với con dâu ăn cơm trưa qua loa, còn phải trở về phòng làm việc soạn báo cáo.

Quý Trạch Tuấn hết sức chăm chú làm tổng kết, Lương Hạ nhàn rồi không thể làm gì khác hơn là dựa vào ghế ngủ trưa, nhưng không chú ý nằm ngủ một mạch đến bốn rưỡi, bị mộng làm cho tỉnh ngủ.

Mỗi lần liên quan đến bố mẹ đúng là không phải giấc mộng gì đẹp, lần này lại mơ thấy mẹ bị cha phát hiện ở bên ngoài làm đường lạc lối, làm ầm ĩ cả nhà đòi sống đòi chết. Đối với giấc mơ của mình Lương Hạ nghĩ

đủ kiểu mà không có cách nào lí giải được giấc mơ đó, mẹ chỉ tập trung tinh thần vào trúng giải vé số độc đắc, thời gian đâu mà làm truyện trộm gà trộm chó(1).

(1): mối quan hệ nam nữ bất chính

“Bộ âu phục này một ngàn hai”. Quý Trạch Tuấn đột nhiên xoay người nhìn Lương Hạ, ánh mắt lạnh như băng bắc cực.

Lương Hạ từng sốt mấy giây mới phản ứng được mình mới vừa lấy áo vét của Quý Trạch Tuấn làm chăn, sau khi thức dậy vô tình vứt “chăn” xuống dưới đất: “Làm gì đến một ngàn hai, giặt một cái là sạch”. Lương Hạ cố làm vẻ trấn định nhặt âu phục của Quý Trạch Tuấn lên, vỗ vỗ bụi bặm phía trên, “Anh phải tin mình làm việc ở một môi trường sạch sẽ chứ”.

“Cô chăm chỉ thế, đừng cảm đi đâu rồi?”. Quý Trạch Tuấn tắt máy tính, từ từ đứng dậy đi tới trước mặt Lương Hạ, dùng chóp mũi ấn vào cái trán cô, “Trước kia còn biết kiếm tiền nuôi gia đình, bây giờ cả ngày chỉ biết ăn với ngủ”.

“Tôi mới ngủ một buổi chiều là cùng? Vốn là tội nghiệp anh mới đi theo anh, nếu không tôi đi thẳng đến hiệu thuốc ỹ”. Lương Hạ không khách khí chút nào đụng Quý Trạch Tuấn, nhưng mà Quý Trạch Tuấn đã sớm dự đoán cô dễ bị kích động, trốn tránh cũng nhanh.

Thật ra kể từ buổi sáng Lương Hạ bắt đầu chủ động hôn gò má mình, Quý Trạch Tuấn không khỏi có chút kích động nhỏ, cử chỉ hành động hơi sai lệch quỹ đạo đàn ông chín chắn, “Cô có muốn nghe tình sử của tôi không?”.

Ở phía sau đầu Lương Hạ xuất hiện ba vạch đen, lời nói ầu trĩ xuất ra từ trong miệng anh ta đúng là không dễ dàng. Nhưng mà, cô đã từng suy đoán lung tung về tình sử của Quý Trạch Tuấn vì muốn kiểm chứng phán đoán của mình có đúng hay không quả thật muốn nghe một chút, dù sao kể từ sau tình một đêm phải thừa nhận năng lực suy đoán của cô cũng đã tăng nhanh về thể chất.

“Ai Gia rửa tai lắng nghe”. Vì vậy nhảy ra một câu lão luyện.

“Phụt”. Quý Trạch Tuấn không nhận được xoa xoa đầu Lương Hạ, so với ngày trước ở chung một chỗ với cô vui hơn nhiều. “Ngụy Linh học chung lớp đại học với tôi, cô ấy cũng rất cần cù, thông minh, trong lớp có rất nhiều nam sinh thích cô ấy, nữ sinh xinh đẹp người gặp người thích, nhưng mà, chồng của cô, cũng đã nhìn thấu, thấy được một mặt khuyết điểm của cô ấy, chính là điều kiện gia đình không được tốt nên sinh ra tự ti, cô ấy cũng có chút động lòng để ý đến tôi rồi. Có thể nói trong lớp không tìm được ai đặc biệt hơn cô ấy, nếu như cô lớn hơn một tuổi sau đó học cùng lớp với chúng tôi, đoán chừng tôi cũng không để ý đến cô ấy”.

“Ai da, thụ sủng nhược kinh nha, nhưng anh không cần phải dùng cách này để che giấu yếu ớt của bản thân, sau đó cô ấy lại đá văng anh chứ gì?”. Lương Hạ chống cằm, ném một cái nháy mắt sang phía Quý Trạch Tuấn, quả nhiên so với suy đoán của cô không khác biệt lắm, vậy cũng đừng trách cô thẳng thắn.

“Chồng của cô từ nhỏ học hành nghiêm túc, không gần nữ sắc, chẳng qua vào năm nhất đại học bị bạn cùng phòng lừa xem bộ phim giáo dục giới tính, mới phát sinh hứng thú với nữ sinh, mà đúng lúc ấy Ngụy Linh lại xuất hiện, cứ cho mỗi tình đầu của tôi là cô ấy, cô phải biết đàn ông đối với tình yêu có phần mù quáng, vì thế mới trải qua mấy năm kinh nghiệm làm play boy”. Quý Trạch Tuấn phát hiện khi mình nói điều này tim cũng không hề đập nhanh, cuối cùng cũng giải thoát hoàn toàn.

Lương Hạ bấm ngón tay tính toán, trải qua tình yêu cay đắng, khiến cho anh ta giả vờ vân đạm phong khinh(*), “Vì thế anh ở chung một chỗ với Ngụy Linh sáu năm? Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh liền chia tay?”.

(*):tâm tình thanh thản không màng danh lợi

“Sáu năm rưỡi được chưa, tôi giới thiệu cô ấy đến chỗ bố thực tập, sau một tháng làm việc bản tính dần dần thay đổi, kéo dài thêm mấy tháng thì hoàn toàn chấm dứt, quan điểm chúng tôi càng ngày càng mâu thuẫn hơn”. Dĩ nhiên Quý Trạch Tuấn nhìn thấu tâm tư trong lòng Lương Hạ, nhưng đã không còn cần thiết phải giấu diếm, đã qua chính là đã qua, có lẽ hôm nay nhớ lại sẽ có chút đau lòng, nhưng từ nay về sau tuyệt đối không.

“Nhưng mà tôi cảm thấy cô ấy chưa dứt tình cảm với anh mà thôi, lúc nhìn tôi sắc mùi thuốc súng”. Lương Hạ hơi hực hặc, Quý Trạch Tuấn đứng còn cô thì ngồi rất áp bức, định đứng lên.

Gần đây Quý Trạch Tuấn rất thích ôm Lương Hạ, nắm được thời cơ lại kéo cô vào trong ngực rồi, “Hành động ngày hôm nay là ghen à?”. Vừa dứt lời thì có chút hối hận, Lương Hạ gả cho anh không phải bởi vì bố mẹ nợ quá nhiều tiền sao, kể cả là ghen cũng không phải thật lòng.

Không biết trúng phải cái bùa gì, nhớ lại nguyên nhân hành động đặc biệt của mình, Lương Hạ ở trong lồng ngực Quý Trạch Tuấn ngay lập tức bị điện giật, lại nghe thấy anh hỏi mình có phải ghen hay không, không hỏi thì còn may, vừa hỏi thì hình như là có một ít, “Cô ta nhìn về phía người đàn ông đã có vợ chảy nước miếng, đương nhiên là muốn cô ta đau khổ nuốt trở về rồi! Nhưng mà, tôi cũng có chút ghen đấy...Anh đã giao phó gương mặt này cho tôi cả đời, người khác lại nhìn chằm chằm như hổ rình mồi”

Giao phó gương mặt cả đời? Mỗi lần Lương Hạ hình dung đều làm cho anh buồn cười, “Ánh mắt cụ cố cũng không kém lắm”.

Sao đột nhiên lại nổi lên đề tài cụ cố hả? Mồ hôi Lương Hạ lại nhỏ giọt, nhưng mà rất nhanh đã hiểu ra vấn đề, nhếch miệng cười một tiếng:” Cụ cố chọn tôi là đúng người rồi”.

Bất kể dự định kết hôn lúc đầu của bọn họ là cái khi gió gì, ít nhất bây giờ nhìn lại rất vui vẻ, vậy là đủ rồi, ai nói hạnh phúc nhất định phải yêu trước cưới sau?

Năm giờ rưỡi, Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn cùng đi đến hiệu thuốc, thể nhưng Lương Chí và Hạ Văn không còn cầm rẽ ở quầy bán vé số nữa mà là đứng ở phía sau quầy thu ngân trong hiệu thuốc.

“Mặt trời mọc phía tây à nha?”. Lương Hạ cầm một hộp miếng dán miệng vết thương đặt ở trước mặt bố mẹ.

Quý Trạch Tuấn vừa mới chuẩn bị mở miệng gọi bố vợ mẹ vợ, đã thấy Lương Hạ nhú nhú mày, quan tâm nói:” Em bị thương chỗ nào?”.

“Vừa lúc này xuống xe bị xây sát, không sao”. Lương Hạ duỗi ngón trở ra cho Quý Trạch Tuấn thấy không có gì đáng ngại, nhưng một màn này trong mắt Lương Chí Hạ Văn chính là vợ chồng ân ái.

“Sao hôm nay Quý thiếu gia lại rảnh rỗi đưa Lương Hạ đến đây?”. Hạ Văn lấy ra một miếng dán miệng vết thương, sau đó móc từ trong túi ra mấy đồng tiền bỏ vào ngăn kéo, Lương Hạ ngay lập tức ngó ra, cũng đã lâu bố mẹ chưa mua đồ cho cô, tuy chỉ là một miếng dán miệng vết thương.

“Gọi con Trạch Tuấn là được rồi”. Quý Trạch Tuấn nhận lấy miếng dán cẩn thận bằng kỹ ngón tay Lương Hạ, “Hôm nay bố con mời khách, muốn con đến đón bố mẹ đi cùng”.

“Con rẽ bố mẹ thắng vụ kiện lớn, phải ăn mừng”. Lương Hạ phụ họa, đây là lần đầu tiên Quý Trạch Tuấn cùng cô đến gặp bố mẹ, cứ coi như về nhà mẹ đẻ là được rồi.

“Ai da bố nhớ ra rồi! Mấy ngày trước báo chí đăng tin nói công ty gì kia sản xuất thuốc giả, người bị hại rất nhiều, sau đó những người đáng thương kia đến văn phòng luật sư Quý Hạng Minh khởi tố”. Lương Chí vỗ đùi cái đét, dọa hai vợ chồng nhỏ giật mình.

“Đáng thương cái gì hả, bố nói thật khó nghe nha”. Gương mặt Lương Hạ ghét bỏ nhìn bố.

“Bố con chỉ là người thô kệch, hai ngày nay hai bố mẹ đều bận rộn tính tiền, cũng không đọc báo xem TV”. Hạ Văn kéo tay Lương Hạ, “Bảo bối, lúc này mẹ mới sáng mắt, cảm giác mua vé số không thể bằng lúc ngồi tính tiền! Nửa đời mẹ với bố con cũng muốn chứng minh vận số mình không đen như vậy, kết quả lại làm khổ con, bây giờ suy nghĩ lại, thật sự không đáng giá, hàng ngày ngồi thoải mái ở quầy thu ngân yên tâm thu tiền, không cần phải lo lắng đề phòng gì hết”.

“Vốn dĩ là như thế đấy”. Lương Hạ một hồi cay sống mũi, đạo lý dễ hiểu như vậy ép cha mẹ bao lâu bây giờ mới hiểu được, thật ra thì cũng không sai, bây giờ chỉ bỏ ra một ít công sức lao động thu về một bó tiền lớn, không có hiệu thuốc của nhà họ Quý để cho bọn họ hưởng thụ như thế này đoán chừng trọn đời chìm trong thế giới vé số không biết hồi cải.

“Đi thôi, cả ngày bố mẹ vất vả chắc chắn cũng đói bụng rồi”. Thật ra là Quý Trạch Tuấn thấy đói bụng.

Vì phù hợp với khẩu vị của hai người, thúc đẩy quan hệ giữa hai nhà, Quý Hạng Minh vứt bỏ khách sạn lớn mà lựa chọn nhà hàng hải sản

“Chỗ này hình như không giống chỗ bố mẹ thích đến”. Vào đến cửa Lương Hạ liền nhỏ giọng hỏi Quý Trạch Tuấn, bố mẹ chồng đều là danh gia vọng tộc không phải thích ngồi bàn lớn ăn sơn hào hải vị sao.

“Đây là quán lẩu ngon, mẹ chồng cũng rất thích ăn”. Quý Trạch Tuấn vô thức dắt tay Lương Hạ, Lương Chí và Hạ Vân ở phía sau cười không khép miệng.

“Mẹ chồng thật sự thích ăn”. Những lời này nói rất nhỏ, đơn giản là tự lầm bầm, dù sao ở nhà hàng nhỏ ẩm ỉ này Quý Trạch Tuấn đương nhiên không nghe thấy.

Thỉnh thoảng Lương Hạ và Chu Hàn cùng nhau đến đây ăn lẩu, nhưng đều là loại rất rẻ tiền..., ngắm thiết kế nhà hàng hải sản này nhất định cô và bố mẹ không thể trả nổi.

Đến cửa phòng, phục vụ rất lễ phép khom người mời bọn họ vào.

“Bố chồng, mẹ chồng”.

“Bố mẹ”

Quý Hạng Minh và Diêu Lệ cảm đang ngồi ở trên ghế sofa vui vẻ nói chuyện phiếm, nghe thấy giọng của con trai và con dâu liền đứng dậy đi đến, “Ông thông gia, bà thông gia!”. Tiếp theo là quá trình gặp mặt chào hỏi truyền thông của hai bên thân gia, trò chuyện với nhau vài câu rồi nhập cuộc,

Tuy rằng đã ở thành phố một thời gian, nhưng vẫn là tính cách của người thôn quê, Hạ Vân thấy bà nư ngợ ngượng sợ hết hồn, chiếc đĩa cũng rơi xuống đất.

“Bà thông gia, bà không có việc gì chứ?”. Diêu Lệ Cẩm gọi phục vụ đến đổi đĩa, bà nhìn thấy bà nư thì cao hứng bưng bưng, đều là phụ nữ tuổi tứ tuần, chênh lệch quá lớn.

“Hai người khách khí quá, chúng tôi kính Quý Trạch Tuấn một ly, chúc mừng con thắng kiện!”. Lương Chí chọc chọc Hạ Vân, sau đó đứng dậy nâng ly.

“Cảm ơn bố mẹ vợ”. Dĩ nhiên Quý Trạch Tuấn hớp một ngụm rượu đỏ.

Lương Hạ còn đang hốt hoảng, ở Bắc Kinh có cụ cố Quý điều hòa không khí, mọi người ăn cơm với nhau thì không có việc gì, nhưng bây giờ ngồi ăn rất lúng túng.

Quả nhiên tất cả món ăn bày lên, nồi nước vừa mở, mọi người liền vội vàng nấu, cũng không có thời gian nói chuyện không đầu.

“A!”. Lương Hạ đột nhiên kêu khẽ một tiếng, Diêu Lệ Cẩm dừng đĩa nhìn cô.

“Bảo bối, có đau không? Đều là do tay cha vụng về”. Lương Chí lo lắng cầm khăn lông lau mu bàn tay Lương Hạ, ông vừa bỏ một ít thịt bỏ trên bàn vào nồi, toàn bộ nước canh bắn lên tay Lương Hạ.

Lương Hạ còn chưa lên tiếng, Quý Trạch Tuấn đẩy Lương Chí ra, ôm Lương Hạ vào phòng vệ sinh.

23. Chương 23 : Giáo Sư Ngủ Bên Cạnh

Trên bàn còn lại bốn vị người lớn ngơ ngác nhìn nhau, bởi vì biểu hiện vừa rồi của Quý Trạch Tuấn có phần quá khích, mặc dù trong lòng Quý Hạng Minh nở rộ như hoa, nhưng ngoài miệng lại muốn điều chỉnh không khí.

“Trạch Tuấn cũng chỉ nóng lòng, ông thông gia đừng giận”.

Lương Chí chưa bao giờ là người tính toán chi li, “Tôi vui mừng còn không kịp ý chứ, Hạ Hạ được gả cho một người chồng tốt, haha ha ha!”.

“Ăn nhiều tôm một chút!”. Quý Hạng Minh gấp tôm chuyển đến trước mặt Lương Chí, mọi người lại lục đục cầm đĩa lên.

Theo thường ngày mà nói, Diêu Lệ Cẩm sẽ phải phát biểu quan điểm đôi câu, nhưng từ này đến giờ không hề nói gì, Quý Hạng mình khẽ cau mày, nhỏ giọng quan tâm hỏi: “Bà làm sao vậy?”.

Khoảng năm giây, Diêu Lệ Cẩm mới chậm lại quay mặt lại ngơ ngác nhìn Quý Hạng Minh, “Ông nói tay của Lương Hạ bị thương có thể xuống bếp được hay không?”.

Quý Hạng Minh không trả lời trực tiếp, mà chỉ gấp một miếng tôm lên thổi thổi, bỏ vào trong miệng Diêu Lệ Cẩm.

Hạ Vân ngồi đối diện đúng lúc nhìn thấy một màn này, sững sốt một lát rồi lại tiếp tục cúi đầu bóc vỏ tôm.

Cửa phòng vệ sinh đang đóng, cho nên bên ngoài xảy ra chuyện gì, Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn không biết chút nào, trong không gian chật hẹp nơi đây chỉ có tiếng nước chảy ào ào,

Thật ra lúc mới bị bỏng tương đối đau, nhưng bây giờ nước lạnh xối xuống chỉ còn cảm giác hơi tê tê, Lương Hạ tê dại đến thụ sung nhược kinh, Quý Trạch Tuấn rất cẩn thận cầm từng ngón tay trái của cô lên, chau mày, so với cô còn lo lắng hơn, Lương Hạ cũng không biết nói cái gì cho phải.

Một lúc sau, Quý Trạch Tuấn vẫn còn đang chăm chỉ xem xét, sau lưng Lương Hạ đã mỏi không thể chịu được, rụt tay trái lại, “Không sao nữa đâu, hết đau rồi”.

“Không được, vẫn còn sưng”. Quý Trạch Tuấn nhẹ nhàng túm tay trái Lương Hạ trở lại, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đứng dậy nhìn Lương Hạ, Lương Hạ cho rằng Quý Trạch Tuấn đã nhận được cảm kích của mình có thể thả cô được rồi, lại không đoán trước được bị anh ôm không chừa một chỗ đặt lên trên bàn trang điểm.

“Này”. Lương Hạ da mặt đầy căng hoảng hốt, đây chính là nhà hàng nha, có phải phòng đọc sách đâu.

“Đừng lộn xộn”. Quý Trạch Tuấn từ từ chạm vào chỗ bị bỏng kiểm tra phản ứng của Lương Hạ, cho đến khi cảm thấy hoàn toàn không còn đau nữa mới đóng vòi nước, “Cũng may là chỉ bắn vào, nếu như đổ cả nồi thì bất hạnh”.

“Nồi hải sản vẫn còn rất tốt”. Lương Hạ xấu hổ không dám ngẩng đầu, rốt cuộc bố cũng làm được việc tốt làm cho cô phát hiện ra một mặt dịu dàng của Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn hôn ngón tay Lương Hạ một cái mới bế cô xuống,” Cuối cùng cũng không bị sưng”.

Ước chừng vợ chồng son ở trong phòng vệ sinh mười phút, lúc đi ra trên bàn đã trống trơn, chỉ còn thừa lại mấy lá cải trắng nằm trên mâm, bởi vì bọn chúng chỉ là trang trí, là cách ngăn.

“Sao rồi? Nghiêm trọng không?”. Diêu Lệ Cẩm là người đầu tiên đi đến nhìn vết thương của Lương hạ.

“Không sao, không sao ạ”. Lương Hạ quơ quơ tay đeo đồng hồ vẫn bình thường, “Trước kia con học nấu ăn cũng hay bị bắn vào”.

Diêu Lệ Cẩm thấy Lương Hạ nguyên lành không sút mẻ gì, lòng cũng hạ xuống, nhưng nghe đến câu sau nhin không được vuốt vuốt ngón tay Lương Hạ.

Quý Trạch Tuấn đi đến trước mặt Lương Chí hơi cong nửa người. “Vừa nãy là con quá thất lễ rồi, con xin lỗi”.

“Bố cảm ơn con còn không kịp, Hạ Hạ ở bên cạnh con chúng ta rất yên tâm”. Lương Chí hơi ngượng ngùng, người ở nhà họ Quý được dạy dỗ thì đứng hàng đầu rồi

“Vâng ạ”. Quý Trạch Tuấn rất có giáo dục tiếp tục kéo ghế ngồi giúp Lương Hạ, chăm sóc chu toàn.

“Cảm ơn ông bà đã chăm sóc Lương Hạ nhà chúng tôi”. Hạ Vân nâng ly rượu lên, kính tạ Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm. Quả nhiên bà không nhìn nhầm, Quý Trạch Tuấn đúng là người ân cần.

Lương Hạ không có thói quen nhìn bố mẹ ăn nói khách khí như vậy, nhưng kể cả cô có tin hay không, mọi chuyện đã từ từ chuyển biến tốt.

Lương Chí và Hạ Vân tuyên bố ăn quá no, nhất định phải đi bộ về nhà, Quý Hạng Minh cũng không kiên trì ép con trai đưa bọn họ về nữa, đến cửa nhà hàng hải sản thì chia tay.

“Bố mẹ, con có lời muốn nói với Lương Hạ, không về với bố mẹ, bỏ lái xe về đi”. Cũng không hề nói trước với Quý Hạng Minh muốn đi một mình với Lương Hạ, Diêu Lệ Cẩm cũng không làm khó nữa, dù sao tay Lương Hạ không bị thương khiến bà rất vui mừng,

Lương Hạ còn chưa kịp trì hoãn đã bị Quý Trạch Tuấn lôi đi.

Đi ngang qua cửa hàng bách hóa tổng hợp, tàu siêu tốc, đu quay ngựa gỗ, một loạt trò chơi dành cho các cặp tình nhân đều có ở đây. Lương Hạ bắt đầu nóng vội, ngựa gỗ này để làm gì? Chơi cưỡi ngựa sao?

“Đến rồi”. Quý Trạch Tuấn dừng lại ở cửa hàng dụng cụ nhạc tên là “Đại Hắc”.

“Muộn như thế này vẫn chưa đóng cửa à”. Phản ứng đầu tiên của Lương Hạ là quan sát phong cảnh.

“Tôi bảo bạn của tôi đóng cửa tối nay, không nhìn thấy thông báo ngừng kinh doanh à?”. Quý Trạch Tuấn rất vui mừng, Lương Hạ còn có thể biết cửa hàng bán dụng cụ nhạc đóng cửa từ rất sớm.

“Tôi chỉ biết thổi sáo dọc, nhưng mà quên rồi”. Lương Hạ kinh ngạc nhìn chằm chằm Quý Trạch Tuấn, cũng không biết phải mất bao nhiêu tiền bạc.

Quý Trạch Tuấn hơi cau mày, trong đầu Lương Hạ nghĩ gì anh mãi mãi cũng chỉ là yếu tố phụ, lười nói nhảm, trực tiếp kéo vào.

“Cuối cùng cũng đến!”. Ông chủ đang chiều chỉnh dây đàn ghi-ta, nhìn thấy Quý Trạch Tuấn đi vào liền cười thành tiếng, phản ứng đầu tiên của Lương Hạ chính là nụ cười của người làm nhạc giống như ánh mặt trời.

“Để cho cậu phải chờ lâu rồi, đây là bạn gái của tớ tên Lương Hạ”. Quý Trạch Tuấn sử dụng ánh mắt ý bảo Lương Hạ hãy ngoan ngoãn, sau đó bắt tay với người anh em, “Đây là Đại Hắc anh em tốt nhất của anh, bây giờ là chủ chỗ này”.

“Khẩu vị có nhiều thay đổi đấy nha ha ha”. Đại Hắc nhìn về phía Quý Trạch Tuấn hai cái lông mày cùng chạm lại một chỗ, “Rất đẹp!”.

“Cảm ơn!”. Lương Hạ lại lẩm bầm câu: “Không phải là rất đen nha”.

“Xem hợp âm này có được không, đúng như sở thích cậu hay chọn”. Trên tay Đại Hắc cầm ghi ta đưa cho Quý Trạch Tuấn, đúng đây ý bảo Quý Trạch Tuấn ngồi xuống thử.

Quý Trạch Tuấn gảy mấy hợp âm sau đó gật đầu một cái, “OK!”.

“Vậy tớ đi trước, tạm biệt cậu”. Đại Hắc vỗ vỗ bả vai Quý Trạch Tuấn, rồi cười xấu xa một cái với Lương hạ rồi mới đi lên tầng.

Lương Hạ mới vừa đưa mắt nhìn Đại Hắc rời đi, bên tai liền vang lên giọng hát của Quý Trạch Tuấn.

“wellyouonedonemeandyoubetterfeltit

ItriedtobechillbutyousohotthatImelted

IfellrightthroughthecracksandI’mtryingtogetback

beforethecooldonerunoutI’llbegivingitmybestest

andnothing’sgonnastopmebutdivineintervention

Ireckonit’sagainmyturntowinsomeorlearnsome

Iwon’tbesitatenomore,nomore,

itcannotwait,I’myours...”

Ai muốn nghe thì ấn vào link: https://www.youtube.com/watch?v=BrdNM_8PFeA. Manơcanh rất thích bài này

Ba phút đồng hồ Lương Hạ ở đây, đầu óc Lương Hạ trống rỗng, cùng với động tác bóp bóp là vẻ mặt ngu ngốc.

“Này”. Quý Trạch Tuấn hát xong phát hiện Lương Hạ không có phản ứng liền vẫy vẫy tay trước mặt cô, cuống cuống gọi hồn cô trở về.

“Anh dọa ai chứ, còn bày đặt hát như người ta”. Hô hấp Lương Hạ rối loạn, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, dùng thanh âm quãng tám “giều cọt” Quý Trạch Tuấn. Thật ra thì cô nghe rõ mấy từ đơn ngắt quãng, nhưng ấn tượng khắc sâu chỉ đúng một câu cuối cùng Im your.

Quý Trạch Tuấn đặt cây đàn guitar lên trên quầy, đứng dậy đi tới trước mặt Lương hạ, đột nhiên vươn tay tháo dây buộc tóc của cô, thường thức mái tóc đen đẹp mộc mạc, mượt mà chảy xuống.

Đợi đến khi nó hoàn toàn nằm ở phía sau lưng Lương hạ, Quý Trạch Tuấn mới cầm một túm lên vuốt vuốt, “Đêm hôm ấy, tôi muốn mời cô uống rượu vì nhìn thấy mái tóc ở sau lưng”.

“Anh định, nói gì?”. Lương Hạ bắt đầu nói áp a áp úng, mỗi lần Quý Trạch Tuấn nói nhưng câu như thế này cô đều không biết phải làm sao, nhưng bản thân hình như càng ngày càng thích cảm giác này.

“Tôi muốn hát một bài cho nó nghe” Quý Trạch Tuấn hơi nhếch khóe miệng lên, thuận tay ôm Lương Hạ vào trong ngực, không chút kiêng kị vuốt mái tóc dài của cô.

“Tôi còn tưởng anh tự viết bài hát đấy cơ”. Lương Hạ không mạnh miệng cũng không thoải mái, Quý Trạch Tuấn chết tiệt, rõ ràng muốn hát cho cô nghe, nói cái gì “nó”. “nó”, chỉ thích mùi dầu gội của cô thôi à.

“Chờ cô làm việc quan trọng xong hẳn xuất sắc cho gia đình chúng mình rồi tôi sẽ viết”. Quý Trạch Tuấn cúi đầu nói những lời mập mờ này bên tai Lương Hạ, đồng thời không để ai phát hiện lấy một vật từ trong túi ra, đây mới là chủ đề chính của ngày hôm nay.

Trên đầu ngón áp út tay trái truyền đến xúc cảm lạnh như băng, từ từ thấm vào ngón tay, Lương Hạ phản xạ có điều kiện “A” một tiếng, cố gắng chui từ trong ngực Quý Trạch Tuấn ngẩng đầu thăm dò đến tột cùng là cái gì.

Nhưng Quý Trạch Tuấn không dễ dàng để cho cô giãy ra, bàn tay trái giữ đầu cô, tay phải vuốt ve ngón tay của cô.

Giọng trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền đến, “Cũng may là em không bị bỏng, sưng lên thì không đeo được rồi”.

Lỗ mũi Lương Hạ trong nháy mắt cay cay, kìm nén nước mắt không được tràn ra hốc mắt, nhưng không muốn giống như lần trước rơi trên người anh cả một vốc nước mắt nước mũi vì vậy liều mạng nhẫn nại.

Đúng rồi, áo khoác đâu?!

“Áo khoác của anh đâu?”. Lương Hạ hít xụt một hơi vào lỗ mũi, cố ngẩng đầu nhìn Quý Trạch Tuấn. “Hình như rơi ở nhà hàng rồi”.

Tiết tấu có cái gì đó không đúng, không phải nên giống như bạch tuộc mãnh liệt ôm lấy anh sao? Quý Trạch Tuấn buồn bực hừ một tiếng “Đây là cái áo Ngụy Linh tặng trước khi lên tòa, vốn là định hôm nay vứt đi”.

“Cô ấy tặng anh tận 1200 đó nha?”. Một khi có đề tài mới Lương Hạ bắt đầu thao thao bất tuyệt, Quý Trạch Tuấn thật vất vả mới tạo ra bầu không khí.

“Đúng thế, lúc ấy cô ta muốn lôi kéo anh để nói chuyện, áo khoác chỉ là thủ đoạn”. Quý Trạch Tuấn đã thoáng có chút không vui, một là Lương Hạ hoàn toàn không để ý đến trước nhãn kim cương, hai là nhớ đến bộ âu phục giá rẻ Ngụy Linh dùng để giả dối với anh, nếu như không phải có lần mẹ vô tình nhìn thấy, sau đó trách anh không biết thưởng thức, thậm chí anh còn quên chưa xem qua bằng giá.

“Phải không đấy anh chàng đẹp trai, lúc em lấy nó ra làm chần cũng cảm thấy có điều khác lạ”. Lương Hạ cứng rắn ép nước mắt trở về. nhưng thật ra đối đề tài để cô rút nước mắt của mình về, rất nhanh nhớ đến Quý Trạch Tuấn làm cho mình vui mừng, “Lúc chúng mình kết hôn không phải đã trao nhẫn rồi sao?”.

Coi như là có chút lương tâm, Quý Trạch Tuấn đè lại lửa giận thiếu chút nữa bốc lên, “Đây là cái ông nội chuẩn bị, không phải là cái anh chọn cho em”.

Lương Hạ nâng tay trái của mình lên, nín thở nhìn cẩn thận, chiếc nhẫn lúc kết hôn kia cô chỉ đeo một lần rồi để vào trong ngăn kéo, cũng không nói được là vì sao.

“Đầu ngón tay của người nào đó không nhỏ gì cả!”. Đến lượt Quý Trạch Tuấn “giấu cợt” Lương Hạ rồi.

“Anh lo em nhỏ hay thô thì làm gì hả, tự mình đa tình đi mua nhẫn tặng người ta”. Lương Hạ quyết định không cảm động, khoa trương giơ tay về phía ánh đèn, “Ê hình như là một cara”.

“Chờ em vì Quý Gia làm được việc lớn cống hiến xuất sắc thì đổi sang nhẫn 2 cara”. Quý Trạch Tuấn xoay người cầm chiếc đàn đánh một bản nhạc quen thuộc, thời còn là học sinh.

Mặc dù Lương Hạ không hề lên tiếng, nhưng trái tim của cô đã nghiêng ngả, thì ra Quý Trạch Tuấn lo cô bị bóng như vậy là vì muốn mua nhẫn tặng cô.

24. Chương 24 :

Tuy mẹ chồng là người nói năng chua ngoa nhưng trong lòng thì như đậu hũ, chỉ cần cho bà ăn nhiều đồ ăn ngon thì có thể dụ dỗ tất cả, nhưng mà không thể luôn là người mắc lỗi làm mất lòng được, chỉ còn mấy ngày nữa là khai giảng, bây giờ đang tận lực làm mẹ chồng vui lòng, để lại ấn tượng tốt, vì vậy kéo Quý Trạch Tuấn về trước mười giờ.

Vừa về đến nhà thì nghe thấy quản gia Hàn Thúc nói từ lúc trở về bụng phụ nhân không được thoải mái, đại khái là do bữa tối ăn không được sạch sẽ.

Lương Hạ cũng không biết làm thế nào cho phải, chỉ im lặng nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Các con đã về rồi?”. Vừa đúng lúc Quý Hạng Minh từ trên cầu thang đi xuống, “Mẹ con ăn một ít hải sản nửa sống nửa chín, bị tiêu chảy rồi, mà còn không chịu uống thuốc”.

“Con đi nấu cho mẹ một ít cháo, giúp ẩm dạ dày tiêu hóa thức ăn, uống thuốc có tác dụng phụ, chắc chắn là mẹ lo cái này”. Lương Hạ ở cùng Diêu Lệ Cẩm được một thời gian nên càng ngày càng biết thói quen của bà, mẹ chồng chỉ dựa vào chơi bóng và luyện yoga để giữ gìn vóc dáng, lưu thông tuần hoàn máu dưỡng da, chưa bao giờ uống thuốc bổ.

“Việc này làm phiền con rồi”. Hình như trên tầng truyền đến âm thanh nôn mửa, hai bố con vội vàng chạy lên.

Đợi đến lúc Lương Hạ nấu một bát cháo nhỏ bùng lên phòng, Diêu Lệ Cẩm đã mệt mỏi rồi, dựa vào trong ngực Quý Hạng Minh nghỉ ngơi, Quý Trạch Tuấn thì bị đuổi về phòng tắm rửa.

Đột nhiên ngửi thấy mùi thức ăn, mí mắt Diêu Lệ Cẩm giật giật, Lương Hạ thức thời đi lên phía trước, bưng bát đưa tới khóe miệng mẹ chồng, “Mẹ ăn một chút đi ạ, để làm ẩm dạ dày hòa tan thức ăn, ngủ một giấc là khỏi ạ”.

Diêu Lệ Cẩm không chịu nổi mùi thơm hấp dẫn, thêm lời nói Lương Hạ rất có khoa học, liền hé miệng ngậm lấy cái muỗng đang đưa tới, cháo gạo hương nhu loãng trôi xuống cổ họng.

Quý Hạng Minh ở bên cạnh không lên tiếng, không ngừng cầm khăn giấy lau môi Diêu Lệ Cẩm.

Không khó khăn chút nào ăn hết bát cháo nhỏ, mẹ chồng như vậy là rất nể tình, Lương Hạ cũng yên tâm, cũng may không phải ngộ độc thức ăn nghiêm trọng.

Dọn dẹp xong xuôi cuối cùng cũng có thể trở về tắm rửa ngủ một giấc, hôm nay nhịp tim trung bình đập dồn dập nhiều lần, cơ thể vô cùng căng thẳng, Lương Hạ ngủ không được.

“Còn một tuần nữa là em đi học à?”. Quý Trạch Tuấn chống một cánh tay lên nhìn Lương Hạ nằm xuống.

“Đúng vậy, chẳng mấy là anh sẽ không nhìn thấy em”. Lương Hạ cũng nghiêng người nhìn sang Quý Trạch Tuấn.

“Không phải là em xin học ngoại trú chứ?”. Trong đôi mắt đen sáng của Quý Trạch Tuấn càng thêm sâu hơn.

Lương Hạ hơi suy tư một chút ý tứ trong lời Quý Trạch Tuấn, “Em không muốn bạn học cảm thấy qua một kì nghỉ hè em thay đổi quá nhiều, hơn nữa chỗ này cách trường học rất xa, không thuận tiện”.

“Ừ, ngủ đi”. Quý Trạch Tuấn muốn nói lại thôi, lật người đi ngủ.

Lương Hạ nhìn sau lưng Quý Trạch Tuấn, nghĩ đến mấy tháng không được gặp anh, cũng rất cô đơn, Nhưng trong trường thật sự không thể có hành vi nói dối, khắp nơi đều có người chỉ chỉ chỗ chỗ tâm trạng không yên.

Mấy ngày kế tiếp, Lương Hạ luôn đi theo Quý Trạch Tuấn đến văn phòng luật, hằng ngày nấu ít đồ ăn, thỉnh thoảng vào lúc ít người bị Quý Trạch Tuấn chấm dứt, tuy bình thường nhưng rất ấm áp.

Thứ sáu là ngày cuối cùng Lương Hạ đến văn phòng luật, cũng là sinh nhật Hàng Triệt.

Theo lệ thường, vào buổi chiều mọi người đều rời rít rời đi, về nhà chuẩn bị một chút, buổi tối tham gia party của Hàng công tử.

Nếu như không phải trước khi đi làm Hàng Triệt mặt đầy nhắc nhở Lương Hạ buổi tối nhớ mang quà đến nhà tặng anh ta, thậm chí Lương Hạ đã quên mất chuyện này.

Không công khai quan hệ có một điểm xấu chính là Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ phải chia nhau ra mua quà sinh nhật, lỗ vốn to rồi.

Rốt cuộc Hàng Triệt là công tử của công ty Phú gia, vườn hoa ba tầng trồng hoa đồng tiền rất có phong thái, trước đây phía trước là nước phía sau là cây, khó trách thụ thai ra Hàng Triệt đẹp trai thanh tú động lòng người như vậy.

“Này bây giờ là mấy giờ rồi!”. Hàng Triệt từ xa nhìn thấy Lương Hạ, bộp bộp đi đến oán trách, “Tôi hẹn sáu giờ, bây giờ là mấy giờ”.

“Chỉ vì chọn quà sinh nhật cho anh, chị đây phải tốn thời gian ở trong cửa hàng bốn tiếng”. Lương Hạ quơ quơ cái túi trên tay, tức giận nhìn Hàng Triệt.

“Ai da, cái gì đây hả”. Hàng Triệt một điểm cũng không khách khí xé giấy gói quà, “Trời ơi cô lấy trộm hình của tôi”.

“Đừng nên xúc động nha”.

Lương Hạ giầy vò chủ tiệm quà tặng DIY cả buổi chiều mới làm xong quyển lịch bàn này, người khác có thể đặt trước, cũng may là hỏi thăm được Hàng Triệt thích chụp ảnh nên lấy được một số hình của anh ta.

Quan trọng là quà tặng này rất độc đáo mà lại có ích.

“Vì sao cô ăn mặc như này?”. Cát quà tặng xong, ánh mắt Hàng Triệt lại chuyển đến trên người Lương Hạ, chỉ là một chiếc áo đầm bình thường.

“Nếu nhìn không thoải mái thì anh đưa tôi một cái, ăn mặc như này là nể mặt anh lắm rồi”. Lương Hạ chỉnh lại cầu vai khinh thường nói.

“Cấp trên của cô ở bên trong đấy”. Hàng Triệt chỉ chỉ biệt thự sau lưng, “Đi vào ăn cái gì đi”.

Lương Hạ đi theo Hàng Triệt vào biệt thự. Woa, so với nhà Quý Trạch Tuấn ở đây phong cách tây hơn nhiều, nhà này đều hướng theo phong cách Châu u.

Vợ kiêm trợ lý đến, đương nhiên là Quý Trạch Tuấn bưng ly đồ uống đến hỏi thăm, “Đến muộn hơn ông chủ không phải là nhân viên tốt!”.

“Đã tan làm, hình như ông chủ quản lý hơi nhiều”. Lương Hạ nhận lấy ly Quý Trạch Tuấn đưa tới, ực mạnh một hớp “Khát chết mất”.

Quý Trạch Tuấn vốn là nói đùa, nhưng thấy tay trái Lương Hạ trông trơn ngay lập tức âm trầm, “Cô đi theo tôi ra đây”.

Hàng Triệt còn phải đón tiếp người khác, cũng không quá để ý liền rời đi, Lương Hạ không thể làm gì khác hơn là đi sang bên trái với Quý Trạch Tuấn, phía sau vườn hoa vắng lặng.

“Chiếc nhẫn của em đâu?”. Từ trước đến nay Quý Trạch Tuấn luôn đi thẳng vào vấn đề không quanh co, chính vì như thế Lương Hạ mới có cơ hội ba hoa.

“Cất đi rồi, ở đây đều là đồng nghiệp của anh, làm sao em có thể đeo được”. Lương Hạ trịnh trọng trả lời.

Quý Trạch Tuấn tương đối không vui, nhưng mà làm như thế không tốt, “Hừ”.

Lần đầu tiên thấy Quý Trạch Tuấn không phản bác được, chỉ có thể phồng má hừ lạnh, Lương Hạ cực kỳ đắc ý, giả vờ khẩy khẩy cái mũi, “Tức giận à nha?”.

“Ngang”.

Cũng không nhìn một chút xem bản thân mình bao nhiêu tuổi mà còn trẻ con, Lương Hạ cười phát ghen, tiếp tục nghiêm mặt nói, “Không phải anh cũng không đeo nhẫn cưới đấy còn gì”.

“Cái đấy là ông nội mua”.

“Ông nội mua mà không đeo, không hiểu thảo gì cả, nếu như anh chỉ chờ em đeo, em khuyên anh nên từ bỏ hi vọng đi, bây giờ em sắp học ngành kế toán, áp lực nghề nghiệp rất lớn nha”. Về mặt Lương Hạ, ánh mắt tràn ngập mù mịt.

“Cho em đi bán tã ỹ!”. Quý Trạch Tuấn chột hung hãn, mới vừa rồi còn giả vờ làm cậu nhóc đáng thương.

“What?!”. Lương Hạ chớp chớp mắt nhìn, tiết tấu có chút thay đổi nha.

Quý Trạch Tuấn vươn tay ra để trước mặt Lương Hạ.

“Đưa cho anh”.

“Cái gì?”.

“Nhẫn”.

“Làm gì?”

“Tích thu”.

“What?”

“Bớt ăn nói linh tinh đi”.

Lương Hạ không dám nói đùa nữa, hình như Quý Trạch Tuấn mất hứng, “Ồ chỗ này này”. Lương Hạ lúi một sợi dây chuyền từ trong ngực, lúc Quý Trạch Tuấn kéo ra thì nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương.

Nếu nhìn kĩ thì có thể thấy sợi dây chuyền ở cổ Lương Hạ, Quý Trạch Tuấn không biến sắc nhếch nhếch miệng, “Khụ khụ”.

“Không tháo được”. Lương Hạ đắn đo nghĩ muốn tháo sợi dây chuyền ra nhưng không thành công, không thể làm gì khác hơn là đáng thương nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Thế là được rồi”. Quý Trạch Tuấn chỉnh lại cà vạt, ngẩng đầu uốn ngực đi về phía biệt thự, “Anh đói bụng”.

Lương Hạ ngẩng người hai giây thì hấp tấp đuổi theo.

Trôi qua 20 phút, điện thoại Quý Trạch Tuấn đột nhiên đổ chuông, vì vậy bỏ Lương Hạ ở đây đi ra ngoài nghe điện thoại.

Lương Hạ cũng không quan tâm, đang ăn hăng say, một nam sinh ăn mặc đẹp đi đến bên cạnh, đeo một chiếc kính mắt to hình vắn báo, tóc ngắn màu nâu bị ánh đèn chiếu xuống rất huyền ảo.

“Xin chào”. Nam sinh chào hỏi trước tiên.

Lương Hạ ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra âm thanh, hình như hơi quen mắt, còn chưa biết đã gặp đối phương ở đâu liền thay đổi áp a ấp úng, “Chào, chào”.

“Còn nhớ tôi không?”. Nam sinh nâng mắt kính, cười yếu ớt nói.

“Có chút quen mắt, nhưng không biết đã gặp ở đâu”. Lương Hạ cảm thấy rõ ràng mình giống như bị cái gì đó áp bức, đặc biệt căng thẳng.

“Đồ sặc pin”. Nam sinh nói ba chữ tỏ ý nhắc nhở, quả nhiên Lương Hạ nhớ ra.

“Là anh à! Mạc, Mạc...” Lương Hạ mơ hồ nhớ đối phương đã tự giới thiệu bản thân, nhưng lại không nhớ rõ họ tên đầy đủ. Hơn nữa vì sao bây giờ lại giống như rất căng thẳng.

“Mạc Tước. Tôi còn nhớ tên của em là Lương Hạ”. Nam sinh tiện tay cầm hai ly rượu cốc-tai, đưa một ly cho Lương Hạ, “Đúng là có duyên, lại gặp nhau ở chỗ này”.

“Haha, cảm ơn anh lần trước đã giúp tôi”. Lương Hạ nhấp một ngụm, cũng không tẻ lắm nha, “Anh cũng quen Hàng Triệt à?”.

“Bố của hai chúng tôi là bạn tốt”. Mạc Tước nói không do dự.

Một người có phong cách thần bí luôn dễ dàng thu hút ánh mắt của người khác, Lương Hạ không nhịn được ngắm thêm vài lần, “Nói như thế anh cũng là thiếu gia giàu có”.

“Cũng không hẳn là vậy, bố của tôi cũng chỉ là tổng giám đốc công ty di động”. Mạc Tước lại uống vài hớp, “Hàng Triệt mới là đẳng cấp”.

Hừ hừ, công ty di động kiếm tiền nhiều nhất rồi, mẹ Cố Thần không phải chỉ là quản lý cấp cao đã có thể mua được căn hộ ở trung tâm thành phố Y, chứ nói gì đến tổng giám đốc, Lương Hạ len lén liếc mắt, lại hỏi câu kế tiếp, “Anh hiểu rõ Hàng Triệt nhỉ?”.

“Chúng tôi chơi với nhau được một thời gian, làm sao lại không biết”. ánh mắt Mạc Tước rất đen rất sáng, rất đặc biệt, Lương Hạ không có khí chất office lady, cũng không biết đáp lại anh ta cái gì.

Một tin nhắn hóa giải lúng túng, cuối cùng Lương Hạ không phải đối mặt với Mạc Tước nữa rồi.

[Vợ ơi, cụ cố ốm, anh với bố mẹ phải đi Bắc Kinh một chuyến, ngày kia em phải đến trường đi học, cứ ở nhà nghỉ ngơi, thu dọn đồ đạc, không cần lo lắng]

Cố hòng Lương Hạ xiết thật chặt, cụ cố ốm? Lại không được khỏe sao? Tiếp đó lại có một tin nhắn.

[Nếu như không quen ở nhà một mình, tối nay em có thể về ở với bố mẹ vợ]

Chờ đến lúc Lương Hạ gọi lại, đầu bên kia đã tắt máy, nhanh như vậy đã lên máy bay rồi.

Ở Bắc Kinh cụ cố giúp đỡ Lương Hạ rất nhiều, tuy cơ thể cụ không tốt nhưng hàng ngày đều hỏi han ân cần với Lương Hạ, mua cái này mua cái nọ, đột nhiên Lương Hạ có một loại xúc động muốn khóc, không thể đợi hết party.

Vội vội vàng vàng nói tạm biệt với Hàng Triệt, cũng không để ý anh ta ở phía sau hỏi tới hỏi lui.

Trừ cô giúp việc thì trong nhà không có một ai, Lương Hạ rất buồn, nghe lời Quý Trạch Tuấn quay về bên kia ở với bố mẹ.

Lương Chí và Hạ Vân đang trong nhà đột nhiên thấy con gái trở về, nhưng Lương Hạ sợ bọn họ lo lắng hỏi tới Bắc Kinh xảy ra chuyện gì, chỉ nói mai đi học, phải quay về đây một đêm, để dễ dàng vận chuyển đồ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Hạ gọi điện thoại cho Quý Trạch Tuấn, xác định cụ cố đã cấp cứu thành công mới yên lòng, sau đó nói cho Quý Trạch Tuấn biết hôm nay phải chuẩn bị đến trường báo danh.

Quý Trạch Tuấn ở đầu dây bên kia cười cười, ngày hôm qua ông nội và bố tìm anh nói một chuyện, nhưng mà bây giờ chưa phải là lúc nói cho Lương Hạ biết.

Thật ra thì còn một sự kiện, Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ mãi vui sướng quên chú ý, đó là tiền học phí, nhưng Quý Tăng và Quý Hạng Minh để ý, bọn họ cho rằng Lương Hạ đến nhà họ nên để bọn họ bỏ ra, nhưng kiểm tra mới phát hiện bố mẹ Lương Hạ đã đóng tiền, mà thôi trước đây đều là Lương Hạ tự mình đóng tiền.

Đại học O khai giảng học kì trong tình trạng đông nghịt, tùy ý chọn một thân cây, cứ cách đều 5 giây thì lại có một người đi qua, dĩ nhiên, không chỉ có học sinh nối liền không dứt, mà còn có cả người thân.

Cũng giống Lương Hạ một mình kéo hai va li đồ, phía trên còn treo hai bao tải, nhưng khác biệt lớn là có quần gia...

Cách đây không xa có một người dắt con chó Teddy, cặp mắt Lương Hạ ánh sáng tựa lại một điểm im lặng nói thầm, mà dám chạy đến làm loạn hành lý của tao, tao liền tìm chó sói ăn thịt mày. Nhưng mà cả người lẫn chó cũng từ đầu đến cuối không động đến Lương Hạ.

Thuận lợi chuyển vào ký túc xá, Lương Hạ một mình nằm lý trên giường, còn ba người khác vẫn chưa tới.

Dưới ánh trăng, nằm trên ban công gặm táo thưởng thức các đôi tình nhân ôm nhau thật chặt ở bờ hồ, những chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu Lương Hạ nhìn, nhưng mà hôm nay không có Chu Hàn ở tầng trên cùng nhìn với cô, nhớ lại khoảng thời gian năm nhất đại học còn cần hạt dưa, nhìn ai khó ưa liền nhỏ xuống, nhưng mà nhỏ không trúng được, đến năm thứ hai đại học yêu cầu vẫn minh hơn một chút, liền đổi thành cầm đèn pin soi vào những chỗ ẩn nấp rất sâu của đôi tình nhân, khi bọn họ ngẩng đầu lên thì ngay lập tức chạy trốn, có mấy lần còn tưởng là Chu Hàn là người chịu tội thay.

Thật ra phần lớn học sinh đại học O là người vùng khác, vì thế có rất nhiều đôi tình nhân ngọt ngào tình cảm, miệng hôn miệng rất say mê cái dáng vẻ này Lương Hạ không chịu nổi, quyết định chui vào trong ký túc xá nghiên cứu sách mới.

Học kỳ này học bài chuyên ngành thế giới, bên trong sách giáo khoa dày như đại dương, mỏng nhất chuyên nghiệp nhất cũng chỉ có một quyển là <>

25. Chương 25 :

Ngày đầu tiên mỗi kỳ đại học tỷ lệ nhập học đứng cao nhất, bởi vì ký túc xá nhàm chán hơn so với lớp học, cũng giống như trước đây bên cạnh Lương Hạ vĩnh viễn là Chu Hàn, về phần bạn cùng phòng gì đó rất ít khi ngồi cùng nhau, dù sao quan hệ ở ký túc xá là cánh cửa kiến thức rất sâu, người may mắn thì có thể kinh doanh, nhà trường sắp xếp cho mỗi người một cô bạn cùng phòng, về mặt khác cũng là người có trình độ cao, xử sự khôn khéo, thiên về giao tiếp tốt.

Bản thân Lương Hạ cũng khá đáng yêu, vì thế không gây ra mâu thuẫn với các bạn học cùng ký túc xá, chỉ có khuynh hướng như hình với bóng cùng Chu Hàn.

Nhưng mà hôm nay luôn cảm giác có cái gì đó không ổn, thần kinh Lương Hạ cũng không thả lỏng, nhưng mà cô tự giải thích là bởi vì hơn hai trăm người học kế toán, chỉ có duy một mình cô là sinh viên đã kết hôn.

“Đúng rồi, Lãng Kỳ không đến trường học đây”. Đại hội quản lý kế toán lần thứ nhất, mọi người đang di chuyển như thoi đưa trong các con đường nhỏ, hướng đến lớp học pháp luật kinh tế, trên đường đi đột nhiên Chu Hàn phát ra những lời này, khiến bước chân Lương Hạ vô thức chậm lại.

“Thảo nào hôm nay không nhìn thấy cậu ta”. Lương Hạ chợt nhớ tới buổi sáng lúc liếc qua lớp học Cố Thần, nhưng bên cạnh anh là một bạn nam khác, mà không phải Lãng Kỳ đối tác cố định.

Là vì vụ án Lãng Phong sao? Lãng Kỳ là bạn gái Cố Thần mà? Lương Hạ không ngờ đến bản thân mình trừ lo lắng việc kết hôn bị phơi bày ra ánh sáng, còn phải nhức óc nghĩ đến chuyện tình cảm giữa Lãng Kỳ và Cố Thần.

Lớp học pháp luật kinh tế đã được ngồi kín, phía sau bụi vạn hoa điểm tuyết vài chấm xanh, đây là kiệt tác đặc sắc của khoa kinh tế.

Lương Hạ và Chu Hàn tìm chỗ trống ngồi xuống, lúc vừa ngồi xuống còn nghe một tiếng cọt két, Lương Hạ đáng thương đối với ghế ngồi của đại học O đã tập mãi thành thói quen, không còn khả năng khiếu nại.

“Ghét nhất pháp luật, năm thứ nhất đại học chọn pháp luật kinh tế, năm thứ hai đại học học luật sở hữu trí tuệ, đã rất phiền,mấy khóa còn lại đều là pháp luật”. Chu Hàn vừa giở sách<> vừa than vãn, “Cậu xem một chút xem, tất cả đều là trằng giang đại hải, thuộc lòng thì chỉ muốn chết!”.

“Còn có thứ để cho cậu nhức đầu hơn, giáo sư khóa này là CaoTriều, chủ nhiệm khoa pháp luật, ngày hôm qua Từ Khả nói với tớ, bởi vì nhân lực không đủ, không thể làm gì khác hơn là để tự chủ nhiệm ra tay, ông ta lên lớp cực nghiêm túc, kiểm tra cũng trông chặt, quan trọng nhất là bình thường không cho thêm điểm”. Hứa Khả là bạn cùng phòng với Lương Hạ, bởi vì là cháu gái của trưởng phòng giáo vụ nên tin tức nho nhỏ này cực nhiều, Lương Hạ một lần nữa rơi xuống địa ngục đẩy Chu Hàn xuống cùng luyện ngục vậy.

“Chủ nhiệm khoa luật pháp, không có ấn tượng nha, tên gọi là gì nhỉ? Cao Triều! Là HIGH sung sướng trong việc ấy sao? Sở trường là gì? Có thật là nghiêm túc không, hay là giống con ngựa đực ham muốn trong chuyện ấy, nếu như thế tớ sẽ tha thiết yêu chú già, tớ không thêm đếm xỉa đến cái gì hết”. Chu Hàn ôm một tia hy vọng cuối cùng nhìn Lương Hạ.

“Tớ đâu có biết, tất cả đều là nghe Từ Khả nói, lát nữa không phải sẽ đến sao, tự cậu nhìn đi nha, nếu mà cõ một cái thành danh nhờ bàn bạc một chút với Cao Triều, để Lương Hạ có thể dễ dàng đạt điểm cao hơn lớp bên cạnh”. Lương Hạ cảm giác được có rất nhiều người nhìn cô chằm chằm, không phải là đối với chuyện cuối học kỳ Lương Hạ thổ lộ với Cố Thần còn chưa hết chứ, dứt khoát cùng Chu Hàn lật sách bay phần phật, vùi đầu vào.

“Trời ơi, một trăm phần trăm là khẩu vị của tớ nhé, nhìn qua tuổi còn rất trẻ, nên tiết ra hormone tương đối mạnh”. Chu Hàn giống như bị cái gì đấy kích thích, nói chuyện đứt quãng, nhưng mà từ trong lời của cô nghe được Cao Triều đã đến.

Lương Hạ thờ ơ ngẩng đầu lên, chuẩn bị nhìn thấy dung nhan,”Đúng, đúng là tương đối, mạnh...”

“Cậu, làm sao cậu biết?”. Chu Hàn vẫn như cũ nhìn chằm chằm người ở phía trên bục giảng không chớp mắt, nhưng mà vẫn nói chuyện với Lương Hạ.

Giống nhau, trong lớp học cặp mắt của những người khác đều trợn ngược.

“A!” Một tiếng hét phá vỡ yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Lương Hạ vốn là đang trợn mắt há mồm bây giờ khuôn mặt đau khổ ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt Chu Hàn cũng lúng túng cố gắng kéo Lương Hạ, nhưng khoảng cách quá nhỏ, hoàn toàn bị mắc kẹt.

Người trên bục giảng thật sự rất thu hút con mắt, thậm chí các bạn học cũng quên thảo luận, lần này bị Lương Hạ phá vỡ bầu không khí khiến tất cả cười âm phòng, ngay lập tức lớp học nổ tung hỗn loạn.

Quý Trạch Tuấn khó hiểu vì sao đột nhiên lại sôi nổi như vậy,kết nối thiết bị truyền phát với máy tính xong liền đứng dậy nhìn xung quanh lớp học.

Thật sự là lo xa, đã hoàn toàn phí công sức, vừa mới suy nghĩ lớp học lớn như vậy đi đâu tìm vợ của mình, mới bắt đầu hai giây đã thấy, Quý Trạch Tuấn treo lên nụ cười giáo sư chuyên nghiệp, đi qua bục giảng, đi về phía Lương Hạ.

“Bạn học này, có cần gấp gáp như thế không?”. Quý Trạch Tuấn hoàn toàn che giấu quan hệ của anh và Lương Hạ, chỉ dùng đối thoại bình thường giữa giáo sư và học trò. Nhưng mà lời nói quan tâm của anh lại làm trái tim nhỏ của các nữ sinh nhảy ra ngoài, đã lâu chưa gặp được giáo sư có sức hút như vậy!

Lương Hạ liên tục đấu tranh, chưa hề đứng lên, lần này nhìn thấy Quý Trạch Tuấn phóng to trước mặt, đầu óc lập tức chap mạch, không hề động đậy. Các bạn học bên kia thấy đáng về Lương Hạ chết không có tiền đồ, ghét bỏ cầm cặp xách ngồi xuống phía sau, rốt cuộc cũng vô ích, Quý Trạch Tuấn rất tự nhiên đi đến, kéo cánh tay Lương Hạ lôi cô dậy.

“Tớ cũng muốn thử chạm vào trai đẹp nha!”. Một nữ sinh hào hứng nắm lấy tay bạn cùng lớp, hâm mộ Lương Hạ trong họa gặp được phúc.(trong cái rủi lại có cái may)

“Lần sau đến sớm một chút giành chỗ ngồi kia”.

“Nếu như có chỗ nào không thoải mái phải đến phòng y tế, tôi có thể chép chương trình học giúp cho”. Quý Trạch Tuấn tiếp tục quan tâm sâu sắc với sinh viên Lương Hạ.

Chu Hàn ở một bên xì mũi coi thường đối với hành động chỉ khoát tay không nói lời cảm ơn nào của Lương Hạ, không nhìn được làm phát ngôn viên, “Giáo sư, bạn ấy không có việc gì, tin em đi, đến giờ học rồi”.

Quý Trạch Tuấn đoán đây là người bạn tốt nhất của Lương Hạ, vì vậy cũng không nói cái gì nữa, quay lại bực giảng.

“Vừa rồi có một tiết mục nhỏ xen vào giữa, nhưng mà cũng làm cho không khí của mọi người sôi nổi, đầu tiên tôi tự giới thiệu về mình một chút, tôi họ Quý tên Trạch Tuấn, từ PP T đến, mọi người nhất định phải nhớ rõ, nếu khảo sát cuối kỳ làm sai tôi sẽ không cho điểm nhé! Nếu mà có dự định muốn sửa lại bài của mình cũng nhất thiết phải nhớ kỹ, nếu kết thúc kỳ học này muốn đổi giáo sư thì phải chờ đến năm thứ tư đại học! Số di động của tôi là bí mật, trừ phi các bạn đủ thu hút sự chú ý của tôi, vì vậy các bạn chỉ có thể liên lạc với tôi thông qua e-mail, tài liệu quan trọng tôi sẽ gửi vào hộp thư, mật mã là 920520, xin đừng tùy ý sửa đổi, giáo sư sẽ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Yêu cầu của tôi không cao, có nghe hay không là việc của bạn, nhưng nhất thiết cuối kì đừng đến tìm tôi xin điểm, bởi vì giới hạn thi đều nằm trong quyển sách. Tiếp theo chúng ta bắt đầu học phần mở đầu chương thứ nhất”.

Tất cả mọi người bị cách giảng bài dí dỏm thú vị của giáo sư khuấy phục, nghe giảng rất nghiêm túc, chỉ có tâm trí sinh viên Lương Hạ, ngây ngậy ngơ ngơ nhìn giáo sư, bút cũng không di chuyển.

Cứ như vậy bài học trôi qua rất nhanh, lúc tiếng chuông vang lên, hầu hết mọi người buồn bực không vui, bởi vì gặp mặt lần sau phải chờ đến thứ năm.

Còn Lương Hạ bị Chu Hàn tàn nhẫn gõ đầu một cái mới tỉnh lại, “Tan học rồi à?”.

“Đi ăn đi...muốn xếp hàng đợi ai”. Mặc dù Chu Hàn không nở nhưng vẫn đẩy Lương Hạ ra khỏi lớp học.

Quý Trạch Tuấn là người cuối cùng ra khỏi lớp học, nhìn Lương Hạ vừa mới ngồi ở chỗ kia, dường như suy nghĩ điều gì cười cười.

Từ đi bộ đến xếp hàng, rồi đến lúc này ngồi xuống ăn cơm, Lương Hạ vẫn chưa nói chuyện, Chu Hàn nghi ngờ dùng dưa hấu đĩa thức ăn của cô một cái, “Hôm nay cậu bị làm sao thế? Bị xe lu đè qua à!”.

“Không đâu”. Lương Hạ không có khẩu vị, “Hôm nay quá mất mặt”.

“Cũng không phải là lần đầu tiên cậu ngồi bị rơi xuống, hơn nữa, thầy Quý tự mình dìu cậu lên đấy nha”. Chu Hàn vẫn không thể hiểu Lương Hạ si ngốc là vì cái gì.

“Ăn cơm của cậu đi”. Lương Hạ gấp một miếng đậu phụ khô nhét vào trong miệng Chu Hàn, thực tế là không thể tưởng tượng nổi Quý Trạch Tuấn, cô còn chưa nghĩ thông suốt đây là cái tình huống gì, Chu Hàn quang quác ầm ĩ...

Mới hai ngày không nhìn thấy Quý Trạch Tuấn đã biến thành giáo sư của cô rồi, là tự anh đến hay là do bố chồng bắt anh đến hả? Còn nữa anh có còn đến văn phòng luật bên kia không? Lương Hạ lại bắt đầu lo lắng vấn đề thứ ba, nếu như xuất hiện thêm phiền não nữa tóc trên đầu cũng muốn rụng sạch mất.

“Khụ khụ, khụ khụ~~”. Chu Hàn đột nhiên ho lên, Lương Hạ lơ đãng, đến khi chân cô ở dưới bàn bị giẫm một cái mới cau mày ngẩng đầu lên, “Cái gì?”.

Ngón tay Chu Hàn chỉ phía bên phải đằng sau Lương Hạ - Cố Thần đang đi đến chỗ bọn họ.

“Xin lỗi, làm gián đoạn bữa cơm của các cậu”. Cố Thần ngồi xuống bên cạnh Lương Hạ, lịch sự mở miệng nói xin lỗi.

“Không sao, vừa lúc ăn xong, có việc gì thế?”. Chu Hàn trọng tình nghĩa, biết Lương Hạ sẽ không trực tiếp trả lời Cố Thần, vì vậy chủ động đặt đĩa xuống,

“Tớ muốn hỏi một chút, Lăng Kỳ không đến đúng không?”. Cố Thần cũng suy nghĩ rất lâu mới quyết định hỏi Chu Hàn, số điện thoại Lăng Kỳ đã khóa, tìm khắp nơi đều không thấy cô.

Hóa ra là hỏi thăm tích Lăng Kỳ, Lương Hạ dùng bữa ở khố miệng, có phải Lăng Kỳ đã xảy ra chuyện gì hay không?! “Cô ấy không liên lạc với cậu sao?”.

Chu Hàn đối với hành động của Lương Hạ tương đối khiếp sợ, bọn họ đã xảy ra chuyện gì với Lăng Kỳ mà cô không biết, Lương Hạ lại còn không biết sợ người khác nói ra nói vào cô với Cố Thần, quơ tay múa chân.

“Đột nhiên không nhìn thấy cô ấy, có liên quan đến cậu à?”. Cố Thần dùng biểu tình người hùng hổ hăm dọa với Lương Hạ,, khiến Chu Hàn bên cạnh không rõ chân tướng cũng toát mồ hôi.

“Tớ, tớ...” Lương Hạ không phản bác được, sau khi vụ án kết thúc cô thật sự đã quên mất Lăng Kỳ.

“Cậu không biết thì thôi”. Cố Thần ý thức được thái độ của mình vừa nãy hơi hung dữ, nói như thế với Lương Hạ cũng không công bằng, nhưng anh thật sự không nén được lửa giận, về chuyện này Lương Hạ quá ích kỷ.

“Ngừng một chút, tớ không biết ba người đã xảy ra chuyện gì, nhưng, nói chuyện ở nhà ăn không thích hợp, Lăng Kỳ làm bất kỳ quyết định gì đều đã suy nghĩ chu toàn, tớ tin Lương Hạ không liên quan đến cô ấy”. Dù sao Chu Hàn cũng là bạn cùng phòng với Lăng Kỳ hai năm, đối với tác phong làm việc của cô ấy cũng hiểu rất rõ.

“Nếu như Lăng Kỳ liên lạc với các cậu, xin hãy nói với tớ một tiếng, xin lỗi”. Cố Thần nói xong liền rời đi, đại khái anh thấy khó hiểu vụ án nhà Lăng Kỳ, bao gồm việc bố cô bị bỏ tù, cho nên đối với đêm hôm trước khi ra tòa nói chia tay với Lăng Kỳ cảm thấy rất có lỗi, mà bây giờ muốn đứng ở vị trí một người bạn an ủi cô một chút cũng không thể.

“Cậu không sao chứ?”. Sau khi Cố Thần đi, Chu Hàn phát hiện cả người Lương Hạ mềm nhũn thành một đoạn.

“Cậu có thể tìm Lăng Kỳ hay không, tớ nên nói một tiếng xin lỗi với cô ấy”. Lương Hạ và Chu Hàn cũng đi ra khỏi nhà ăn, ở trên đường về kí túc xá kể sơ qua nguyên nhân sự việc một lần, đương nhiên đến phần Quý Trạch Tuấn ậm ừ kể qua loa.

Chu Hàn chỉ có thể nói cố gắng hết sức tìm ra, nhưng liên lạc không được cũng không còn cách.

Buổi chiều trước khi đi học, Lương Hạ nhận được một tin nhắn của Quý Trạch Tuấn.

[Vợ ơi, biết buổi chiều vợ chỉ học một tiết, bốn giờ ở đầu đường Phổ Đức]

Đường Phổ Đức chính là con đường cắt chéo cửa lớn đại học O, Quý Trạch Tuấn đã suy tính rất chu đáo.

26. Chương 26 :

Cũng may là hết giờ học Chu Hàn đi đến cửa hàng bánh hường ngược lại đường Phổ Đức, Lương Hạ không cần phải lo lắng hành tung của mình bị cô ấy phát hiện, nhưng vẫn không nhìn được một bước quay đầu ba lần, sợ có người khác theo đuôi.

Cuối cùng cũng đến nơi an toàn, Lương Hạ mong ngóng chờ thầy Quý xuất hiện.

“Vợ, vợ~” Đằng sau truyền đến một giọng đàn ông cực thấp, Lương Hạ giống như bị điện giật dừng lại hai giây mới quay đầu lại - Quý Trạch Tuấn ngồi ở trong một chiếc xe Buick khác màu xám, mặt hướng ra cửa sổ, đang ném cho cô ánh mắt quyến rũ.

Lương Hạ xác định xung quanh không có người quen mới đi về chiếc xe Buick, lấy tốc độ nhanh như chớp ngồi lên ghế phụ, “Gọi con em anh à!”.

* Cầu chữ ngang với con mẹ mày, con chị mày.

“Chỗ này cách cửa trường học hơn 500 mét, không có ai đâu!”. Quý Trạch Tuấn to gan vuốt vuốt tóc của vợ, “Lúc em đi học vẫn để nguyên nha, vì nhìn thấy anh nên đặc biệt xoa xuống à!”.

Lương Hạ đẩy bàn tay quấy rối của Quý Trạch Tuấn ra, quả nhiên chỉ có bạn bè tốt mới biết tâm trạng cô không vui sẽ xoa tóc.

“Lái xe của anh đi!”

Im lặng trôi qua khoảng năm phút đồng hồ, Lương Hạ nhìn phía trước mặt, hỏi: “Về nhà?”

“Ừ, mẹ nhớ em”. Quý Trạch Tuấn liếc Lương Hạ một cái, rồi cười trộm.

“Ồi trời, mới hai ngày không gặp”. Trong lòng Lương Hạ hơi run rẩy một chút, từ lần mẹ chồng đau bụng cũng đã lâu không nói chuyện với bà ấy rồi.

“Vì sao em không hỏi anh lí do làm giáo sư hả?”. Quý Trạch Tuấn tương đối thất vọng, biểu cảm của vợ không có một chút vui mừng.

“Em đang suy nghĩ”. Dáng vẻ Lương Hạ rất nghiêm túc, hơi dừng một chút, “Muốn hỏi anh nên cắt chỗ nào của anh thì tốt hơn”.

“Ha ha, người nào đó mộng rơi xuống đất nên đầu cũng ngu rồi à”. Quý Trạch Tuấn đắc ý nở nụ cười khiến Lương Hạ hận không thể đá anh xuống, nhưng, đá anh xuống ai có thể đảm nhiệm chức vụ lái xe.

Thật ra thì lúc cụ cố Quý vào phòng giải phẫu, Quý Tăng liền gọi quý Hạng Minh và Quý Trạch Tuấn sang bên cạnh nói chuyện một lát.

“Trạch Tuấn, vụ án lần trước con thắng kiện, ông nội còn chưa kịp chúc mừng con”.

“Bố, bố nói việc này làm gì, thân thể cụ cố không khỏe, bố cũng không nói cho con biết, vụ kiện của Quý Trạch Tuấn chỉ là chuyện nhỏ”. Quý Hạng Minh chen vào một câu, nếu như ông nội không thể đi ra khỏi phòng phẫu thuật, vậy thì thật sự phải đối ngày.

“Ông nội nói không phải chỉ vì việc này chứ?”. Quý Trạch Tuấn rất giỏi quan sát ánh mắt người khác để phán đoán tình hình.

“Đúng thế, nguyên nhân kết quả vụ án Quý Hạng Minh đã nói với chúng ta rồi, cụ cố nghe xong có ý như này: cháu và bố cháu không giống nhau, bố cháu đã đánh kiện mấy chục năm nay trên tòa án sớm đã thành bệnh nghề nghiệp rồi, cháu để cho bố cháu ba ngày không sờ đến vụ án là tay liền thấy ngứa, nhưng lúc cháu nhận vụ án áp lực quá lớn, việc này đối với luật sư mà nói không phải là chuyện tốt gì, vì vậy ý của chúng ta là để cho cháu nghỉ một thời gian, không cần vội vàng nhận thêm vụ án”. Quý Tăng cũng là chính trị gia có danh tiếng, nói chuyện rất phân nặng nhẹ, nếu như không phải vì lo lắng cụ cố không ra được, cũng sẽ không nói vào lúc này.

“Cháu là vì một số việc bên ngoài...”

Lời Quý Trạch Tuấn chưa nói hết đã bị Quý Hạng Minh cắt đứt, “Nhân tố bên ngoài cụ cố con và ông nội cũng biết, vấn đề của con không phải chỉ có việc này, hơn nữa con đã hiểu sai mảnh khóc của nghề luật sư, con bị ảnh hưởng quá sâu đối với Ngụy linh kia, bản thân con nên tĩnh lại một chút”. Dù sao Quý Hạng Minh cũng là bố, nói chuyện so với Quý Tăng thẳng thắn hơn nhiều.

Quý Trạch Tuấn không thể phản bác, lời của bố anh cũng đã nghĩ tới, đùa giỡn tiểu thông minh để thắng vụ kiện không phải kế hoạch lâu dài.

“Và quan trọng nhất, một trong số các lí do, học kỳ này Tiểu Hạ muốn ở trường, cụ cố lo không có ai chăm sóc con bé, ý định cho con đi làm giáo sư đại học O có thể quan tâm đến con bé nhiều hơn”. Quý Tăng tiến hành theo quy trình nói ý chính.

Bố cũng thích kiểm soát mọi chuyện của bọn anh, mà chính anh cũng có thói quen chấp nhận, nhưng mà lần này, bọn họ đã hoàn toàn thuyết phục anh, Quý Trạch Tuấn không thể không bội phục cụ cố ở thủ đô xa như thế mà cũng nắm rõ anh như lòng bàn tay, “Con hiểu rồi”.

“Bên đại học O đã cho người đi sắp xếp, ngày mai con quay về thu dọn một chút, ở đây đã có bố mẹ con”. Quý Tăng vỗ vỗ bả vai Quý Trạch Tuấn, “Đối xử với Tiểu Hạ thật tốt, để cụ cố và chúng ta yên tâm”.

Quý Trạch Tuấn khai báo đầu đuôi ngọn nguồn với Lương Hạ, nhân tiện nói Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm vừa mới bay về thành phố Y, để cho anh dẫn Lương Hạ về nhà một chuyến.

Nội tâm Lương Hạ còn kích động, bây giờ có thể thường xuyên gặp chồng, thứ hai là, đến cuối kỳ, còn có thể nâng một chút thành tích.

Nói thế nào bây giờ tài xế của cô cũng là giáo sư, Lương Hạ điều chỉnh lại tâm trạng, hết sức quyến rũ nhìn Quý Trạch Tuấn, “Thầy giáo chiếc xe này của thầy không tệ nha, sang trọng mà khiêm tốn”.

Quý Trạch Tuấn không ngờ Lương Hạ nói với mình những câu như vậy, rất hưởng thụ tiếp thu, “Phương tiện thay đi bộ chứ sao”. Nhưng thật ra là của ông nội đưa, nói anh còn trẻ, hình như bỏ ra hai mươi vạn.

“Giáo sư, người ta hôm nay đi học không thể nghe giảng, chỉ muốn ngắm thầy thôi”. Lương Hạ tiếp tục gắng sức ỏn ẻn, nịnh hót không cần động não cũng được rồi, chỉ cần không bị đuổi ra ngoài là tốt rồi.

Quý Trạch Tuấn đột nhiên dấm mạnh phanh xe dừng ở ven đường, “Em bình thường một chút cho anh nhờ”. Thật ra thì vợ giả vờ ỏn ẻn cảm giác còn rất mới mẻ, nhưng giáo viên phải có dáng điệu giáo viên, đối với nghề nghiệp này hành vi thường ngày đều là phù du.

Con mẹ nó! Định hù dọa ai hả! Lương Hạ bấu môi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu không phải là nhìn điểm số trên phiếu điểm, ai đi nịnh bợ anh hả.

Lương Hạ không ngờ lí do mẹ chồng gọi cô về là vì mua cho cô rất nhiều quần áo, vừa đi đến cửa liền bị mẹ chồng kéo vào trong phòng.

“Hạ Hạ à, Trạch Tuấn đã đưa thời khóa biểu của con cho mẹ, về sau cứ đến thứ sáu con quay về, mẹ bảo tài xế đến đón con!”. Diêu Lệ Cẩm hăng hái cầm từng món quần áo ướm trên người Lương Hạ, không ngừng soi gương khoa chân múa tay.

“Mẹ, mẹ, vì sao đột nhiên mẹ lại mua cho con nhiều quần áo như vậy?”. Lương Hạ tuyệt đối là đứng ngồi không yên, có câu nói chồn chúc tết gà không có ý tốt gì nha, mặc dù mẹ chồng không nham hiểm bằng con chồn, nhưng bà so với con gà còn yếu đuối lắm.

“Cưng ơi, đến đây thử qua cái này!”. Diêu Lệ Cẩm giả vờ không nghe thấy Lương Hạ nóng lòng, bà đương nhiên không nói là bởi vì ngày đó bị con dâu làm cảm động đâu, hơn nữa bà không muốn chờ đến nghỉ đông mới được ăn đồ ăn con dâu nấu.

Sau khi cơm nước xong xuôi đang ngồi nghỉ ngơi, Quý Hạng Minh quan tâm đến tình hình trường lớp của Lương Hạ, đợi đến bảy giờ, Quý Trạch Tuấn chúc bố mẹ ngủ ngon, cũng không hỏi ý kiến liền xách va li của cô lên, kéo cô đi ra ngoài.

“Không cần anh đưa, trẻ như thế này đi qua đi lại mất cả tiếng đấy”. Lương Hạ nắm ngược cổ tay Quý Trạch Tuấn, ngăn cản bước chân anh đi về phía trước.

“Giáo sư chuyển đến nhà mới, em có muốn ngắm qua một chút không?”. Quý Trạch Tuấn khêu một cái vào cằm Lương Hạ, ý tứ hàm xúc cười cười.

“Hả?”. Lương Hạ nhất thời nghe không hiểu ý Quý Trạch Tuấn, đã bị anh lôi kéo rồi nhét vào trong xe.

“Anh thuê một căn phòng chung cư ở bên cạnh trường học, mới dọn đồ vào ngày hôm qua, muốn cho em một bất ngờ nên không nói”.

So với ký túc xá ở trường học, thật sự là vui mừng, Lương Hạ miệng chữ O đi thăm phòng trọ độc thân của Quý Trạch Tuấn, cái gì cũng là đồ mới, đẹp đẽ rực rỡ.

“Đánh giá xong, em đi nha”. Lương Hạ xách va li lên liền đi ra cửa.

“Này này này, vội cái gì, ngồi xuống uống tách trà đã!”. Quý Trạch Tuấn bước nhanh về phía trước, vươn tay cản lại.

“Trừ cái giường này có thể tạm thời chen chúc hai người ra, cái cốc, thức ăn, khăn lông, ghé ngồi đều chỉ dành cho một người, hình như không có phần em, đúng không?”. Lương Hạ dùng ngón tay chỉ chỉ từ phòng ngủ chỉ đến sofa nhỏ ở phòng khách, gần từng chữ nói rõ nguyên nhân muốn đi.

“Nói em nông cạn không sai!”. Quý Trạch Tuấn cướp lấy va li của Lương Hạ đặt xuống đất, ôm cô tham quan một lần nữa, “Em xem đi nhé!”. Tiệp tay nhấn một cái chốt mở, cửa tủ ở phòng bếp và phòng khách đang yên lặng không một tiếng động mở ra.

Lương Hạ không nhìn được che miệng, tất cả các đồ vật ngăn kéo đều thuộc về cô.

“Trên hợp đồng nói căn phòng này có bốn mươi mét vuông aizz,kết quả là 12 mét vuông đã bị chủ trước thuê phòng thiết kế thành tủ âm tường rồi, anh liền mượn hoa hiến Phật(1)”.

(1):ví von dùng đồ của người khác đền đáp cho người tình

Lương Hạ đột nhiên quay đầu lại ôm Quý Trạch Tuấn, kèm theo tiếng khóc nức nở nói, “Anh thật đáng yêu nha”.

Mỗi một cặp vợ chồng đều hi vọng có không gian riêng của mình, Quý Trạch Tuấn lúc mới bắt đầu chưa có tình cảm thì không tính, dần dần đã có cảm giác đó, nhất là sau đêm Quý Trạch Tuấn tặng cô chiếc nhẫn kia, Lương Hạ đang xuất hiện trong cảnh cô tưởng tượng.

“Cái móng còn đau không?” Quý Trạch Tuấn vừa nói vừa sờ lên móng Lương Hạ.

“Này!”. Lương Hạ bị hành động vô liêm sỉ của Quý Trạch Tuấn kích thích, nước mắt cũng rút về rồi, “Anh muốn làm cái gì?”.

“Anh lo em ngã buổi sáng không nhẹ, cởi ra cho anh nhìn một chút, nào ngoan, đừng động dậy cho anh nhìn một chút”. Quý Trạch Tuấn cố gắng cởi quần Lương Hạ nhưng đều không được,bởi Lương Hạ sống chết giãy dụa, vừa đánh vừa cắn anh.

“Dừng!”. Lương Hạ quát to một tiếng rồi cuộc ngăn được hành động của Quý Trạch Tuấn, thở dốc một hơi ghì ghì lấy cặp quần,ngghiêm mặt nói. “Tất cả đều là lấy cớ à? Lừa em đến chỗ này,quan tâm móng em cái quái gì, hả? Nếu như thật sự quan tâm, buổi chiều lúc ở trên xe sao anh không quan tâm, ở nhà anh làm gì mà không quan tâm, anh chính là muốn giở trò lưu manh với em, Quý Trạch Tuấn anh quá nham hiểm!”.

Hai tay Quý Trạch Tuấn bắt chéo ngang hông, cúi đầu cười âm hiểm một cái, đột nhiên nhào tới trước mặt Lương Hạ, bế cô lên,sải bước vào phòng ngủ, “Anh đúng là giở trò lừa bịp đấy, làm sao, anh muốn vợ của mình không được à?”.

Lương Hạ không ngờ Quý Trạch Tuấn xuất ra chiêu này, bây giờ bị kẹp cổ ở trong ngực anh không thể động dậy, miệng còn bị ngăn lại.

Đầu lưỡi điên cuồng hấp thụ ở trong miệng Lương Hạ, sau đó định cưỡi trên người Lương Hạ, ở phía trên dễ dàng tấn công hơn.

Lương Hạ vừa mới còn áp úng giãy dụa không ngừng liền biết điều nằm ở phía dưới Quý Trạch Tuấn, phối hợp tài tình với anh,rơi vào cảnh đẹp.

Lúc tinh thần Lương Hạ thức tỉnh thì đã lộ nửa vú, vốn là áo sơ mi rộng bị chà đạp không thành hình dạng.

Nhưng hết lần này đến lần khác lúc Quý Trạch Tuấn cưỡi thất lưng chuẩn bị thả tiểu bảo bối nóng ran đã ngẩng đầu trong quần con, Lương Hạ ngăn cản.

“Em, đúng lúc đến cái kia”.

Ánh mắt Quý Trạch Tuấn đang từ tràn ngập dục vọng chỉ một giây đồng hồ sau đã thành lốc xoáy màu đen, “Em nói lại lần nữa”.

“Vừa nãy đi vệ sinh ở nhà anh mới phát hiện, đang dùng băng vệ sinh của mẹ chồng mà”. Lương Hạ vừa lúng túng lại khó xử, con người cụp xuống không dám nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Anh cho em nói lại sự thật một lần nữa!”. Quý Trạch Tuấn nhanh chóng nhớ lại chu kỳ của Lương Hạ, đúng là đến rồi, thật sự hận không thể mạnh mẽ thúc cô một ngàn cái cho hả giận,nhưng mà không được.

“Anh, tự mình giải quyết, cái đấy, em, đi về trước”. Lương Hạ run rẩy từ trên giường bò dậy, nhanh chóng chạy ra cửa.

Cho đến khi âm thanh “Rầm” vang lên, Quý Trạch Tuấn mới tức giận ùng ùng đi vào phòng tắm.

27. Chương 27 :

Cái gọi là bảm người chính là để miêu tả tình huống bây giờ, Chu Hàn dính trên người tất cả các bạn học nữ để hỏi cho ra tung tích của Lăng Kỳ, nhưng cũng không có ai biết tung tích của cô, Lương Hạ trừ tự trách mình ra cũng đành phải gác chuyện này lại. Về phần Cố Thần bên kia thì đi hỏi cùng Chu Hàn, bởi vì Lương Hạ không muốn có bất cứ dính líu gì đến anh ta, mặc dù bản thân Chu Hàn cũng không biết vì cái gì khiến Lương Hạ quyết định xa cách Cố Thần, biết yêu quý cuộc sống.

Mà đêm hôm trước từ phòng trọ nhỏ của Quý Trạch Tuấn vội vàng hấp tấp đi về ký túc xá, Lương Hạ có cảm giác khang khác ở chỗ nào, đúng rồi, cô muốn báo tin cho Quý Trạch Tuấn, gọi điện thoại cũng không trả lời, ngày mai là thứ năm, giờ thứ hai của lớp pháp luật kinh tế, tìm một cơ hội ép hỏi anh rốt cuộc đang bận cái gì.

Lương Hạ đang hưng phấn bừng bừng triển khai hành động ngày mai, đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại di động cắt đứt suy nghĩ.

“Cái gì?”. Là cuộc gọi của Chu Hàn, vì vậy không cần giả vờ thực nữ.

“Chạy ra ban công đi, có khẩu vị của cậu!”. Chu Hàn không hề nhận ra giọng điệu không có thiện ý của Lương Hạ, Lương Hạ mà nhìn thấy hàng ngon sẽ phấn khích hơn cả cô.

“Cảnh tối lửa tắt đèn chỗ nào, có nhìn thấy mặt không?”. Lương Hạ rất nể mặt đi ra ban công, hồi xưa bọn họ đều ngắm những động tác nhiệt huyết của tuổi trẻ ở bờ hồ, đối thoại gì đó còn có thể nghe được một chút, nhưng gương mặt khẳng định là không nhìn rõ.

“Anh ta đứng ở dưới ánh trăng, khuôn mặt kia chói lóa thật!”. Chu Hàn vừa giải thích vừa thò đầu, cuối cùng đã thấy cái gáy của Lương Hạ rồi, “Bên phải cái cây thứ ba ý”.

“Để tớ xem một chút”. Cho đến bây giờ có thể làm Chu Hàn kích động như thế chưa vượt quá ba người, mặc dù Lương Hạ không yên lòng nhưng vẫn nhìn sang phía cô ấy chỉ, “Có cảm giác rất quen thuộc”.

“Cậu nói sao?”. Chu Hàn nghe thấy Lương Hạ nhỏ giọng lắm bầm một câu, nhưng không nghe rõ.

“Nhìn bóng lưng quả không tệ”. Trong đầu Lương Hạ nhanh như chớp hiện ra bóng lưng Quý Trạch Tuấn ở trên tòa án, tỷ lệ thân hình người kia, chắc chắn là cái loại bỏ mắt.

“Tớ đã nói rồi, đợi anh ta quay lại, tuyệt vời hơn so với cái người xanh xao của cậu nha, Cố Thần còn phải tiến thêm một bước”. Chu Hàn nói xong cũng hối hận, quả nhiên Lương Hạ im lặng.

Nhưng thật ra người nọ ở tầng dưới quay lại, Lương Hạ nhìn qua còn tưởng rằng mắt mình kém, lại cẩn thận nhắm mắt nhìn lại, đây không phải là Hàng Triệt sao!

“A tớ nhớ nhầm, Tiểu Hạ Tử? Hạ Công Công? Hạ Sĩ Liên...” Chu Hàn vừa thấy tình huống không ổn lập tức chủ động xin lỗi.

“Hạ cái con em gái cậu à!”. Hạ Sĩ Liên tương đương với Hạ thất tình, sau khi Lương Hạ thổ lộ với Cố Thần bị thất bại từ đó mọi người đặt biệt danh đấy, bây giờ nghe thấy không chỉ chế giễu mà còn sỉ nhục, “Không cho cậu nói cái tên tình trùng đồn lên nào đấy, tớ ghét máy, tiết thứ nhất ngày mai có khóa đấy”.

Chu Hàn còn chưa kịp miêu tả dáng vẻ thất vọng của Cố Thần ngày hôm nay, đã nghe thấy tiếng tút tút rồi, vậy thì để cô thay Lương Hạ tận dụng cơ hội ngàn năm có một lần vậy.

Lương Hạ vương mắc lúc lâu rồi quyết định tắm rửa đi ngủ, dù sao chắc chắn là Hàng Triệt không thể sai, đây cũng là trường học cũ của người ta, chẳng may tới tìm chị em kết nghĩa, chỉ cần một cuộc điện thoại không phải sẽ phá hỏng tất cả sao.

Sáng sớm ngày thứ hai, ôm trong lòng ước mơ trên đùa giáo sư, tám giờ Lương Hạ đã phải đến trường học tranh chỗ ngồi, dựa vào đường tắt đi đến lớp tương đối dễ dàng.

Tám giờ 25' Quý Trạch Tuấn mới đến lớp học, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy Lương Hạ vùi đầu vào dãy bàn thứ nhất ngủ ngáy khò khò, đẩy gọng kính 0 độ màu đen vừa mới mua hôm qua một cái, không có ai nhìn thấy khoe miệng anh nở nụ cười cực kì nhỏ.

“Cậu chiếm chỗ này à?”. Chu Hàn đi học sớm nhanh chóng vọt vào trong lớp, không khách khí chút nào đập vào gáy Lương Hạ.

“Đồ mất dạy!”. Mắt Lương Hạ còn chưa mở, đã bật thốt ra câu chửi thô tục, âm lượng cũng không nhỏ, ít nhất trên bục giảng cũng nghe được, nhưng nhanh chóng kịp phản ứng mình lại trở thành tiêu điểm, cơ thể co lại, hung tợn nhìn chằm chằm Chu Hàn, “Chỗ này thì sao?”.

“Chỗ này chỉ có thể nhìn thấy 45 độ gò má của trai đẹp! Cậu đến sớm thế mà còn không chiếm chỗ chính giữa, đừng khí của cậu bị ăn hết rồi à!”. Chu Hàn đã man chọc chọc Lương Hạ, ngồi vào chỗ bên cạnh cô.

“Cậu, cậu thích giáo sư này?”. Lương Hạ bị Chu Hàn đánh bay cơn buồn ngủ, nhìn cô tức giận thành như này, Lương Hạ không thể không hỏi một câu cho rõ ràng.

“Loại đàn ông chín chắn mà không mất đi vẻ ngây thơ chính là khẩu vị của chị mày!”. Chu Hàn nói xong vẫn không quên bèn lên mỉm cười.

Dùng khí vừa nãy đầu rồi bị ăn hết à, Lương Hạ nhân lúc Chu Hàn cúi đầu cười gian bók trần ý nghĩ không thực tế, “Nhờ người ta là hoa đã có chủ rồi thì sao?”.

“Kể cả hoa đã có chủ, tớ đến xới tung đất ra!”. Chu Hàn bắt măn liếc Lương Hạ một cái, “Vì sao cậu dám đả kích tớ, trước kia như thế nào cậu cũng đặc biệt ủng hộ tớ, kể cả là, cậu thích loại hình tuần tú, cách xa thầy Quý của tớ ra một chút”.

Lương Hạ bị một câu xới đất của Chu Hàn ngắt lời, sớm muộn gì cũng để cho cậu biết ai là người xới đất đoạt hoa, “Tớ cảm thấy, anh ta cách quá xa, cậu, không thể bắt được”.

“Cậu giả vờ Quỳnh Dao cái gì, cho dù cậu có tin hay không, tớ quyết định vì tình yêu đầu tiên, dùng cảm của đồ Quý Trạch Tuấn!”.

Dáng vẻ này của Chu Hàn biểu cảm quyết thắng khiến Lương Hạ không rét mà run, sự thật chỉ có một, đợi ngày công bố - không ổn nha!

“Bạn bên dưới trả lời”. Giọng nam trầm thấp bất thành linh truyền đến đỉnh đầu, khiến Lương Hạ sợ rùng mình, nhìn lên phát hiện cả lớp đang nhìn cô chằm chằm.

“Là bạn”. Trên mặt Quý Trạch Tuấn nở nụ cười, nhưng khá xa lạ.

Lương Hạ cảm thấy máu của mình lập tức vọt vào trong não, thì ra không biết đang có giờ học, hỏi câu gì? Quý Trạch Tuấn chết tiệt cố ý dạy dỗ cô sao? Thò tay chọc chọc cầu cứu Chu Hàn bên cạnh, đáng tiếc Chu Hàn hồn nhiên cũng không biết, động tác nhỏ này bị Quý Trạch Tuấn thu hết vào mắt.

“Trong giờ học của tôi, em có thể làm bất kỳ việc gì, nhưng mà phải đảm bảo yên tĩnh, không, phát ra, âm thanh”. Quý Trạch Tuấn xoay người quay về bục giảng phía sau một lần nữa, “Bài học của chúng ta đang nói về...”

Lương Hạ hít sâu một hơi ngồi xuống, thù này không báo bị trời phạt.

“Cậu có nhìn thấy thầy ấy âm thầm nở nụ cười? Đẹp trai thôi rồi, phong thái bất phàm nha”. Chu Hàn không nhịn được tiến tới bên cạnh Lương hạ nhỏ giọng ca ngợi.

Giờ học đầu tiên vì kinh hãi nên cái gì cũng không nghe vào, giờ học thứ hai vì tức giận thật sự nghe không lọt tai. Lúc tan ca, Lương Hạ y theo kế hoạch lên bục đặt câu hỏi với giáo sư.

Quyển sách dùng để che đậy tình hình, Lương Hạ tùy ý mở ra lật vài tờ đặt trước mặt Quý Trạch Tuấn, chỉ vào trong đó nói một câu: “Mấy ngày nay anh làm cái gì thế hả?”.

Khi Quý Trạch Tuấn thấy Lương Hạ đi về phía mình cũng biết cô muốn làm cái gì rồi, cũng giả vờ, “Đương nhiên là để giải quyết vấn đề”. Lời nói mập mờ, bởi vì dựa vào quá gần, hai bên tai lương Hạ đều đổ.

“Anh phải giải quyết tận hai ngày sao?”. Nhưng rõ ràng cho thấy Quý Trạch Tuấn nói qua loa, Lương Hạ không khỏi có chút tức giận.

“Giải quyết không tốt sẽ có bóng ma”. Tay phải Quý Trạch Tuấn giả vờ viết cái gì đó, tay trái di chuyển lên xuống trên đùi Lương Hạ, mẹ thể nào lại mua cho cô ấy váy ngắn như vậy, cảnh xuân có khi cũng bị người khác nhìn thấy.

Lương Hạ biết Quý Trạch Tuấn đang đùa lưu manh, nhưng sợ bị mọi người phát hiện, không thể làm gì khác hơn là cố nén ngứa ngáy, “Buổi tối nói rõ cho em!”. Đợi thêm một giây nữa sẽ không nhịn được phải kêu lên thành tiếng.

Quần chúng phía dưới dĩ nhiên không biết trên bục giảng đang xảy ra chuyện gì, chỉ có mấy nữ sinh hận nghiêng răng nghiêng lợi. nhìn Lương Hạ với ánh mắt thù địch, dĩ nhiên trong đó bao gồm cả Chu Hàn.

“Cậu đã sớm lên kế hoạch cẩn thận, gần quan được ban lộc(2)!”. Cái mông Lương Hạ còn chưa ngồi vững đã bị Chu Hạ bắm xuống bắp đùi, vừa nãy mới ngứa còn chưa hồi phục, dấu đỏ cứ như vậy không khách khí hiện lên.

(2): xuất phát từ tác phẩm <> của Du Văn Báo nhà Tống. ví von do chỗ gần mới có được cơ hội ưu tiên.

“Tớ chỉ hỏi một câu, không có bất kỳ ý đồ gì khác”. Lương Hạ nghiêm túc cầm chữ ký trên sách cho Chu Hàn xem, “Nếu như đến giữa trưa chân của tớ còn đỏ, cơm trưa cậu phải mời rồi”.

Bản lĩnh một mũi tên trúng hai đích của Quý Trạch Tuấn không nhỏ nha, ngoài miệng nói thế nhưng có thể không giống ý nghĩ trong lòng.

Trên đường chuyển lớp học, mặc dù người đông nghìn nghịt, Lương Hạ vẫn có thể thấy được ở góc khuất kia có một mái tóc màu nâu khói, thì ra Mạc Tước và cô đều là năm ba đại học.

Đại học O chia tầng theo nhiều lớp, trường học sắp xếp theo vùng miền.

Từ lúc vụ án thuốc vi phạm kết thúc, công ty Lăng Phong và tập đoàn La Phụ xảy ra thay đổi long trời lở đất.

Đầu tiên là bầu lại hội đồng quản trị Lăng Phong, bởi vì tài sản bị mất, La Thư không thể làm gì khác hơn là bán của cải, cổ phần lấy tiền mặt, vì thế mất đi chức vụ thành viên hội đồng quản trị, bây giờ chỉ còn mấy tay sai nhỏ của Lăng Bách Thảo còn trụ lại được ở hội đồng quản trị chức vụ không lớn không nhỏ. Nếu như hội đồng quản trị của tập đoàn đổi tên, vậy thì thật sự không còn quan hệ với gia đình họ Lăng.

Tập đoàn La Phụ cũng đổi trưởng đoàn luật sư, Ngụy Linh không còn là cố vấn luật sư cấp cao, mà chỉ là một luật sư nhỏ nhỏ, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, làm cho công ty tư nhân chính là như vậy, thăng trầm nhấp nhô không thể tránh được, nhưng rất đáng tiếc chính là gần đây tâm trạng Ngụy Linh quá mệt mỏi, vẫn không làm lung lay ý ông chủ được, ngược lại suy nghĩ quá nhiều về chuyện cá nhân.

Nếu là ngày trước, Ngụy Linh sẽ không để ý đến tin nhắn của Quý Trạch Tuấn, luôn để lại một chút mặt mũi cho người đàn ông bị vứt bỏ, nhưng bây giờ, Quý Trạch Tuấn nhận được tin nhắn của Ngụy Linh ý nghĩ duy nhất chính là hẹn cô ra ngoài vạch rõ giới hạn.

Ngụy Linh không ngờ Quý Trạch Tuấn trả lời tin nhắn của cô nhanh như vậy, thật sự trong lòng có phần mừng rỡ, hơn nữa nội dung còn là hẹn cô gặp mặt vào buổi tối, Nếu không phải là bạn bè trai gái, cũng không cần thiết phải đến muộn mấy phút theo lễ nghi, Ngụy Linh hẹn trước nửa giờ sẽ đến quán cà phê.

“Rất đúng giờ”. Quý Trạch Tuấn mặc áo T-shirt in nhân vật hoạt hình vào quán cà phê, Ngụy Linh hơi giật mình, không giống style của anh, “Quả thật anh đã thay đổi”.

“Tôi không phải đến thảo luận với cô vấn đề thay đổi hay không”. Quý Trạch Tuấn rất tự nhiên ngồi xuống, cũng không cầm theo bất kỳ vật gì, điều này làm cho Ngụy Linh có dự cảm xấu, anh không có ý định ngồi lâu.

“Vậy thì nói cái khác, em nghe nói anh không đến làm ở văn phòng luật?”. Ngụy Linh vẫn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng Quý Trạch Tuấn không làm ra quyết định vạch rõ quan hệ với cô.

“Ừ, tôi muốn ở gần bạn gái tôi nhiều hơn một chút”. Cởi áo khoác, Quý Trạch Tuấn giống như người đàn ông có được tình cảm nồng nàn, trong giọng nói mang theo hạnh phúc khiến Ngụy Linh đứng ngồi không yên.

Lúc học đại học, tuy anh cũng mặc T-shirt, nhưng mà đều là loại đứng đắn, hàng ngày chạy gấp trong các hoạt động của học sinh hoặc là vui đầu học tập, cũng sẽ không rảnh rỗi mà phát ra ánh mắt dịu dàng như vậy.

“Lần này cũng chỉ là vui đùa thoáng qua mà thôi?”. Ngụy Linh đối mặt với vấn đề này cũng không thích quanh co, thay vì đoán mò không bằng hỏi thẳng.

“Hồi xưa chơi cho chán, bây giờ một chút ý nghĩ chơi cũng không có”.

Mặc dù ngoài miệng Quý Trạch Tuấn đang cười, nhưng lời nói ra làm cho người ta không rét mà run, hồi xưa chơi chán, vì thế ở chung một chỗ với cô nhiều năm như vậy chỉ là chơi đùa thôi sao?

“Anh muốn kết hôn với cô ấy? Mới quen cô ấy được bao lâu, tính cách của hai người, cuộc sống sau này sẽ ra sao?”. Ngụy Linh nóng nảy, lời Quý Trạch Tuấn nói khiến cô bị đả kích lớn.

“Tôi yêu cô ấy”. Hai tay Quý Trạch Tuấn vắt chéo, đặt trên mặt bàn, “Giữa tôi và cô tất cả chỉ là quá khứ, hiện tại và tương lai của tôi, hi vọng cô không cần phải xuất hiện”.

Ánh mắt Quý Trạch Tuấn rất nghiêm túc, không có ý đùa giỡn, Ngụy Linh còn chưa kịp phản ứng nên làm cái gì, thì anh đã rời đi.

Cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề Ngụy Linh, Quý Trạch Tuấn cảm thấy nhẹ nhõm cả người, anh rất muốn nhanh chóng nhìn thấy Lương Hạ, chỉ còn ba phút nữa là tan học, không thể làm gì khác hơn là chịu chút dày vò này thôi.

Nhưng mà Lương Hạ đã sớm đứng ở đầu đường, còn chưa nhìn thấy Quý Trạch Tuấn được mấy phút đã thấy Ngụy Linh theo sát phía sau.

28. Chương 28 : Giáo Sư Ngủ Bên Cạnh

Lương Hạ ngày nhớ đêm mong của Quý Trạch Tuấn đứng trên con đường chỉ cách xe ô tô vùn vụt 270 độ, nhưng về mặt vợ có chút không đứng lắm.

Quả nhiên trong chốc lát Lương Hạ tức giận dùng dùng xuyên qua ô tô đi đến.

“Dừng cản em như vậy, em nhất định phải đánh cô ta một trận”. Không đợi Quý Trạch Tuấn mở miệng Lương Hạ liền vùng tay lên, cố gắng đuổi theo Ngụy Linh vừa rời đi.

“Quay lại, quay lại”. Quý Trạch Tuấn buồn cười nhìn Lương Hạ, để ngăn chặn hành vi bốc đồng của cô không thể làm gì khác hơn là kẹp giữ hai tay cô lại giam cô vào trong ngực.

“Hừ hừ cô ta hẹn chồng em, em không đi lên đánh cô ta hai cái thì em thẹn với tất cả thế hệ 9x!”. Mặc cho Lương Hạ dùng sức thế nào cũng không thoát được Quý Trạch Tuấn, chỉ có thể giương mắt nhìn Ngụy Linh càng lúc càng xa.

“Là anh hẹn cô ấy”. Quý Trạch Tuấn đánh ra đòn sát thủ - Trong giọng nói quý mị dán năm chữ vào bên tai Lương Hạ, sau đó buông cô ra.

Lương Hạ dừng lại, phản ứng đầu tiên của cô chính là từ trước đến giờ cảm thấy Ngụy Linh luôn tự tin về bản thân mình, không có tình cảm sâu sắc đột nhiên chiều đãi bạn trai cũ, chắc chắn là giả trò dùng chiêu van xin quay lại, vì sao sự thật lại là Quý Trạch Tuấn chủ động?

Con người quan sát mấy vòng trên người Quý Trạch Tuấn, từ trong túi Lương Hạ lấy ra một tờ khăn giấy, hung hăng lau một vốc nước mũi.

“Em bị cảm?”. Quý Trạch Tuấn không thể không để ý đến tình hình sức khỏe bà xã, nhưng quả thật hơi khó chịu, ban đầu dự định âm thầm không một tiếng động chặt đứt nghiệt duyên ngày trước, sau đó Lương

Hạ tan lớp sẽ cùng nhau về nhà ngắm mặt trời lặn với những vì sao, kết quả đúng lúc bắt gặp, gặp thì gặp rồi, em cứ cố gắng ghen tuông nha, nhưng mà như thế nào lại xảy ra việc xì mũi trong gió êm biển lặng.

“Không, vừa mới chạy đến hít phải ít cát”. Lương Hạ vội vàng lắc đầu.

“Em trốn học thế mà dám nói là tan lớp sớm à?”. Quý Trạch Tuấn nhìn bộ dạng Lương Hạ dường như đã đứng ở đó diện rất lâu.

“Dừng một chút, vì sao anh nói sang chuyện khác hả, trong một phút giải thích rõ chuyện Nguyệt Linh cho vợ lớn, hoặc về nhà giải thích tất cả cho mẹ anh”. Nói tan lớp sớm? Bây giờ đại học quản chặt hơn so với học sinh cấp hai, làm gì có chuyện tốt như thế, đương nhiên là không nhẫn nại được len lén chạy ra ngoài từ cửa sau, Lương Hạ hơi chột dạ, nhưng bây giờ người chiếm thế thượng phong là cô, vì thế phong thái không được thấp. Sống chung với nhau lâu như vậy, cô hiểu rất rõ tính khí Quý Trạch Tuấn, nhất là sau khi tặng chiếc nhẫn hát <>giống như đứa trẻ quần lầy người.

“Hai ngày nay cô ấy luôn quây rầy chồng em, để duy trì hòa bình thế giới, mục đích quán triệt tình yêu và hạnh phúc, chồng em quyết định không sợ nữ sắc, dũng cảm đi lên phía trước, vạch rõ giới hạn với cô ta!”. Quý Trạch Tuấn nói đồng thời cánh tay còn lượn lên quanh cổ Lương Hạ. thật sự ngừng lại một phút cũng không được.

“Ăn mặc như vậy à?”. Lương Hạ cũng chưa từng thấy Quý Trạch Tuấn mặc áo T-shirt in phim hoạt hình, hình Pikachu này quá chói mắt.

“Em đừng xem thường nó 50 tệ, anh mặc là muốn Nguyệt Linh biết anh đã thay đổi, nhất định phải đánh cô ta có chết cũng không quay lại!”. Lời nói vừa hết cái đầu nhân tiện cũng dán lên, người đi đường nhìn thấy, đây đúng là đôi tình nhân ngọt ngào.

Thật ra thì nguyên nhân thật sự là – mặc T-shirt hoạt hình có vẻ trẻ tuổi, xung quanh vợ đều là các sinh viên nam nhỏ tuổi hơn so với anh.

“Thì ra bố chồng thích xem Doraemon còn anh thì xem Pokemon”. Lương Hạ ghét bỏ đẩy Quý Trạch ra, “Nóng chết mất, đừng dựa vào em”.

“Lần sau đến lượt anh cắt đuôi”. Quý Trạch Tuấn nịnh hót Lương Hạ, “Buổi sáng thấy tiểu mập mập thỉnh thoảng nhìn em một cái, đúng là phải dạy dỗ thẳng bé một chút”.

“Thầy Quý, có thể đừng đùa ấu trĩ như thế được không? Vợ anh thanh tú động lòng người, hoạt bát dí dỏm, người thâm mền có thể xếp hàng từ cửa trường học đến phòng trọ nhà anh đấy, chém một trăm cái đuôi cũng không đứt! Nhanh về nhà, đói bụng”. Lương Hạ dứt lời liền đi đến phía trước.

“Đừng nói em không có ghen nhé?!”. Quý Trạch Tuấn theo sát phía sau, vẫn còn rối rắm vấn đề Lương Hạ có ghen hay không.

“Thứ nhất trên người anh không có tóc phụ nữ, thứ hai không có dấu son môi, lúc đi ra thần sắc Nguyệt Linh hốt hoảng theo phía sau anh, em ghen cái rắm à!”. Lương Hạ thả chậm bước chân, mặt Quý Trạch Tuấn từ từ đến gần.

“Vậy việc gì em phải tức giận dùng dùng?”. Quý Trạch Tuấn định tiến đến gần hôn miệng Lương Hạ, món ngon đưa tới cửa không ăn thì uống công làm đàn ông.

“Này, chỗ này rất gần đại học O nha!”. Lương Hạ phản xạ có điều kiện lùi về phía sau mấy bước, “ Hai ngày không trả lời tin nhắn của em không nhận điện thoại của em, chứ không phải đùa giỡn để cho em nản lòng à”.

“Đủ lông đủ cánh rồi à”. Quý Trạch Tuấn ngay lập tức thu hồi nụ cười giống ánh sáng mặt trời của người đàn ông lớn, thay vào đó cười nham hiểm một tiếng mạnh mẽ ôm cổ Lương Hạ, “Quay về xem ai đùa giỡn ai nhé?”.

Nhìn tình hình này tay Quý Trạch Tuấn không thu về rồi, Lương Hạ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cúi đầu đi bộ, lời kéo kêu la chỉ thu hút người khác chú ý.

Gần đến đường về nhà trọ Quý Trạch Tuấn, thuận đường mua hai cái bánh nướng thay cơm tối, tiếp theo chính là thế giới của đôi vợ chồng nhỏ.

Miệng Lương Hạ khát khô đi vào phòng bếp rót nước uống...,Lúc đi ra nhìn thấy Quý Trạch Tuấn dựa trên tường đầu ngón tay móc móc, “Anh làm gì ở đây?”.

Quý Trạch Tuấn ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Lương Hạ lại gần anh chút, “Anh ở đây đêm, chỉ còn hai ngày nữa là em hết đại di mục, sau đó chính là kỳ an toàn, anh lại có thể em”.

Lương Hạ không ngờ Quý Trạch Tuấn nhắc đến cái này, ngay lập tức sắc mặt ửng hồng. “Em có rất nhiều bài tập, thứ bảy phải bồi bổ cơm nước mẹ chồng, xong xuôi em phải về trường học luôn á”.

“Bài tập có thể làm ban ngày, buổi tối chúng mình, hưng phấn một chút”. Ánh mắt Quý Trạch Tuấn rất cảm dỗ, không quên xoa bóp cái mông Lương Hạ, bây giờ so với lúc mới kết hôn rõ ràng cong lên rất nhiều nha.

“Em muốn có thời gian theo kịp lớp kế toán nếu không em nghe không hiểu”. Lương Hạ cũng không biết chính mình một ngày nói bao nhiêu lời trái lương tâm nữa, cho đến bây giờ mỗi lần gặp chuyện thì lại ôm chân phạt cái đám người kia.

“Anh không đảm bảo mỗi khi lên lớp không gọi em đứng lên trả lời câu hỏi”. Quý Trạch Tuấn không còn cười xấu xa với Lương Hạ nữa, đi thẳng vào phòng ngủ, ngồi trên giường xem ti vi.

Sau khoảng hai phút, một bóng người đột nhiên chạy như bay, cắm đầu ngã vào trong ngực Quý Trạch Tuấn, “Quỳ gối xin thầy Quý hạ thủ lưu tình, đừng gọi em đứng lên trả lời câu hỏi”.

“Ngoan, bóp vai cho chồng”. Quý Trạch Tuấn chỉ bả vai của mình, sinh viên đại học nha, đi học sợ nhất là điểm số, bỏ qua học tập một bên không nói, đối phó với Lương Hạ dùng một chiêu này tuyệt đối linh nghiệm.

“Tuân mệnh!”. Lương Hạ bỏ dậy đi vòng qua sau lưng Quý Trạch Tuấn, chịu nhục mới thành việc lớn, sớm muộn để cho anh biết người nào ở trên người nào, bây giờ chẳng qua chưa có cơ sở vật chất thôi.

“Để chào đón buổi tối ngày kia vui chơi hết mình, chúng mình có nên xem qua mấy bài học không?”. Quý Trạch Tuấn cầm điều khiển ti vi, cười nham hiểm nhìn Lương Hạ.

Lương Hạ còn chưa kịp phản ứng Quý Trạch Tuấn có ý gì, liền nghe thấy tiếng rên tình yêu phơi phới, trong ổ DVD cứ nhiên cho loại C D này.

“Anh ở đây xem đi, em còn phải đi về trước, tiết thứ nhất ngày mai có khóa”. Tuy Lương Hạ có kinh nghiệm thực chiến, đã từng bị bạn cùng phòng giết dây xem qua mấy đoạn ngắn, nhưng vẫn không thể thích ứng với việc xem cùng chồng kiêm giáo sư.

“Em không có lớp, anh đã xem qua thời khóa biểu rồi, em có biết lần trước anh phải cực khổ thế nào mới giải quyết tàn cuộc em để lại không hả, hôm nay chồng em lại vì em đập tắt người phụ nữ khác, thế nào em cũng phải chiều theo chồng em, nếu không ngộ nhờ từ đó anh bất lực em phải chịu khổ nhiều đấy!”.

“Vậy anh xem nha, em bảo đảm không nói cho người ngoài, em đối với thật sự không hứng thú, không hiểu tiếng Nhật nha”. Lương Hạ nghe khúc đầu mất hồn xương liền mềm nhũn, từ nhỏ đến lớn cô có một tật xấu đó là ngày xưa nghe thấy bất kỳ loại âm nhạc nào, ngày thứ hai trong đầu chỉ phát khúc nhạc đó, có thể thất thần một ngày.

“Không được nhúc nhích, di chuyển anh sẽ để cho em biết giờ học kế toán nào cũng được giáo sư gọi lên trả lời câu hỏi”. Nữ giáo sư kế toán thời trẻ đã từng sùng bái Quý Hạng Minh, nhưng nhân duyên không có kết quả, bây giờ nghe Quý Trạch Tuấn đến trường đại học làm giáo sư đặc biệt quan tâm.

“Không di chuyển, em vẫn chưa nhúc nhích, ngồi như chuông, xem phim”. Lương Hạ vốn là vẫn còn giùng giàng bò xuống giường, nháy mắt đã làm ổ bên cạnh Quý Trạch Tuấn chăm chú nhìn chăm chăm TV. Giáo sư kế toán trạng thái biến đổi rất lớn, trả lời không được còn bị phạt chép cả chương với khái niệm.

Quý Trạch Tuấn rất hài lòng biểu hiện của Lương Hạ, đến lúc cho cô xem những bộ phim giáo dục, mỗi lần đến thời điểm ấy trình độ quá thấp, anh luôn là người mất sức, “Đầu tiên xem phim hài cấp ba, phiên

bản Mandarin, tình tiết tương đối dễ dàng lôi cuốn em nhập tâm, cố gắng quan sát biểu cảm và tư thế của người ta, quan trọng nhất là âm thanh”.

“Không phải là học thêm kiến thức thoát y miễn phí sao”. Lương Hạ tự lẩm bẩm, hừ hừ cô gái này có cup ngực F, lắc lư thật mê người.

Hai ngày nay Quý Trạch Tuấn thu thập rất nhiều phim người lớn, ở phương diện này Lương Hạ vẫn còn quá ngây ngô, chưa lĩnh hội được các động tác thực chiến ở trường học, xem phim nghệ thuật nhiều một chút có thể giúp cô hiểu rõ kiến thức ở phương diện này hơn, bồi dưỡng thêm hứng thú bắt đầu từ phim cấp 3.

Nếu như sớm huấn luyện cô một chút, đêm hôm trước cũng không cần phải tự mình giải quyết, Lương Hạ thế nào cũng sẽ chủ động vỗ về anh chứ không phải nhanh chóng chạy trốn, lỡ cô hai ngày chỉ coi là trường phạt nho nhỏ, quả nhiên hôm nay hấp tấp chạy lên bục giảng tìm anh rồi.

“Muốn kêu được như thế hay không, phải hưởng thụ, vẫn chưa đến cao triều đầu”. Lương Hạ bị kích thích không lên tiếng, trước kia lén lén lút lút xem cũng không dám bật âm thanh, còn không biết lên giường có thể gọi như vậy.

“Hơi khoa trương một chút, nhưng báo cáo nghiên cứu chứng minh tiếng kêu phái nữ ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng phát huy của phái nam nha!”. Quý Trạch Tuấn vuốt cằm của mình một vòng, quả nhiên Lương Hạ nhập tâm rồi, không thể thiếu dẫn dắt từng bước.

“Khó trách anh không được”. Lương Hạ cũng không phải người ngu, Quý Trạch Tuấn rõ ràng muốn cô rên lên, việc gì cô phải thay đổi.

“Em nói ai không được?”. Câu đầu tiên của Lương Hạ đâm trúng tâm hồn vị thành niên Quý Trạch Tuấn, có thể chết không thể nhục, việc này có liên quan đến tôn nghiêm đàn ông không thể nói hàm hồ, kết quả trên mặt cực kỳ không vui.

“Anh xem người ta, có thể dùng mặt tập chống hít đất”. Một mặt Lương Hạ nghĩ muốn trêu chọc Quý Trạch Tuấn, nhưng một mặt lại say sưa nồng nhiệt, thật sự khâm phục trí tưởng tượng của đạo diễn.

“Đây là kĩ xảo điện ảnh, em cảm thấy có thể dùng bút lông đại tự viết lách sao?”. Quý Trạch Tuấn cũng không phải lần đầu tiên xem bộ phim này, vì thế đối với nội dung vở kịch nắm rõ như lòng bàn tay, chủ yếu chính là quan sát phản ứng Lương Hạ.

“Đều là gạt người, anh kêu em xem làm gì?”. Lương Hạ giả vờ muốn đi.

“Giữ lại tinh hoa, bỏ đi cặn bã, có chỗ đáng để tham khảo”. Một tay Quý Trạch Tuấn kéo Lương Hạ.

“Như thế vì sao anh không cho em xem sớm thêm một chút nữa!”. Lương Hạ tức giận làm động tác chém đầu, nhưng Quý Trạch Tuấn nghe được dở khóc dở cười.

“Tự mình mâu thuẫn.”

“Anh quản em mâu thuẫn hay không làm gì”.

“...”

Hai người cãi nhau ầm ĩ đến mười rưỡi Quý Trạch Tuấn mới đưa Lương Hạ về, có người chết cũng không chịu tắm ở nhà trọ, lý do là không có băng vệ sinh để thay, vì không muốn bị phát hiện, cách trường học 100m liền chia tay.

29. Chương 29

Vào khoảng mười một giờ từ thứ năm đến chủ nhật quản lý ký túc xá sẽ đóng cửa, một mình nhanh chóng quay về kí túc xá, mỗi ngày đều không dưới mười đôi uyên ương trình diễn tiết mục môi lưỡi quyến luyến không rời, cùng tiết mục ôm ấp.

Cho nên Lương Hạ đi một mình trải qua một loại cảm giác cực kì thê lương, trở về kí túc xá muộn đến người bảo vệ cũng không có. Nhưng mà thời điểm cách kí túc xá mấy bước, Lương Hạ bị gọi lại.

“Không nhận ra tôi à?”. Mạc Tước luôn lấy một bộ dạng hoàn mỹ đáng vẻ yêu nghiệt xuất hiện ở trước mặt Lương Hạ, cũng gần tới mười một giờ mà vẻ mặt còn sáng láng như vậy.

“Làm sao có thể, Mạc Tước đây mà.” Lương Hạ góp vui lấy lệ, đối với trai đẹp cô luôn ôm ấp lòng ngưỡng mộ, nhưng gặp đi gặp lại một anh chàng đẹp trai, nhưng dưới tình huống chưa tắm mà lại sắp hết nước thể này thì thật hơi phiền não, mà Mạc Tước này lại quái dị như thế, khiến người ta đoán không phải người tốt. Nhưng thấy anh ta đồng thời bước đến phía trước cùng mình, “Anh cũng ở khu này?”.

Mạc Tước đẩy gọng kính vắn báo, dùng nụ cười trả lời Lương Hạ cô nói đúng. “Muộn như này mới quay về là đi hẹn hò sao?”.

“Cùng tán gẫu với bạn học, không còn sớm, tôi đi lên trước”. Lương Hạ nói xong cũng xoay người đi vào, phía sau vẫn cảm thấy được có chút kì dị, chạy chậm vài bước cho đến cửa ký túc xá.

“Vì sao sợ tôi như vậy”. Mạc Tước vẫn ung dung phui bụi trên quần áo, vừa mới thấy Cố Thần liền nhìn thấy Lương Hạ, thực sự rắc rối.

Lương Hạ thế nào cũng không ngờ tới Chu Hàn sẽ ở trong phòng tắm, buổi tối khóa thân nhiều xấu hổ nha.

“Vì sao cậu không lên tiếng hả?”. Lương Hạ thậm chí phản xạ có điều kiện che lồng ngực của mình, làm như Chu Hàn muốn sờ cô,

“Làm ơn cho tớ xin đi, lúc sờ người còn ca hát được sao”. Dứt lời Chu Hàn liền giơ tay kéo cánh tay Lương Hạ, “ Buồn nôn, ngực tớ so với cậu còn to hơn”.

“Gặp người xấu phụ nữ phải che ngực”. Nhịp tim Lương Hạ trở về bình thường liền thoải mái đặt mông xuống mặt vọt lên.

“Cậu nói ai là người xấu hả, khai báo thành thật, đi làm gì mà muộn như thế này?”. Chu Hàn mặc áo ngủ vào cũng không có ý rời đi, ngược lại nhào người về phía cửa thưởng thức Lương Hạ tắm rửa.

“Cậu nghĩ tớ có thể làm gì, đương nhiên là về nhà rồi”. Lương Hạ đã bắt đầu hoài nghi mình nói dối vượt qua mức độ thật giả, vì sao có thể bình tĩnh như vậy.

“Bố mẹ cậu sẽ không nói với cậu là cho tiền chứ? Cậu cũng không có việc làm”. Gương mặt đau lòng của Chu Hàn nhìn Lương Hạ, còn ít tuổi đi làm kiếm tiền nuôi gia đình không dễ dàng gì,

Lương Hạ thiếu chút nữa đập bàn tán thưởng, lý do này cô lại không nghĩ đến, “ Chính vì tớ muốn bố mẹ từ bỏ giấc mơ làm giàu, như vậy mẹ tớ cũng không thể đòi tớ tiền, tớ về nhà kiểm tra đột xuất, đúng là không làm tớ thất vọng”.

“Bố mẹ cậu thật sự dễ dàng từ bỏ say mê xổ số? Bọn họ chơi mười năm rồi, nếu không phải là ông nội cậu giữ lại một ít gia sản thì đã đi đời nhà ma rồi”. Sâu trong đáy lòng Chu Hàn không tin ba mẹ Lương Hạ, người ngoài cuộc rất sáng suốt, trong lúc lơ đãng quét mắt một vòng, thấy ngang lưng Lương Hạ có một vết chấm đỏ, “Phía sau thắt lưng của cậu làm sao thế? Không giống bị muỗi đốt?”.

Lương Hạ đáng thương không nhìn thấy được ngang lưng của mình, có dự cảm xấu, cái này hình như là lần trước Quý Trạch Tuấn dùng sức nắm quá mạnh, thực sự để lại dấu vết rồi.

“Đó là gián cắn”. Lương Hạ chợt dạ đổi hướng đứng.

“Tăng hai nhiều muỗi lắm, tớ đi, ngay mai gọi cậu dậy ăn sáng”. Chu Hàn ngáp một cái vỗ vỗ miệng đi ra.

Rốt cuộc đuổi được Chu Hàn đi, cũng may là khói mù lượn lờ, bằng không với lý luận kiến thức phong phú của Chu Hàn chắc chắn có thể nhìn ra cái gì đó, nhưng mà nói đi nói lại, lúc nào thì thích hợp để ngả bài với cô ấy đây? Trước kia có tin đồn thầy trò yêu nhau bị hiệu trưởng bắt đi giáo dục, trước khi lấy được giấy chứng nhận vẫn là nên giấu mọi việc vậy.

Không có tiết thầy Quý mọi người có vẻ cực kì chán nản, có ba tiết học ngoài khóa, đều gió êm biển lặng.

Dáng vẻ Chu Hàn đảo hạt cơm giống như ăn không thấy ngon, liên tục thở dài còn hai ngày nữa mới có thể gặp thầy Quý, trách trường học chia khoa pháp luật và hệ quản lý cách xa nhau, nghĩ đến cơ hội vô tình gặp trên đường cũng không có.

Lương Hạ thì ngược lại ăn rất say sưa ngon lành, trừ thời gian bốn tiết lên lớp hàng tuần, chỉ cần tâm trạng cô tốt là sẽ có thể gọi Quý Trạch Tuấn ra làm buổi gặp mặt, ví dụ như tối hôm qua xem phim hài cũng thầy Quý, chuyện tốt như này mà Chu Hàn không được hưởng thụ.

Theo kế hoạch ban đầu xế chiều hôm nay phải về nhà một chuyến, trong lòng Lương Hạ biết rõ mẹ chồng muốn cô trở về nấu cơm, đáng thương là buổi chiều Quý Trạch Tuấn còn có lớp, cô chỉ có thể tự mình ngồi xe buýt.

Trước kia đầu đầu xem đi chợ mua rau làm món ăn gì, khẩu vị bố mẹ già không giống nhau, Lương Hạ vất lộn mua rau trong một tiếng đồng hồ, bây giờ lại đầu đầu xem nấu cái gì, chủ yếu là phù hợp với thức ăn cô giúp việc đã mua ở nhà, cô tính toán làm thế nào để kết hợp.

Thực không dám dấu diếm, lần đầu tiên làm thỏa mãn bố chồng mẹ chồng căn bản đã khai thác nội tình rồi, bây giờ học chắc chắn không còn kịp nữa, không thể làm gì khác hơn là thay đổi một chút đồ phối hợp, dựa vào khẩu vị bất trái tim mẹ chồng làm tù binh.

Điều Lệ Cẩm mới từ hội đồng quản trị trở về, Hàn Lập báo cáo với bà thiếu phu nhân đã xuống bếp một tiếng trước, kèm theo phòng khách đã tràn ngập mùi thơm của thức ăn, tâm trạng nhất thời cực tốt, nhưng ngoài mặt không lộ dấu vết, đi thẳng về phía cầu thang.

Quý Trạch Tuấn và Quý Hạng Minh không hẹn mà cùng về nhà.

Điều Lệ Cẩm nghe tiếng xe ô tô liền đi xuống lầu nghênh đón, đã mấy ngày không gặp con trai bảo bối rồi, râu ria được cạo sạch sẽ, quần áo cũng rất tinh tươm, càng ngày càng anh tuấn.

“Con đi xem Lương Hạ một chút”. Quý Trạch Tuấn ôm mẹ liền không thể chờ đợi đi vào phòng bếp, Quý Hạng Minh cảm nhận được tình cảm vợ chồng son hâm nóng, việc này đối với ông cố mà nói đúng là loại an ủi.

Hiệu quả cách âm ở phòng bếp tương đối tốt, trong lỗ tai Lương Hạ chỉ có âm thanh nôi và thìa lách ca lách cách, vì thế cũng không biết Quý Trạch Tuấn trở về, cũng không biết anh ta đang đứng ở phía sau cô, đang bình tĩnh xem cô nấu cơm.

“Bố chồng khẩu vị nhạt, rau muống cho một ít muối: mẹ chồng muốn giảm cân, gà kho tàu cho ít đường thêm chút hạt tiêu; thầy Tuấn thích uống canh đặc nôi canh sò này có thể thêm ít sữa...”

Quý Trạch Tuấn nghe Lương Hạ tự lảm bảm, tất cả đều là sở thích của cả nhà bọn họ, chớp mũi cay xót, lẳng lặng đi tới sau lưng Lương Hạ, hai cánh tay vòng quanh hông cô, không nói tiếng nào vui đùa ở trong cổ của cô.

Lương Hạ bị sợ giật mình, thiếu chút nữa bồng cả tay, cũng may là cầm muống chắc, nếu để súp rơi xuống liền thảm.

Quý Trạch Tuấn cảm giác được Lương Hạ thoáng run rẩy, lập tức xoay người cô, vẻ mặt khẩn trương: “Có bị thương chỗ nào không? Là anh không tốt đi hù em”.

Tối hôm qua còn mặt dày mày dạn để cho cô xem phim người lớn, nhưng bây giờ cau mày hốt hoảng quan tâm cô, trong lòng Lương Hạ không khỏi dấy lên một trận rung động, “Em không sao hết,,,,” trái lại mắt anh hơi hồng, có phải phòng bếp nặng mùi khói không, khói dầu mỡ không tốt đâu, anh đi ra ngoài trước đi, rất nhanh là có thể ăn cơm”.

Quý Trạch Tuấn nào chịu đi ra ngoài, một tay liền ôm Lương Hạ vào trong lòng, ôm gắt gao, chỉ sợ sẽ biến mất, “Bà xã”.

Bọn họ rất ít khi gọi vợ chồng với nhau, có gọi cũng là đang trêu chọc, chưa từng có bao giờ ôn hòa giống như hiện tại, Lương Hạ vốn tưởng rằng Quý Trạch Tuấn còn có đoạn sau, nhưng lúc lâu cũng không phản ứng, thời gian giống như ngưng lại chỉ còn tĩnh lặng.

Cho đến khi cái nắp nồi kêu lên một tiếng Lương Hạ mới ngẩng đầu thoát khỏi lồng ngực Quý Trạch Tuấn, “Canh ngon lắm, anh giúp em bưng ra ngoài thôi”.

Quý Trạch Tuấn nhéo mặt Lương Hạ hai cái rồi mới bưng nồi canh đi ra ngoài, thật ra muốn vuốt tóc cô, đáng tiếc là buộc tóc đuôi ngựa.

Diêu Lệ Cẩm quan sát tổng thể sáu món trên bàn, rất thích hợp vào buổi tối mùa hè, thầm khen một chút. Còn Quý Hạng Minh nếm thử một miếng da xào nấm mèo trực tiếp khen thưởng khích lệ, mát mẻ mà ngon miệng.

Sau khi ăn xong Quý Hạng Minh gọi Lương Hạ vào thư phòng, Diêu Lệ Cẩm tuy không hiểu nhưng không gây khó khăn, bất có giúp việc rửa, trái lại bà có thể lôi kéo con trai xem ti vi.

“Bố chồng có chuyện muốn nói với con?”. Lương Hạ không còn căng thẳng như lúc mới vào nhà họ Quý, lâu ngày phát hiện người nhà họ Quý cũng rất dễ thân cận, hơn nữa vừa mới bắt đầu bố chồng đã che chở cho cô, thường cố gắng an ủi cô, giống như tình thương của cha ruột.

“Thế này, Trạch Tuấn thuê một phòng chung cư gần trường học, con có ý định ở chung với nó không?”. Quý Hạng Minh làm chủ gia đình luôn luôn chú ý đại cục hơn so với vợ con, coi trọng tiểu tiết,

“Tạm thời không có a... Ở ký túc xá thuận tiện hơn một chút, hơn nữa bây giờ thầy trò, cũng không thể quá gần gũi”. Lương Hạ không hiểu rõ ý tứ bố chồng, không thể làm gì khác hơn là nói thật.

“A được, việc học của con có cái gì cần giúp đỡ phải trực tiếp tìm Trạch Tuấn, chúng ta để cho nó đi làm giáo viên một mặt để nó nghỉ ngơi một thời gian, mặt khác chính là chăm sóc con nhiều hơn một chút, bây giờ con là trách nhiệm nặng nề, chúng ta không yên tâm để con một mình ở trường học”.

Trách nhiệm nặng nề? Lời này của bố chồng có chút nghĩa khác nha, nhưng mà không ngờ bố muốn cô và Quý Trạch Tuấn ở chung, vì thế không thể chỉ là phương diện trách nhiệm kia chứ? Thôi, cứ theo yêu cầu mà làm là được, “Con hiểu rõ rồi, cảm ơn bố chồng quan tâm”.

“Vậy con về phòng nghỉ trước đi, bố còn muốn nói chút việc cùng Trạch Tuấn”.

“Vâng”. Lương Hạ đóng cửa lại, đi xuống lầu gọi Quý Trạch Tuấn, không biết bố chồng muốn nói gì với anh ấy.

Diêu Lệ Cẩm đang nhận điện thoại của bạn, thật sự không đủ công phu quản thúc hai đứa nhỏ, nếu không khẳng định tóm lấy Lương Hạ hỏi cho đến cùng.

Lúc đi đến cửa thư phòng, Lương Hạ duỗi ngón tay ý bảo Quý Trạch Tuấn mau vào đi, mình ở trong phòng đợi anh.

“Ba”.

“Vào đi”. Quý Hạng Minh tháo kính xuống, nhìn con trai cười không ngừng, “Con thay đổi nhiều đấy, phong cách cũng thay đổi”.

“Quá khen quá khen, làm giáo viên nên không giống như luật sư ăn mặc như này thực sự đỉnh đặc”. Quý Trạch Tuấn rất tùy ý ngồi xuống, so với soạn giáo án chỉnh sửa tài liệu kiện tụng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thư phòng trong nhà cũng để đây không dùng đến, còn nhớ rõ lần trước cùng Lương Hạ ở bên trong vui đùa một trận.

“Con động vào tiểu Hạ mấy lần?”. Hai tay Quý Hạng Minh nắm lại, vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả?”. Quý Trạch Tuấn không ngờ bố xoay chuyển nhanh như vậy, lại hỏi chuyện riêng trong phòng, “Bón năm lần thôi”.

“Có biện pháp ngừa thai không?”. Từ trước đến nay bất kể tác phong làm việc của Quý Trạch Tuấn bên ngoài, từ trước đến giờ nó rất chừng mực, không không làm ra chuyện gì sai lầm, nhưng bây giờ đối tượng đổi thành bà xã, còn là một sinh viên, không thể không để tâm.

“Con sợ hù Lương Hạ sợ, vì thế làm không nhiều lắm, đều ở kỳ an toàn”. Quý Trạch Tuấn nói cũng đều là sự thật, nhưng cho đến giờ anh nghĩ cứ để thuận theo tự nhiên, nhưng mấy lần đều vừa đúng kỳ an toàn, lúc này chỉ còn chờ tạo hóa.

“Trước chúng ta cũng muốn tiểu Hạ có thể mang thai chất tôn nhà họ Quý, nhất là cụ cố rất trông mong chuyện này, nhưng bệnh tình cụ cố đã ổn định lại rồi, thật ra cũng không phải quá gấp, chủ yếu là tiểu Hạ mới học đại học năm 3, ba cảm thấy sau khi học hết đại học năm 4 sau đó có thì sẽ tương đối thuận lợi, con cứ nói đi?”.

“Con cũng nghĩ vấn đề này như vậy, về sau con sẽ chú ý”. Từ lúc làm giảng viên, đứng ở trên bục giảng nhìn Lương Hạ, đã cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng nếu như cô mang bầu, đi học cũng sẽ chịu ảnh hưởng, sinh hoạt hàng ngày cũng sẽ chịu ảnh hưởng, thật sự bây giờ không phải là thời điểm mang thai”.

“À, lúc trước con và tiểu Hạ ở trong phòng làm việc có chút quá, ở trong trường học cần phải để ý một chút, nhiều người nhiều miệng”. Quý Hạng Minh lại nhớ tới hình ảnh trên máy theo dõi lần trước, đột nhiên có chút lo lắng tình trạng hai đứa ở trong trường học.

Quý Trạch Tuấn khẽ cau mày, ở trong phòng làm việc có chút quá?

Nên nói đều đã nói, cứ theo lời thủ trưởng chỉ thị làm là tốt, Quý Trạch Tuấn cũng không còn nghĩ lại nhiều, vội vã trở về phòng.

30. Chương 30

Lương Hạ sấy tóc xong, trùm khăn tắm từ phòng tắm đi ra, Quý Trạch Tuấn ủ rũ ngược nhìn trần nhà ngây người.

Vốn tưởng tối thiểu nửa giờ Quý Trạch Tuấn mới đi vào, cũng không vội vàng thay quần ngủ và quần lót, hiện tại không thể làm gì khác hơn là thừa dịp anh còn chưa có tỉnh phải vội vàng lục tung toàn bộ, rõ ràng để lại hai cái quần lót ở nhà, chết đâu rồi.

âm thanh ngăn kéo kéo kéo quấy nhiễu Quý Trạch Tuấn không còn tâm tư, ngồi dậy nhìn Lương Hạ, không nhìn còn tốt, vừa nhìn máu mũi thiếu chút nữa chảy ngược vào đại não, Lương Hạ nửa quỳ trên thảm trải sàn, khăn tắm trên người hơi lỏng lẻo, không có gì bất ngờ nếu chỉ có thể kiên trì nhiều nhất một phút sẽ phải rơi xuống, tóc đen như mực rủ xuống sau lưng, theo động tác của cô mà chuyển động, thỉnh thoảng lộ ra cẳng cổ bóng loáng, thật mê người, Quý Trạch Tuấn kìm lòng không được nhích lại gần phía sau Lương Hạ.

Khoảng chừng nửa phút sau, Lương Hạ đột nhiên đứng dậy chuyển sang chỗ Quý Trạch Tuấn vừa mới nằm, “Anh có biết em bên trong...”

Nói được một nửa ngừng lại im bặt, phát giác ánh mắt Quý Trạch Tuấn đã chuyển dời đến sau lưng cô, còn chưa kịp tiếp tục vấn đề vừa rồi, liền nhìn thấy đôi môi Quý Trạch Tuấn giật giật. “3, 2, 1~”. Khăn tắm theo tiếng mà rơi, trong lúc hoảng hốt Lương Hạ chỉ bắt kịp được một góc khăn tắm che hạ thân, nửa người trên bại lộ toàn bộ.

Cảm nhận hô hấp Quý Trạch Tuấn gia tăng hơn nữa con người co rút lại, Lương Hạ xoay người cố gắng kéo khăn tắm lên, không đoán được bị cánh tay trắng kiện của Quý Trạch Tuấn chặn ngang, cả người mất trọng tâm, thẳng tắp rơi vào trong ngực anh, khăn tắm nằm ở phía dưới, hoàn toàn không có tác dụng chống đỡ.

“Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, tìm quần lót làm gì hả”. Quý Trạch Tuấn gầy nhẹ trái táo nhỏ trên bộ ngực Lương Hạ, sắc mặt nhìn cô.

Cảm giác tê dại trong nháy mắt khiến Lương Hạ quên kêu ra tiếng, chỉ theo bản năng muốn kéo tay ra, đáng tiếc Quý Trạch Tuấn nắm rất chặt, tay căn bản không nhấc lên được, chỉ có thể mặc cho quân địch trêu chọc.

Quý Trạch Tuấn cũng không có tiến công môi lưỡi cô như trong quá khứ, mà trực tiếp ngậm bên trên kiên định, liếm đi liếm lại theo vòng tròn. Cho đến khi cơ thể Lương Hạ trở nên cứng ngắc mới giật mình phát

hiện bọn họ đã bắt đầu làm tình, “A~” đột nhiên kêu lên phá hỏng hứng thú của Quý Trạch Tuấn, đôi mắt lóe lên thần sắc hung bạo.

“Đi cả của em còn chưa đi đâu... hôm nay mới thứ sáu anh quên à”. Lương Hạ cảm thấy tay của Quý Trạch Tuấn nắm tay cô lỏng ra, lập tức giằng co nhảy xuống giường.

“Thế vì sao sau khi tắm xong mãi mà em chưa mặc quần lót, một chấm đỏ cũng không có”. Quý Trạch Tuấn đi chuyển suy nghĩ cũng mau, sự sáng suốt chính là nêu ví dụ phản bác, “Đến đây cho anh”.

“Đúng là chưa hết mà, chỉ là đến ngày cuối nên hơi ít, anh không nghĩ rằng em bị u xơ tử cung sao!”. Lương Hạ giả vờ thông khổ, ủy khuất không chịu được.

Quý Trạch Tuấn biết Lương Hạ khóc giả vờ, nhưng đúng là đi cả mẹ của cô ngay mai mới hết sạch sẽ, nhưng anh dối bụng quá lâu, lại bị hấp dẫn nên cảm lòng không được, “Anh nhớ em để quần lót ở tủ đầu giường phía nam mà”.

Lương Hạ lập tức biến thành biểu tình cảm động đến rơi nước, nhanh chóng mặc chỉnh tề, còn bóp vai lấy lòng Quý Trạch Tuấn.

“Anh vừa rồi lo nghĩ cái gì thế?”.

“Ba vừa mới nói chúng ta trong phòng làm việc hơi quá mức, anh đang suy nghĩ chúng mình đã làm gì”. Quý Trạch Tuấn chưa được ăn thịt nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trầm tư.

“Ba có chút hơi khó hiểu, nhưng anh đường đường là tiến sĩ mà phải rối rắm thành ra như vậy?!” Lương Hạ không tin Quý Trạch Tuấn.

“Dĩ nhiên còn có tương lai chúng ta nữa”. Quý Trạch Tuấn đang suy nghĩ lúc nào có thể quang minh chính đại dắt tay Lương Hạ ở trước mặt mọi người, lúc nào thì anh có thể có con, lúc nào thì mua một ngôi nhà riêng cho hai bọn họ.

“Đi một bước tính một bước, còn sớm lắm, em còn chưa biết có thể lên làm kế toán hay không”. Lương Hạ bị Quý Trạch Tuấn làm cho cũng thấy buồn, một tương lai không chắc chắn ah.

“Anh đi tắm, em nghỉ ngơi sớm một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức, tối mai... Hắc hắc he he”.

Quý Trạch Tuấn cười xấu xa trước khi vào phòng tắm đưa ngón trở ra ở trong không khí vẽ hai vòng, sau đó làm động tác đâm lên phía trước, cứ như vậy trên đùa làm cho sắc mặt Lương Hạ còn ửng hồng hơn so mới này.

Vẫn chưa đến chín giờ, nhàn rồi cũng hoảng sợ, định đi làm bữa tối cho bố mẹ chồng, vào phòng bếp thì phát hiện đầu bếp đang hầm tổ yến cách thủy, lần trước đã nói học hỏi lẫn nhau, vì vậy hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thì ra từ lúc Lương Hạ đến trường học, mẹ chồng để cho đầu bếp học làm món điểm tâm ngọt, chuẩn bị hàng đêm.

Lương Hạ dùng đũa phên nấu mấy miếng bách hợp, bảo đầu bếp thêm tổ yến vào trong, để lạnh sau đó mới bưng lên lầu.

Vừa mới chuẩn bị gõ cửa phòng mẹ chồng, đột nhiên nghe được giọng nói bố chồng, hình như đang nói cô và Quý Trạch Tuấn, không biết là động thái tốt hay xấu, dừng chân ngừng thở lắng nghe.

“Buổi tối tiểu Hạ làm món bí ngô lòng đỏ bà thích, bà cũng không khen nó”. Hôm nay trước khi Quý Hạng Minh rời khỏi thư phòng, cũng không xem ti vi, ngược lại đang nói chuyện phiếm cùng Diêu Lệ Cẩm.

“Người khác nói với tôi không thể khen nàng dâu, lúc mới đầu còn nghe lời, về sau cái đuôi nhỏ nhếch lên, tính khí chống đối, chúng ta thì không sao, nhưng Trạch Tuấn sẽ bị thua thiệt”. Diêu Lệ Cẩm vừa mát xa vừa lấy lý lẽ nói rõ, “ Còn nữa, bây giờ Trạch Tuấn đối với nó bình thường nên ông nhìn không ra, về sau nếu càng chiều lên, còn không phải sẽ vô pháp vô thiên sao”.

“Mỗi người mỗi khác, tôi thấy tiểu Hạ không phải cô gái như vậy, cái gì mà bây giờ nghe lời, về sau nếu càng chiều chống đối?”. Lúc nói khoe miệng Quý Hạng Minh giật giật.

“Lúc tôi mới bắt đầu theo đuổi ông, ông đối với tôi như thế nào, sau đó ông lại yêu tôi, đối với tôi rất sẵn sốc nha”. Diêu Lệ Cẩm nói xong mới phát hiện ra mình đang nói Quý Hạng Minh, “Tôi không phải khen ông đâu”.

Biểu tình của Lương Hạ hoài nghi, hóa ra là trước kia mẹ chồng theo đuổi bố chồng! Vì vậy nhiều năm mà vợ chồng già vẫn liên tục nói lời tình tứ nha.

“Bà nó à, bà đừng dò hỏi quá nhiều, cứ để thuận theo tự nhiên, tôi cảm thấy Trạch Tuấn đã yêu tiểu Hạ rồi, nhưng con bé vẫn rất an phận”. Quý Hạng Minh đi tới sau lưng Diêu Lệ Cẩm, xoa bóp giúp bà, “ Thả lỏng một chút”.

“Nhanh như thế mà Trạch Tuấn đã yêu nha đầu Lương Hạ kia?”. Trái lại Diêu Lệ Cẩm lại muốn biết tại sao Quý Hạng Minh lại phán đoán như vậy.

Ngay cả Lương Hạ ngoài cửa cũng muốn biết, chẳng lẽ bố chồng nhìn thấy cô đeo trên cổ dây chuyền có nhẫn? Khả năng không cao, cô cố ý đeo dây dài hơn, để giấu kín bên trong.

“Tôi nói nhỏ cho bà, bà đừng đi tìm chúng nó, tránh cho người một nhà khó chịu. Khoảng thời gian trước trong lúc tôi lơ đãng thấy tiểu Hạ quỳ trên mặt đất làm cho Trạch Tuấn cái kia, nhưng mà là ở trong phòng làm việc”. Giọng Quý Hạng Minh rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, nhưng cẩn thận lắng nghe vẫn có thể nghe ra một chút, Lương Hạ nhớ lại Quý Trạch Tuấn cũng vừa mới nhắc đến bố chồng nói bọn họ ở trong phòng làm việc hơi quá mức, rốt cuộc cô làm gì.

“Ông nói là thối kèn?!”. Diêu Lệ Cẩm không dám tin kêu lên một tiếng, con trai bảo bối của bà lại cứ để như vậy, “Trước kia ở nhà chúng ta còn không dám làm nữa”. (bây giờ thì đã sáng tỏ vì sao đợt trước bác Quý Hạng Minh sốc khi xem camera nhé =)))))

“Đúng vậy, lần đó nếu không phải là bà uống nhiều, tôi cũng không được trải nghiệm tới cảm giác kia”. Quý Hạng Minh nói xong miệng khô hẳn, từ trước đến giờ ông kiên trì rèn luyện, thân thể luôn luôn khỏe mạnh, vì thế cho dù năm mươi tuổi rồi, vẫn còn có nhu cầu.

“Nói cái gì đó”. Diêu Lệ Cẩm nũng nịu.

Lương Hạ ngoài cửa đứng không yên, vốn là nghe không rõ nội dung, nào biết mẹ chồng hô to hai chữ “Thối kèn”, ngay lập tức hiểu ý bố chồng, khó trách ánh mắt bố chồng nhìn cô khác lạ. Không hề nghĩ ngợi liền mở cửa phòng ra, “Không phải như vậy đâu ạ!”.

Trường hợp bây giờ có hơi lúng túng, Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm kinh hãi nhìn bộ dạng Lương Hạ trước cửa vẻ mặt gấp gáp.

“Không phải như vậy”. Lương Hạ mím môi, sau đó giọng thấp quãng tám lặp lại một lần nữa.

“Cái gì không phải như vậy?!”. Diêu Lệ Cẩm thấy Lương Hạ lạnh lùng láu táu muốn phát hỏa, nhưng liếc thấy trên tay con bé bưng cái gì đó liền thôi.

“Con, con không có thối kèn”. Lương Hạ vừa nghĩ đến phải giải thích phương diện này cho bố mẹ chồng liền thất đầu lưỡi, cũng may là Quý Trạch Tuấn cũng tiến vào.

“Mọi người đang làm gì thế?”. Tắm xong ra ngoài cũng không trông thấy Lương Hạ, sau đó nghe thấy có âm thanh ngoài hành lang mới đi tới đây, nhưng không ngờ Lương Hạ sẽ nói ra hai chữ này.

“Bố chồng tưởng em làm chuyện kia với anh mới nói chúng ta ở phòng làm việc quá mức”. Quý Trạch Tuấn ở đây nên Lương Hạ cũng không lo lắng, toàn bộ hiểu lầm giao hết cho anh.

“Tình huống cụ thể không tiện giải thích, nhưng chúng con làm sao có thể làm ra loại chuyện đó ở văn phòng được, ba lại còn nói cho mẹ, sau đó ở nơi này làm khó dễ Lương Hạ”. Quý Trạch Tuấn bất đắc dĩ cũng im lặng, đỡ cái khay trên tay Lương Hạ, đặt trên bàn nhỏ, kéo Lương Hạ xoay người rời đi.

“Ồ long liễu”. Diêu Lệ Cẩm buông tay ra, đứng dậy đi về phía bữa ăn khuya trên bàn nhỏ.

Quý Hạng Minh day day huyết thái dương thì ra ngày đó nhìn nhầm rồi, nhiều ngày suy nghĩ đến hình ảnh đó, hóa ra là tự làm mình ám ảnh.

Lương Hạ đóng cửa phòng rồi đột nhiên bật cười.

“Vui lắm đấy à mà còn cười?”. Quý Trạch Tuấn chỉnh lại một chút rồi chui vào trong chăn, “Ồ trước mặt bố mẹ chồng nói thối kèn cũng không biết ngượng, anh đúng là xem nhẹ em”.

“Không phải, em đang nhớ lại tình cảnh ngày đó trong phòng họp, đúng là giống cái đó thật, điều này chứng minh bố chồng rất tiến bộ nha, nói không chừng bố mẹ chồng bây giờ cũng hay làm cái đó, nhỉ?”. Lương Hạ về mặt gian trá nằm vật xuống bên cạnh Quý Trạch Tuấn, cố gắng đào từ trong miệng anh chút thông tin.

“Em có thể bình thường một chút hay không, sinh hoạt tình dục của bố mẹ anh em cũng có hứng thú”. Quý Trạch Tuấn tức giận kéo chăn, vốn hôm nay đã nóng, Lương Hạ chết tiệt còn nói về đề tài này.

“Nhưng tò mò nha, em mới vừa nghe trộm đến mẹ chồng nói trước kia theo đuổi bố, hoa khôi kiêm chủ tịch hệ phát thanh theo đuổi khoa pháp luật, tuyệt vời a, anh còn biết cái gì nữa không, nói cho em nghe một chút đi?”. Lương Hạ nhất quyết không tha quần lấy Quý Trạch Tuấn.

“Lúc nào em thật sự thối kèn cho anh thì nói cho em biết”. Quý Trạch Tuấn buồn bực đến mức tận cùng rồi, chỉ bằng lừa gạt Lương Hạ.

“Nghĩ hay quá nhỉ”. Lương Hạ nghĩ đến trước kia xem qua phim người lớn, miệng bị nhét đầy, trong nháy mắt nổi hết cả da gà, tóc gáy dựng ngược.

“Khâm thử”. Quý Trạch Tuấn đột nhiên xoay người ngăn chặn lương Hạ, sau đó đặt nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trên trán của cô, “Ngày mai ăn cơm trưa xong chúng mình về sào huyết ân ái nha”.

31. Chương 31

Giữa tháng chín hàng năm ở thành phố O phần lớn hội học sinh lấy danh nghĩa tổ chức tiệc trung thu để làm liên hoan đón sinh viên mới gia nhập hội, việc này đối với học sinh đại học năm 3 không phải là chuyện gì mới mẻ, các đàn em sinh viên năm nhất và năm hai khóa dưới góp sức nhiều nhất, đại học năm ba nhiều nhất cũng chỉ làm khách mời, thậm chí có đi hay không đều là tự nguyện.

Các tế bào văn học tự nhiên của Lương Hạ không thích hợp đối với văn nghệ, vì thể sáng sớm thứ bảy bị điện thoại của Chu Hàn đánh thức cực kỳ khó chịu, cái gì mà chủ tịch nghệ thuật đoàn trường lần thứ nhất và ca sĩ 2 lần vô địch hát nhạc đệm, lại còn không phải là siêu sao ca nhạc chân chính kích động cái rầm à, nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ đáp ứng giúp Chu Hàn vậy.

Quý Trạch Tuấn đột nhiên lật người giật lấy điện thoại Lương Hạ, nhanh chóng tìm được nút tắt máy, giải quyết xong lại ôm Lương Hạ ngủ thiếp đi.

Thứ nhất là không cần phải đi làm, hai là khôi phục thân phận sinh viên, thần kinh liền thả lỏng, cho đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, đương nhiên vẫn còn phải chào bố chồng, nếu không phải Quý Hạng Minh làm ra sự kiện Ô Long, khiến giữ người lớn và người trẻ có chút lúng túng, Diêu Lệ Cẩm đã sớm gọi dậy từ lâu.

Lương Hạ không để phí cơ hội duy nhất, khiến Diêu Lệ Cẩm không cam lòng, nhưng lại không được sai Lương Hạ ở lại làm cơm tối, không thể làm gì khác hơn là bày ra trạng thái tĩnh lặng xem Lương Hạ có thể chủ động xin đi giặt giặc hay không, vì để cho Lương Hạ dễ phát hiện nội tâm hơn, Diêu Lệ Cẩm không đi ra ngoài đánh bài dạo phố, cũng không xem phim chiếu bóng tập yoga, mà chỉ ngồi ở ghế salon để trông thấy nhất trong phòng khách - đan khăn quàng cổ.

Công sức không phụ lòng người, rốt cuộc nghe được tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, Diêu Lệ Cẩm cố làm vẻ trấn định ngẩng đầu lên, lại là Quý Trạch Tuấn.

“Tại sao?”

Lần đầu tiên Quý Trạch Tuấn nghe thanh âm dày ba thước của mẹ, nhiệt tình ngày hôm qua đi đâu rồi?!

“Con và Lương Hạ phải về trường học trước, con phải soạn giáo án, cô ấy cũng có không ít bài tập”. Quý Trạch Tuấn hơi giật mình nhưng vẫn ăn nói đâu ra đấy nói rõ ý kiến.

“Việc này, đầu bếp đi sửa máy hút mùi, quản gia bận việc, vì thế con với tiểu Hạ đi mua đồ ăn đi, tỳ về muộn một chút cũng được”. Diêu Lệ Cẩm nâng tách trà lên nhấp một ngụm, cố gắng che giấu mục đích thật sự của mình.

Đáng tiếc giấy không gói được lửa, quản gia nghe thấy phu nhân trao đổi lập tức xuất hiện, “Phu nhân, bà có gì phân phó?”

Giờ phút này Diêu Lệ Cẩm sâu sắc cảm thấy Hàn Lập không đáng tin nhiệm, rốt cuộc đã có tuổi thính lực không tốt, so với tối hôm qua còn xấu hổ hơn nhiều, không thể làm gì khác hơn là quay mặt đi ho hai tiếng.

Quý Trạch Tuấn đặt ngón trỏ lên khoe miệng ý bảo chú Hàn không có việc gì, sau đó ngồi xuống bên cạnh Diêu Lệ Cẩm, “Mẹ, mẹ nghĩ cái gì thế, thỉnh thoảng Lương Hạ chỉ có thể trở về một lần, ngộ nhỡ mẹ nghiện rồi, về sau không có cô ấy ở đây thì phải làm thế nào?”

Đại khái Diêu Lệ Cẩm cảm thấy lời con trai cũng có chút đạo lý, không có nửa điểm trêu đùa, “Trở về không được quên mẹ nha! Lương Hạ làm cho con nhiều đồ ăn ngon, nhất định là nhìn con không thể gây nổi”.

“Aizz, hàng ngày người con nghĩ đến nhiều nhất là mẹ. buổi tối con sẽ gọi điện cho mẹ!”. Quý Trạch Tuấn không chỉ có sách lược lời ngon tiếng ngọt, còn mạnh mẽ hôn Diêu Lệ Cẩm một cái.

Lương Hạ duy trì trầm lặng cao độ, đầu cúi gằm, cho đến khi lên xe cũng không biết xấu hổ nhìn mẹ chồng một giây trước khi vượt qua.

“Cẩn thận một chút”. Diêu Lệ Cẩm còn chưa kịp cùng con trai nói đôi câu đã bị Quý Hạng Minh kéo vào trong nhà.

“Trạch Tuấn cũng đã 28 tuổi rồi, bà đừng coi nó như một đứa trẻ”. Quý Hạng Minh biết Diêu Lệ Cẩm vì cái nhà này mà nghỉ việc, lương chủ yếu dựa vào ông và con trai, nhưng kể từ khi Trạch Tuấn ra bên ngoài ở, cái tỷ lệ này hơi chênh hướng 5:5.

“Ông ở trong lòng tôi cũng chỉ là đứa trẻ, ông đi xem Doraemon đi!”. Diêu Lệ Cẩm chuyển đôi mắt nhỏ, uốn éo cái miệng đi tập yoga.

Quý Hạng Minh theo phía sau đuôi: “Bà cũng không phải là chưa từng thử qua tôi... Không nhất định là trẻ con mới xem phim hoạt hình, còn có thể là sự ngây thơ của những người thành công!”.

“Bang!”. Diêu Lệ Cẩm không chút lưu tình nhốt Quý Hạng Minh ở ngoài cửa.

Lương Hạ vốn định đến tiệm thuốc thăm bố mẹ, Quý Trạch Tuấn không đồng ý, nếu đi sẽ trễ nải ít nhất hai giờ đồng hồ, trở về lại còn muốn đi đến thư viện ôn bài đến bốn tiếng đồng hồ, vậy tối thiểu bảy rưỡi mới có thể gặp nhau ở sào huyệt ân ái, cơ nước xong lại không thể vận động ngay được. Nói một cách khác, anh đã đau khổ năm ngày còn phải cố gắng nhịn đến bảy giờ, nhất định sẽ nhịn hỏng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Trạch Tuấn đỏ bừng, Lương Hạ biết anh nói thật nên cũng không làm trái lại nữa, dù sao lấy trứng chọi đá, thua thiệt sẽ là trứng.

Nhưng mà khi đồng hồ đeo tay hiện thị bảy giờ, Lương Hạ thật sự kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, Quý Trạch Tuấn hạ chỉ thị muộn nhất là sáu rưỡi phải xuất hiện ở cửa nhà.

Cũng không đủ thời gian quay về ký túc xá thay quần áo, hành trình không đứt đoạn chạy như bay tới vạch đích, lúc sang đường thiếu chút nữa bị xe đâm, chưa kịp hoàn hồn lại tìm không ra chìa khóa, đang ở trong túi cũng bị lật rơi xuống đất, thoáng cái Quý Trạch Tuấn mở cửa đi ra.

“Bảy rưỡi”. Giờ phút này đoán chừng anh so với nhiệt độ tủ lạnh còn cao hơn.

Lương Hạ ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt đồ, cơ thể bởi vì thở hổn hển mà rung lên, khiến cho người ta sinh ra ý nghĩ xấu, sau khi đứng dậy lại trơn to đôi mắt nhìn vô tội, chẳng qua là bộ dạng đầm đìa mồ hôi quá mức nhếch nhác.

Ngó nghiêng dưới phòng bếp một tiếng đồng hồ, ngọn lửa trong đôi mắt cũng có thể đốt khí than, cho đến khi Lương Hạ lão đảo xiêu vẹo chạy vào tầm mắt của anh, mới quệt mồ hôi lấm bảmcâu: “Coi như em thức thối”. Thật ra Quý Trạch Tuấn tức giận đồng thời cũng lo lắng, lo lắng Lương Hạ lạnh chanh láu táu ở ngoài đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mặc dù trường học gần đây nhưng cũng phải đi qua trung tâm giao thông, cũng may là bình yên vô sự.

Lương Hạ chạy lộn xộn khiến nhìn qua vô cùng hấp dẫn, Quý Trạch Tuấn cảm nhận được vật nhỏ của mình trỗi dậy, muốn nói lại thôi, nhận lấy cái túi của cô cần rửa một cái, đẩy cửa phòng tắm, muốn gào một tiếng nhưng lại khó khăn nuốt xuống, vẫn nên đợi cô ấy tắm rửa sạch sẽ rồi giết mổ thưởng thức.

Rốt cuộc rửa xong cái bát cuối cùng, Quý Trạch Tuấn cười xấu xa một cái sau đó tắt tất cả đèn trong nhà, Lương Hạ không đem theo quần áo để thay, vì thế đang mặc áo sơ mi của anh ngồi trên giường xem ti vi, đột nhiên bóng tối xuất hiện dọa cô giật mình, nếu như không phải là thấy Quý Trạch Tuấn nhấn chốt mở cửa còn tưởng rằng là đứt cầu dao.

“Anh bây giờ cũng muốn giống như em trước kia hay tiết kiệm điện à, sao lại tắt tất cả đèn, TV rất tối”.

Quý Trạch Tuấn không lên tiếng, tiến lên tắt ti vi cái “phụt”.

Lương Hạ bây giờ mới ý thức được vấn đề mình vừa nói rất ngu xuẩn, nhưng hình như Quý Trạch Tuấn không có các động tác kế tiếp, đáng hận trăng sáng cũng không sáng lên, tối như thế chỉ có thể nhìn đại khái hình dáng của anh, hoàn toàn không nhìn rõ vẻ mặt, ánh mắt.

Trong phòng ngủ càng ngày càng yên lặng, mà hậu quả của yên lặng chính là hô hấp của Quý Trạch Tuấn truyền vào lỗ tai Lương Hạ, hừ hừ càng ngày càng nặng, giống như là dẫn theo đốm lửa, khiến cho người ta có cảm giác muốn nhảy lầu, bởi vì không biết lúc nào Quý Trạch Tuấn sẽ nhào tới, gián đoạn như thế mang cho người ta hồi hộp mãnh liệt.

Trôi qua chừng năm phút đồng hồ, Lương Hạ tự nhận năng lực chịu đựng của bản thân không đủ, quả quyết giờ cờ đầu hàng. “Anh muốn chơi đùa kiểu gì hả?”.

Vốn hai tay Quý Trạch Tuấn cầm trong túi, nghiêng người tựa trên tường nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy giọng nói Lương Hạ mới lộ ra nụ cười giảo hoạt, Lương Hạ đáng thương lại không nhìn thấy cái gì.

“Anh đang suy nghĩ hai chúng ta người nào thiếu kiên nhẫn mở miệng nói chuyện trước, nếu như anh thiếu kiên nhẫn trước, tối nay em có thể thoải mái một chút, nhưng tiếc thật, chắc chắn, không thể làm gì khác hơn là thật xin lỗi.”

Nói xong cũng vừa sải bước đến trước mặt Lương Hạ, không hề báo trước giữ cái gáy cô, lưỡi dài thẳng tiến lừa vào, hai người nhanh chóng ngã ra sau, ngã xuống giường.

“Anh, anh làm, em, khó thở, khó thở, không khí a...” Hai tay của Lương Hạ bị Quý Trạch Tuấn nắm chặt đặt trên đỉnh đầu, người lại bị anh đè không động đậy được, chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ, nụ hôn này quá mức dày đặc, muốn nói một chữ cũng khó khăn.

Quý Trạch Tuấn vợ vét một lần ở trong miệng Lương Hạ mới chịu dừng lại, di chuyển đến vành tai, lưỡi liếm trêu đùa, “Ăn cơm tối xong không thể vận động ngay được, anh vừa mới để cho em nghỉ ngơi mười phút”.

Không đợi Lương Hạ phản bác, lại tiếp tục ngăn môi của cô lại. Thật ra thì Quý Trạch Tuấn muốn mượn cơ để tối nay thoải mái, bỏ qua cố uy hiếp đã tính toán kỹ lưỡng một bên, nếu như mới vừa rồi anh mở miệng trước, cũng có thể nói thành Lương Hạ không nhiệt tình, vẫn có thể làm một cuộc chiến lớn.

Khả năng phản công của Lương Hạ một chút cũng không có, người tiến khí thế hung hăng, tựa như tên ăn mày nhặt được củ khoai lang mới ra lò hưng phấn gào nhẹ, đợi đến khi đầu lưỡi cô tê dại, khoe miệng co rút, Quý Trạch Tuấn mới thả chậm thể tấn công, bắt đầu dùng đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi cô, kèm theo mút nhẹ, cứ trêu chọc như vậy khiến Lương Hạ rất nhanh đã ý loạn tình mê, chỉ có thể cầu may anh không giả trò, nếu không sẽ không chống đỡ nổi. Xúc cảm trong miệng quá mức mềm mại, vì vậy rất dễ gỡ bỏ cảnh giác.

“Ừm”. Chưa tới mười giây buông lỏng cảnh giác liền hối hận, Quý Trạch Tuấn chột tiếng công, đầu lưỡi thậm chí chột tới cổ họng cô, Lương Hạ sợ bị anh nuốt sống cả người.

Quý Trạch Tuấn biết Lương Hạ đã đến giới hạn, hơi thở của cô rối loạn không chịu nổi, tuy chưa thỏa mãn vẫn phải lui ra ngoài, nếu không cô hít thở sẽ không thông, tiếc là mới chỉ thưởng thức sương ngọt, còn chưa được ăn thịt. Nhấn nhai quá lâu kết quả chính là ý nghĩ bộc phát, chiếm đoạt từng góc ngách trên người cô.

“Anh có thể dịu dàng một tý được không?”. Cuối cùng cũng có thể nói đầy đủ một câu, nhưng đồng thời, Lương Hạ khó khăn cảm nhận được phía bụng dưới bị vật cứng rắn của người nào đó ngóc lên, miệng đã tê liệt, cổ họng chịu tra tấn.

“Em phối hợp một chút, anh sẽ dịu dàng một chút”. Quý Trạch Tuấn đổi phương hướng hút hết câu trả lời của Lương Hạ, nhưng mà nghe tới đây Lương Hạ cò kè mặc cả, nếu như cô chủ động một chút thì tối nay sẽ bị hủy thành xương mất.

Da cổ rất mỏng, chịu đựng kích thích yếu nhất, đã trải qua Quý Trạch Tuấn gặm nuốt liếm láp dĩ nhiên là vừa đỏ vừa sưng, Lương Hạ bắt đầu cảm thấy phía dưới hơi ngứa, không bị khống chế liên uốn éo, cực kỳ hợp với tiết tấu của Quý Trạch Tuấn, thương xót rời khỏi cổ, nhưng có nghĩa là anh muốn tấn công vào nơi nhạy cảm nhất.

Đốt ngón tay Lương Hạ trắng bệch, nắm thật chặt ga giường, nếu như bây giờ không làm thầy Quý đủ thoải mái, về sau khó bảo đảm anh sẽ không dùng chiêu hiểm ác đối phó cô.

Mới vừa xuất quân là đầu lưỡi, bây giờ đã không còn, đôi tay thon dài mạnh mẽ của Quý Trạch Tuấn được lên sân khấu rồi, vừa mới dính vào cơ thể Lương Hạ cũng không khách khí tựa cô vào giường, còn anh ngồi đối mặt với cô, vòng hai chân của cô quấn lên chiếc eo rắn chắc, khoảng cách gần khiến cho móng vuốt của anh dễ dàng bóp hai viên tròn tròn.

Lương Hạ không dám lộn xộn, cô không biết Quý Trạch Tuấn sẽ xuống tay như thế nào, nhưng dự cảm hai con tiểu bạch thỏ sẽ phải gặp tai ương. Quả nhiên, hai ngón trỏ Quý Trạch Tuấn đưa vào bên trong áo sơ mi của cô, vẽ một vòng tròn ở eo cô, sau đó từ từ dời lên bên trên, di chuyển đến đường cong hoàn mỹ không có khuyết điểm kéo hai khối cầu của cô ra.

Thì ra không thể không bội phục Quý Trạch Tuấn có thể ví kỹ xảo gầy đàn tì bà để hình dung công phu ngón tay anh, Lương Hạ có cảm giác mình bị xe cán qua, toàn thân lâng lâng, trước ngực cảm thấy tê dại khiến cô muốn kêu thành tiếng, trong đầu rất nhanh hiện lên hình ảnh người phụ nữ bữa bãi ồn ào.

“Kêu lên”. Đột nhiên Quý Trạch Tuấn thả từng hơi bên tai cô, sau đó dùng thanh âm mỉa mai hoặc cổ vũ cô phạm tội.

Lương Hạ cứ như cái máy, bắt chước rên lên một tiếng, hiệu quả hình như không tệ, sức lực trên tay Quý Trạch Tuấn tăng thêm, tốc độ vuốt ve rõ ràng tăng nhanh, thúc đẩy Lương Hạ, phía dưới cũng phối hợp chảy ra chất lỏng.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vừa đúng vào mắt của Lương Hạ, rõ ràng đã phủ một tầng sương mù, Quý Trạch Tuấn hài lòng vỗ hai cái lên mông cô, sau đó gờ tay cởi áo sơ mi rộng thùng thình của cô ra.

Lương Hạ không nghĩ tới thân thể của mình sẽ khổ thân, cũng không giữ ý tứ, bởi vì áo đủ dài, cô cũng không có quần lót để thay, vì thế bên trong tuyệt đối là trống trơn, việc này giống như thúc đẩy Quý Trạch Tuấn tấn công.

Ngậm một hớp vào trái táo nhỏ đã sớm cứng rắn, tay không gặp trở ngại dừng tại chỗ tạm trú, một chỗ nhỏ không ngừng chảy nước trong rừng cây um tùm. Ướt át như thế, đủ để anh đi vào hưởng thụ một phen, Quý Trạch Tuấn hôn hờ dưới ngón tay đi vào, cảm giác bị kẹ đường bao bọc, vừa mới bắt đầu còn hơi chặt chẽ, rất nhanh đã thích ứng với sự hiện diện của anh, theo sự vận động của ngón tay mà vui thích thất chặt hoặc duỗi ra.

“A...” Lương Hạ không kìm chế được kêu hai tiếng, so với vừa rồi thoải mái hơn, thì ra tiềm lực của con người là vô hạn.

Quý Trạch Tuấn thông thả nắm lấy tay Lương Hạ, để tay Lương Hạ đến bờ môi, nhưng không liếm, mà từng bước từng bước từ từ đi đến, Lương Hạ vẫn chưa hiểu rõ và tiếp nhận đến trình độ của anh. “Ngoan, giúp chồng thả bảo bối ra ngoài”.

Quý Trạch Tuấn đáng chết có ý tứ gì? Để cho cô cởi KZ của anh? Lương Hạ giật mình mở hai mắt vốn là nhắm chặt.

“Ngoan”. Lại một âm thanh đầu độc. Ngoan cái con em gái anh à, cũng không phải là chó, Lương Hạ âm thầm khó chịu, nhưng tay vẫn nghe lời với tới thắt lưng Quý Trạch Tuấn.

Lương Hạ mê muội cũng có thể thấy cái gì đó ẩn nhẫn nhiều ngày bây giờ kiêu ngạo đầy khí thế quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Quý Trạch Tuấn kéo thân thể Lương Hạ lại một lần nữa, ôm cô lên sau đó xoay người nằm lỳ ở trên giường.

Một màn này trước đây rất lâu đã xem qua phim đảo quốc quý, N vYou bị kéo hai chân, tính dẻo dai không tốt sẽ rất đau, Lương Hạ hơi hoảng sợ, còn chưa kịp giãy giụa Quý Trạch Tuấn đã tiến vào. Không giống với ý nghĩ của cô, đảo quốc quý tử là đứng, vì thế phải dùng sức kéo N vYou về hướng mình, Quý Trạch Tuấn nằm ở trên người cô, nên không có cảm giác bị xé rách, nhưng từ trước tới nay chưa có khoái cảm này.

Quý Trạch Tuấn một rút một đẩy ra vào có lực, bây giờ Lương Hạ so với vừa rồi thanh tỉnh rất nhiều, cô đang suy nghĩ Quý Trạch Tuấn làm thế nào chỉ cần một giây đồng hồ đã tìm được vị trí chính xác bên trong, vừa đen lại mù mịt, mà cô còn đang nằm. Nhưng rất nhanh không còn tinh lực suy nghĩ làm thế nào, Quý Trạch Tuấn chắc chắn muốn chinh chiến cô, bất kể là độ sâu hay tốc độ thẳng tiến đều càng ngày càng mạnh, hơn nữa không có ý chậm lại.

“A... Ừ...” Lương Hạ khó khăn lấy cùi chỏ chống người, nằm nữa sẽ phải nổ tung, khoái cảm tràn ra khiến cho cô kêu lên thành tiếng.

Cuối cùng chờ đến khi luồng nhiệt kia, giải phóng ra khiến tình cảm trong lòng nhộn nhạo lên.

“Anh đi tắm, em nghỉ ngơi một lúc nhé”. Quý Trạch Tuấn vỗ Lương Hạ một cái liền xuống giường.

Nghỉ ngơi một lúc? Lòng Lương Hạ có chút lạnh lạnh, chẳng lẽ còn phải làm lần nữa? Nhất thời lại nghĩ đến phim điện ảnh mấy hôm trước, trong phim nam chính động phòng hoa chúc tám mươi lần một đêm, tuy là phóng đại, nhưng không phải là vô căn cứ, nhìn cơ thể Quý Trạch Tuấn, làm một lần đoán chừng hơi thiếu.

Lương Hạ mò mẫm nhặt cái chăn vừa rơi xuống đất, run run rẩy rẩy quấn lấy mình, bây giờ cả người đã đau nhức, làm thêm lần nữa chắc cả ngày không bò dậy nổi.

Quả nhiên không bao lâu liền nghe thấy tiếng bước chân của Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ chấp tay trước ngực lẩm bẩm a di đà Phật, gặp chuyện mới ôm chân Phật sớm muộn sẽ bị Phật đập một cước, Quý Trạch Tuấn sẽ dễ dàng vớt cô lên.

“Hạ Hạ, uống nước”. Quý Trạch Tuấn rất dịu dàng vén cái chăn trên người cô lên, cầm cốc nước đưa tới bên miệng cô.

Phản ứng đầu tiên của Lương Hạ là Quý Trạch Tuấn khá ân cần, nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy trong mắt anh chợt lóe lên ánh sáng gian tà. Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, uống nước của Quý Trạch Tuấn, sẽ phải làm quỷ của Quý Trạch Tuấn.

Quả nhiên Quý Trạch Tuấn không còn tinh thần cầm cốc ra ngoài, đặt ngay trên tủ đầu giường, xoay người liền cắn môi của cô.

Lần này tiết tấu không nhiều, nhưng hành động khiêu chiến. Lương Hạ rất không tình nguyện quỳ trên giường, Quý Trạch Tuấn thì nửa bò nửa quỳ ở sau lưng cô, sự gắn bó như vậy rất hoàn mỹ, nhất là móng vuốt Quý Trạch Tuấn chưa rời khỏi ngực cô, mấy lần bóp khiến cô vừa rát vừa đau, hít vào vài hơi.

“Lần sau không nghe lời, thì không đơn giản là hai lần như thế này”. Sau khi xong chuyện, Quý Trạch Tuấn ôm Lương Hạ vào phòng tắm, nếu như không phải Lương Hạ khổ sở cầu xin, đoán chừng còn phải làm thêm một lần đứng nữa.

32. Chương 32

Lương Hạ không nhớ nổi tình cảnh tối hôm sau, chỉ cần dùng đầu ngón chân đoán cũng biết là sức cùng lực kiệt ngủ thẳng đến tận hai giờ chiều ngày hôm nay mới tỉnh! Nếu như người người đều dùng tuổi thanh xuân để ngủ thì tổ quốc không có hi vọng phồn vinh thịnh vượng rồi.

Chỉ có một mình cô trên giường, tên tiểu cầm thú Quý Trạch Tuấn khốn kiếp dậy cũng không gọi cô, còn chưa oán trách đủ, đột nhiên nghe thấy âm thanh huyền não bên ngoài, hình như đang cắt thái cái gì đó.

Lương Hạ giống như mọi hôm vén một nửa chăn ra chuẩn bị đứng dậy, nhưng cơ thể còn chưa kịp thẳng lên đã lại ngã xuống.

Quý Trạch Tuấn dường như nghe được tiếng động liền thả con dao thái thịt trong tay ra đi vào phòng ngủ, chỉ thấy Lương Hạ che eo của mình co rúc ở trên giường, dùng bốn chữ nhe răng trợn mắt để hình dung nét mặt của cô lúc này là chuẩn xác nhất.

“Thông qua việc này cho chúng ta biết, chuyện đầu tiên phải nhớ khi tỉnh dậy là gọi chồng yêu, đừng nên vội vàng rời giường, chồng chưa có bên người sẽ xốc hông”. Mặt Quý Trạch Tuấn nở nụ cười vô hại, cố gắng đưa tay ôm lấy Lương Hạ.

Nếu không phải cô vừa mới đau không có tí sức lực nào nói chuyện, thật là muốn mắng Quý Trạch Tuấn vài câu thô tục giải hận ah, con mẹ nó cái gì mà không gọi chồng yêu mới bị xốc hông, cũng không biết là tên nào ngày hôm qua điều vô dương oai không để ý đến sống chết của người khác. Vì vậy khi tay Quý Trạch Tuấn chạm được vào da thịt của mình thì Lương Hạ xoay người tỏ vẻ kháng nghị.

“Cử động nữa thì để cho em ngày mai không xuống được giường, trốn học sẽ bị xử lý đấy!”. Quý Trạch Tuấn lại đi vòng qua bên kia néo mặt của Lương Hạ.

Chắc chắn là cố ý, cứ nhiên không cầm quần áo giúp cô, ngày hôm qua giặt sớm, phơi nửa ngày chắc là khô rồi! “Để tự em”. Lương Hạ nắm chăn thật chặt, che dậy thật kín, dùng ánh mắt từ chối ý bảo Quý Trạch Tuấn muốn làm gì thì làm đi.

Mờ ám kiểu này làm sao qua được cặp mắt sáng ngời của thầy Quý, ngay lập tức nở nụ cười tà ác, “Hắc hắc he he, vậy em cẩn thận nhé, anh đi vào bếp nấu cơm”.

Sau khi Quý Trạch Tuấn đi, Lương Hạ giùng giàng ngồi dậy, lại dùng chân mông quần quanh người, bước từng bước gian nan về phía ban công, nhưng mà khi giờ tay lên muốn rút áo sơ mi và quần của mình xuống thì hít vào thở ra một hơi, vì sao lại ỨT THỂ NÀY?!

“Tôi phải làm thế nào bây giờ”. Về mặt Lương Hạ đau khổ, ngồi trở lại trên giường than thở lần nữa.

Quý Trạch Tuấn nhìn Lương Hạ không đi ra ngoài cũng biết chắc chắn bây giờ mặt cô như đưa đám, ha ha ha. Cũng may anh thông minh, sáng sớm bỏ dậy cầm quần áo của cô ngâm nước một lần nữa, ít nhất cũng phải đến tối mới khô, làm như thế Lương Hạ có muốn đi ra ngoài vào ban ngày cũng không được. Nhưng anh rất hiền lành, áo lót với quần lót vẫn phơi y nguyên ở ban công, vẫn có thể mặc.

Lương Hạ nghĩ mãi không có cách giải không thể làm gì khác hơn là mặc tạm áo lót với quần lót, sau đó quần kỹ lưỡng chần đi đến phòng bếp, ăn nói khấp nép cầu cứu Quý Trạch Tuấn, “Chồng ơi, cho em mượn một cái áo cộc, quần áo của em vẫn chưa khô”.

Quý Trạch Tuấn lúng túng gãi gãi đầu, “Thế này, buổi sáng anh giặt tất cả quần áo rồi, em cũng biết trong nhà này có mấy bộ quần áo mà”.

Lương Hạ có ngu xuẩn cũng sẽ không tin lời Quý Trạch Tuấn, anh cố ý không muốn đưa quần áo cho cô mặc, chỉ có thể giải thích đó là anh cố tình giặt toàn bộ quần áo. “Anh thật nham hiểm”.

“Chủ yếu là do em ngủ quá say, không ai chơi với anh sẽ nhàm chán, đàn ông nhàm chán sẽ làm việc nhà, anh vì em mà đặc biệt làm cơm rang, cắt nhỏ hành lá cộng thêm trứng~”. Quý Trạch Tuấn cố tình lãng tránh đề tài có chết cũng không thừa nhận lỗi lầm của mình, dù sao Lương Hạ mới chỉ nói đúng một nửa.

“Ở đây không có cơm rang Dương Châu~”. Lương Hạ hát câu tiếp theo, miễn cưỡng cười một cái, Quý Trạch Tuấn thực sự chỉ biết nấu mì ăn liền, các loại hoành thánh, vì cô mà học rang cơm chắc chắn là thật, nhưng bây giờ cô không thể cảm động nổi, bởi vì quần áo ẩm ướt phải quần chắn.

“A~ há mầm”. Quý Trạch Tuấn tiếp tục giả vờ ngốc nghếch xem nhẹ sự không thoải mái của Lương Hạ, múc một thìa cơm đút vào miệng cô,

“Ừm~”. Lương Hạ nhai cơm đột nhiên cau mày lắc đầu điên cuồng, vẻ mặt thống khổ.

“Thế nào? Ăn không ngon à”. Quý Trạch Tuấn nghi ngờ nhìn lương Hạ, không đúng nha, anh đã thử rất ngon mà.

“Em chưa đánh răng!”. Lương Hạ rất thống khổ nuốt cơm xuống, dù sao cũng không thể lãng phí được.

“Ha ha ha ha~”. Dáng vẻ Lương Hạ khắp khiêng kéo chân ở trong mắt Quý Trạch Tuấn cực kỳ đáng yêu, không uống công anh dậy sớm giặt quần áo.

Cả một buổi chiều Quý Trạch Tuấn bắt Lương Hạ giúp anh soạn giáo án, trừ lúc đi vệ sinh, nếu không không cho rời đi nửa bước. Để chứng minh tinh thần Tiểu Cường bắt khuất ý chí không thể khuất phục, Lương Hạ không ngừng chạy đi ít nhất năm lần, nhưng mỗi lần đều bị Quý Trạch Tuấn dễ dàng tóm được, không tốn chút sức nào xách về bên cạnh, còn phải bị trừng phạt mấy lần suýt chết, ngón tay của anh cũng không an phận trêu chọc.

Cuối cùng nhần nhin đến khi màn đêm buông xuống, Lương Hạ dốc hết toàn lực vọt ra ban công, lấy khí thế nhanh như chớp mặc quần áo tử tế, xoay người kêu gào mấy cái. Quý Trạch Tuấn bởi vì mới làm PP T được một nửa nên không kịp bắt được cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô điếu võ dương oai, ngâm nga tiểu khúc thu dọn đồ đạc.

“Em đi đây, Hon ney~”. Lương Hạ uốn éo cái eo, phong thái yểu điệu lắc lắc ở trước mặt Quý Trạch Tuấn, sau đó đi ra phía cửa chính, không thèm ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, “Đừng nhúc nhích, đang lập trình, không cẩn thận là mất sạch”.

Quý Trạch Tuấn giận đến nghiến răng, nhưng anh nhìn chằm chằm video trên tay, nếu không phải làm bằng mã. Quý nghịch ngợm, thời gian còn dài, một ngày nào đó em sẽ phải ngoan ngoãn sống ở phía dưới anh.

Lương hạ thuộc thể loại tiểu nhân đắc chí không phải lần một lần hai, nhưng vì sao chiếm được tiện nghi trên người Quý Trạch Tuấn lại có thể cao hứng như vậy.

“Vừa đi vừa cười bị động tình à~”. Đột nhiên Chu Hàn cho Lương Hạ đòn cảnh cáo, đến ký túc xá ôm cây đợi thỏ chờ cô một tiếng đồng hồ.

“Vì sao cậu ngày nào cũng ở phòng của tớ thế?” Lương Hạ bị dọa đến mơ hồ, quả nhiên là có tật giật mình, cảm thấy thật xin lỗi Chu Hàn.

“Không đến phòng trọ của cậu làm sao biết cậu xuất hiện hay không! Theo tớ ra ngoài hàn huyên một chút đi”. Chu Hàn không cho Lương Hạ cơ hội ngồi xuống đã đẩy cô ra cửa.

Bờ hồ vẫn giống như trước tràn đầy các đôi tình nhân hẹn hò, Lương hạ cũng hơi hâm mộ, cô và Quý Trạch Tuấn không có cơ hội làm như thế.

“Hai ngày nay đi những chỗ nào thế hả”. Chu Hàn cực kỳ đàn ông ôm cổ của Lương Hạ, không chút kiêng dè tìm tòi nghiên cứu ánh mắt người khác, phải biết bây giờ lỗ mũi người rất tinh, mắt lại nhạy cảm, suy nghĩ là cử động.

“Về nhà”. Lương Hạ trả lời rất trấn định, trước mắt xem như còn chưa có nói láo, cô chỉ là không trở về nhà ba mẹ thôi,

“Tớ tự hỏi bản thân mình cũng biết cậu không về nhà, khai báo thành thật!”. Ngày hôm qua Chu Hàn có tâm huyết tan việc muốn tìm Lương Hạ đi dạo chợ đêm, điện thoại không gọi được nên không thể làm gì khác hơn là tìm Từ Khả, nhưng Từ Khả nói cô ấy chưa về phòng, gian khổ chờ ở cửa nhà Lương Hạ thì trùng hợp gặp ba mẹ cô, lập lòe nước đôi, che che giấu giấu nói không biết Lương Hạ đi chỗ nào.

“Thì, thì đi tản bộ, nên quay về hơi trễ”. Lương Hạ nuốt một ngụm nước bọt, đóng kịch vẫn còn rất thật.

“Cậu có tin tớ bây giờ gọi điện thoại cho Cố Thần nói cho cậu ta biết cậu vẫn chưa quên được cậu ta không?”. Chu Hàn làm bộ muốn lôi điện thoại di động ra, “Sáng sớm hôm nay tớ hết lần này đến lần khác đi đến nhà cậu, một người cũng không có”.

Trước kia không nhìn ra cậu chăm chỉ chạy bộ như vậy, lòng bàn tay Lương Hạ hơi đỏ mềnh, nhưng nghe đến hai chữ Cố Thần dường như không biết nơi ở đâu ra, nói chuyện ấp a ấp úng, “Đừng, tớ thật sự không còn cảm giác gì với cậu ấy, ngày hôm qua tớ được người quen giới thiệu đi chơi với một nam sinh, tên ấy mời tớ đi KT V qua đêm”.

“Cậu cuối cùng đã thông suốt?!” Chu Hàn hưng phấn cầm tay Lương Hạ. Tớ bảo đáng đáp cậu không thua gì Tây Thi, việc gì phải học Bạch Tố Trinh treo cổ trên một thân cây”.

Xem ra trình độ nói dối lại tiến bộ, ít nhất Chu Hàn bị cô lừa gạt hoàn toàn rồi, Lương Hạ tiếp tục bịa chuyện. “Tớ cũng cảm thấy vậy, vì thế tớ sẽ nhanh chóng tìm cho cậu một phụ nữ! Bắt đầu chuẩn bị phong tiền lì xì đi!”.

“Tớ với Quý Trạch Tuấn cũng nhanh thôi, cậu nên chuẩn bị mới phải!”. Chu Hàn khinh thường vỗ tay một cái, chị chưa kết hôn em gái sao có thể già.

“Ai cơ?”. Chu Hàn nói tên hình như có chút quen tai nha, Lương Hạ ngáy ngẩn cả người.

“Thầy Quý ý! Quan sát toàn trường, không có ai thích hợp với thầy hơn tớ!”. Chu Hàn vừa nói vừa làm động tác thẹn thùng.

“Cậu nói thật hay đùa...” Lương Hạ hơi kinh hồn bạt vía, từ trước đến nay Chu Hàn tùy tiện tiện, nói mười câu thì có chín câu không thể tin, nhưng đây không phải lần đầu tiên cô ấy bày tỏ tình cảm với Quý Trạch Tuấn trước mặt cô.

“Thử qua trước đã, không thành công rồi mới nói, vì thế cậu phải chú ý khí chất một chút, đừng ngu ngốc đần độn, thầy lại cho rằng tớ và cậu cùng một loại mặt hàng”. Chu Hàn vuốt vuốt tóc, “Đi về, nhanh không muộn cần chết”.

Lương Hạ trốn mắt đi theo Chu Hàn vào ký túc xá, sau đó đến đầu bậc thang mỗi người đi một ngã.

Tiền đồ xa vời lắm, Lương Hạ tắm xong nằm trên trường đầu óc hỗn loạn thành một mảnh.

Thứ hai, gốc rễ của mọi tội ác luôn luôn đến rất nhanh, lại đến tiết hẹn gặp thầy Quý trên lớp rồi.

Lương Hạ bị khí phách của Chu Hàn khuấy phục, không thể làm gì khác hơn là đi theo cô nàng ngồi ở giữa hàng thứ hai, vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ánh mắt của thầy Quý, sau đó suy nghĩ bay đến một ngày đêm trước.

“Trước khi vào giờ học, tôi có chuyện muốn nói”. Giảng viên Quý Trạch Tuấn mặc áo sơ mi hoa nhìn trông rất trẻ tuổi, quần màu nâu sẫm, nhan sắc tuấn tú nhìn tất cả các sinh viên trong lớp.

Trên mặt mọi người đều viết chữ “ Chuyện gì?”, nhưng mãi mà không có đoạn sau, không khỏi bắt đầu suy đoán thầy Quý muốn làm cái gì.

“Thầy không dạy cho chúng ta nữa?”.

“Xem mắt công khai?”

“Không phải là thông báo trước kì thi đấy chứ”.

Quý Trạch Tuấn quét một vòng phía sau, mắt rơi đến vị trí Lương Hạ, dĩ nhiên, đám sinh viên ngồi bên cạnh Lương Hạ từ đầu đến cuối cho rằng thầy Quý đang nhìn họ, trong đó bao gồm cả Chu Hàn.

“Có người tự ý đổi mật mã hộp thư công cộng của tôi, tôi đã nói rồi, email này đối với tôi rất quan trọng, cũng rất quan trọng với mọi người, nếu đổi thì tôi kiểm tra tài liệu như thế nào đây?”.

Phía dưới sôi trào ngay lập tức, riu ra riu rít thảo luận người nào có gan lớn như vậy.

Lương Hạ có một dự cảm xấu, nhớ đến nửa ngày trước không thể cắn lưỡi tự sát, buổi chiều ngày hôm trước xem tài liệu ở thư viện, vốn là mật mã không vừa mắt liền theo thói quen đổi thành mật mã 920820 cô thường dùng.

“Tôi hi vọng bạn học này có thể đổi trở lại, nếu không tâm trạng giáo sư tồi tệ, kỳ thi sẽ rất khó khăn nha”. Tối hôm qua Quý Trạch Tuấn muốn gửi hồ sơ vụ kiện, kết quả không có cách nào truy cập được, tương đối không vui, sau đó tự nhiên có linh cảm thử đánh mấy mật mã, thế mà lần thứ hai đã thành công, 5 đổi thành 8, lúc đó ở trong lòng anh đã hiểu rõ.

“Vốn là tôi yêu bạn, bây giờ thì không biết là cái gì”. Chu Hàn lắc đầu thở dài.

“Bây giờ là không yêu bạn đấy”. Lương Hạ ử rử cúi đầu lầu bầu một câu, cũng may là không có ai nghe thấy.

33. Chương 33

Vốn phải là một sinh viên năm 3 bận rộn đơn điệu, nay vì Quý Trạch Tuấn mà trở nên đầy mơ hồ, hiểu chiến, mỗi ngày đều phải đề phòng lo lắng, sợ quan hệ bị lộ là một chuyện, khi nào rồi vì sao bị uy hiếp, bị trêu ghẹo mới là điều khiến người ta không yên tâm nhất. Lương Hạ bây giờ bị người ta đe dọa làm cho kinh sợ không còn là chuyện khó chịu nhất, cho nên Chu Hàn khẽ chớp lông mi, lom khom thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt cô cũng đành buồn bực ngoan ngoãn nghe lời.

Đây cũng là hoạt động toàn trường đầu tiên cô tham gia kể từ ngày khai giảng đến giờ, chung quy phần lớn cũng do các em năm hai cứ hét vào tai khiến cô không chịu nổi đành phải bịt lại.

Nếu không phải thứ bảy tuần trước mơ mơ màng màng ngủ, thế nào cũng không đồng ý với Chu Hàn đến xem hội Trung thu, tự dưng lại đứng trước mặt bọn trẻ làm mình già thêm.

Chu Hàn thấy Lương Hạ chẳng có chút nhiệt tình nào đâm ra mất hứng, cấu một cái vào eo cô, Lương Hạ theo phản xạ kêu lên một tiếng, các em nhỏ xung quanh không hiểu ra sao quàng đến những ánh mắt sợ hãi, thì ra chị gái thanh cao ít nói này là đang dự trữ năng lượng để bộc phát một lần.

“Ha ha ha” Chu Hàn giơ ngón tay về phía Lương Hạ, sau đó lại gần cô, hắng giọng nói vào lỗ tai “Không thể ngày nào cũng học được, không giống dự đoán của cậu, lễ hội trung thu lần này hình thức thay đổi so với trước kia, lấy nghệ thuật làm chủ. Trước đây cả Thập Giai cùng kéo lên, HIGH một lượt, đúng là đàn độn chẳng khác gì đường già”

Lương Hạ nhú nhú mày, cũng quát vào lỗ tai Chu Hàn “Mình không nghe được Roc k’Roll, tìm cứ đập bình bịch ý”

Chu Hàn xem thường một cái, rồi lại ghé vào cổ Lương Hạ “Trước đây mình cũng không thích, nghe nhiều khắc quen, cậu tập một chút phong cách thành thị có được không? Một tiết mục nữa là đến đội trưởng của mình, cậu hãy để mình xem kỹ một chút, like thật lâu”

Lương Hạ cũng quàng lại ánh mắt khinh bỉ, người nào hôm qua còn thề thốt son sắt thích thầy Quý, bây giờ lại thích đội trưởng, lòng dạ con mụ này nát thành tinh rồi.

Nhưng Lương Hạ không ngờ tới, sau một tiết mục nữa, đứng trên sân khấu sẽ là Cố Thần. Phải rồi, năm thứ nhất anh tham gia Thập giai, hình như đứng thứ 2, quán quân là Lăng Kỳ. Năm đó cô còn tiếc nuối than thở thật lâu, bây giờ nghĩ lại, đúng là cuồng nhiệt tuổi trẻ, ngây thơ, thì ra bất tri bất giác với Cố Thần bây giờ đã không còn cảm giác.

Bên cạnh vẻ mặt của Chu Hàn rất vô tội, đầu ngón tay chỉ chỗ khiến Lương Hạ chú ý tay trống phía sau, ý như đang nói... Cố Thần không phải là trọng điểm, cậu chú ý thì thua rồi.

Lương Hạ cũng không nói thêm gì, nhìn sang hướng Chu Hàn ra hiệu, vì góc độ này tay trống bị Cố Thần che mất, nhưng lệch ra một chút cô nhìn thấy một nhúm lông màu đỏ, có chút chói mắt.

“Vị trí này thật không tốt, tại cậu viết lách nửa ngày, đi từ sáng có phải tốt không” Lương Hạ vô tình bị mắng một trận, con gái yêu cuồng thật là đáng sợ.

Cố Thần hát bài gì, Lương Hạ chẳng nghe thấy câu nào, bởi vì mọi sự chú ý của cô đều đổ vào tay trống, thật quá đẹp trai xuất sắc, sức lực hoa si ngày trước lại từ từ dần lên, bọn trẻ xung quanh cũng kêu lên như điên rồi.

Ca khúc kết thúc, tay trống đứng lên bên cạnh Cố Thần cúi đầu chào, đúng lúc yên tĩnh Lương Hạ nghe thấy có người kêu “hát bài nữa đi”, cũng có người kêu “tay trống solo đi”, nhưng phản ứng duy nhất của cô là Mạc Tước lại là đội trưởng nghệ thuật, vị trí này rất khó lên, nói thẳng ra là anh ta có chút tài năng.

“Tại sao mình cảm giác ánh mắt của Mạc Mạc có vẻ kỳ quái nhỉ?” Chu Hàn đột nhiên nghiêm mặt, kéo tay Lương Hạ “Có cảm thấy kích tình bắn ra bốn phía không?”

Chu Hàn không phải là hủ nữ, nhưng cũng hiểu sơ sơ chút kiến thức, thần kinh cũng nhạy cảm vừa phải, còn Lương Hạ hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa “Cơ tình” là gì, đành mở miệng nhìn Chu Hàn.

“Ý là đồng chí nói theo kiểu cổ ý... phiền cậu cầu tiến một chút được không.” Chu Hàn chép chép miệng, nhanh chóng bỏ não cho Lương Hạ “Cậu biết Cố Thần tương đối lâu, cậu ta có khuynh hướng bị cong không?”

Lương Hạ hồi lâu cũng hiểu ý, Chu Hàn nói cong là chỉ đồng tính luyến ái, Cố Thần không phải nha, cậu ấy với Lăng Kỳ còn nói chuyện yêu đương “Không có... đâu”

“Có vẻ là mình hơi cả nghĩ rồi, Mạc Mạc rất bình thường” Chu Hàn nói xong đột nhiên cảm thấy bụng hơi kỳ lạ, bày ra vẻ mặt khổ sở.

Lương Hạ sợ hết hồn, mới vừa rồi còn bình thường “Sao thế? Hay là ăn phải cái gì rồi, có cần đi về không?”

“Không cần, lát nữa thầy Quý sẽ phát biểu” Chu Hàn bật lực khoát tay, cô đã từng là thành viên đoàn nghệ thuật, cho nên có tin tức nội bộ.

“Hả?” Lương Hạ không thể tin được tròng mắt nhìn, lễ hội trung thu thì liên quan gì đến Quý Trạch Tuấn, Chu Hàn khổ sở như vậy cũng không chịu đi “Đến đây mình đỡ cậu, cậu nhìn Mạc Tước còn chưa đã à?”

“Cậu biết cậu ấy là Mạc Tước?” Sắc mặt Chu Hàn mỗi lúc một tái nhợt, nhưng vẫn gắng gượng chất vấn được Lương Hạ.

“Danh nhân ai chẳng biết” Lương Hạ giải thích đại, thoáng chốc cô ý thức được lần đầu tiên Mạc Tước gặp cô đã đường đột giới thiệu mình thuộc khoa nghệ thuật đại học O, cậu ta căn bản đã sớm biết cô rồi.

Vừa dứt lời, MC bước ra sân khấu nói vài câu, sau đó mọi người hoan nghênh đại diện phòng đào tạo lên chúc mừng học sinh mới, Quý Trạch Tuấn đi ra trong tiếng vỗ tay không ngớt đến trước micro.

Đã lâu không thấy anh mặc âu phục, không biết có nóng không. Đây là phản ứng đầu tiên của Lương Hạ, nhưng nhanh chóng phát hiện sức nặng trên tay mình càng lúc càng nặng hơn, Chu Hàn đã đứng không yên “Thôi đừng nhìn nữa, mình chụp lại được chưa, đi nhà cầu nhanh lên”

Mắt Chu Hàn sáng lên, sao cô không nghĩ ra để cho Lương Hạ chụp lại, lập tức ôm bụng chạy, may mắn là bên cạnh bãi tập có nhà vệ sinh.

Lương Hạ móc ra chiếc điện thoại hai trăm vạn pixel bắt đầu quay, thật ra là không nhìn rõ mặt, nhưng đến đây cô cũng phát hiện cô và Quý Trạch Tuấn không có ảnh chung.

Quý Trạch Tuấn nói chuyện xong Lương Hạ liền chui ra khỏi đám đông, đi dọc theo bãi tập, quả nhiên mặc kệ MC trên sân khấu đẹp trai đến đâu, cô cũng chẳng vui vẻ gì với giọng nói của anh ta.

Nhanh chóng đến cửa bãi tập, Lương Hạ lại không ngờ bị gọi giật lại.

“Quý nghịch ngợm” Đây là biệt hiệu Cố Thần đặt cho cô khi còn bé.

Lương Hạ ngây ngẩn, sau đó quay người miễn cưỡng nở một nụ cười, đồng thời lại thấy Cố Thần xoa mũi rất mờ ám “Mình không phải là quả trứng thông minh của cậu”

Ánh đèn trên sân khấu rất sáng, Cố Thần nhìn rõ nụ cười gượng ép của Lương Hạ “Ngày đó, mình hơi nặng lời, thật xin lỗi”

Thật ra thì ngày đó Cố Thần đã xin lỗi rồi, Lương Hạ xem hành vi của anh bây giờ quy thành không có lý do gì đành mượn cớ này để đến gần. Sau khi hiểu rõ suy nghĩ của mình, Lương Hạ đã không còn để ý đến người đã từng thích trong quá khứ nữa, cho nên đứng trước Cố Thần cô không cảm thấy căng thẳng, có thể nói đùa, nhớ có câu quảng cáo từng bị khắp nơi khinh bỉ “Hãy dùng kem đánh răng hương hoa nhài Trung Hoa”

Nhất thời, tăng băng lúng túng giữa hai người dường như được phá tan, thật may lúc này Mạc Tước xuất hiện, cậu ta thở hơi gấp chạy đến bên Cố Thần “Thầy Đoàn Ủy để chúng ta hát thêm một bài nữa”. Ngược lại dùng một ánh mắt không mấy thiện chí nhìn Lương Hạ.

Mỗi lần Mạc Tước nhìn đều làm cho cô vô cùng khựng hoảng, trước kia không biết nụ cười của cậu ta là có ý gì, lần này lại có cảm giác như muốn nuốt sống cô, nhưng người trong lúc tuyệt vọng cũng có thể xuất hiện hi vọng, đột nhiên trong đầu lóe lên suy đoán vừa rồi của Chu Hàn “Ừm, vậy các cậu mau đi đi”. Lương Hạ ước gì Mạc Tước mang Cố Thần cút đi.

Thật ra thì sau màn biểu diễn Mạc Tước đã vội vàng thúc giục sân khấu, đốc thúc các công việc, đến lúc rảnh rồi quay lại, đã không thấy Cố Thần đâu nữa. Từ năm thứ nhất, anh đã có tình cảm với Cố Thần, nhưng chỉ dám đứng nhìn từ xa, nhưng ngay khi vào kỳ học mới có hai cô gái qua lại mật thiết mới có hành động, ví dụ như lúc này anh lấy yêu cầu của thầy giáo để ngại trang.

Cố Thần không còn cách nào phần nộ bỏ đi, Lương Hạ thở phào nhẹ nhõm tiếp tục đi ra cửa. Nếu suy đoán của Chu Hàn là thật, thì Mạc Tước đúng là thích Cố Thần. Mình đã từng làm ra cái chuyện thổ lộ công khai ngu xuẩn đó, cho nên đã hấp dẫn sự chú ý của cậu ta? Nghĩ như vậy dường như đã hiểu, sau này tốt nhất nên tránh cho xa.

Cũng không hiểu hôm nay trúng tà gì, vừa ra khỏi bãi tập một bước, trước mặt đã thấy xuất hiện gương mặt sắc đẹp thay cơm.

“Ngọn gió nào đưa em tới đây?”

Cái tên Hàng Triệt này chỗ nào cũng thấy mặt, vừa mới nhìn thấy nụ cười của Mạc Tước, thì bí mật sau lưng Lương Hạ, cái tên Hàng Triệt này cũng thật quái quỷ.

“Hết việc nhàm chán, ăn cơm xong thì đi dạo đến đây”

Chỉ là nụ cười của Hàng Triệt có vẻ sạch sẽ hơn Mạc Tước một chút, ít nhất có vẻ đơn thuần không ngại trang, Lương Hạ ngẫm nghĩ một chút cũng không muốn tìm hiểu âm mưu sau lưng Hàng Triệt là gì nữa.

“Anh thường xuyên đến đại học O đi dạo?” Lương Hạ nhớ trước đây ở ban công cũng đã từng nhìn thấy anh ta.

“Phải rồi. Lúc này có phải Học trưởng nên mời học muội cái gì để ăn không nhỉ? Nếu không thì thật thất lễ” Hàng Triệt cố làm ra vẻ suy tư, thu hút ánh mắt của mấy em khóa dưới qua đường.

Lương Hạ thấy không ổn liền thúc giục Hàng Triệt đi mau, muốn xin thì nói rõ một chút.

Nhưng Lương Hạ vạn lần không nghĩ tới Hàng Triệt sẽ mời cô ăn dưa hấu, lại còn ngồi bên hồ.

“Mỗi người một nửa cho tình cảm” Hàng Triệt đưa một cái thìa cho Lương Hạ “Lúc trước đi học mua dưa hấu không mang thìa, giờ tốt rồi”

Lương Hạ bất đắc dĩ cười cười, thật may là cô mặc quần dài, nếu không sợ là bị muỗi cắn chết, nhìn nửa quả dưa hấu trong tay, lắc đầu cắm thìa vào, làm nhảm “Thật là mất mặt”

“Có gì mất mặt, em xem đi...” Hàng Triệt chỉ vào đôi tình nhân bên cạnh “Bọn họ đều nhìn với ánh mắt hâm mộ, chúng ta uống nước ngọt, bọn họ uống nước miếng”

Lương Hạ quần bách vùi đầu vào miếng dưa hấu, rốt cuộc không hiểu vì sao lại cùng tên ngốc như anh ta đến bờ hồ mà ăn dưa hấu.

Ăn xong một nửa, Hàng Triệt còn nói một câu khiến Lương Hạ rớt mắt kính: Mình rất thích cậu.

Lương Hạ sững sờ ít phút, thì ra Hàng Triệt thực sự quý quái, chỉ là đành triệt để giả bộ ngu “Em có lần từ ban công nhìn thấy anh đi dạo bên hồ”

“Anh tới để nhìn em” Hàng Triệt phản ứng cũng rất nhanh, khiến Lương Hạ hiểu thế nào là biết nghe lời.

“Chả buồn cười gì”

“Để cảm thụ một chút hơi thở của em” Hàng Triệt nghiêm túc nói “Nhưng bây giờ anh đã biết em ở căn nhà trước mặt này rồi”

Lương Hạ cau mày kinh ngạc, Hàng Triệt dùng chiêu bài cười ầm áp giải thích “Vừa rồi em thường xuyên ngẩng đầu nhìn cùng một vị trí, còn biến đổi về mặt, anh đoán em đang nhìn ký túc xá của mình”

“Holmes không tìm anh đóng thế thật đáng tiếc” Lương Hạ nhếch nhếch miệng, cô lo lắng bị người quen bắt gặp, học kỳ này cô đã phải trốn trốn tránh tránh cùng với một tên trộm rồi, nếu không phải tối nay đi xem biểu diễn cô cũng sẽ không tới bên hồ, nếu không thể quanh co tốt nhất là nói thẳng “Em đã có người trong lòng rồi”

“Là Quý Trạch Tuấn sao?” Hàng Triệt quả nhiên liệu sự như thần.

Lương Hạ do dự một hồi, nghĩ thầm dù thế nào đi nữa anh ta cũng đã tốt nghiệp “Phải”

“Anh biết ngay, em xuất hiện ở phòng quản lý rất kỳ quái, Quý Trạch Tuấn sẽ không vô duyên vô cớ tìm một phụ tá không chuyên nghiệp.” Hàng Triệt khoét một miếng dưa hấu đưa lên miệng “Em nhất định là có liên quan, mơ ước về đẹp rấn rỏi của Quý Trạch Tuấn, nịnh bợ anh ta.”

“Há há, hiểu là tốt rồi, không muốn nói đến nữa” Lương Hạ nghe Hàng Triệt nói xong, thở dài một hơi, anh ta đúng là rất rõ lý lẽ, mặc dù xem cô như bạch tuộc.

“Nhưng nghe nói bây giờ anh ta là thầy của em, xem ra càng phức tạp hơn” Hàng Triệt vừa nói xong còn dùng lại một chút nhố hạo dưa hấu.

“Đừng có suy đoán lung tung nữa” Lương Hạ bỗng chốc đứng dậy, ném vỏ dưa hấu vào thùng rác bên cạnh “Em đi về, anh tốt nhất đi làm đi, đừng nghĩ những chuyện linh tinh này nữa”

Phải khí phách mới giải quyết được vấn đề, đối mặt với sắc đẹp phái nam, nên phải xông pha mới là quy tắc phụ nữ đã lập gia đình nên tuân thủ. Hàng Triệt cũng đành ngồi ăn cho xong dưa hấu, không biết Lương Hạ đã ăn xong chưa, thừa dịp anh không chú ý đã ném đi, đây là loại dưa Đông Đài thượng hạng nhà.

Lương Hạ cũng không về thẳng phòng ký túc xá, mà nằm trên lan can hít thở không khí trong lành. Gần đầu cô gặp phải một mớ chuyện rắc rối, nhiều hơn cả hai mươi năm trước của cô cộng lại.

Trước mặt là ký túc xá của nam sinh năm 3, tầng 1, 2, 3 đều là khoa kinh tế, tầng 4 hình như khoa nghệ thuật. Cho nên nói Mạc Tước hoàn toàn có thể đang ở góc nào đó tầng 4 nhìn cô chăm chăm, cho đến khi điện thoại di động đổ tiếng chuông quen thuộc, Lương Hạ mới giật mình cô vừa tự biến mình thành nữ chính trong phim kinh dị viễn tưởng, nhẹ nhàng lấy tay quạt quạt rồi đi vào cửa ký túc xá.

“Alo” Cố mở cửa, Lương Hạ cũng không kịp nhìn xem ai gọi.

“Lá gan em thật lớn, dám quá 24h rồi còn chưa gọi điện thoại cho anh. Trong lòng em có còn người chồng là anh không? Ngày nào cũng chỉ biết học, có thể về nấu cơm cho anh không? Cũng không chủ động nịnh nọt. Em có tuân thủ tam tông tứ đức không hả..”

Lương Hạ không chen vào câu nào, Quý Trạch Tuấn gầm thét như về nửa ngày, sau đó trực tiếp cúp điện thoại, nếu bảo anh tức giận, trong những lời nói đó sẽ không nhiều ý trêu đùa như vậy, nếu bảo anh không tức giận, sao lại không cho cô cơ hội nói chuyện, Lương Hạ nhìn ba người bạn cùng ký túc xá, do dự không biết có nên gọi là cho Quý Trạch Tuấn hay không.

“Đồ nha đầu thôi không có lương tâm” Chu Hàn đột nhiên phá cửa xông vào, giật mình cả lũ, 4 người cùng hoảng sợ nhìn cô.

“Mình không nói các cậu, ngoan, làm gì cứ làm đi” Chu Hàn cười híp mắt phất phất tay với 3 người kia, mọi người đều lập tức hiểu là cô tìm Lương Hạ tính sổ, Từ Khả gần đây có chút quan hệ với Lương Hạ rung rung vai cười về hả hê, Chu Hàn rất không khách khí kéo Lương Hạ ra ban công.

“Cậu nói mình à?” Lương Hạ điềm đậm đáng yêu nhìn Chu Hàn, đột nhiên nhớ lúc trước cô đi vệ sinh “Bụng cậu không có việc gì chứ?”

“Ài u, cậu còn lo cho mình cơ à? Không thèm đợi người ta đã chuồn rồi” Chu Hàn câu nặng câu nhẹ khiến Lương Hạ sợ quá hắt hơi một cái.

“Vãi hàng” Chu Hàn bắt hạnh bị bắn đầy mặt.

“Mình sai rồi sao?” Lương Hạ rút đầu một cái, cô dường như quên mất Chu Hàn đau khổ ngồi ở toilet “Mình có chụp hình, lát nữa sẽ gửi sang cho cậu”

“Xem như cậu biết điều, haiz, mình nói cho cậu biết, vừa rồi mình gặp thấy Quý trên đường, nhưng dáng vẻ hình như chẳng vui mừng gì.” Chu Hàn nghiêm mặt “Quan trọng nhất là, thầy ấy không thèm để ý đến mình, mình rất ít chủ động chào hỏi thầy giáo”

Lòng Lương Hạ chìm xuống, Quý Trạch Tuấn xuống khỏi sân khấu không có hoạt động gì thêm. Cho nên nguyên nhân anh gầm thét là vì cô ngồi cùng với Hàng Triệt sao?

“Sao trông cậu còn lo lắng hơn mình thế?” Chu Hàn không hiểu thế nào nhìn Lương Hạ.

“Tiểu Hàn tử à, thầy trò yêu nhau không đáng tin cậy, sinh viên khoa nghệ thuật cũng thế, cậu nên cân nhắc cho kỹ, mình còn có việc, không nhận tội với cậu được, nhớ buổi tối đắp chăn cho kín nhé.” Lương Hạ căng tai quan sát, đẩy Chu Hàn ra ngoài, cho đến khi nhốt cô ngoài cửa, lại làm chuyện có lỗi với thầy Quý, tiền đồ lại lo khổ rồi.

Nhưng Lương Hạ đã sớm học được sự khôn khéo lời đời, gửi cho Quý Trạch Tuấn một tin nhắn mập mờ:

Một lúc lâu mới nhận được tin nhắn của Quý Trạch Tuấn:

Mặc dù nghe mấy lời này hơi rợn tóc gáy, nhưng tóm lại Quý Trạch Tuấn không còn giận nữa, Lương Hạ cũng không nghĩ ngợi nhiều rút cuộc Quý Trạch Tuấn mua cái gì tốt.

34. Chương 34

Chuyện Mạc Tước thích Cố Thần cứ luôn luẩn quẩn trong đầu Lương Hạ, cô không kể lại chuyện đêm đó với Chu Hàn, khiến cô lo lắng từng giây từng phút, đi học cũng không có tinh thần.

Cho đến khi Chu Hàn cầm một xấp ảnh đến cho Lương Hạ thưởng thức cô mới tỉnh lại, mình đã lừa Chu Hàn quá lâu, cũng đến lúc đem bí mật của người khác nói với cô rồi.

Chờ Chu Hàn hoa tay múa chân giới thiệu xong mấy tấm ảnh tinh xảo, như khuôn mặt Mạc Tước có thể nói là hoàn mỹ, kiểu tóc liễu lĩnh nhưng không mất đi sự kín đáo, thân là con nhà giàu có nhưng không ăn mặc xa xỉ thậm chí còn biểu hiện một chút tinh thần chịu khổ, Lương Hạ không thể không chế được nhịp đập của tim mình nữa, đem toàn bộ câu chuyện kể từ sau khi Chu Hàn đi vệ sinh nói ra hết.

“Mạc Tước nhìn cậu bằng ánh mắt căm thù xem ra cũng bình thường thôi, cậu ấy không biết cậu.” Chu Hàn lại không thèm để ý chút nào đến Lương Hạ.

Một câu nói chặn họng Lương Hạ khiến cô không biết phải nói gì, nếu bảo Mạc Tước biết cô sẽ dính dáng đến nhiều người “Anh ta xoay người một cái liền nhìn Cố Thần với ánh mắt dịu dàng như nước” Thêm mắm thêm muối là kỹ năng của phụ nữ, thủ pháp làm nền không đủ thuyết phục Chu Hàn vậy thì chuyển sang miêu tả chi tiết.

“Anh ta nắm tay Cố Thần hay là hôn lên má cậu ấy?” Chu Hàn tiếp tục xì mũi coi thường, nếu Mạc Mạc của cô bị đồng tính luyến ái thật, thì trước đây ở đội nghệ thuật cô đã nhận ra rồi, nhưng cô không thấy anh và thằng con trai nào có động tĩnh gì.

“Không tin thì thôi, mình thuần khiết như thế, nếu không phải bọn họ quá phô trương thì sao có thể nghĩ đến phương diện đó được.” Lương Hạ lựa chọn bỏ qua, không đem chuyện trước đây của cô và Mạc Tước nói ra đúng là không có lực thuyết phục, đành diêm dâm đáng yêu cúi đầu.

Biểu hiện của Lương Hạ làm Chu Hàn tưởng tượng đủ thứ, Lương Hạ thường chậm hơn so với người bình thường, cho nên trong mắt bạn học cô rất khiêm nhường, nhưng quen biết lâu cũng sẽ thấy cô chảy nước miếng trước trai đẹp, cũng có thể vì bạn bè giúp đỡ không tiếc mạng sống, cũng biết đùa giỡn, không vật ăn vạ, nhưng cô sẽ không vô duyên vô cớ nói Mạc Tước thích Cố Thần.

“Giờ giải lao tuyệt vời bị cậu phá hỏng rồi, lại vào lớp” Chu Hàn giả bộ tức giận, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới Lương Hạ.

“Cậu phải nghĩ là nếu tiết này không học, cậu sẽ lại có thể đi bán bánh mì rồi.” Lương Hạ chọc chọc ngón tay vào eo Chu Hàn, nhóc này có máu buồn ghê gớm.

“Đừng chọc...” Chu Hàn quả nhiên ngộ ngộ.

Sau khi tan học, Lương Hạ theo thường lệ chạy về phía thư viện, trừ môn luật kinh tế, cô tin là có chuyện thì có thể đến khi nước đến chân mới nhảy, những môn khác phải thực sự đuổi kịp tiến độ.

Chu Hàn và Thi n đang chuẩn bị đến làm ở tiệm bánh mì thì bị tắc đường, hình như Mazda đâm vào BMW, sau đó quệt vào một con Lexus, chèn cả hai xe đạp, từ xa đã nghe thấy tiếng va đập, Chu Hàn và Thi n đành lực bất tòng tâm, tiệm bánh mì cách họ không tới 600m, nhưng lại không thể không đi đường vòng.

Tự nhiên phải đi 3 cây số, giờ tan tầm người xe nườm nượp, đông nghìn nghịt, đã thế trong lúc gần như phải đứng yên tại chỗ, Chu Hàn còn bị một người đàn ông đi xe gắn máy đụng phải, anh ta chống 1 chân không vững đổ vào Chu Hàn, kết quả anh ta không sao, còn Chu Hàn ngã lăn ra đất.

“Anh không có mắt à, đi xe gắn máy vào làn đường xe thô sơ. Người đi xe đạp là bảo vệ môi trường, già thế rồi còn đi xe gắn máy chắc là không có tiền mua xe hơi, quý nghèo.” Chu Hàn ngồi dưới đất tức mình quát tháo, đầu gối bị trầy một mảng, cũng may vết thương không lớn.

Thi n thấy vậy không biết làm sao đành dừng hai chiếc xe đạp ở ven đường, sau đó đỡ Chu Hàn đến hiệu thuốc bên cạnh “May cho cậu bị đâm ngay trước tiệm thuốc, nếu không sẽ phải đưa tới bệnh viện”

“Đau chết mất, cầu mong cái lão đó không có con nối dõi” Chu Hàn cực kỳ tức giận nhảy lò cò, Thi n đỡ cô ngồi xuống ghế, thầy thuốc ở tiệm thuốc rất khéo hiểu lòng người, thay cô xử lý vết thương, Thi n cầm hóa đơn ra quầy tính tiền, thấy gì đó khiến hai mắt cô bừng sáng.

“Bà chủ tiệm thuốc bây giờ đều mặc Bu berry Chanel nha, chúng ta bao giờ mới kiếm đủ tiền mua một chiếc khăn lụa đây” Thi n đỡ Chu Hàn dậy, lắc đầu than thở “Khoan đã, nhìn bà chủ rất giống mẹ Lương Hạ đi”

Chu Hàn vừa chuẩn bị bước xuống cầu thang, nghe thấy mấy chữ mẹ Lương Hạ lập tức dừng lại, nhìn vào bên trong, đúng lúc Hạ Vân đứng dậy đến chỗ được sĩ buôn chuyện, Chu Hàn sững sờ “Đó chính là mẹ Lương Hạ, mình đã gặp nhiều lần rồi, đi đi, đi thôi”

Thi n tất nhiên không quá để ý mẹ Lương Hạ làm nghề gì nhưng suốt 4 tiếng đồng hồ ở tiệm bánh mì, Chu Hàn đều lăm lăm Lương Hạ là kẻ tiện nhân, lắc mình một cái biến thành kẻ có tiền mà không cho cô biết, bảo sao tự nhiên có nhiều quần áo mới như vậy, còn dám lừa cô là không đi làm nữa để quần thúc ba mẹ.

Sự bức mình này không thể để đến ngày hôm sau được, đúng lúc 9h tan tầm, Chu Hàn hỏa tốc đạp xe về ký túc xá, xách Lương Hạ ra hồ.

“Nhanh chóng xin lỗi ta” Mắt Chu Hàn sáng như đuốc, nhìn chằm chằm Lương Hạ, không thêm để ý mấy đôi tình nhân bên cạnh đang liếc nhìn.

“Tiện nhân lại đắc tội gì với nương nương rồi hả?” Lương Hạ phát hiện gần đây bị Chu Hàn túm tóc quả thật còn đáng sợ hơn cả mẹ chồng.

“Lệnh tôn lệnh đường lúc này buôn bán lớn thật nha” Chu Hàn híp híp mắt, Lương Hạ này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

“Cậu biết rồi?” Lương Hạ chột dạ nhìn Chu Hàn, quả nhiên làm chuyện xấu phải khiêm tốn, mở tiệm không nên mở ở trung tâm thành phố.

“Dù sao cũng phải cảm ơn vụ đâm xe liên hoàn ở cổng trường hôm nay, khiến mình không thể không đi đường vòng, cũng phải cảm tạ cái tên đi xe gắn máy đâm độn đó làm mình bị ngã, có thể mới có cơ hội ghé thăm tiệm thuốc của nhà cậu.” Chu Hàn học lãnh đạo lên tiếng nhạo báng Lương Hạ.

“Sao cậu biết đó là hiệu thuốc nhà mình? Cũng có thể làm ở đây mà”

“Hôm nay mình sẽ cho cậu biết cái gì gọi là sự thật trắng hùng biện, vốn mình không biết là ngồi trong tiệm nhà cậu, nhưng lúc Thi n tính tiền, người thu tiền chính là mẹ cậu, xung quanh 5, 6 được sĩ mặc áo trắng, chỉ có mẹ cậu mặc hàng hiệu, Thi n còn nói quần áo và phụ kiện trên người mẹ cậu đến hàng vạn, xin hỏi không phải bà chủ thì là cái gì? À, còn phải cảm tạ cái tính thích nghi cứu đồ xa xỉ của Thi n nữa.” Chu Hàn phẩy phẩy tay đuổi muỗi, im lặng chờ nghe Lương Hạ giải thích.

“Không thấy ba mình?” Hôm nay lương tâm Lương Hạ không định lừa gạt Chu Hàn nữa, nhưng trang phục và phụ kiện trên người mẹ cô đến hơn vạn cũng khiến cô giật mình, điều này sao có thể.

“Không thấy, chắc là ở đằng sau, mẹ cậu chính là nhân chứng, đừng có nói dối.” Chu Hàn cười âm hiểm “Cậu sao lại biến thành kẻ giàu có thế hả?”

“À, người thân giúp một tay mở tiệm, cụ thể mình cũng không rõ lắm, nguyên nhân không đi làm trước đây đều là nói dối cậu” Lương Hạ nghĩ thầm mình nói cũng không sai, người nhà họ Quý cũng chính là người thân của cô, tính tình Chu Hàn cô hiểu quá rõ, sẽ không thực sự tức giận.

“Aiz, nhận cha nuôi quả thật là cách giàu lên nhanh nhất sao?” Chu Hàn dùng đũa thần công bắn rớt một con muỗi đang hút máu trên vai Lương Hạ “Về sau tiếp quản tiệm, cậu nhớ phần cho mình một chén canh, về thôi”

Lương Hạ khúm núm theo sát Chu Hàn lên tầng, ở đầu cầu thang còn tươi cười đưa tiễn.

Đáng lẽ phải ngủ ngon rồi, nhưng nằm đến nửa đêm cũng không nghĩ ra ba mẹ đang giở trò quỷ gì, sáng sớm mai chỉ có một tiết, Lương Hạ quyết tâm về đột kích kiểm tra.

Kết quả kiểm tra cuối cùng không kém những gì Chu Hàn nói, chỉ có điều cha cô mặc quần tây áo sơ mi tỉ mỉ đứng sau quầy thu tiền, còn chẳng hiểu mẹ cô đi đâu.

Lương Chí cũng không ngờ con gái lại đột nhiên xuất hiện, run rẩy ngã ngồi trên ghế “Hạ Hạ, sao con lại tới đây?”

“Con không đến sao biết ba có thể khí khái đẹp trai như vậy chứ?” Lương Hạ kể khổ, sau đó liền quay người đi ra ngoài, nếu không có gì bất ngờ, khẳng định là mẹ cô đang đứng ở quầy vé số.

Hạ Vân vừa mua hai tờ vé số, gương mặt phát hiện con gái đang nổi trận lôi đình nhìn mình chằm chằm.

“Hai người tại sao lại không có tiền đồ như vậy. Là ai nói không muốn cờ bạc nữa, chỉ muốn chăm chỉ làm ăn kiếm tiền đây nhỉ?” Lương Hạ nói xong nghẹn ngào, nước mắt tràn mi.

Lương Chí vừa thấy con gái khóc vội vàng vỗ nhẹ sau lưng cô “Đều tại cha không tốt, lần trước nên nói thật với con”

Dứt lời liền dẫn Lương Hạ ra kho hàng đằng sau, Hạ Vân khai báo mấy câu cũng đi theo vào.

“Tiệm thuốc này là nhà họ Quý trả tiền, chỉ muốn để cho cha mẹ một công việc, nhất định phải trả tiền lại cho họ” Lương Hạ chỉ thiếu nước vỗ ngực liên tục, hận rên sắt không thành thép.

“Bảo bố đừng khóc, nghe mẹ nói đã, thật ra thì ông thông gia hai ngày trước mời chúng ta ăn cơm, ta và cha con trúng độc đắc, nộp thuế còn hơn 3 triệu, chúng ta nhát gan không dám để lộ ra”. Hạ Vân cầm khăn giấy cho Lương Hạ lau mắt, lần này bọn họ không có tiền riêng rồi.

“Cái gì?” Lương Hạ bịt miệng không thể tin nổi, cha mẹ cô chơi xổ số mấy chục năm lần đầu tiên trúng thưởng lớn như vậy, nhưng nhanh chóng bình phục tâm tình “Hai người định mua hai thùng quần áo xa xỉ, số tiền thừa lại tiếp tục mua vé số à?”

Lương Chí và Hạ Vân không nói gì, Lương Hạ xem như là họ thừa nhận “Dù thế nào trước tiên đưa tiền tiệm thuốc trả lại cho nhà họ Quý đã! Hơn nữa, hai người chơi mấy chục năm mới trúng được ba trăm vạn, đây là xác suất gì? Kể cả chơi hết 300 vạn này cũng không không thấy có thể thu về một vạn, tại sao không dừng lại?”

“Không thể dừng được, sợ con tức giận mới không nói cho con” Hạ Vân điềm đạm đáng yêu nhìn Lương Hạ.

“Tự làm áp lực cho mình, con không tin là không thể dừng, hai người ở trong căn nhà rách nát đó cũng không định mua một cái phòng ốc khá hơn sao? Chỉ biết mua một đồng quần áo xa xỉ, trang sức? Con mặc kệ, nếu ba mẹ còn có chút trách nhiệm với con, thì hãy làm theo lời con, còn nợ nhà họ Quý 50 vạn, con đi tìm một căn hộ sáng sủa cho cha mẹ, thật sự nếu không chú ý kinh doanh tiệm thuốc cho tốt, sớm muộn sẽ thất bại, trở về với cảnh nợ nần chồng chất, cũng không còn con gái để bán nữa đâu.” Lương Hạ rất nghiêm túc nói, cha mẹ cô là ngoại lệ, phải dùng giọng hung ác một chút.

Lương Chí rất biết điều giao thẻ tài khoản cùng mật mã, ánh mắt đầy lưu luyến, nhưng nhanh chóng bị Lương Hạ trốn mắt nhìn lại.

“Thật lòng mà nói, ba mẹ nợ con, nhưng nhà họ Quý là gia đình quyền thế địa vị, Quý lão tiên sinh mặt ngoài hòa khí nhưng cũng là người thủ đoạn, ông ấy muốn trả ân tình cho cụ nội con nhưng nhất định phải bắt con lấy thẳng chất đích tôn, lúc ấy chúng ta nợ nhiều tiền, không biết làm sao, hơn nữa, Quý Trạch Tuấn là người có trách nhiệm, con lấy nó có gì sai lầm? Làm cha mẹ ai chẳng mong con cái được gả vào gia đình tốt, nếu con vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, mẹ xin lỗi con” Hạ Vân nói xong cũng quỳ xuống, Lương Hạ sợ quá cũng quỳ thụp xuống ôm lấy mẹ, hai mẹ con khóc nức nở như đang diễn trên TV, Lương Chí cũng lau nước mắt, sau đó đỡ vợ con lên.

“Dừng nói nữa, con và Quý Trạch Tuấn rất yêu nhau, không cần biết chúng con đến với nhau thế nào, ít nhất chúng con cũng đã đi đúng hướng, bây giờ anh ấy còn là thầy giáo con” Lương Hạ nghĩ đến cảnh cùng Quý Trạch Tuấn trên lớp học không khỏi bật cười.

“Vừa cười vừa khóc xấu hổ chết đi” Hạ Vân cầm giấy lau mặt cho Lương Hạ, hỉ mũi “Nó không phải là luật sư à?”

“Sau này không biết, nhưng bây giờ đang dạy môn Luật ở trường O”. Lương Hạ Tử Du cất thẻ tín dụng xong, đột nhiên nghĩ ra điều gì nhìn mẹ “Sao mẹ biết Quý Trạch Tuấn là người có trách nhiệm?”

“Lúc ở trong bệnh viện nhìn nó mẹ đã nhớ ra rồi. Lúc con vào học năm thứ nhất, ba mẹ đưa đến ở cửa trường học thấy nó đang giúp một nữ sinh nhặt hành lý rơi trên đất lên, còn giúp người ta rút thăm được lầu dưới ký túc xá.” Hạ Vân vẫn đang đắc chí nói chuyện xưa, hai người còn lại trở mặt.

“Cái này gọi là có trách nhiệm à?” Lương Hạ lại xì mũi “Cùng lắm là có nhân tính”

“Trình độ văn hóa của mẹ con không cao. Dù sao đứa nhỏ này tâm địa tốt, mẹ thích nó”

“Thích là tốt rồi, ra ngoài thôi, ở trong này tôi sắp phát ngót lên rồi.” Lương Chí vừa lau mồ hôi vừa đẩy hai mẹ con ra ngoài, thật ra thì những ngày qua ông và Hạ Vân đã giảm mua vé số rất nhiều rồi, bởi vì trong khoản tiền thưởng, 10 vạn đã bị họ tiêu tốn thành công dã tràng.

Cuối cùng Lương Hạ cũng nghe được lời thật lòng của cha mẹ, thật ra nếu không phải cha mẹ kiên trì cô cũng sẽ không lấy Quý Trạch Tuấn, cũng sẽ không được hạnh phúc như bây giờ, những suy tính lúc ấy, cô cũng không vội nói với cha mẹ, chuyện tình một đêm không phải chuyện có thể dễ dàng nói ra.

Sau khi rời khỏi tiệm thuốc, Lương Hạ ngồi xe buýt về sào huyệt ân ái của cô và Quý Trạch Tuấn, đều ở trung tâm thành phố mà xa đến nửa giờ đi xe, không hiểu có phải do Quý Trạch Tuấn cố ý hay không.

Để bồi thường, cô phải nấu ăn cho Quý Trạch Tuấn, hai người đề xướng tiết kiệm, Lương Hạ làm bốn món ăn, số lượng cũng không nhiều, nhưng đều là sở trường, chỉ chờ Quý Trạch Tuấn về cho anh một niềm vui bất ngờ.

35. Chương 35

Ông trời quả thật thương xót bạn học Lương Hạ, thầy Quý chẳng bao lâu đã trở về, nhìn bữa tiệc phong phú thật là vui mừng, cặp sách còn chưa đặt xuống đã thưởng một nụ hôn nóng bỏng.

Việc nấu cơm chờ chồng này thật là hạnh phúc, nhưng đây là công việc Lương Hạ hoạch định cho cuộc sống sau này, còn bây giờ làm tất nhiên là có nguyên nhân, ví như có chuyện muốn nhờ phải ôm chặt đùi thầy Quý.

Quý Trạch Tuấn dĩ nhiên biết Lương Hạ sẽ không vô duyên vô cớ lấy lòng, khẳng định là cảm thấy hổ thẹn với chuyện tối qua, nên mới nấu bữa cơm này để sám hối. Chỉ có điều thật sự chẳng có chuyện gì, chỉ ăn dưa hấu, không ôm không ấp mà anh đã tức giận năm phút, nhưng nếu người khác bồi thường cho anh thì anh cũng lập tức từ bi tiếp nhận.

Rất lâu không được ăn món ăn gia đình sở trường của vợ, Quý Trạch Tuấn sung sướng ăn sạch, nhưng cảm giác Lương Hạ thỉnh thoảng liếc anh rất có ý đồ. Xong rồi, không phải là hàng anh đặt trên mạng hôm trước, hôm nay đã đến chứ? Lương Hạ ký nhận rồi sao?

“Món ăn hôm nay thế nào?” Lương Hạ cười tươi như hoa, nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Ngon vô cùng” Quý Trạch Tuấn nghĩ trước hết nên thăm dò cảm giác của Lương Hạ đã “Có phải em không hài lòng không?”

“Có thể, có điều đoán là hơi nhiều” Ánh mắt Lương Hạ rõ ràng không long lanh bằng lúc nãy.

“Lần đầu tiên mà, nhiều một chút cũng là bình thường” Quý Trạch Tuấn có chút xấu hổ, anh mua tạp nham hơi nhiều, xem ra cái hòm lớn quá hù dọa cô rồi.

“Ừm, sau vài lần sẽ quen” Lương Hạ nghĩ thầm, Quý Trạch Tuấn căn bản nói chuyện cô không đến nấu cơm. Nếu không phải bây giờ cần dùng đến thì trời nóng bức thế này chẳng tội gì đến làm bảo mẫu, trong phòng bếp đến cái quạt cũng chẳng có.

“Chắc dùng không lâu bền đâu” Quý Trạch Tuấn vừa nghe Lương Hạ nói anh mua nhiều lần không nhịn được quét mắt lên toàn thân cô, xem ra tự mình lo lắng rồi.

“Nhu yếu phẩm dĩ nhiên dùng không được bền, nhà bạn cùng phòng em một tháng mua mấy lần” Lương Hạ không hiểu sao tán gẫu chuyển củi gạo mắm muối mà trong mắt Quý Trạch Tuấn cũng có tia lửa, chẳng lẽ là đàn ông tuyệt thế tốt muốn học nấu ăn với cô.

“Bọn em còn tán gẫu chuyện này nữa?” Quý Trạch Tuấn hơi kinh ngạc sinh viên bây giờ lại thiếu chừng mực như vậy, hồi anh học năm thứ 2, cùng lắm cũng chỉ xem phim sex nước ngoài ở ký túc xá, người hay xấu hổ như anh sẽ không công khai quan hệ với bạn cùng phòng, càng không biết gì về sex toy.

“Nói thế là ít đấy... bình thường không có hứng thú thôi, cảm thấy sau này có gia đình rồi lừa gạt đại đi là được” Chuyện Lương Hạ nấu ăn xác thực bị nhiều bạn bè chê cười, đây chẳng phải là tự chà đạp mình thành osin sao, nhưng cũng không ít người ủng hộ, dù sao các cụ từng nói: Tình yêu của người đàn ông luôn đi qua dạ dày.

“Thật may em không tùy tiện lừa gạt ai” Quý Trạch Tuấn nói xong còn đưa tay trái đặt lên tay phải của Lương Hạ ở trên bàn, ngón trỏ và ngón giữa xoa xuýt mu bàn tay Lương Hạ.

Hành động mờ ám này mặc dù có chút uất ức nhưng cũng có mùi vị không tệ, Lương Hạ rất lo lắng “Em cũng không dám tùy tiện lừa gạt, ngộ nhờ bị anh độc ác đối phó”

Đến đây, lời của hai người rốt cuộc đã thống nhất, nhưng lại nhanh chóng ông nói gà bà nói vịt.

“Chủ nhật chúng ta từ từ thử...” Quý Trạch Tuấn không e dè biểu bộ sắc mặt tham lam, Lương Hạ cũng chủ động thể rồi, anh không cần giả bộ thâm trầm huyền bí gì nữa.

“Thật ra cũng không cần, anh soạn bài được rồi, em thích tự làm, có thể khiến anh vui” Lương Hạ rất buồn bực Quý Trạch Tuấn bây giờ mỗi lúc nhìn cô đều cười gian, người nói năng thận trọng lúc mới kết hôn đi đâu rồi, nghĩ đi nghĩ lại có chút ngấm, liền rút tay ra.

Quý Trạch Tuấn đã lâu không thấy bộ dạng then thừng của Lương Hạ, vợ chồng già nắm tay còn đỏ mặt, nhưng mặc kệ thế nào cũng hợp khẩu vị của anh. Lương Hạ nói thẳng thích tự mình tân trang bên trong rồi cho anh ngạc nhiên vui mừng, quả nhiên dạy dỗ tới nơi tới chốn rất có hiệu quả. “Vậy anh sẽ... chờ”

“Ha ha” Lương Hạ đã hơi nổi da gà rồi, không phải nói chuyện nấu cơm sao.

Đang lúc hai người sắp chuột rút thì chuông cửa vang lên, Lương Hạ dựa vào gần cửa thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bước ra cửa, nhìn qua mắt mèo có vẻ giống nhân viên giao hàng, quả nhiên là chuyển phát nhanh của báo X, Quý Trạch Tuấn lúc này mới giật mình có gì đó không đúng, chưa kịp phản ứng, Lương Hạ đã mở cửa ký nhận bưu kiện.”

“Nặng quá, anh mua cái gì vậy?” Lương Hạ đang cầm cái hòm đến trước mặt Quý Trạch Tuấn “Em mở giúp anh nhé”

“Aiz, không cần, em đi rồi anh tự mở là được” Quý Trạch Tuấn vội vàng ôm cái hộp để ra ban công “Là mấy đồ dùng hàng ngày của đàn ông ấy mà”

“Cho em nhìn một chút đi, dù sao cũng không có chuyện gì làm, em dọn 5 phút là xong rồi.” Lương Hạ nhanh tay nhanh chân dọn sạch mọi thứ trên bàn, nhìn đáng vẻ không đến 5 phút đồng hồ.

“Anh thích nói chuyện phiếm với em...” Quý Trạch Tuấn đến bên ôm lấy eo thon của Lương Hạ.

“Vừa rồi chẳng phải đã hàn huyên chuyện củi gạo dầu muối nửa ngày rồi sao?” Lương Hạ rất không tình nguyện vụn vụn uốn éo cái miệng, cố gắng tách khỏi Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn biết Lương Hạ là nàng dâu rất sát phong cảnh, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ ông nói gà bà nói vịt lâu như vậy, bây giờ nghĩ lại chắc chỉ có một câu là đúng, những cái khác đều chẳng liên quan đến nhau.

“Vậy anh đi xem TV” Quý Trạch Tuấn ử rử cúi đầu chuẩn bị rời đi, thì ra vừa rồi chỉ có mình anh phân bổ hormone.

“Để sau đi, em còn chưa nói chuyện chính hôm nay.” Lương Hạ đột nhiên xoay người, còn quăng cả bọt xà phòng vào mặt Quý Trạch Tuấn “A, ngại quá”

“Không sao” Trong lòng Quý Trạch Tuấn mắng to một tiếng, phần hận đi vào nhà vệ sinh.

Lương Hạ rửa bát đĩa xong, rất nghiêm túc đi tới trước mặt Quý Trạch Tuấn, đưa thẻ tín dụng ra “Cha mẹ vợ anh trúng thưởng vé số, tiền mua tiệm thuốc trả lại cho nhà anh, còn nữa, giúp em xem một căn hộ thích hợp, anh giao thiệp tương đối rộng”

Đột nhiên cô nói vậy khiến Quý Trạch Tuấn không biết nói gì cho phải, chia lời nói của cô thành 4 câu, câu đầu tiên khiến anh mừng như điên, bốn chữ “Cha mẹ vợ anh” cho thấy rõ Lương Hạ đã quen với sự hiện hữu của anh, thể hiện quan hệ thân mật; câu thứ hai đẩy anh xuống vực, thì ra Lương Hạ luôn canh cánh trong lòng vì ân huệ của nhà họ Quý, cô coi anh là người một nhà, lại không coi gia đình cô là một phần tử trong đó; câu thứ 3 có chút mơ hồ, cả nhà Lương Hạ vẫn ở trong phòng thuê, số tiền trúng xổ số có thể mua được một căn hộ tốt, nhưng mua nhà xong, Lương Hạ có muốn ở cùng anh nữa hay không? Câu thứ 4 nghe cũng không tệ lắm, giao tiếp với người khác tương đối rộng, hơn nữa những người làm bên bất động sản cũng tương đối nhiều.

Lương Hạ thấy Quý Trạch Tuấn nửa ngày không trả lời, lại nói thêm một câu “Tầm bằng cái này là được, nhưng không cần cầu kỳ như thế, không có nhiều tiền như vậy, hắc hắc”

To bằng nhà của anh? Đây chẳng phải là không có phòng của Lương Hạ, tâm trạng Quý Trạch Tuấn đúng lúc tốt, cần thiết phải tìm nhà cho cha mẹ vợ. “Anh biết rồi, sau này không cần phải than khóc, với chồng không cần màu mè”

“Không được, tiêu tiền của mình yên tâm thoải mái” Lương Hạ nói xong cũng véo mặt Quý Trạch Tuấn nhưng không nhẹ nhàng như tự véo mình, rất mạnh mẽ, thiếu chút nữa vồ hụt.

“Không cho xấc xược như thế” Quý Trạch Tuấn kéo tay Lương Hạ, hơi dùng sức để cô ngồi lên đùi mình “Tiệm thuốc là một trong các sính lễ”.

“Em không có của hồi môn, làm sao dám thu sính lễ” Lương Hạ dùng đầu ngón tay sờ vào lồng mào Quý Trạch Tuấn, nhưng nhanh chóng bị Quý Trạch Tuấn tóm lấy, dùng miệng nhẹ nhàng lấp chặt.

“Cẩn thận tẩy sạch hết vi trùng còn sót lại đây” Lương Hạ lắc lắc đầu rất đáng đánh đòn, kết quả dĩ nhiên bị Quý Trạch Tuấn hung hăng kéo cổ ra hôn lên.

“Chuyển qua đây” Quý Trạch Tuấn vừa trêu đùa Lương Hạ, đầu lưỡi mềm mại vừa đầu độc cô.

“Không cần” Lương Hạ vừa nói xong đã bị cắn đầu lưỡi, bị đau rên lên một tiếng.

“Có chuyển hay không?” Quý Trạch Tuấn lại tăng thêm sức lực.

“Không chuyển” Lương Hạ nhắm hai mắt, dùng răng đụng Quý Trạch Tuấn, hai người che miệng tách ra “Ông nội nói chúng ta phải giữ khoảng cách nhất định”

Quý Trạch Tuấn nhớ tới chuyện đêm đó cha giao phó, nếu Lương Hạ chuyển đến, đoán là không bao lâu sẽ mang bầu, tình đến lúc nồng nhiệt rồi còn quan tâm gì đến các biện pháp an toàn “Ngày mai lên lớp sẽ gọi em đứng dậy”

“Tự nhiên muốn làm gì cũng được, cùng lắm thì không được chúng ta trừng mắt với nhau” Lương Hạ hôm nay thề quyết định cùng Quý Trạch Tuấn đấu tranh đến cùng, không biết có phải do có cơ sở kinh tế can thiệp hay không “Bây giờ sao anh lại biến thành như vậy, bụng toàn ý nghĩ xấu”

“Hắc hắc, he he, anh và em đương nhiên phải khác đối với những người khác, nếu không thì lại phụ lòng em đã chịu đựng lấy anh à? Còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta, vừa tỉnh dậy đã thấy bộ mặt nhỏ nhắn cố làm ra vẻ bình tĩnh của em, anh còn chưa bắt gặp ánh mắt như thế bao giờ, rất khó quên” Quý Trạch Tuấn ôm nhẹ bả vai Lương Hạ, để cô dựa vào vai mình, hai người cứ ngồi im lặng như thế.

“Bên ngoài lạnh, bên trong rồi” Lương Hạ rất hưởng thụ sự ngọt ngào ngây ngô này, hồi tưởng lại chuyện cũ của bọn họ, mặc dù không có gì đẹp để nhớ.

Đêm nay Lương Hạ ở ký túc xá ngủ rất ngon, mặc dù bọn họ chưa thể tay trong tay trước mặt mọi người, nhưng lại có một cảm giác thú vị riêng, vợ chồng tranh đấu trên lớp học, người khác chắc không được trải nghiệm thế này.

Chu Hàn cũng chỉ có thứ năm mới bằng lòng dậy sớm đi chiếm chỗ, Lương Hạ tự nhiên không có áp lực, dù sao cũng tiện, hồng hồ Quý Trạch Tuấn hôm qua đã nói hôm nay sẽ gọi cô lên trả lời câu hỏi, nếu không dứt khoát bỏ học...

Lương Hạ ở trong chăn giãy giụa hồi lâu, quyết tâm khiêu chiến một lần, nhắn cho Chu Hàn một tin rồi bình thản ngủ tiếp.

Sinh viên mà, cúp học là chuyện bình thường, phần lớn thầy giáo rất lương thiện, thỉnh thoảng điểm danh một lần có mặt là được, thật ra Quý Trạch Tuấn đúng là thầy giáo như vậy, từ lúc khai giảng đến giờ chưa điểm danh lần nào, nhưng đứng trên bục giảng tìm cả nửa ngày (tìm rất lâu) không thấy con nhóc tinh quái kia đâu, không khỏi nổi giận, móc sổ điểm danh ra.

Chu Hàn vừa thấy không ổn vội vàng gửi tin nhắn cho Lương Hạ, nhưng cô nào biết Lương Hạ vì dốt lòng ngủ đã tắt máy từ bao giờ.

Nhưng Quý Trạch Tuấn vừa gọi đến tên Lương Hạ, Chu Hàn đành thương tiếc thay cho bạn hữu.

Còn lại 6 người trốn học khác nếu biết ai là đầu sỏ gây chuyện nhất định sẽ nổi điên vác dao đi tìm.

Cả tiết học rầu rĩ không vui, đến kể chuyện cười cũng chẳng ra gì, các bạn học không thể không suy đoán thầy giáo có vấn đề gì.

Sau khi tan lớp, Quý Trạch Tuấn đưa danh sách cho ban cán sự lớp, để thông báo cho những bạn vắng mặt chiều mai 5h30 đến phòng làm việc của anh uống trà nói chuyện phiếm.

Khi Lương Hạ nghe được tin tức này từ miệng Thi n, còn đặc biệt hỏi thăm xem có phải ai cũng phải đi không, vợ thầy giáo có đặc quyền, phải hơn người bình thường một chút chứ. Đáng tiếc Thi n chỉ đồng tình nhìn cô một cái, cũng chứng tỏ bề ngoài thân thiết với thầy giáo thật ra là kinh khủng nhất.

36. Chương 36

Mặc kệ, nói thế nào thì Lương Hạ cũng là người may mắn nhất trong tiểu đội trốn học vì có số điện thoại của thầy Quý, khách quan mà nói, có thể cò kè mặc cả một chút, cho nên tranh thủ thời gian uống trà tiết thứ 8 của ngày thứ 6.

May mà, tiết học cuối cùng của ngày thứ 6, cả trường chẳng ai có giờ, trong phòng làm việc không có giảng viên nào khác, Lương Hạ có thể dùng hết khả năng để cầu cạnh, không cần lo lắng các giáo viên khác nên cô có thể ngoan ngoãn nhận tội.

Quý Trạch Tuấn chẳng qua cũng chỉ muốn trừng phạt một học trò thôi, cho nên 5 người còn lại thầy Quý chỉ phát kem que rồi đi, cũng không cần cúi đầu nhận lỗi hay ký tên đồng ý, nhưng mà hiệu quả có khả năng lại tốt, các bạn đều nhất trí cho là cây kem của thầy chì là cảnh cáo, lần sau chạy trốn có khả năng sẽ là mù tạt.

Phương thức như vậy, tất cả mọi người đều chưa từng thấy qua, một truyền mười, mười truyền trăm nhanh chóng đến tai Lương Hạ, thì ra này giờ suy nghĩ diệu kế lừa gạt thầy Quý đều thành công cốc, chỉ cần đi lĩnh thưởng là được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong phòng làm việc không có ai khác, chỉ có một mình Quý Trạch Tuấn đang ngồi trên ghế đọc báo, Lương Hạ lòng đầy phấn khởi đến trước mặt thầy, vén nhẹ làn váy, hai chân chụm lại, hai tay vòng tròn, đặt ở một chỗ bên hông, nhún một cái như mấy cô nương cổ đại hành lễ.

“Tham kiến thầy Quý”

Quý Trạch Tuấn đúng là bị giọng nói dịu dàng của Lương Hạ hù dọa, tim đập thành thịch, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường “Ừ”

Có loại cảm giác thất bại như mặt nóng dính vào móng lạnh(1), Lương Hạ rất thất vọng, kế hoạch dạo đầu mất bao công nghĩ ngợi không thành công như mong đợi, không khí đại khái đông cứng lại một chút, Lương Hạ kéo kéo cúc áo cao cổ, cố dùng hết dũng khí kém cỏi hỏi “Kem que đâu?”

(1): Bạn rất nhiệt tình đi giúp hoặc nói chuyện với người khác nhưng họ lại không cảm kích hoặc tiếp nhận tình cảm tốt đẹp đó

Ngậm nước trong miệng Quý Trạch Tuấn suýt phun ra báo, anh đang xem bài báo viết rau hẹ làm trắng dương, cà chua bổ tinh, Lương Hạ lại nói đến hai chữ que kem khiến anh liên tưởng lan man, nhưng thật may là tự ổn định được, khẽ ngẩng đầu nuốt, sau đó đưa tay đến tủ nhỏ bên cạnh lấy que kem còn sót lại.

“Có thật à, xin hỏi thầy 1 tháng lương bao nhiêu, học sinh trốn học còn được thưởng đồ ăn?” Lương Hạ không chút khách sáo cướp lấy que kem trong tay Quý Trạch Tuấn, xé vỏ nhét luôn vào miệng “Lâu lắm rồi em không ăn loại này”

Tình tiết hoàn toàn như đã dự đoán, Lương Hạ tươi cười hớn hở mút mát que kem, Quý Trạch Tuấn tựa vào ghế, mắt hí lại thưởng thức cảnh tượng này.

Dĩ nhiên, Lương Hạ cũng không phải kẻ ngu chưa biết mùi đời, trong đôi mắt Quý Trạch Tuấn có một thứ ánh sáng bí ẩn làm cô thức tỉnh, hoài nghi nghĩ ngợi về chiếc kem trong tay, rốt cuộc mới bừng tỉnh hiểu ra “Anh” Lương Hạ thấy nụ cười cuồng vọng của Quý Trạch Tuấn nổi giận đùng đùng, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, đột nhiên linh động cũng cười xấu xa “Hắc hắc, he he”

Quý Trạch Tuấn còn chưa phản ứng kịp Lương Hạ cười cái gì, chỉ nghe thấy mấy tiếng rắc rắc rắc, que kem gãy thành mấy đoạn, hóa ra Lương Hạ còn cố tình vênh mặt anh càng nhanh hơn.

Vào một cái, que kem bị quăng vào thùng rác, Lương Hạ thắng một hiệp cười hả hê, lắc lắc móng đến bên cạnh Quý Trạch Tuấn, sau đó tự nhiên ngồi trên đùi anh, lè đầu lưỡi đỏ tươi của mình ra, làm động tác liếm một cái trong không khí rồi thu vào miệng, nghiêng đầu khiêu khích nói “Thế nào, em biểu diễn có đặc sắc không?”

Mặt Quý Trạch Tuấn vốn cau lại vì tức giận, đột nhiên nở một nụ cười tươi sáng “Đặc sắc”

“Vậy thầy Quý có thể tha thứ cho tội trốn học của em không?”

“Điểm trung bình trừ 30” Quý Trạch Tuấn lại khôi phục vẻ mặt núi băng.

Lương Hạ tức giận nhảy phắt xuống khỏi đùi anh “Người khác không trừ, tại sao trừ ưm?”

“Bởi vì đó là người ngoài, em là vợ anh, không có mặt điểm danh, làm sao anh dám bao che cho em” Quý Trạch Tuấn bày ra vẻ mặt vô tội, thoát nghe còn rất có lý.

Lương Hạ mím môi, cố gắng hồi phục tinh thần “Đây là phòng làm việc, tối về cá đó không được sao?”

Quý Trạch Tuấn khẽ cười một tiếng, lại kéo Lương Hạ vào trong ngực “Anh nói muốn cùng em làm cái kia ở đây lúc nào?”

“Thế anh có ý gì?” Lương Hạ phồng mang, không thèm nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Rèm cửa sổ kéo rồi, phòng làm việc cũng khóa, em cứ phát huy theo ngẫu hứng” Giọng Quý Trạch Tuấn quở quải lơ đãng ở bên tai Lương Hạ.

Lương Hạ không dám tin nhìn Quý Trạch Tuấn “Nếu bị bắt được, hai chúng ta chết là cái chắc”

“Cho nên chắc chắn không bị bắt là được”

“Không làm, mất mặt lắm” Đây đúng là nỗi nhục của nước mất chủ quyền.

“Điểm trung bình trừ 30, cuối kỳ thi lại” Quý Trạch Tuấn dựa ra đằng sau, cũng không ôm Lương Hạ nữa, thản nhiên cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Lương Hạ vừa thấy trận thế này cũng biết Quý Trạch Tuấn đã chuẩn bị tinh thần không đạt mục đích không bỏ qua rồi, suy nghĩ một lúc liền đứng lên.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài cùng áo ngắn tay, rất thích hợp cho nhảy thoát y, Lương Hạ cố gắng nhớ lại những hình ảnh trong phim, căn rắng một cái sau đó làm một phong thái đứng yếu điệu.

Quý Trạch Tuấn bắt đầu ung dung xem xét, Lương Hạ chính là có tính cách Lương Sơn, bị ép liền làm, anh hiểu rất rõ, chỉ chờ xem niềm vui cô mang tới.

Lương Hạ học người khác nâng bước đi như người mẫu, đến trước bàn làm việc của Quý Trạch Tuấn khom lưng 90o, lộ ra đường cong đẳng trước, sau đó uốn éo, từ từ đưa tay lên ngực, cởi áo khoác lửng ra vô cùng hấp dẫn, quyến rũ liếc qua Quý Trạch Tuấn, sau đó ném áo khoác về phía anh.

Vòng thứ hai đi về phía sau, vừa đi vừa thông thả kéo áo từ thắt lưng ngược lên, cho đến lúc cách xa Quý Trạch Tuấn nhất là giơ đến đỉnh đầu, quay lại, tay phải chống eo, đi tới chỗ Quý Trạch Tuấn rất câu hồn, lúc này trên người chỉ còn một chiếc áo lót, cùng với váy dài bên dưới vô cùng lãng lợ.

Quý Trạch Tuấn nhận lấy áo, tưởng Lương Hạ lại bắt đầu cởi váy, không ngờ cô vỗ tay một cái, nhảy lên múa bụng, anh lại không biết Lương Hạ có thể nhảy đẹp như thế.

Lương Hạ lắc eo với tốc độ nhanh nhất, đây là mẹ cô dạy, nhớ năm đó, Hạ Vân nhặt được ví tiền, vô cùng hưng phấn, không ngờ người mất của đột nhiên xuất hiện, tưởng là bà không tham của rơi, liền mời đi học Gym múa bụng, mỗi lần học về lại hướng dẫn Lương Hạ cùng nhảy.

Quý Trạch Tuấn rất hài lòng với màn trình diễn của Lương Hạ, vỗ tay “Không trừ điểm nữa”

Lúc này Lương Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, phần hận cướp lấy áo, mặc lại thật kín.

“Tan việc, về nhà thôi” Quý Trạch Tuấn mạnh mẽ ôm lấy eo nhỏ của Lương Hạ, hôn lên môi cô “Đến lúc cho em xem đồ tốt anh mua trong hộp kia rồi”

Lương Hạ phát cáu vì không tránh thoát được Quý Trạch Tuấn, đột nhiên hai người nghe thấy tiếng tay nắm cửa chuyển động, bỗng chốc bị tách xa hẳn ra, Lương Hạ mất trọng tâm suýt ngã.

Đi vào là một dì tạp vụ, rất khách sáo hỏi “Thầy Quý còn chưa đi à, tôi cứ tưởng các thầy cô giáo về hết rồi nên tối quét dọn vệ sinh”

“Tôi chuẩn bị đi đây, dì vất vả rồi” Nói xong đi thẳng ra cửa, Lương Hạ cũng cúi đầu quần bách đi theo đằng sau, nhưng đi qua chỗ dì tạp vụ đã cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, bị nhìn chằm chằm sợ quá.

Tuần này vợ chồng son không về biệt thự nhà họ Quý, mà đi thẳng tới sào huyệt ân ái, so với Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ có khi còn nhớ bố mẹ chồng đáng yêu kia hơn.

Quét dọn vệ sinh xong, hai người đều muốn đi tắm, cuối cùng Lương Hạ bắt đầu đành rút lui, nếu không hậu quả sẽ như lần trước, bị sờ mó cả người, so với trước khi tắm còn sức cùng lực kiệt hơn.

Kéo lê thân thể mệt mỏi, Lương Hạ ngồi phệt xuống nền nhà, mở TV. Vừa bật lên, đập vào mắt là bóng lưng một lỏa nam, lại là DVD cực kỳ rõ nét, Lương Hạ rối rắm một hồi quyết định xem cái này, lần trước xem vui chết đi được, không biết bộ này có hài không?

Vì hiểu cốt truyện, Lương Hạ tiếp tục cho phát hình, tên không tặc, còn là tác phẩm hợp tác với Nhật Bản.

Vừa thấy bốn mỹ nữ mặc bikini, Lương Hạ không thể không cảm thán vì sao có người DEF, mà có người chỉ có B (ta đoán là size áo lót). Quả nhiên là phim hài, bên cạnh bốn nữ sinh xinh đẹp là bốn tên đàn ông bỉ ổi, trong đó có một nam chính đáng người không tặc lắm, Lương Hạ xem rất hăng say, hoàn toàn không để ý Quý Trạch Tuấn đang bước đến từ đằng sau.

“ha ha ha ha...”

“Đẹp lắm à?” Tự nhiên xuất hiện sau lưng như ma, Lương Hạ sợ quá còn tưởng có kẻ nào xuyên không chạy đến.

“Anh làm em sợ muốn chết” Lương Hạ vỗ vỗ ngực, tự nhủ “HạHạ không sợ, Hạ Hạ không sợ...”

“Đi tắm nhanh lên” Quý Trạch Tuấn kéo Lương Hạ dậy, đẩy vào phòng tắm, sau đó liêu lĩnh ra ban công bê cái hộp vào.

Lúc Lương Hạ đi ra nhìn thấy đồ trong hộp được đổ tán loạn ra giường hoàn toàn choáng váng.

“Đây là cái gì?” Lương Hạ cầm lên một cái màu café.

“Roi da” Quý Trạch Tuấn cầm lấy từ tay Lương Hạ, sau đó nhẹ nhàng quất vào mông cô.

“A” Lương Hạ phản xạ kêu lên một cái, vội vàng né tránh “Anh muốn em chết à?”

“Cái này để em luyện giọng” Quý Trạch Tuấn rất hài lòng cắt roi da đi, lấy ra vài túi nệm “Cái này có lẽ sẽ khiến em HIGH”

“Đây là nệm mà, anh định đốt chết em à?” Lương Hạ ôm gối vào ngực.

“Nhiệt độ thấp, rất kích thích” Quý Trạch Tuấn cắt nệm, lại lấy ra hai bộ áo lót “Hắc hắc, he he, cái này cho em”

Lương Hạ vừa thấy là quần áo liền nhận lấy, mở ra nhìn toàn là đồ ren, lưới “Em không mặc cái này”

“Không được, không được, nếu em ngại phiền toái, để anh mặc cho em” Quý Trạch Tuấn vội vàng an ủi Lương Hạ, tiểu cô nương ở nông thôn thấy không quen, không biết nội y sexy rất hấp dẫn nha.

“Trời, đây là cái gì” Lương Hạ cầm lên một con búp bê to đùng, nghĩ mãi không ra là gì.

“Búp bê thổi khí, hàng nhái của anh” Quý Trạch Tuấn rất hài lòng với búp bê này, anh còn đặc biệt đặt làm theo ảnh và kích cỡ Lương Hạ, tốc độ của chủ quán rất nhanh, phục vụ lại nhiệt tình “Có phải rất giống em không?”

“Anh không cảm thấy nó nhìn em rất kỳ quái à?” Lương Hạ sắp phát điên, con búp bê này cô không sao chấp nhận nổi.

“Không thấy, ai bảo em không chuyển đến đây, ban đêm anh nhớ em thì phải làm sao?” Đương nhiên Quý Trạch Tuấn phải ôm búp bê thổi khí “Thật rất tốt”

“Hộp này là cái gì?” Lương Hạ không hiểu hộp to to màu xanh dương là cái gì, nhưng nặng như thế chắc không phải cái gì tốt.

“Phải tìm cách chứ, không thể chờ đợi kỳ an toàn của em, anh nhẫn nhịn được, em cũng không nhịn được.” Quý Trạch Tuấn mở cái hộp, lấy ra một túi nhỏ “Vị bạc hà thể nào? Tối nay dùng cái này nhé”

Lương Hạ hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói “Lần đầu tiên, dùng cái vị dưa chuột thôi”

“Cũng được” Quý Trạch Tuấn chọn ra một túi vị dưa chuột, sau đó cất những cái khác vào ngăn kéo “50 dân tộc, 56 cảnh hoa, 56 loại khẩu vị, có thể thay đổi hàng ngày nha”

Lương Hạ hoàn toàn hóa đá, nhưng câu nói tiếp theo của Quý Trạch Tuấn làm cô hồng hân.

“Hôm nay mặc bộ này đi, em mặc loại áo ngủ này trên người, anh muốn liệt dương tại chỗ” Quý Trạch Tuấn chọn ra một cái áo lót màu tím đậm quơ quơ trước mặt “Anh giúp em mặc, em đeo vào cho anh”

37. Chương 37

Lương Hạ cũng rất hưởng thụ chuyện như vậy cùng thầy Quý, dù sao lúc cao trào sẽ có một cảm giác đặc biệt, tê dại như điện giật. Nhưng con dê nào chẳng khát vọng được cưỡi trên đầu sói, nhìn thấy chiếc áo lót chói mắt thâm thúy trong tay thầy Quý, Lương Hạ quyết định trốn vào toi let mặc, tìm cách để kệ thầy Quý đeo cho mình.

Trên bao bì ghi bộ ba đồ lót gợi cảm kiểu dáng mới, Lương Hạ không nhịn được bật cười, vẫn như còn bé cởi quần yếm ra, mở bao bì, bên trong là ba thứ, áo lót có dây, tất và quần lưới hấp dẫn, nghiên cứu hồi lâu mới mặc lên người, soi gương chỉ có thể cảm thán cái tên gọi thật chính xác.

Mấy tháng trước cô vẫn còn là một nữ sinh bề ngoài ngây thơ, bên trong thuần khiết, bây giờ đã thành loại con gái phóng đảng, mặc nội y sexy trên đùi chồng.

Khi Lương Hạ trườn khăn tắm xuất hiện trước mặt Quý Trạch Tuấn, anh đùa đùa giỡn với cái gì như kim nhỏ dính, Lương Hạ lạnh hết cả người.

“Làm gì mặc nhiều thứ thế?” Cặp mắt Quý Trạch Tuấn say sưa, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Lương Hạ.

“Lộ quá... tất đèn em sẽ cởi ra” Lương Hạ nắm thật chặt khăn tắm, “Anh, anh bỏ cái kim nhỏ dính này xuống đi”

“Phụt” Quý Trạch Tuấn cười khê, để “cái kim nhỏ dính” xuống một bên “Cũng không phải anh chưa nhìn qua, cởi ra nhanh lên để anh xem, tất đèn còn nghĩa lý gì nữa”

Lương Hạ không nghe theo, cứ che đậy thân mình vênh mặt lên.

“Có cởi ra không?” Quý Trạch Tuấn bỏ nhào đến, Lương Hạ bị anh vồ lấy không giữ được trọng tâm đành níu cổ anh để khỏi bị ngã ra đất.

“A, đừng buông tay, cởi cởi” Lương Hạ vụng về như gấu koala xin xỏ Quý Trạch Tuấn, chỉ sợ anh buông tay một cái cô ngã ngửa ra đất, có mà vỡ xương chậu.

Quý Trạch Tuấn hài lòng đỡ Lương Hạ dậy “Đến giữa phòng rồi vòng lại”

Lương Hạ mắng mấy câu trọng bụng, đột nhiên nghĩ ra một tuyệt chiêu, lập tức giả bộ đáng thương cởi khăn tắm, run run rẩy rẩy lấy tay che bộ phận quan trọng.

Nửa chặn nửa che đường cong hình chữ S khiến Quý Trạch Tuấn rất hưng phấn, cam tâm tình nguyện ngã ra giường, để Lương Hạ cưỡi lên người mình.

Lương Hạ dĩ nhiên rất thích tính khí nữ vương, thậm chí tâm trạng rất tốt giúp Quý Trạch Tuấn xé vỏ bao, nhưng thật sự không đủ bản lĩnh đeo lên cho anh, không thể làm gì khác là để Quý Trạch Tuấn tự thân vận động, cô ở bên cạnh quan sát.

Nhìn áo lót tốt như vậy dĩ nhiên thầy Quý trong nháy mắt kích phát năng lượng, vì sản phẩm cao cấp kèm theo thuốc bôi trơn, cho nên có thể rút ngắn màn dạo đầu. Lương Hạ không ngờ Quý Trạch Tuấn sẽ đeo cho cô tấm bịt mắt, đột nhiên tối om khiến tim cô bị lỡ một nhịp, nhất thời hiểu gì.

Ngay sau đó đã cảm thấy đôi tay ấm áp của thầy Quý đặt lên hông mình, còn bản dây quần lọt khe, sau đó từ từ hướng lên chỗ mấy quả anh đào gầy gầy. Khi hô hấp của Lương Hạ bắt đầu dồn dập rối loạn, đột

nhien thấy ngực đau đớn, kích động hét lên một tiếng, bắt đắ dĩ bị Quý Trạch Tuấn giữ chặt không thể động đậy “Cái gì vậy, đau lắm à?”

Quý Trạch Tuấn nhàn nhả lấy còng ra, không tốn chút sức lực nào khóa tay Lương Hạ lại, sau đó lấy kẹp vú xuống “Ai bảo em nghịch ngợm, không phối hợp sẽ kẹp chặt hơn”

Lương Hạ lo lắng Quý Trạch Tuấn sẽ dùng toàn bộ độ trong cái hòm, kiểu này đoán chừng chưa lâm trận đã chết rồi, không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn dùng tay thăm dò cây nguồn nhiệt, sau đó ngồi lên một cách chính xác.

Quý Trạch Tuấn rên lên một tiếng, sau đó bắt đầu dùng sức, với tốc độ vận động lên xuống quá chậm của Lương Hạ, vừa mới chôn sâu vào đã bị co rút kẹp hết sức áp bức, Lương Hạ gần như cố ý muốn kẹp chặt anh, bởi vì có thể nhìn thấy bắp thịt chân cô gồng lên, khoe miệng còn cười cười.

“Nới ra” Quý Trạch Tuấn có vẻ không chịu nổi bị tấn công trong ngoài, ra lệnh cho Lương Hạ.

“Không đấy” Lương Hạ có một tuyệt kỹ là nín thở, có thể nín thở 2 phút, nói cách khác có thể toàn lực kẹp Quý Trạch Tuấn hai phút.

“Cuối kỳ không muốn qua à?” Mặt Quý Trạch Tuấn cũng đỏ cả lên, không thể làm gì khác là buông tha quân tử làm tiểu nhân, bấm vào eo Lương Hạ một cái.

Lần này cũng không nhẹ, Lương Hạ bị đau bụng Quý Trạch Tuấn ra, tay bị còng bắt đắ dĩ đành miễn cưỡng xoa xoa eo, đang lúc thư giãn bị Quý Trạch Tuấn hung hăng đè xuống dưới thân “Anh xem em còn dám kẹp nữa không?”

Vừa dứt lời, còn chưa kịp hành động thì nghe thấy tiếng huyền não trong phòng khách, Lương Hạ vội vàng rụt vào trong ngực Quý Trạch Tuấn.

“Trạch Tuấn?” Lại là giọng Diêu Lệ Cẩm, phòng trọ nhỏ dĩ nhiên lập tức xuyên qua phòng khách vào phòng ngủ “y dà má ơi, các con đang làm gì thế hả?”

“Bà còn nhìn chăm chăm” Quý Hạng Minh cũng đến cùng, vừa nhìn thấy tình cảnh này lập tức che ánh mắt của Diêu Lệ Cẩm đi, kéo bà lùi về đằng sau, quay lưng về phía Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ nói “Giải quyết nhanh lên một chút”

Lương Hạ xấu hổ đến mức nước mắt cũng rơi ra, cũng không biết hình dạng mình bây giờ thế nào, bị mẹ chồng nhìn thấy coi như xong rồi, thế mà lại còn bố chồng.

Quý Trạch Tuấn thật bội phục cha bảo anh giải quyết cho nhanh, tình cảnh này mà còn tâm trạng và không khí giải quyết nữa. Không thể làm gì khác là hào hứng lấy bịt mắt của Lương Hạ ra, cởi còng tay, Lương Hạ cũng không kịp cởi nội y sexy của mình, vội vàng nhặt khăn tắm quây thật kín, Quý Trạch Tuấn đem bao ném vào thùng rác, thở dài.

“Được rồi” Nghe thấy giọng ừ xừ phờ phạc, Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm lúc này mới vào phòng ngủ.

“Mới mấy giờ đã chơi rồi” Diêu Lệ Cẩm nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lương Hạ không nhịn được thốt thốt.

“Sao bố mẹ lại tới đột ngột thế?” Quý Trạch Tuấn bây giờ hơi hối hận trước đây đã đưa chìa khóa phụ cho cha mẹ, sớm hơn muộn hơn chẳng đến.

“Một tuần không gặp, mẹ con ngày nào cũng nhắc, tiện thể ra ngoài hóng gió nên tạt qua” Quý Hạng Minh ra phòng khách bê chiếc ghế sofa nhỏ vào, trong phòng lộn xộn lung tung đến chẳng có chỗ đặt chân, vừa rồi ông chỉ liếc đại một cái, mặc dù không nhìn thấy con dâu, nhưng nhìn thấy chiếc còng tay, chắc hẳn trong căn phòng này còn nhiều đồ oái oăm nữa, rốt cuộc rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ bới ra động, Quý Trạch Tuấn hẳn là được di truyền từ ông.

“Dầu sao đến cũng phải gọi điện chứ” Quý Trạch Tuấn phẫn nộ mặc xong á “Không thì gõ cửa cũng được”

“Có cái gì. Con ở trong bụng mẹ chui ra, có gì mà phải xấu hổ” Diêu Lệ Cẩm thật ra cũng chỉ nhìn được lưng Quý Trạch Tuấn, chủ yếu là cái chặn đặt ở đúng vị trí.

“Con, để con đi lấy nước” Lương Hạ thật sự không thể ngồi được, tư tưởng nhà này quá cởi mở, hết người này đến người kia nói chuyện sinh hoạt người lớn.

Có câu nói không có chuyện gì sẽ không đến chùa, Quý Hạng minh và Diêu Lệ Cẩm là có chuyện tử tế mới đến, Lương Hạ từng nhờ Quý Trạch Tuấn tìm cho một căn hộ, Quý Trạch Tuấn đương nhiên nhờ cha mẹ có quan hệ rộng hơn giúp một tay, mới hai ngày đã có kết quả.

Bọn họ vừa mất một căn hộ chung cư 60m2, cách tiệm thuốc chừng 3 tuyến xe bus, giá tiền vừa phải, hơn nữa còn là dạng phòng, trả tiền là có thể vào ở. Lương Hạ không ngờ bố mẹ chồng lại quan tâm đến người nhà cô như thế, nhất thời không biết phải nói gì.

“Thực ra tiệm thuốc là quà tặng kết hôn cho con, nhưng Trạch Tuấn nói con cảm thấy gánh nặng, ba chồng cũng không miễn cưỡng con.” Quý Hạng Minh cũng không chịu nhận tiền của Lương Hạ, sau đó nghĩ lại, chỉ cần tiệm thuốc kinh doanh tốt, số tiền kia họ sẽ nhanh chóng có lại, nhà họ Quý bọn họ chỉ muốn báo ơn, nhưng lại không suy xét, nếu nhà họ Lương vẫn không thoải mái thì làm giao dịch công bằng, như vậy quan hệ sẽ tốt đẹp hơn.

“Cảm ơn cha” Đúng như lời Hạ Vân, đến nhà họ Quý là phúc ba đời nhà cô.

“E hèm, cũng không còn sớm, chúng ta về trước, các con làm gì làm đi” Diêu Lệ Cẩm vừa nhìn biểu hiện của Quý Trạch Tuấn đã biết rõ con trai còn chưa thỏa mãn, tiếp tục như vậy sẽ thành ám ảnh, vì vậy thúc giục Quý Hạng Minh đi cho nhanh.

Lời của mẹ chồng quá rõ ràng, mặt Lương Hạ càng đỏ hơn, lúng túng cúi đầu, chờ bố mẹ chồng rời khỏi mới thở phào một cái, tê liệt lăn ra giường.

“Vợ yêu à, anh khó chịu quá” Quý Trạch Tuấn đột nhiên quệt mồm, bò đến bên cạnh Lương Hạ, tỏ vẻ đáng thương.

“Nghĩ đến thấy lòng chua xót” Lương Hạ cũng không tự lo nổi, làm sao còn tâm trạng lo lắng cho sự sống chết của Quý Trạch Tuấn “huhuhuhu”

“Chúng ta chẳng phải làm việc cần làm đi à?” Quý Trạch Tuấn đưa tay chuẩn bị cởi quần áo.

“Sang một bên, không còn sức nữa” Lương Hạ kéo chăn trùm lên đầu “Ngủ”

Lần này, trong lòng hai người đều bị thương cực độ.

Sáng sớm hôm sau Lương Hạ bị Quý Trạch Tuấn lôi dậy, cùng ba mẹ đi ký hợp đồng lấy nhà, sau đó còn về dọn đồ. Bà chủ nhà còn rất tuyệt vời tăng thời gian chuyển đến, việc đời khó đoán, đã từng một nhà ba người chỉ đủ ăn, bây giờ lại ngồi xe sang trọng dọn đến chung cư.

Dọn dẹp cả nhà lại tìm thấy vài đồ kỷ niệm đã lãng quên từ lâu, nghĩ có thể nhớ lại lâu dài, Lương Hạ sửa sang lại mấy thứ đồ dùng khi còn bé không khỏi tự giễu, còn người luôn từ thuần khiết biến thành tà ác.

Định tiện tay để ảnh vào hộp sắt, Lương Hạ nhất thời vui mừng đổ hết hình ra, thấy người thứ ba trong ảnh nhất thời kinh ngạc suýt kêu thành tiếng, ôm chặt miệng mình, trong tấm ảnh sắc sỡ lóa mắt, một đôi tình nhân chính là mẹ cô và cha Cố Thần.

Tấm hình này được giấu kỹ, nếu không phải cố ý muốn tìm sẽ không tìm được, Lương Hạ vuốt vuốt ngực, cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng ngấm lại quan hệ giữa mẹ và chú Cố. Nhưng cho dù cố đến đâu, cô cũng không nhớ nổi việc gì có liên quan đến hai người, lúc là hàng xóm cũng rất ít khi nói chuyện, tuyệt không hề giống người yêu cũ.

Cất lại tấm hình vào đúng chỗ cũ, Lương Hạ giả bộ không biết, bởi vì một khi so sánh, tình cảm gia đình nhất định sẽ bị phá hỏng.

Quý Trạch Tuấn cảm thấy mình rất uất ức, hôm qua đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc thì bị cha mẹ cắt đứt, hôm nay lại phải kéo lê thân thể mệt mỏi đi dọn nhà, hai ngày chẳng được nằm vị ngọt.

Nhưng anh còn chưa kịp oán trách đòi hỏi, Lương Hạ đã xách túi trở về ký túc xá, nói mỗi câu phải học cho tốt, muốn chứng tỏ bản thân.

Lương Hạ nằm một mình trên giường nhỏ cả đêm không ngủ, bây giờ mặc dù đời sống tình cảm của cô rất hạnh phúc, nhưng tại sao Cổ Thần đột nhiên xa lánh cô, dù sao cũng từng ràng buộc vài chục năm, làm cô không có cả tâm trạng ăn ngủ.

38. Chương 38

Thứ hai đến đã có ngay giờ của thầy Quý, Chu Hàn như thường lệ sau giờ học đã chạy như điên chiếm vị trí trên cùng, Lương Hạ cũng không cảm kích ngồi xuống ghế cuối lớp, bị đám đông che khuất, kể từ lúc nhìn thấy tấm hình kia cô không có tâm tình học hành, gục xuống bàn cứ như chờ chết.

Quý Trạch Tuấn vẫn khí thế bức người như vậy, nhưng lại không tức như mấy lần trước, nhìn kỹ sẽ phát hiện anh có vẻ ỉu xiu, bởi vì Lương Hạ lạnh nhạt với anh một ngày. Vẫn còn tốt, cùng lắm nghĩ là anh sẽ lên lớp gây khó khăn cho cô một chút thôi, bây giờ ngồi trên bục giảng lại cực kỳ tức giận, thấy Chu Hàn mà không thấy Lương Hạ, lại dám trốn anh?

Lương Hạ hoàn toàn không để ý Quý Trạch Tuấn trên bục giảng, ngược lại lại thấy Cổ Thần đang ngồi chéo đàng kia, thật sự rất muốn hỏi anh có biết chuyện phụ huynh hay không, trí tò mò hại chết người nha.

Rốt cuộc, quét qua mấy lần cũng thấy Lương Hạ, dám ngang nhiên tụ tập đằng sau với đám con trai, Quý Trạch Tuấn không kìm được lửa giận, làm một chuyện rất có lỗi với Chu Hàn.

“Em phân tích vụ án này xem, ở đâu một ngày trước tố tụng có hiệu lực?” Quý Trạch Tuấn đi tới trước mặt Chu Hàn, gõ lên bàn cô, Chu Hàn không ngờ được nhìn người tình trong mộng gần như thế, nhưng dường như không phải lúc, cô ghét nhất là loại đề tài này, đầu cũng sắp bất tỉnh.

“Chọn C” Bên cạnh có người nhắc nhở, Chu Hàn liền trả lời, nhưng Quý Trạch Tuấn chẳng hề có ý định cho cô ngồi xuống, mà lại bảo cô giải thích.

Chu Hàn á khẩu không nói được gì, đầu óc trống rỗng, lần trước bị gọi lên trả lời nhưng là hồi lớp 10, hơn nữa dễ lừa gạt, không ngờ lên đại học vẫn bị đứng mất mặt thế này, nhất thời ấn tượng đối với thầy Quý giảm đi nhiều, thậm chí bị đá khỏi danh sách người tình trong mộng.

“Vậy em thử nói xem vì sao không chọn A BD” Quý Trạch Tuấn tiếp tục ép hỏi nhất quyết không tha cho Chu Hàn.

Đây là lần đầu tiên anh làm khó sinh viên như vậy, lúc đó tất cả mọi người đều nhìn Chu Hàn, Lương Hạ cũng không ngoại lệ, cho đến lúc cùng thầy Quý nhìn nhau 0.1 giây mới hiểu ra là anh bắt nạt mình ngồi ở phía sau, mới cô ý gây khó khăn cho bạn mình.

Quý Trạch Tuấn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lương Hạ xong rốt cuộc mới không tiếp tục làm khó nữa, để Chu Hàn ngồi xuống. Sau đó giải thích vấn đề một lượt, năm đó hỏi bao nhiêu người vân vân, coi như giải vây cho Chu Hàn, nhưng điều này hiển nhiên không cứu vãn được sự từ bỏ của Chu Hàn.

Tiết sau Quý Trạch Tuấn muốn gọi hai nữ sinh đến phòng làm việc của anh, nói là tìm số liệu điều tra cho luận văn, lúc ấy phía dưới gần như tất cả nữ sinh đều giơ tay, đúng là khiến Lương Hạ xem đủ. Sau giờ học, Chu Hàn lạnh mặt đến trước mặt Lương Hạ, rõ ràng sẽ lập tức oán trách không ngừng.

Quả nhiên, Chu Hàn mới ăn vài miếng đã bắt đầu không ngừng dùng đũa đảo cơm, vẻ mặt hết sức phẫn nộ.

“Đéo cơm một hạt đáng cay muôn phần đấy, đừng có ngoáy nữa” Lương Hạ rất là đau lòng, dù sao thầy Quý vì cô mới làm phiền Chu Hàn.

“Ta thề không bao giờ thương anh ta nữa, huhu, thật là mất mặt” Chu Hàn nói xong khóc huhu, dĩ nhiên là không ra nước mắt.

“Mình chẳng luôn nói với cậu anh ta không đáng tin cậy, cậu nghĩ một chút xem, anh ta là thầy giáo, một tuần cậu chỉ gặp có 3 giờ, thời gian khác anh ta ở trong phòng làm việc nói chuyện phiếm với sinh viên nữ, giáo viên nữ cậu có biết không? Không biết chứ gì! Cậu liên tục hẹn anh ta ra ngoài chủ nhật cũng không được, bởi vì anh ta ở nhà làm gì, cùng với ai, cậu làm sao biết được, quá không đáng tin.” Lương Hạ càng

nói càng cảm giác mình như oán phụ, nhưng vì muốn Chu Hàn hoàn toàn từ bỏ, không thể làm cách khác được.

“Nói cũng có lý” Chu Hàn đột nhiên làm vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra. “Vậy coi như xong, sau này giờ pháp luật kinh tế cậu đi chiếm chỗ, ngồi đại chỗ nào cũng được, à đúng rồi, anh ta còn trẻ như vậy đã là phó giáo sư rồi, ở trên nhất định là có chỗ dựa”

“Làm sao cậu biết anh ta là phó giáo sư?” Lương Hạ chưa bao giờ nghĩ ở đại học O Quý Trạch Tuấn lại có danh hiệu gì, cô chỉ biết nhà họ Quý thần thông quảng đại, Quý Trạch Tuấn cũng rất ưu tú.

“Bằng danh sư đó, cậu để ý chi tiết một chút không được à? Tuần đầu tiên đến anh ta đã thăng cấp rồi, mình nghe người của khoa luật nói anh ta viết mấy bài báo cáo, luận văn rồi, sau đó đi học cũng rất được chào đón, mình cảm giác là có chút quan hệ, nếu không đã không lên như vậy.” Chu Hàn nhìn mọi việc thấu đáo như thế, quan sát chi tiết khiến Lương Hạ lép vế.

“Hắc hắc” Lương Hạ cười phụ họa, nghĩ thầm, đương nhiên bên trên anh có chỗ dựa, cháu trai của chủ nhiệm tổng cục chính trị, tổng thống cũng đến uống rượu mừng của bọn họ, không trực tiếp lên thăng giáo sư đã là nể mặt các giáo viên khác rồi đấy.

Chuyện thầy Quý cần sinh viên đi điều tra phỏng vấn là thật, nhưng tuyệt đối là cố ý kích thích Lương Hạ mới tìm hai mỹ nữ thủy mì, trong đó một người còn là bạn cùng phòng của Chu Hàn. Vì vậy buổi tối vừa về đến ký túc xá đã thao thao bất tuyệt kể lại công việc khủng khiếp ngày hôm nay, thầy Quý hài hước đến cỡ nào, sẵn sàng tỉ mỉ các cô ra sao, còn tỉ mỉ chỉ ra từng lỗi sai.

Chu Hàn nghe vậy đau cả đầu, trông cậy si đến mức độ này cũng không đơn giản, rốt cuộc rống lên một cái cắt ngang bạn cùng phòng. Dù thế nào cô cũng thấy khó chịu với Quý Trạch Tuấn rất khó chịu, tuyệt đối không cho anh ta điểm nào về nhan sắc.

Cuộc sống hôn nhân mấy tháng gần đây khiến Lương Hạ học được nhiều nhất chính là xoa dịu mâu thuẫn trong gia đình, thế cho nên quên mất sự quan tâm chi tiết, Chu Hàn kể lại lời nói của bạn cùng phòng khiến cô bị đả kích lớn, Quý Trạch Tuấn ngoài mặt nghiêm túc tỉnh táo, thật ra lại ăn vạ như trẻ con, dùng thủ đoạn này để biểu thị sự bất mãn với mình, hai người bọn họ thật rất ít nói chuyện trên trời dưới đất, sự hiểu biết lẫn nhau còn ít.

Thừa dịp mất tuần ít giờ, Lương Hạ định hẹn Quý Trạch Tuấn ra ngoài đi dạo, tăng cường sự hiểu biết lẫn nhau, ở nhà sẽ làm chuyện không tốt.

Nhưng Quý Trạch Tuấn không thêm hồi âm cũng không gọi điện thoại, thậm chí giờ dạy ngày thứ 5 cũng nhờ giáo viên khác tới dạy hộ. Thậm chí Lương Hạ về phòng trọ cũng không tìm thấy, trong lúc tức giận chẳng muốn thực hiện kế hoạch gì nữa.

Cho đến tối thứ 6, tài xế của nhà họ Quý cho xe đến tầng dưới ký túc xá, Diêu Lệ Cẩm gọi một cuộc điện thoại khiến Lương Hạ vội vàng lên xe, để tránh bị người khác chú ý, Lương Hạ đặc biệt làm một cái mặt quỷ, diễn hình tự lừa dối mình, nhiều bạn học đều thấy, ngay cả Cố Thần cũng bất gặp lúc Lương Hạ ngồi vào trong xe hơi kia.

“Tài xế đẹp trai, đi đâu vậy?” Lương Hạ đã lâu không gặp tài xế đẹp trai của nhà họ Quý, biết rõ là về nhà, vẫn mượn cớ đến gần.

“Thiếu phu nhân, chẳng phải cô cũng biết nơi đến rồi sao?” Tài xế cười nhạt khiến Lương Hạ hoảng hồn.

“Há há, sao anh biết là tôi biết?”

“Ánh mắt thiếu phu nhân rõ ràng biết rõ” Tài xế liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu, ý bảo suy nghĩ của Lương Hạ viết cả trên mặt.

“Con mắt anh so với tôi càng rõ ràng hơn tuyệt” Lương Hạ nằm lại ghế ngồi suy nghĩ phải đối mặt với tình trạng này như thế nào.

Quản gia mở cửa, nụ cười ảm áp nhưng có vẻ hơi quá mức, đây là đánh giá của Lương Hạ sau khi nhìn.

“Hạ Hạ” Người đầu tiên xuất hiện trước mặt lại là cụ Quý

“Cụ cố. Sao cụ lại đột nhiên đến đây, cơ thể cụ đã tốt hơn chưa?” Lương Hạ rất kinh ngạc đi tới cầm tay Quý Linh, lúc này mới phát hiện tất cả người của nhà họ Quý đều có mặt ở đây.

“Cụ cố nhớ con” Quý Linh hiền từ vỗ vỗ tay Lương Hạ, sau đó nói với mọi người “Ăn cơm thôi, đói cả rồi”

Giữa bữa nghe giọng điệu bố chồng có vẻ mấy ngày qua lên thủ đô, liên quan đến chuyện ông nội Quý muốn kéo dài nhiệm kỳ.

Quý Trạch Tuấn càng không ngừng gấp thức ăn cho Lương Hạ, bắt đặc dĩ nể mặt người lớn, Lương Hạ không thể làm gì khác đành nuốt hết, cũng dùng cùi trở tỏ vẻ bất mãn.

“Đều tại em không ăn giấm (không ghen), anh mới mất hứng không nghe điện thoại của em” Quý Trạch Tuấn đột nhiên nói một câu, khiến Lương Hạ từ cổ lên đầu đỏ ửng.

“Các con sao thế?” Cụ Quý rất hoang mang, chẳng phải bảo tình cảm hai đứa rất tốt sao.

“Không có ạ, không có gì, con lo lắng cho anh ấy” Lương Hạ không muốn vì chuyện 2 người loạn lên đành giả vờ cười cười.

“Há há” Quý Trạch Tuấn đột nhiên cười vào tai Lương Hạ, anh cố ý, muốn nhìn Lương Hạ thất bại.

“Chuyện như vậy nói riêng đi” Lương Hạ nhét một miếng cơm vào miệng, sau đó thì thảo cảnh cáo Quý Trạch Tuấn.

Quý Hạng Minh gấp cho cụ một miếng cá, sau đó nói “Ngày mai báo chí sẽ công khai chuyện các con kết hôn”

“Hả?” Lương Hạ đang ăn nắm kim châm đột nhiên bị mắc ở cổ không nuốt được “Vì... tại sao ạ?”

“Chuẩn bị tinh thần một chút thôi” Quý Hạng Minh lại cười rục rịch, Lương Hạ thật khổ không nói nên lời, đột ngột như vậy, nếu truyền đến tai bạn bè, cô biết đối mặt với mọi người thế nào, quan trọng là tuần trước bị bố mẹ chồng bắt quả tang còn chưa hết ám ảnh, bây giờ lại diễn chuyện phiến lòng này.

“Há há” Quý Trạch Tuấn lại cười tiếp.

Lương Hạ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, điều này có nghĩa là sáng sớm thứ 2 tất cả mọi người sẽ nhìn chăm chăm vào cô.

“Cảm thấy có thể giải thích chuyện ở đại học O cho nên cũng không phản đối, chỉ muốn các con ở trường khiếm tốn một chút là được” Quý Hạng Minh tiếp tục nói, những điều này đều là ý của cụ cố, ông chỉ là người phát ngôn.

“Tiểu Hạ còn dọn về ở cùng Trạch Tuấn đi” Diêu Lệ Cẩm rốt cuộc cũng nói chuyện, bà không muốn con trai một mình không được ăn uống tử tế, ngày càng gầy gò, hơn nữa lần trước đắc tội con trai, bây giờ có cơ hội vội vàng bồi thường.

“Ặc” Lương Hạ chết lặng nhìn cả bàn người, việc đời thật khó đoán, vừa giúp ba mẹ dọn nhà giờ đến lượt cô.

Bất luận cô nghĩ ngợi nát óc ra cũng không hiểu vì sao phải công khai chuyện kết hôn nhanh như vậy, sau khi ăn xong, Quý Trạch Tuấn rất sẵn sốc mời cô ra ngoài đi dạo.

“Thật ra thì chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ công khai, chỉ có điều ở nhà họ Quý, làm bất cứ chuyện gì cũng phải đợi thiên thời địa lợi, nhân hòa, thời điểm nào công khai là có lợi nhất.” Quý Trạch Tuấn dặt tay Lương Hạ, nói xong rất thản nhiên.

Bởi vì ở cửa nhà Lương Hạ sẽ không bộc lộ tính khí, mặc cho Quý Trạch Tuấn dặt, nhưng nghe được những lời này lòng cô không tránh khỏi lạnh “Cho nên công khai hôn sự là để giúp cho việc tuyển cử của ông nội?”

“Ừ, các đại biểu sẽ cho rằng ông nội không chỉ có khả năng giữ chức vụ, còn có người thân ủng hộ, là một người có lòng tri ân” Quý Trạch Tuấn cảm thấy tay Lương Hạ hơi lạnh, nắm chặt hơn truyền hơi ấm cho cô.

“Vậy chúng ta ở trường học liệu có bị người ta chỉ chỗ không?” Lương Hạ sống ở nhà họ Quý lâu như vậy cũng hiểu được nguyên tắc, cô cũng là người lý trí, cũng sẽ cân nhắc chuyện nên làm hay không, việc làm

này của nhà họ Quý mặc dù kinh ngạc nhưng cô cũng có thể chấp nhận, nhưng về cuộc sống trong trường sau này cô vẫn rất lo lắng.

Quý Trạch Tuấn đột nhiên xoay người, nắm chặt bả vai Lương Hạ, nhìn cô nghiêm túc “Chúng ta có thể quang minh chính đại tay trong tay không tốt sao? Nếu ai dám nói linh tinh, anh sẽ trừ điểm trung bình của người đó”

“Phụt” Lương Hạ vốn bị ánh mắt nghiêm túc của anh làm cho rửa tai lắng nghe, kết quả lại nghe anh muốn trả thù riêng, nhất thời tức giận đều mất đi không ít “Anh quá độc ác”

“Ngày mai dẫn em đến một nơi” Quý Trạch Tuấn hôn một cái lên trán Lương Hạ, mấy ngày nay ngoài việc lên thủ đô tham gia các loại tiệc lớn nhỏ, vẫn chuẩn bị cho cô một sự ngạc nhiên.

39. Chương 39

Sáng sớm thứ 7, Lương Hạ lên xe của Quý Trạch Tuấn trong tiếng cười bất thường của những người nhà họ Quý, mặc dù không biết đi đâu, nhưng đến cụ Quý cũng cười rục rờ như vậy, chắc sẽ không làm người ta thất vọng.

Nhưng Lương Hạ vẫn thật không ngờ Quý Trạch Tuấn sẽ đưa cô đến một nơi xa như vậy, một thị trấn rất nhỏ, nhưng vô cùng ý vị.

Quý Trạch Tuấn nhiệt tình mở cửa cho Lương Hạ, làm một tư thế xin mời, một ông xã gallant hiểu biết như vậy thật đáng yêu, Lương Hạ bỏ qua chuyện buồn tối hôm trước, đưa tay cho anh.

Hai người bước đi chậm rãi trên con đường lát đá, dọc đường đều là những căn nhà gỗ cũ kỹ, dòng suối trong vắt, đứng với câu năm tháng tĩnh lặng.

“Anh nợ em một chuyến du lịch trăng mật, chờ em tốt nghiệp chúng ta sẽ đi, nhưng bây giờ đến đây trước cho đỡ ngien.” Lúc nghỉ ở cầu đá, Quý Trạch Tuấn sờ sờ mũi Lương Hạ, nhìn cô rất cưng chiều.

“Có phải anh định trả hết nợ cho em không?” Trong lòng Lương Hạ sục sôi, thì ra Quý Trạch Tuấn đã lên kế hoạch cho 2 người đi, bọn họ còn chưa đi trăng mật “Lần trước là nhấn cầu hôn, lần này là tuần trăng mật”

“Ta cứ nghĩ là đời này sẽ không yêu ai, cho nên cưới ai cũng chẳng sao, chỉ cần ông nội Tăng vui mừng là được” Quý Trạch Tuấn đột nhiên sầm nảo nhìn ra xa, nhưng nhanh chóng quay khuôn mặt nhiệt tình về phía Lương Hạ “Không ngờ, lúc ông nội Tăng vui vẻ lại ban thưởng cho anh một người vợ có ý tứ như vậy, những thiếu sót trước đây anh sẽ từng bước bù lại cho em”

“Có ý tứ?” Lương Hạ nghiêng rằng, nào có ai hình dung về người phụ nữ mình thích như vậy, không nói xinh đẹp, khí thế bức người, dung nhan xinh đẹp thì thôi “Em là vì tình cảm không tốt, cộng thêm ngủ 1 đêm với anh mới miễn cưỡng lấy anh”

“Lúc ấy anh cho rằng em là kẻ háo sắc, muốn gia đình anh giúp nhà em trả nợ” Quý Trạch Tuấn ôm bả vai Lương Hạ, hai người cứ như vậy tựa vào lan can “Nhưng sau đó lại phát hiện em thật đáng yêu, đầu óc cũng không giống những người khác, ra khỏi phòng bếp, thâm nhập vào giường ngủ”

Lương Hạ hung hăng dùng xương hông đẩy Quý Trạch Tuấn “Anh phải đặc biệt thể nào thì em mới háo sắc chứ, em chỉ thấy anh tương đối thuận mắt, ông nội Tăng còn nói cảm động như vậy, chủ yếu vẫn là lần đầu tiên của em bị anh chiếm đoạt, bây giờ đàn ông bên ngoài đều muốn con gái tinh khiết, em sợ không ai thèm lấy, trả nợ cái gì cũng không đáng nói. Còn nữa. Cái gì gọi là đầu óc không giống người khác? Em thiếu đầu óc hay là não rỗng tuếch? Anh sửa đổi danh ngôn là có ý gì, người ta vào phòng bếp sao em lại ra phòng bếp?”

Gầm rú một hồi, Lương Hạ mới phát hiện ai đi qua cầu đá cũng đều nhìn họ chằm chằm, nhất thời lúng túng, ho hai tiếng quay đầu đi chỗ khác, vùi vào ngực Quý Trạch Tuấn “Che đi nào”

“Anh đang khen em suy nghĩ nhanh nhẹn, không phải bảo em thiếu đầu óc, vào phòng bếp một cái đã có thể bưng một bàn thức ăn ra ngoài” Quý Trạch Tuấn thì thầm bên tai Lương Hạ, tự cô ngã vào lòng anh, vậy thì không khách khí, tùy tiện hưởng thụ.

Lương Hạ cảm thấy tay Quý Trạch Tuấn không biết vô tình hay cố ý đang sờ sờ mông cô, chợt ngẩng đầu, tiếc là cô nhỏ bé không đụng được vào cằm anh, biết trước đã không đi giày đế bằng. Quý Trạch Tuấn dĩ nhiên biết Lương Hạ đang muốn làm gì, hả hê vỗ đầu cô “Đừng trách bản thân, hãy trách anh đáng đáp tương đối cao thôi”

Lương Hạ tức giận, dù sao hai người dựa sát vào nhau như thế người khác cũng không nhìn thấy, cười duyên đáng, rồi đột nhiên đấm một cái, thế nhưng cách ngon nười nhỏ 1cm thì bị tóm gọn.

“Đi một ngày đằng học một sàng khôn” Quý Trạch Tuấn trở tay nắm lấy quả đấm của Lương Hạ “Đi tiếp”
“#*\$^*’^)

” Người nào đó bắt lực đành rửa thầm trong lòng.

Nhưng Lương Hạ không thể ngờ tới, Quý Trạch Tuấn lại đưa cô đến quán “Cúc áo kỷ niệm”. Anh vẫn còn biết mình là một kẻ háo sắc.

Nhìn quá trình làm ra một cái cúc cổ đại, nguyên vật liệu là vỏ xò vỏ ốc, tâm tình Lương Hạ dĩ nhiên rất tốt, không so đo với Quý Trạch Tuấn nữa, lên tầng ngắm nghía những cái cúc kinh điển các triều đại, Lương Hạ càng thêm ngứa tay, không nhìn thấy là không được sờ.

Một nhân viên mặc đồng phục quản lý vỗ nhẹ sau lưng Lương Hạ.

Lúc Lương Hạ quay lại giật mình vì đồ trước mặt, một bó hoa tuyệt đẹp được làm từ cúc áo.

“Lương tiểu thư, đây là Quý tiên sinh bảo chúng tôi đưa cho cô” Người nhân viên vừa nhìn tiểu cô nương này đã thấy vui mừng, đây là vị tiên sinh có thành ý nhất mà bà từng gặp qua, tuần trước chạy đến nói muốn làm một bó hoa bằng cúc áo cho vợ, lại rất khiêm tốn học cách làm thủ công, dĩ nhiên bà cũng biết có thể tìm được nhiều loại cúc quý hiếm như vậy, khẳng định là gia đình giàu có.

Lương Hạ ghen ngào không biết nói gì, Quý Trạch Tuấn đứng cách cô khoảng 5m, đôi tay nhét trong túi, khóe miệng cong lên, dịu dàng nhìn cô.

“Quý tiên sinh đã tốn rất nhiều tâm tư đấy” Người nhân viên đưa bó hoa vào tay Lương Hạ “Cứ nghĩ rằng thanh niên bây giờ không thích cúc, cô nương đã giúp dì sáng mắt rồi, thật vui mừng”

Sống mũi Lương Hạ cay xè, nước mắt không nhịn được rơi xuống, Quý Trạch Tuấn đã cho cô quá nhiều niềm vui, cô lại chẳng làm được gì cho anh. Lúc này, Quý Trạch Tuấn đi tới phía dì nhân viên gạt đầu cảm ơn, sau đó lấy khăn giấy lau nước mắt cho Lương Hạ.

“Nếu anh cứ như vậy sẽ làm em cảm thấy thật kém cỏi, chẳng làm được gì cho anh cả” Lương Hạ cúi đầu nức nở.

“Ngốc ạ, em đã cho anh tình cảm tốt nhất” Quý Trạch Tuấn lau mặt cho cô “Anh sợ quần áo treo trong tủ đều bị em cắt mất một cúc”

“Phụt, nói cái gì vậy” Lương Hạ dở khóc dở cười, lần trước cô cắt mấy cúc áo của Quý Trạch Tuấn, cứ nghĩ anh nhiều áo sơ mi như vậy, lại không cài cúc đầu tiên, nên sẽ không phát hiện ra.

“Em làm chuyện xấu không qua được mắt anh” Quý Trạch Tuấn hôn lên trán Lương Hạ “Đi thôi, còn nợ em một bộ ảnh cưới, ảnh trong hôn lễ không tính”

“Hả?” Lương Hạ còn chưa kịp phản ứng, trong hôn lễ có ảnh? À, hình như ở cửa có chụp một cái, lúc cô và Quý Trạch Tuấn thử trang phục có chụp một tấm, lúc ấy thời gian quá gấp không kịp chụp ảnh cưới.

Sau khi ăn trưa xong, rời khỏi thị trấn nhỏ, trên xe trở về thành phố Y, cụ cố yêu cầu cả nhà đi chụp, kể cả ông nội sáng nay cũng từ Bắc Kinh chạy về.

Quý Trạch Tuấn nói đám cúc áo này một phần là ông nội sai người đi sưu tập, cụ cố vì ông muốn công khai mọi chuyện mà cảm thấy có lỗi với Lương Hạ.

Diêu Lệ Cẩm vừa nhìn ánh mắt đỏ ửng ướt át của Lương Hạ cũng biết cô bị con trai làm cảm động, haizz, con trai chưa làm mẹ vui bao giờ đã đi lấy lòng con dâu rồi.

“Đi đi, hiệu ảnh hẹn 2h đấy” Diêu Lệ Cẩm còn định đi chụp ngoại cảnh, năm đó không được chụp ngoại cảnh với Quý Hạng Minh vẫn luôn canh cánh trong lòng.

40. Chương 40

Lương Hạ vẫn mong là sinh viên bây giờ sẽ ít đọc báo, xem TV cũng không nhiều, chuyện vui của cô chắc không đến nỗi toàn trường đều biết. Sự thật chứng minh cô quá coi thường tốc độ gọi lê đôi mách, báo chí rõ ràng viết luật sư đời thứ 4 của nhà họ Quý tài hoa hơn người cưới một sinh viên khoa kế toán bình thường của đại học O, kèm hình ảnh rõ nét như vậy, chỉ cần một người liếc qua ắt hẳn sẽ đến tai tất cả mọi người.

Hơn nữa nam chính lại là phó giáo sư trẻ tuổi đẹp trai mới của khoa Luật, chuyện thầy trò yêu nhau từ trước đến giờ là chủ đề hay ho của các bạn sinh viên, Lương Hạ muốn không nổi tiếng cũng khó.

Tối chủ nhật ước chừng 8h30, Quý Trạch Tuấn đưa Lương Hạ trở về trường học, cụ Quý trước khi lên máy bay đặc biệt dặn dò con trai Tăng phải chăm sóc cháu dâu cho tốt, thậm chí nói sắp tốt nghiệp rồi có thể bắt tay vào chuyện sinh con, làm như bọn họ sắp không gặp nhau nữa đến nơi.

Lương Hạ cẩn thận leo lên cầu thang, chỉ cần không kinh động đến Chu Hàn là có thể ngủ yên một giấc, nhưng không ngờ Chu Hàn và ba cô bạn cùng phòng ký túc xá của Lương Hạ ngồi cắn hạt dưa chờ trước cửa ký túc xá.

“Ôi, Quý thiếu phu nhân đã trở lại?” Chu Hàn tinh mắt lập tức thấy khuôn mặt sợ hãi của Lương Hạ, vỗ cái ghế trống bên cạnh “Tối đây ngồi đi”

Lương Hạ biết rõ không sớm thì muộn cũng phải qua, nên hí hóp mắt đến ngồi cạnh Chu Hàn “Hôm nay thật hăng hái a”

“Cậu lừa gạt làm bọn mình thật vất vả” Từ Khả lấy ngón út giả bộ ngoáy mũi, vô cùng tinh tế bắt chước vẻ mặt QQ

“Mình cũng không muốn vậy, đều do ánh trăng gây họa” Lương Hạ bắt chước biểu cảm khóc lớn, giống như người gặp chuyện thảm.

“Ánh trăng cái em gái cậu ấy. Nếu không phải người vì nhân dân phục vụ dễ nhớ, cậu định khi nào mới nói với bọn tớ mình đã có chồng?” Chu Hàn ôm cổ Lương Hạ, ánh mắt hung ác.

“Các cậu hỏi mình nhất định sẽ nói, các cậu lại không hỏi mình có phải đã lấy chồng hay chưa, mình lại không thể bắc loa lên bục giảng mà tuyên bố, ngượng chết” Lương Hạ mặt lấy lòng Chu Hàn, dù sao chuyện Chu Hàn trước đây rất thích Quý Trạch Tuấn cũng chỉ có mình cô biết, cho nên không thể không máu me một chút.

“Ai vô duyên vô cớ tự dưng hỏi cậu lấy chồng hay chưa?” Nói thì thế, nhưng Lương Hạ cũng không phải không có lý, Chu Hàn quyết định tạm tha cho cô, dù sao cũng còn rất nhiều kẻ xấu muốn trừng trị Lương Hạ.

“Cho nên nha, mình chỉ là chưa tìm được cơ hội nói chuyện này ra, mới khai giảng được hai tuần chứ mấy” Lương Hạ nói xong lấy từ trong túi ra một hộp phomai, Quý Trạch Tuấn vừa mua cho cô, vốn còn định nói một người ăn không hết, bây giờ mới biết dụng ý của anh “Mình đặc biệt mua phomai các cậu thích nhất, nể mặt một tí, tha thứ đi”

“Khách khí khách khí, sau này vẫn còn trông chờ thiếu phụ trước mặt thấy Quý nói giúp chúng ta vài lời” Đám bạn cùng phòng vừa thấy ăn lập tức mềm nhũn, Chu Hàn cầm một cục cười gian rồi lắc mông đi mất.

Trước khi đi ngủ, bạn cùng phòng còn đồng tình nhìn Lương Hạ một cái, lắc đầu, thở dài.

Lương Hạ nghĩ kết quả sẽ bị bạn bè chỉ chỉ chỗ chỗ, sau đó xì xầm một trận, nhưng không ngờ lại bị xử phạt về thể xác.

Bởi vì sợ đến sớm sẽ càng bị bàn tán nhiều, cho nên Lương Hạ mè neho đến sát giờ học mới lên lớp, không ngờ cả phòng học chẳng còn chỗ nào ngồi, thậm chí cả lối đi cũng bị các sinh viên khác xách ghế đến dự thính, tất cả đồng loạt nhìn về phía Lương Hạ. Về mặt Chu Hàn vừa thông cảm vừa bất lực, Lương Hạ quần bách đứng trước lớp không biết phải làm sao, người đông đến chỗ đặt chân cũng chẳng có, đều do tiết trước được nghỉ, nếu không cũng không ở lý kỳ tức xá, ít nhất còn chiếm được một chỗ.

Lúc này một nam sinh tích cực rống lên một tiếng “Chị Hạ, bên cạnh bục giảng còn có một chỗ VIP”

Mọi người hòa theo bảo Lương Hạ sang lên đó ngồi, Lương Hạ dĩ nhiên không thể ngồi vào chỗ kia, nhìn nghiêng Quý Trạch Tuấn tính toán, đang nghĩ xem có nên trốn học hay không thì anh đi vào.

Quý Trạch Tuấn vừa nhìn tình cảnh trước mắt cũng biết đám sinh viên đang bị kích động, Lương Hạ hơi cúi đầu, rõ ràng là không dám nhìn vào mắt anh.

“Giáo sư mau mời phu nhân ngài ngồi ạ”

Lại có kẻ da mặt dày khiêu khích, Quý Trạch Tuấn cười nhạt đến bên cạnh Lương Hạ, ngoài dự đoán của mọi người ôm vai cô rồi hôn một cái lên trán “Các bạn muốn nhìn nhất là cái này chứ gì? Có thể để tôi giảng bài trước không?”

“Chưa đã! Một cái nữa, một cái nữa” Vài kẻ tích cực vừa nhìn thấy Quý Trạch Tuấn dịu dàng như nước không sợ chết tiếp tục ồn ào, những người còn lại yên lặng theo dõi diễn biến, có người thì thảo phụ họa, có kẻ vỗ ngực liên hồi.

“Mọi người không cho vợ thầy ngồi, thầy không có tâm trạng biểu diễn” Quý Trạch Tuấn làm ra vẻ khách khí, thật ra thì nhớ kỹ mặt mấy kẻ ồn ào, lát nữa nhất định cho bọn chúng được chiêm ngưỡng dung nhan.

Lời này vừa nói ra lập tức có nam sinh phản bác “Không phải chúng em không cho, tại sư mẫu tới muộn quá, thật sự không còn chỗ trống”

Quý Trạch Tuấn liếc nhìn một vòng xác nhận tình hình thực tế, nhưng lại không thể đuổi những người không liên quan ra, suy nghĩ một lát liền lấy cái ghế trên bục giảng để xuống cạnh dãy bàn trên cùng, dặt tay Lương Hạ qua ngồi xuống. Cảnh này đưa tới đây ánh mắt hâm mộ, nhất thời nổ ra tiếng vỗ tay như sấm, Chu Hàn cũng giơ ngón tay cái về phía Lương Hạ, cô vốn định giành chỗ cho Lương Hạ, nhưng mấy nam sinh cố tình ngồi vào chỗ trống, cộng thêm cô cũng tức giận vì Lương Hạ không nói thật với mình, để cô ngu ngốc nói thích Quý Trạch Tuấn ngay trước mặt... Cho nên không thêm so đo với những nam sinh này mà chỉ yên lặng theo dõi diễn biến.

Lương Hạ đỏ ửng từ cổ đến trán, thì ra mạnh mẽ đến mấy cũng khó tránh khỏi then thùng xấu hổ, Quý Trạch Tuấn không để ý đến lời đồn đại giải vây cho cô như vậy, ngưỡng chết đi được, còn phải cảm ơn ông nội đã tạo cơ hội, nếu lúc ấy cô nói ra quan hệ của mình với Quý Trạch Tuấn, chắc chắn tình cảnh sẽ không như bây giờ, chắc chắn sẽ không thấy được vẻ mặt dịu dàng của Quý Trạch Tuấn như thế.

Ngay cả Quý Trạch Tuấn cũng không biết Lương Hạ chỉ 2 phút ngắn ngủi đã thay đổi suy nghĩ, anh còn nghĩ ông nội tùy tiện công khai hôn sự nhất định sẽ làm bất tiện cho cuộc sống của cô, cho nên là chồng phải đấu tranh anh dũng bảo vệ vợ mình. Đáng tiếc Lương Hạ từ thấp thỏm lo âu đã chuyển sang thích chí dạt dào, có chồng ưu tú như vậy còn lo gì không chỉ tay năm ngón.

Biết thầy giáo yêu quý của mình kết hôn với bạn học, vô số nữ sinh ái mộ thầy Quý dành cảm thán sự đời khó đoán, qua báo chí biết cụ Lương Hạ đã cứu mạng cụ Quý Trạch Tuấn, cũng xem như duyên trời đã định, cái gọi là thức thời vụ giả vi tuần kiệt (kẻ biết thời thế mới là kẻ mạnh), hiện tại không phải là hâm mộ với hạnh phúc của Lương Hạ, mà nịnh bợ vợ giáo sư, nợ môn là không tốt lắm đâu.

Cho nên trong giờ bên cạnh Lương Hạ rất nhiều tuần kiệt, Chu Hàn cũng không chen được vào, mà Cố Thần chứng kiến cảnh đó có cảm giác không nói nên lời, như rơi vào ngày tận thế.

Buổi trưa, Lương Hạ đặc biệt mang cơm về ký túc xá ăn, trong phòng ăn toàn ánh mắt có hồn, Quý Trạch Tuấn lại không có bên cạnh, tốt nhất nên chuẩn.

Lúc đi qua cột thông báo, lơ đãng dừng lại, Chu Hàn từng nói tháng này Quý Trạch Tuấn lên bảng danh sư, quả nhiên anh xếp thứ nhất, vẫn tất tiểu sử chỉ chít, còn rất đáng để cô tự hào.

“Vui thế à?” Đột nhiên một giọng nói khỏ sở phát ra, Lương Hạ lúc này mới phát hiện trên mặt mình toàn nụ cười.

“Tại sao là cậu?” Lương Hạ dùng một câu trần thuật, không nhớ được từ khi nào đã hoàn toàn không còn cảm giác gì với Cố Thần, lúc này nhìn đến cậu ta chỉ thấy lúng túng.

“Cậu yêu anh ta chứ?” Lòng bàn tay Cố Thần đầy mồ hôi, cậu thật hận chính mình, không ngờ Lương Hạ không phải mới rời khỏi mình một hai ngày mà đã là hai tháng.

Cố Thần không có bất kỳ vẻ mặt gì, nhưng Lương Hạ có thể qua giọng nói khàn khàn của cậu biết được dường như tình cảm của cậu ta với mình không hẳn như vẻ ngoài, nếu là lúc trước, Cố Thần chịu nói chuyện với cô như vậy cô đã mừng phát điên, nhưng bây giờ rất không thoải mái, phụ nữ trời sinh mềm lòng, đã yêu Quý Trạch Tuấn, sẽ sinh ra áy náy với Cố Thần “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Tự nhiên hỏi thôi” Cố Thần cười tự giễu “Về ký túc xá đi, nguội hết ăn không ngon đâu” Anh trai chính là với mọi chuyện đều không thể quan tâm vượt mức em gái được.

Lương Hạ mặc dù không biết Cố Thần muốn nói cái gì, nhưng thay vì mất tự nhiên đứng đây không bằng về ăn cơm, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Hàn sau khi ăn chạy thẳng về phòng ký túc của Lương Hạ, rất tự nhiên kéo ghế ngồi bên cạnh Lương Hạ, vẻ mặt đau khổ, nửa ngày không lên tiếng, Lương Hạ cứ tưởng xảy ra chuyện gì, vừa định hỏi có phải mình có dính líu gì không thì Chu Hàn mở miệng “Người yêu tôi không thuộc về tôi, trong lòng anh mỗi tác đều thuộc về người khác, anh thật hạnh phúc, hạnh phúc thật tàn nhẫn, làm tôi vừa yêu vừa hận vô cùng, người tôi yêu đã có người yêu rồi...”

“Hả?” Lương Hạ đang nghe rất chăm chú, thi tiếng hát ngừng lại, Chu Hàn mặc dù không hát quá hay nhưng đúng nhạc, hơn nữa hợp với bộ mặt khổ sở, rất động lòng người “Sao không hát nữa?”

“Quên lời rồi” Chu Hàn bi thảm nức nở “Chừng nào cậu mời mình ăn cơm?”

Lương Hạ bật cười, thì ra Chu Hàn đang đau thương nên nửa buổi không nói lời nào, nhưng nhanh chóng vì quên lời mà làm hỏng không khí “Buổi tối, buổi tối, cẩn thận bị bọn Từ Khả nghe thấy, mình chỉ định đền tội với mình cậu thôi, cậu hát hay như vậy, từ nọ xọ từ kia, có thiên tài mới tin cậu yêu Quý Trạch Tuấn”

“Mình thật sự yêu, nếu anh ta không làm khó mình trước mặt mọi người” Chu Hàn khóc bất động, đổi thành nghiêm trang “Đợi chút, hình như mình là người chết thay, ngày đó là giận cậu ngồi cuối lớp phải không”

“Cậu thật thông minh, ha ha” Chu Hàn cúp mắt, buồn bã đứng lên, uể oải ra khỏi cửa, vừa đi vừa nói “Mình thật là bị kịch”, sau đó ra cửa vẫn không quên quay đầu lại “Buổi tối gặp”

Lương Hạ không nhịn được bật cười, Chu Hàn là người chân thật, hỉ nộ ái ố (vui buồn đau tức giận) đều thể hiện ra mặt, bạn bè sợ nhất là nghi kỵ, cô biết rõ là mình có giấu giếm thì cô ấy cũng sẽ chỉ cầu nhau đôi câu chứ không phát giận, có thể yên lành dụ dỗ vài câu là thôi.

41. Chương 41

“Thầy Quý, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé, em muốn mời Chu Hàn”

“Không đi”

“Tại sao?”

“Thầy giáo sao có thể tùy tiện mời cơm sinh viên, bị bạn học khác biết ảnh hưởng không tốt”

“Ông xã lấu cá, lần trước anh đối xử với Tiểu Hàn tử của em như vậy, đi xin lỗi ngay”

“Không đi, anh làm thế là vì em, em đi xin lỗi là được rồi”

“Quý Trạch Tuấn, anh đừng thấy được kính nể mà lên mặt”

“Vây cũng được”

Lương Hạ hài lòng cúp điện thoại, Quý Trạch Tuấn thuộc loại ngượng ngùng, phải cứng rắn mới được. Đầu bên kia, Quý Trạch Tuấn lại vui vẻ, anh rất thích sự thay đổi thất thường của Lương Hạ, có thể tưởng tượng nét mặt cô nhất định thay đổi theo ngữ điệu.

Dù sao cũng là mời bạn thân nhất một bữa cơm, Lương Hạ chọn một nhà hàng tương đối, giá tiền vừa phải, chờ Chu Hàn và Quý Trạch Tuấn đến, bọn họ một người muốn đến tiệm bánh mì, một kẻ lại thích nơi xa hoa.

Sự thật chứng minh, Quý Trạch Tuấn rất không nề mặt Lương Hạ, Chu Hàn đến được mười phút rồi vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

“Không phải giáo sư Quý không tới chứ?” Chu Hàn chống cằm, nói chuyện như hết hơi, bình thường lúc này đã nhét đầy bụng bánh mì rồi.

“Anh ấy không dám đâu” Lương Hạ gọi nhân viên phục vụ đến chỉ vài món, sau đó cũng chống cằm chờ.

“Cậu nói cứ như là bà chủ ấy” Chu Hàn bắt đầu tưởng tượng Quý Trạch Tuấn mặc bộ đồ hầu gái thần phục trước mặt Lương Hạ, chờ tỉnh hồn lại thì Quý Trạch Tuấn đã xuất hiện.

“Ngại quá, hôm nay các bạn sinh viên hỏi nhiều vấn đề, không thể phân thân được” Quý Trạch Tuấn rất khách khí xin lỗi, thấy Lương Hạ bầu vào người, anh lại muốn giả bộ đứng đắn rồi.

“Không sao, dù sao món ăn cũng chưa lên” Chu Hàn vẫn tương đối nhất gan, dù sao cũng là thầy giáo, vẫn có chút áp lực vô hình.

Quý Trạch Tuấn hơi gật đầu, sau đó nói thầm bên tai Lương Hạ: “Sau đó anh nói vợ thầy đang đợi thầy ăn cơm, những sinh viên kia liền chủ động nhường”

Lương Hạ không nghĩ Quý Trạch Tuấn lại thì thầm bên tai mình như vậy, nhất thời đỏ tai, khí huyết dâng lên, phải uống một hớp trà chanh để kìm nén kinh ngạc.

“Giáo sư Quý yêu Hạ Hạ quá” Chu Hàn lần này không nghi ngờ chút nào làm kỳ đà cản mũi, nhìn bạn thân thân mật với chồng như vậy, thật khó quen.

“Cần phải vậy” Quý Trạch Tuấn quay lại vô cùng lạnh nhạt, Lương Hạ thiếu chút nữa thì phun ra nước.

Chu Hàn đá Lương Hạ một cái dưới gầm bàn, không ngờ Quý Trạch Tuấn lại kêu lên, cô nhanh chóng cúi đầu xuống nhìn, không ngờ Quý Trạch Tuấn mặt mũi lạnh lùng dè dặt, chân lại quẩn lấy chân Lương Hạ.

“Hắc hắc he he” Chu Hàn giả vờ ngây ngốc cười “Giáo sư Quý, thầy không sao chứ?”

“Không sao” Quý Trạch Tuấn không thể đưa tay xoa bóp chân, cú đá của Chu Hàn thật mạnh, nếu đá trúng Lương Hạ, chắc sẽ nghe cô hét lên như bị ám sát rồi, thật thiệt thòi.

“À, Giáo sư Quý, nếu trước đây có đắc tội gì với thầy, mong thầy thông cảm ạ” Chu Hàn luôn nhìn vấn đề rất xa, mấy tuần nữa là đến kỳ thi, không thể không ôm chân (nịnh nọt) Quý Trạch Tuấn.

“Ừ, bao gồm cả em nữa” Lương Hạ vừa gặm chim bồ câu vừa gật đầu như bằm tỏi.

“Luật kinh tế không khó, mấu chốt là các em có hiểu ý nó không, không cần phải học thuộc” Quý Trạch Tuấn không hề quanh co lòng vòng, đâm mù mắt hai người kia.

“Hắc hắc he he” Chu Hàn không thể làm gì khác đành gượng cười xấu hổ, tên Quý Trạch Tuấn này sao lại ra vẻ lạnh lùng như thế, lúc lên lớp lại rất hiền từ.

Thấy không khí có vẻ lúng túng, Lương Hạ đành hắng một cái “Vừa rồi em đứng chờ đèn đỏ, có một đôi tình nhân bên cạnh đang uống café, sau đó cô gái nói “em thích uống café ở đầu đường, người đến người đi, cảm thấy như công chúa được sủng ái”, tiếp đó người con trai nói “A, em vốn chính là cô gái khiến người ta cho 3000 sủng ái”, trong nháy mắt em lệ rơi đầy mặt” (Đây là chuyện cười ạ. Có ai có muối đổ hộ mình 1kg vào đây!!)

Chu Hàn tối mặt nhìn Lương Hạ đang hớn hờ, trên đầu bay đầy quạ đen.

“Ăn đi” Quý Trạch Tuấn mặt không biến đổi gắp một đồ ăn trẻ con thả vào bát Lương Hạ.

Thật không nể tình, trong lòng Lương Hạ hung hăng khinh bỉ hai người kia, rõ ràng rất buồn cười.

“Đấy chẳng phải là giáo sư Quý và vợ thầy ấy à?” Lúc này bàn nữ sinh bên cạnh đang xì xào bàn tán bị Lương Hạ nghe thấy, ngay sau đó rất nhiều ánh mắt xa lạ cũng nhìn họ.

Nhà ăn cạnh trường học không có khả năng không có sinh viên đến ăn, Lương Hạ dùng ánh mắt ý bảo Quý Trạch Tuấn và Chu Hàn ăn nhanh lên. Đáng tiếc bây giờ tin tức được truyền đi nhanh chóng, chỉ một tin tức ngắn gọn, qua tai hết người này đến người khác, càng ngày lại càng có nhiều người nhìn họ, thậm chí có học sinh nghe tin xong lập tức chạy tới nhà hàng chỉ để nhìn mặt Giáo sư Quý và phu nhân.

“Nhân gian giờ nhiều thị phi quá” Chu Hàn chùi miệng nhìn quanh bốn phía một lượt “Chúng ta nên rút lui thôi”

Lương Hạ gật đầu một cái, vừa chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ tính tiền, Quý Trạch Tuấn đã xua xua tay ý bảo từ lúc đến anh đã trả rồi, bây giờ chỉ cần đi thôi, Chu Hàn không thể không thắm khen giáo sư Quý thật biết nhìn xa trông rộng (Không hiểu anh trả kiểu gì a...)

...

Sau đó mấy ngày, Lương Hạ lần đầu tiên trải qua cuộc sống đang đi ở đường lại có vài cô khóa dưới tìm mình chụp ảnh chung, nghĩ thế nào cũng thấy thật khoa trương, nhưng thật sự à thế. Quý Trạch Tuấn càng không phải nói, mỗi giờ của anh đều chật cứng người.

Lúc đầu hai người còn có khúc mắc, trừ buổi tối cùng về nhà ăn cơm, ở trường có gặp nhau cũng không nói lời nào, rất khiêm tốn, nhưng dần dần vì sự ồn ào của đám sinh viên họ trở nên quang minh chính đại hơn, thấy Quý cũng thuận theo ý dân, thường mời Lương Hạ đến phòng ăn ăn trưa, dần dà mọi người cũng cảm thấy quen với chuyện thầy trò yêu nhau, hơn nữa chúc phúc cho họ, ngay cả nhà trường cũng không can thiệp.

Nhưng có một buổi tối, Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn đang đi dạo ở bãi tập gần Hàng Triệt đã lâu không gặp.

“Gần đây ở văn phòng bận quá, chưa kịp chúc mừng hai người” Ánh mắt Hàng Triệt trong bóng đêm vẫn rất trong trẻo, Lương Hạ không dám nhìn, lần trước lúc anh đưa hầu cô vẫn nhớ rõ những lời anh nói.

“Không sao” Quý Trạch Tuấn theo bản năng ôm chặt Lương Hạ “Sao hôm nay lại rảnh rồi đến đại học O đi dạo?”

“Ha ha, đến chỗ hội bạn già” Khóe miệng Hàn Triệt khẽ nhếch, vẫn còn nhìn lướt qua sân bãi tập ý bảo bạn mình vừa mới đi.

“Em có chuyện muốn nói với anh ấy” Lương Hạ đột nhiên nói với Quý Trạch Tuấn “Anh về trước đi, hôm nay em ở ký túc”

Tuy nói Lương Hạ đã dọn đến nhà trọ của Quý Trạch Tuấn, nhưng nếu sáng sớm hôm sau có giờ cô vẫn sẽ ở lại ký túc xá”

Quý Trạch Tuấn gật đầu, mình chắc đoán không sai, Hàng Triệt có ý với Lương Hạ, nhưng Lương Hạ nghĩ muốn nói rõ ràng với anh ta, lời như vậy, tối mai có thể thưởng cho cô.

Hàng Triệt thấy Quý Trạch Tuấn đi mới hít sâu một hơi, cười rục rịch “Anh còn đang nghĩ phải làm cách nào nói chuyện riêng với em, anh nghe các em khóa dưới nói em và cậu ấy cứ như hình với bóng”

“Làm gì đến mức ấy” Lương Hạ gãi gãi đầu “Ngại quá, lại không nói chuyện này với anh, để anh hiểu lầm”

“Haiz” Hàng Triệt ngồi xuống một bậc thang “Thật ra thì em không cần tự trách, anh cũng là cố ý tiếp cận em”

“Hả?” Lương Hạ không dám tin nhìn Hàng Triệt, nhìn bộ dạng không nhiễm bụi trần của anh lại có thể nói được những lời như thế.

“Anh thật ra xấu bụng, định lợi dụng em” Hàng Triệt cười đến vô hại, khiến Lương Hạ như tên hòa thượng lòng 2 thước với tay không sờ tới đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác đâm ra không biết mình nên nghĩ gì).

“Ha ha, chẳng buồn cười gì cả”

“Anh là GAY” Hàng Triệt duỗi cái lưng mệt mỏi sau đó thiên chân vô tà (hồn nhiên) nhìn Lương Hạ đang trợn tròn mắt.

Lương Hạ nửa ngày cũng chưa hoàn hồn, một thanh niên đẹp trai tinh khiết như vậy thế nào lại là GAY, quả nhiên trên đời này không tồn tại hoàng tử độc thân yêu công chúa.

“Dọa được em rồi à?” Hàng Triệt trừng mắt “Ex.boyfriend của anh em đã gặp, chính là Mạc Tước lần trước đứng cùng em”

Miệng Lương Hạ há càng to hơn, thế giới này thật là, hơn 20 năm qua không sao, mấy tháng gần gũi gặp phải hai GAY, còn là tình cũ.

“Không cần phải tỏ ra như vậy, bây giờ là thời đại kích tình bắn ra bốn phía mà” Hàng Triệt dùng ngón trỏ và ngón cái khẹp miệng Lương Hạ lại “Anh tức vì trong lòng anh ta có người khác nên mới muốn dùng em chọc giận, đáng tiếc không thành công, em lại lập gia đình rồi”

Lương Hạ trợn tròn mắt, miệng lại không bị khổng chế há ra.

“Em như vậy anh thật đau lòng” Hàng Triệt chống cằm, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Lần trước vì chuyện Mạc Tước, Lương Hạ cũng biết qua vài kiến thức căn bản liên quan đến đồng tính luyến ái, bây giờ có vẻ có chút công dụng rồi “Vậy hai người ai công ai thụ?”

Hàng Triệt không ngờ Lương Hạ vừa mở mồm đã hỏi cái này,nhất thời xấu hổ “Điều này quan trọng lắm sao?”

“Há há he he” Lương Hạ trong lòng biết rõ rồi, bọn họ nhìn qua đều rất bình thường, không giống thụ vai nữ như trong tiểu thuyết, nhưng ở phương diện này, phản ứng cũng không giống nhau, Hàng Triệt rõ ràng ở mặt dưới, Mạc Tước mặc dù là yêu nghiệt, nhưng thực tế tính cách cứng nhắc.

“Anh muốn nghĩ xem có cách nào trừng phạt anh ta” Hàng Triệt mặt như đưa đám, Lương Hạ kết hôn, kế hoạch của anh bị nhỡ,đáng chết Mạc Tước cả ngày cứ lẩm bẩm Cố Thần, trắng trợn muốn chân đạp hai thuyền.

Lương Hạ nhanh chóng chỉnh sửa lại quan hệ giữa các nhân vật,phát hiện Cố Thần cũng thật là bi kịch, bạn gái tự dưng biến mất, còn dính dáng đến cuộc tình tay ba đồng tính luyến ái “Em trịnh trọng nhận lỗi với anh, người Mạc Tước xem trọng chính là “phát tiểu” (bạn lớn lên từ nhỏ đến lớn, lớn rồi vẫn còn chơi với nhau) của em”

“Phát tiểu? Vậy cậu ta có phải không?” Hàng Triệt còn không biết Lương Hạ lại là Phát tiểu với Cố Thần, nhất thời dấy lên hi vọng.

“Cậu ta thích con gái... không phải uy hiếp anh” Lương Hạ giống như an ủi một quái thú bị thương, nhẹ nhàng vỗ vai Hàng Triệt “Anh phải có lòng tin”.

“Mạc Tước lại xem trọng một trai thẳng hay sao?” Trong mắt Hàng Triệt lóng lánh ánh sáng “Vậy anh không lo lắng, yên lặng theo dõi diễn biến”

Sau khi Hàng Triệt đi, Lương Hạ không nhịn được thở dài, lòng dạ anh sao lại có thể rộng lượng như vậy, Mạc Tước không chung tình, anh lại không chia tay. Nếu là Quý Trạch Tuấn mập mờ với ai, khẳng định cô không nói hai lời cho anh hai cái bạt tai rồi phải mông chạy lấy người.

...

Ảnh cưới kiêm ảnh gia đình được rửa ra, khung cũng đã được chuẩn bị xong, Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn tuần này không có việc gì, nhận được điện thoại chạy đến hiệu ảnh nhận thành phẩm, Diêu Lệ Cẩm đã không chờ được muốn xem rồi.

Ảnh nghệ thuật thật sự chụp người ta đẹp lên, Lương Hạ nhìn mình trong ảnh mà xấu hổ, tuy nói dáng dấp bản thân không đến nỗi, nhưng tuyệt đối không thể như diễn viên thế này. Nhìn lại Quý Trạch Tuấn cũng có điểm giống phong thái nhà ảo thuật, nhưng lại có mị lực của người thật, càng nhìn càng ưng ý.

Diêu Lệ Cẩm lúc đầu còn bất mãn nhiếp ảnh gia chụp bà chẳng ăn ảnh gì, nhưng Quý Hạng Minh và hai đứa con đều khen bà đáng yêu, lại thay đổi thái độ, hình như cũng không tệ thật.

Nhưng có một tấm khiến Lương Hạ phát run, cha mẹ cô dường như đang tức giận, hai người cách xa nhau không nói lời nào, nếu không nhìn kỹ còn tưởng đang tạo dáng, cái gọi là đẹp mà u buồn chính là như vậy.

Diêu Lệ Cẩm bảo Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ mang album đến hiệu thuốc cho ông bà thông gia xem, hai người không thể làm gì khác hơn là tuân lệnh.

Quả nhiên Lương Chí và Hạ Vân sau khi xem cũng tán thưởng, nhưng bọn họ mặt mày hớn hở thật ra lại che dấu nhiều ngày cãi vã, Lương Hạ nếu không phải chính tai nghe được thì không thể tin nổi.

Buổi tối Lương Hạ không về nhà với Quý Trạch Tuấn, mà theo cha mẹ về phòng trọ, từ lúc dọn nhà cô còn chưa ở qua, nào biết lần đầu tiên đã nghe được tin tức rợn cả người, khuya khoắt cha mẹ gây gỗ, Lương Chí rốt cuộc không nhịn được nói thật với cô.

Thì ra là trong tòa nhà này có mấy căn là công ty di động trước mua cho mấy vị quản lý, phần lớn đều mua đi bán lại.

Căn hộ nhà Lương Hạ mua lại là một trong số đó, ngay tầng trên là gian bố mẹ Cố Thần mua. Lại trở thành hàng xóm khó tránh khỏi muốn hàn huyên, nhưng một lần Lương Chí tình cờ biết cha Cố Thần và Hạ Vân trước đây là người yêu.

Hạ Vân chỉ nói là chuyện của mấy chục năm trước, đã quên sạch rồi, nhưng Lương Chí lại cảm thấy bà cố ý giấu giếm, hai người gần đây thường xuyên cãi vã. Mà mẹ Cố Thần cũng không biết rõ, Hạ Vân không cho phép Lương Chí đi tìm bà ấy.

Lương Hạ nghĩ lúc trước dọn nhà thấy tấm ảnh kia, đúng là bi kịch gia đình thường phát trên TV, sao lại trùng hợp như vậy.

Rốt cuộc sau khi Lương Hạ hỏi lại, lấy tình để cảm động, dùng lý lẽ để nói rõ, Hạ Vân chịu nói ra sự tình, nếu không nhà này chắc tan.

Bà và cha Cố Thần đã từng rất yêu nhau, nhưng lại phạm vào đại kỵ... chưa kết hôn mà có con, vốn cũng không được phụ huynh xem trọng, áp lực lớn nên không cẩn thận xảy thai, hai bên gia đình đều phản đối họ nên đã cứng rắn chia rẽ.

Lương Chí nghe xong cũng không có phản ứng gì quá, một là vì ông yêu Hạ Vân, cho nên không muốn giữa họ có gì giấu giếm, bây giờ biết hết sự thật mới thở phào nhẹ nhõm, hai là ông biết Hạ Vân xảy thai, năm đó bác sĩ nói cho ông biết nhưng sợ ảnh hưởng đến việc mang thai của cô nên không nói, sau đó lại quên mất, giờ nghĩ lại cũng là lỗi của mình.

42. Chương 42

Trời thu tháng mười, Quý Tăng đúng như ý nguyện đã được thăng chức thành Phó Chủ tịch ủy ban tư vấn chính trị quốc gia, cả nhà đều vui mừng, thật may là Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm sinh Quý Trạch Tuấn sớm, có thể đoán được chất tôn của Quý Tăng sẽ ra đời lúc ông còn tại vị, sẽ có rất nhiều việc tốt.

Lương Hạ cũng không biết rõ về mấy cấp bậc quan chức chính phủ TQ lắm, cô tự nhận mình là một nhân vật nhỏ trong nhà họ Quý, trong mắt tiểu nhân vật, đại nhân vật là những người không gì không làm được, cho nên con trai họ khẳng định đứng đầu nhà trẻ khẳng là chuyện dễ dàng, cho đến khi Quý Trạch Tuấn vỗ một cái mới phát hiện mình đã nghĩ hơi xa.

“Ngày mai lớp em liên hoan, bữa tối anh tự lo nhé” Lương Hạ dọn dẹp quần áo chuẩn bị vào phòng tắm, đột nhiên nhớ ra ngày mai có việc.

“Lớp em liên hoan, anh không đi được à?” Quý Trạch Tuấn kéo áo ngủ của Lương Hạ không buông, ăn tối một mình thật cô đơn, hơn nữa liên hoan ở lớp rất dễ có chuyện.

“Không được, anh đi ai mà ăn được, chịu khó ở nhà ăn cơm rang trứng đi, bỏ em ra” Lương Hạ ra sức kéo, chạy vào phòng tắm, nếu không phải là tiền quỹ lớp cô cũng chẳng đi.

Vì Quý Trạch Tuấn liên tục cảnh cáo, Lương Hạ quyết định không uống rượu mà ăn luôn, nhưng lại phát hiện Thị n đã rót đầy rượu vào chén mỗi người, hơn nữa nếu không phải vì Quý Trạch Tuấn quán chặt cô không buông, cô cũng không phải ngồi cùng với Cố Thần, Từ Khả giữ cho cô chỗ tốt quá đi.

Dù sao uống một chén cũng không việc gì, cho nên Lương Hạ rất hào phóng cùng mọi người làm một ly, thế thì không ai dám bảo cô lập dị cả. sau đó, người ta uống rượu còn cô cứ ăn, nhưng gần đây nhân khí quá mạnh, rất nhiều người đều muốn kính rượu cô. Lương Hạ liên tiếp 5 lần lấy trà thay rượu, mọi người không nhin nổi nữa, lại muốn cưỡng ép. Cố Thần thấy Lương Hạ bị mọi người đi cho không thoát nổi, liền cướp lấy chén của Lương Hạ “Tôi uống giúp cậu ấy”

Cố Thần và Lương Hạ đã từng là đề tài náo nhiệt, bây giờ mặc dù vật đổi sao dời, nhưng đội nhiên như vậy lại làm trí nhớ đã ngủ say của mọi người trở dậy, xôn xao cả lên, đồng ý Cố Thần uống thay, nhưng phải 3 đầu 1, nghĩa là một người kính, Cố Thần phải uống 3 chén.

Mặc dù bia không có độ cồn cao, nhưng quá no bụng, Cố Thần thực sự uống không nổi, mấy nam sinh còn lại đã nói muốn đổi rượu trắng. Cứ thế, Lương Hạ trở mắt nhìn Cố Thần từ mặt vàng chuyển sang đỏ, ánh mắt lơ đãng ngã trái ngã phải, nhưng không biết làm sao, cô cứ định uống Cố Thần lại cướp chén của cô, Từ Khả kéo tay áo cô “Cậu đưa Cố Thần đi nôn ra đi”

Lương Hạ lúc này mới phát giác dáng vẻ khó chịu của Cố Thần, lập tức nghiêm túc quát mấy kẻ chuốc rượu, sau đó đỡ Cố Thần vào toilet.

“Nôn ra có thể sẽ tốt hơn đây” Lương Hạ vỗ vỗ lưng Cố Thần, dù sao cũng lớn lên cùng nhau từ lúc còn còi trưỡng, giúp đỡ nhau một chút có sao.

Cố Thần cúi người xuống nôn xối xả, vẫn còn có thể đi lại, tự mình súc miệng, rửa mặt, chuyện này Lương Hạ không làm được, từ này đến giờ cô đều nhắm mắt bịt mũi.

Nhưng đúng lúc Lương Hạ chuẩn bị mở cửa nhà vệ sinh, Cố Thần đột nhiên ôm lấy cô, rất chặt, khiến Lương Hạ kinh ngạc, cô bây giờ còn không đủ hơi sức đẩy một kẻ say.

“Mỗi lần nghĩ phải gọi cậu là em gái mình thấy thật khó chịu” Giọng Cố Thần khàn khàn đầy bi thương, đồng thời khiến Lương Hạ ngừng giây giũa, ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

“Mình ghét nhất là nghe lén người khác nói chuyện, vì có lần nghe được cuộc nói chuyện giữa cha mình và mẹ cậu, giá mà không nghe thấy thì tốt bao nhiêu”. Giọng Cố Thần ngày càng nhỏ, hơn nữa sức nặng đè trên người Lương Hạ mỗi lúc một lớn, đột nhiên thêm lực khiến Lương Hạ suýt chút nữa thì đứng không vững.

“Cậu đang nói cái gì thế, sao mình là em gái cậu được” Lương Hạ ra sức đỡ Cố Thần sau đó vỗ vỗ vào mặt cho cậu tỉnh lại “Cái người này tửu lượng thế nào, không thể uống còn uống cái rắm gì”

“Mình nghe cha nói nếu không phải gia đình phản đối, dì cũng sẽ không chia tay với ông, cậu cũng sẽ không phải họ Lương.” Mặt mũi Cố Thần tiêu tụy tựa trên tường, Lương Hạ nhìn có chút bận tâm, kẻ vạn người mê tại sao lại có bộ dạng suy sụp tinh thần thế này.

Rất cuộc cô đã hiểu vì sao tự nhiên Cố Thần lại đối xử với cô khác hẳn lúc còn bé, cái gọi là góc tường không nghe được, Cố Thần lại hiểu lầm mấy chục năm, đúng là ý trời, nếu cậu ta không hiểu lầm, vậy mình và Quý Trạch Tuấn sẽ không động vào nhau.

“Aiz, mình lại nghĩ cậu không có cảm giác gì với mình” Lương Hạ cũng tựa vào tường thở dài, nhưng đột nhiên tiếng gõ cửa khiến cô giật mình nhớ ra đây là nhà vệ sinh, nơi công cộng, sao cô và Cố Thần lại có thể biến thành nơi cảm thán kêu trời.

Nhưng vừa mở cửa Lương Hạ liền hối hận, thà nấp bên trong còn hơn.

Từ Khả mặt khiếp sợ nhìn cô, mặt Quý Trạch Tuấn không chút thay đổi, nhưng ánh mắt lạnh lẽo, Lương Hạ nhìn một cái đã biết không ổn, lúc này Cố Thần còn nằm trên người cô bất tỉnh nhân sự.

“Giáo sư Quý à, tôi giúp em đi, có chuyện gì về nói sau” Lương Hạ ra sức kéo Cố Thần, đám bạn học thật chả ra sao, chỉ lo ở ngoài ăn uống vui vẻ, chẳng thêm quan tâm gì đến bọn họ.

Quý Trạch Tuấn rất không khách khí quăng Cố Thần nằm ra ghế, sau đó kéo Lương Hạ đi, Thi n ở đằng sau làm một động tác “suyt” khiến mọi người không dám ồn ào, hình như giáo sư Quý đang tức giận.

Dọc đường đi, Lương Hạ lảo đảo chạy theo Quý Trạch Tuấn, chân dài thật tốt. Chả dụi dằm chút nào.

“Anh đã nói bao nhiêu lần không được uống rượu rồi” Vừa đến nhà trọ, Quý Trạch Tuấn đã dè Lương Hạ lên tường, dùng tay khóa chặt cô.

Lương Hạ cố gắng luồn lách chui ra nhưng lại bị anh ôm lại”Không được phản kháng”

“Em không uống rượu mà” Lương Hạ còn cố tình há mồm hà hơi, mùi bia đã biến mất từ lâu rồi “Cố Thần uống thay em, em không thể mặc kệ cậu ta, từ nhỏ em đã được mẹ dạy phải biết suy nghĩ cho người khác, lúc cần phải ra tay”

“Hai người ở bên trong không làm gì chứ?” Quý Trạch Tuấn thật ra hoàn toàn tin tưởng Lương Hạ, chỉ là muốn trêu chọc cô, vì vậy mới giả bộ ra vẻ mặt kinh khủng.

“Có làm, ập ập ôm ôm” Lương Hạ bắt được ánh mắt đùa giỡn của Quý Trạch Tuấn, lập tức hiểu tâm tư của anh, liền tương kế tựu kế.

“Ôm như thế nào? Như thế này hay là...” Quý Trạch Tuấn vừa nói vừa ôm Lương Hạ các kiểu, rất láu cá, thành công di chuyển tới giường, làm cho Lương Hạ kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng nghe, sau đó trực tiếp lăn lộn cầu xin tha thứ.

Quý Trạch Tuấn càng quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, thân hình to lớn giữ chặt cô, mùi bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, Lương Hạ lại bị kích thích cuộn tròn một chỗ thoi thóp.

Cố Thần đã sớm bất tỉnh nhân sự, bị bạn cùng phòng kéo về, cảnh này diễn ra ngay trước mặt Mạc Tước và Hàng Triệt.

Vốn là Mạc Tước cùng Hàng Triệt đến thư viện tra tài liệu, sau đó Hàng Triệt đưa Mạc Tước về ký túc, vừa thấy Cố Thần say rượu, Mạc Tước lập tức thay đổi thái độ, Hàng Triệt dĩ nhiên trong lòng không thoải mái, nhưng nghĩ tới Cố Thần là một trực nam không hơn không kém lại mừng thầm.

“Anh cười cái gì?” Mạc Tước thấy Hàng Triệt còn chưa kịp giấu má lúm đồng tiền.

“Cười người khác không nhận tình cảm của cậu” Hàng Triệt định trắng trợn bật cười, ánh mắt sáng chói như bảo thạch khiến Mạc Tước run lên.

“Nói bậy, ngày mai anh có tới không?”

“Không” Hàng Triệt lắc đầu “Ngày nào cũng gặp dễ ngán”

“Anh” Mạc Tước đẩy kính một cái “Vậy tôi đi tìm anh”

“Nhanh về đi, còn kịp liếc Cố Thần một cái” Hàng Triệt khề cười.

Mạc Tước đột nhiên xì mặt “Tôi chỉ yêu thích cậu ấy thôi”

“Vì cậu ta không để ý nên cậu mới quay về với tôi?” Hàng Triệt đột nhiên hơi tức giận, Mạc Tước rất thẳng thắn với anh, nhưng thẳng thắn đến mức phát sợ, thà nói láo còn hơn.

“Không liên quan đến cậu ấy, tôi sợ anh lâu không có tôi ở bên sẽ yêu cô Lương Hạ đó.” Mạc Tước quỷ mị cười một tiếng khiến Hàng Triệt cũng không nhịn được.

“Tôi không phải là yêu song tính, ngày mai đừng có tìm tôi, cự ly sinh ra mỹ (xa thơm gần thối)”

Mạc Tước cười cười, vừa rồi cậu vô tình thấy chương trình một ngày của Hàng Triệt, ngày mai họp cả ngày, rõ ràng bận việc còn lấy cớ cự ly sinh ra mỹ.

...

Cuộc sống đại học so với nước chảy còn nhanh hơn, môn luật kinh tế chỉ còn một tuần nữa là hết chương trình, nhưng buồn thay cho Lương Hạ lại không nghiêm túc nghe giảng được tiết nào, luôn không tự giác dựa vào sự kỳ diệu, đã đến lúc ôm đúi (nịnh nọt) giáo sư rồi.

Vừa hết giờ thứ năm, Lương Hạ chạy như chó Nhật đến trước mặt Quý Trạch Tuấn, ném ra một đôi mắt quẩn rừ.

Quý Trạch Tuấn tức giận nhìn cô “Chớp mắt làm gì, bây giờ anh còn có giờ, buổi tối nói đi”

Lương Hạ bị từ chối không cam lòng dẫu môi lên, cô còn chưa lên tiếng Quý Trạch Tuấn đã cự tuyệt thẳng thừng rồi.

Dựa vào chính mình cơm no áo ấm, Lương Hạ đang cầm giáo trình luật kinh tế, vui mặt trước mấy vi tính nhìn tài liệu, nhưng đều là phân chia kiến thức trong sách, có vẻ không mấy tác dụng với cuộc thi, nói chuẩn xác là chỉ còn không tới 3 ngày nữa là thi, không còn kịp xem sách lẻ mề như thế nữa.

Lương Hạ mặt mày ủ dột dựa vào ghế, suy nghĩ phương án phụ.

Lúc Quý Trạch Tuấn về ngủ thấy mùi khét, Lương Hạ cầm muối đứng đằng trước, đằng sau bay ra mùi khó ngửi.

“Em đang làm gì vậy?” Quý Trạch Tuấn bịt mũi đi vào phòng bếp, cả căn bếp ngổn ngang, nồi niêu xoong chảo loạn xạ.

“Nấu cơm a” Lương Hạ một tay chống nạnh, một tay cầm muối, trả lời rất không bình tĩnh.

“Đây là cái gì?” Quý Trạch Tuấn giơ lên một cục đen sì nhìn Lương Hạ, cái này hoàn toàn vượt qua phạm vi tiếp nhận của anh.

“Trứng gà đó” Lương Hạ nói xong không quên nhét một miếng vào miệng.

“Dừng một chút, em uống nhầm thuốc à?” Quý Trạch Tuấn tắt bếp, quay người Lương Hạ về phía mình, đầu bù tóc rối cũng chưa đủ hình dung cô lúc này “Nhỏ ra”

Lương Hạ rất nghe lời nhả miếng trứng gà đen sì ra, sau đó quay lại tiếp tục xào đồng khoai tây đen sì.

Quý Trạch Tuấn phát điên, ra sức lôi Lương Hạ ra khỏi phòng bếp “Em rốt cuộc sao thế? Đây mà là trình độ của em à?”

“Muốn thi luật kinh tế, nào có tâm tình nấu cơm nữa” Lương Hạ hoàn toàn không chú ý hình tượng, lớn tiếng lau một đồng nước mũi “Khó chết mất, không gánh nổi”

“Hả?” Quý Trạch Tuấn bắt đắ dĩ nhìn cô vợ thay đổi hoàn toàn, luật kinh tế đơn giản như vậy mà có thể hành hạ cô đến nước này “Em đi tắm đi, sạch sẽ một chút, không chừng anh sẽ khai thông cho em”

Lương Hạ rốt cuộc nghe được những lời mong đợi, lập tức cảm kích Quý Trạch Tuấn phi vào phòng tắm, cũng không uống công cô vô cùng đau đớn nấu hồng trứng gà.

Quý Trạch Tuấn biết lòng dạ Lương Hạ, nhưng anh là một thầy giáo chính trực, thật là làm khó rồi, trước tiên dọn sạch phòng bếp đã, khổ thân cô nghĩ ra cái chiêu này.

43. Chương 43

Lương Hạ xử lý cả người sạch sẽ sau đó biết điều ngồi bên cạnh Quý Trạch Tuấn, đăm đúi đưa tình nhìn anh.

“Ăn đi” Quý Trạch Tuấn đẩy cơm rang trứng đến trước mặt Lương Hạ “Anh chỉ biết làm cái này thôi, nhưng còn hơn em, ít nhất màu vàng”

Lương Hạ cười xấu hổ, nói lảm nhảm “Em như vậy đều do môn luật kinh tế”

“Nội dung trong sách đọc chưa?” Quý Trạch Tuấn không tình nguyện ăn món cơm rang của mình, quá chán, ăn một lần còn được, ăn nhiều không chịu nổi, Lương Hạ nấu nướng vẫn tốt nhất.

“Xem rồi, không hiểu” Lương Hạ học Chu Hàn chiêu giả bộ yếu đuối, chẳng phải đều nói người đàn ông tốt sẽ không để cho người phụ nữ mình yêu rơi lệ “Chắc nợ môn rồi”

“Làm sao phải nợ” Quý Trạch Tuấn nhìn khuôn mặt khổ nhục kế của Lương Hạ buồn cười, nếu ngay cả vợ thầy giáo cũng trượt luật kinh tế, đoán chừng anh sẽ bị các giáo viên khác chê cười.

“Em thi kém anh cũng sẽ mất mặt” Lương Hạ thấy khuôn mặt tươi cười của Quý Trạch Tuấn phát tức, đặt cô vào trong nước sôi lửa bỏng mà không mà không thêm chú ý, xem ra phải đổi sang chiêu uy hiếp.

“Không sao cả, mọi người đều biết vợ chồng hạnh phúc là luôn hỗ trợ cho nhau, anh thông minh như vậy, mọi người cũng có thể đoán được sự thông minh của em” Quý Trạch Tuấn nhún vai một cái, vẻ mặt cực kỳ đáng đánh đòn.

Lương Hạ làm mặt quỷ tiếp tục vui đùa ăn cơm, thật sự muốn cô nhào vào sao, uy hiếp không thành chuyển sang dụ dỗ.

Sau hai giờ đấu tranh tư tưởng kết quả là... có người không biết xấu hổ, đánh đầu thắng đó không gì cần nổi.

“Giáo sư Quý...” Lương Hạ cố ý giả bộ làm nũng, còn đặc biệt kéo dài ngữ điệu, bưng một đĩa táo gọt sẵn đến trước mặt Quý Trạch Tuấn.

Tóc gáy Quý Trạch Tuấn dựng hết cả lên, thật ra anh cũng đấu tranh tư tưởng rất lâu, nếu Lương Hạ làm mọi cách để anh tiết lộ đề thi thì phải đối phó thế nào.

“A...” Lương Hạ dùng đĩa chọc một miếng táo thả vào miệng Quý Trạch Tuấn “Ném thử xem, bà bán hoa quả nói đây là loại táo Phú Sĩ ngon nhất đấy”

Quý Trạch Tuấn cúi đầu cắn một miếng, làm thầy giáo quả là có lợi, nhưng mặt ngoài vẫn giả bộ lạnh lùng “Em còn không mau đi học đi, anh tự ăn được rồi”

“Không cho anh ăn xong thì em không yên lòng” Lương Hạ ép mình kìm nén lửa giận, lão nương đây khổ sở gọt trái cây cho người, người lại dám có thái độ như vậy à, chờ thi xong ta cho người ngày ngày húp cháo, nghĩ như vậy tâm trạng vui vẻ lên nhiều, mặt dày ngồi cạnh Quý Trạch Tuấn “A...”

Quý Trạch Tuấn rút cuộc không nhẫn nại được nữa để công việc trong tay xuống nhìn Lương Hạ, tình huống này vừa rồi anh cũng đoán được, cũng biết kết quả là bản thân mình khó mà giữ được “Muốn gì nói đi”

“Muốn nhìn anh ăn táo á” Lương Hạ cười như nụ hoa chớm nở ngượng ngùng, nhét thêm một miếng táo vào miệng Quý Trạch Tuấn.

Quý Trạch Tuấn cầm tay Lương Hạ, đặt cái đĩa lên bàn “Ba chương 6, 7, 8 là trọng điểm”

Vốn tưởng nói như vậy xong Lương Hạ sẽ lập tức đi xem sách, ai ngờ Lương Hạ tiếp tục cầm đĩa lên đút táo cho anh.

“Anh không thể tiết lộ chi tiết được” Quý Trạch Tuấn rất nghiêm túc nhìn Lương Hạ.

Lương Hạ ngậy người gần hai mươi giây, sau đó soạn soạn ăn hết đồng táo, ném cho Quý Trạch Tuấn cái đĩa không “Không nói sớm”

Hai ngày sau đó, Lương Hạ không nói thêm câu nào với Quý Trạch Tuấn, cũng không làm cơm cho anh ăn, lý do chính là kỳ thi, những ngày tháng không có Quý Trạch Tuấn cô cũng không nợ môn rồi, chẳng phải chỉ là luật kinh tế thôi sao, học thuộc còn sợ không qua.

Quý Trạch Tuấn không ngờ Lương Hạ lại chiến tranh lạnh với mình, rõ ràng hai người một phòng, lại chẳng khác gì ở một mình, Lương Hạ thậm chí tối còn về trường ngủ, cái khác anh còn nhìn được, đêm dài làm sao có thể không có vợ đẹp kề bên.

Đêm trước ngày thi, Quý Trạch Tuấn lặng lẽ đến sau lưng Lương Hạ, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô “Thầy phải làm sao?”

Lương Hạ bị giật mình, giọng nói mà mị pha chút kinh ngạc “Ngồi một bên hóng mát đi”

“Hay là em làm nóng đi” Quý Trạch Tuấn ngược lại dính chặt hơn.

“Cái người này ôm em nóng quá đi! Chiều mai thi rồi, anh phải giữ khoảng cách với em, như vậy các bạn mới không có thành kiến, gần 8h em sẽ về trường” Lương Hạ nói xong bắt đầu sửa sang túi xách, không hề tỏ vẻ cảm động gì với Quý Trạch Tuấn.

“Đừng đi mà, anh ngủ một mình hai ngày rồi, mất ngủ rất nghiêm trọng” Quý Trạch Tuấn cướp lấy balo của Lương Hạ để sang một bên, sau đó đề bả vai cô “Anh nói thêm cho em một trọng tâm nữa, hôm nay em ở lại nhé”

Lương Hạ vừa nghe đã thấy hứng thú, mặc dù cô vẫn khổ sở cày sách 2 ngày, nhưng cái gì quên được đã quên sạch, đầu cô thật không nhét nổi đồng điều luật, vốn tính bình nứt còn sợ gì vỡ (đã làm hỏng việc rồi thì dứt khoát không quan tâm mà tiếp tục phát triển), chỉ là gần đây lại có câu thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm (câu đúng là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thì phải), không thể tỏ ra tiêu cực được.

Quý Trạch Tuấn nhìn biểu hiện của Lương Hạ cũng biết cô dao động rồi, tiếp tục thuyết phục “Em xem lại sách, buổi tối thả lỏng một chút, ngày mai khẳng định sẽ thi tốt”

“Chiều mai thi rồi, còn thả lỏng cái gì, anh mau nói phần trọng điểm cho em đi” Lương Hạ chu miệng nhìn Quý Trạch Tuấn, cô học thuộc lòng đến cả lưng lẫn đầu óc đều hỏng rồi, nhưng vẫn không bỏ qua Quý Trạch Tuấn nói thả lỏng là chỉ cái gì.

“Nội dung không nhiều lắm, một phút đồng hồ là xong, cho nên ngày mai sẽ nói cho em biết” Quý Trạch Tuấn ác ý cười vỗ mông cô bỏ đi, dĩ nhiên không thể nói bây giờ, ngộ nhờ cô lại tiếp tục uy hiếp trở về trường thì sao.

Lương Hạ căm giận nhìn bóng lưng Quý Trạch Tuấn đang vui mừng bỏ đi, sau ngày mai tất cả đều thái bình, cô có thể ngẩng đầu hiên ngang bước đi rồi.

Lúc này Chu Hàn nhắn tin đến, Lương Hạ còn tưởng hẹn cô đi dạo, hóa ra là hỏi cô trọng điểm, đây không phải người đầu tiên muốn hỏi cô, nhưng cô cũng chỉ biết 3 chương 6,7,8 là trọng điểm.

Nói chi tiết cho Chu Hàn, nhưng cô ấy hẳn không phải là người tốt, lập tức nhắn lại:

Lương Hạ chỉ thiếu nước quỳ xuống gào khóc thảm thiết, nếu đổi lại là cô cũng sẽ không tin vợ thầy giáo lại chẳng biết gì nội dung thi.

“Quý Trạch Tuấn, em không thể ngóc đầu trước mặt bạn bè, bọn họ cũng không tin em lại không biết trọng điểm” Định vọt tới trước mặt Quý Trạch Tuấn quát lên, xem có chút hiệu quả nào không.

“Chẳng phải nói ngày mai sẽ nói với em sao, sau đó em nói với bọn họ” Quý Trạch Tuấn vẫn an nhàn thoải mái ôm cái thùng bảo bối của mình, suy nghĩ tối nay sẽ dùng vị gì.

“Không được, bây giờ anh nói cho em biết luôn, em làm sao biết anh nói thật hay không” Lương Hạ thấy Quý Trạch Tuấn đổ mấy thứ đồ trong thùng ra lập tức hiểu ngay thả lỏng là chỉ cái gì, hơi chột dạ “Giả, nói dối, em sẽ về trường”

“Kể cả anh có nói dối em cũng phải thi, anh là giám khảo kiêm người chấm bài đấy” Quý Trạch Tuấn không nghĩ Lương Hạ sẽ bị cuộc thi làm thành thích cổ tình gây sự như thế không, hơi tức giận một chút.

Mặc dù Quý Trạch Tuấn không thích hờn hờ ra mặt, nhưng sống với anh một thời gian cũng có thể đoán được tâm tình anh, Quý Trạch Tuấn dường như mất hứng, Lương Hạ cũng không nên náo loạn nữa, vẫn ngoan ngoãn về đọc sách, nếu không sáng sớm ngày mai sẽ không lấy được trọng điểm.

Không thể làm gì khác đành nhắn lại cho Chu Hàn

Chu Hàn nhận được tin nhắn không còn gì để nói, Lương Hạ sẽ không lừa gạt cô những chuyện như vậy.

Quý Trạch Tuấn hơi bị ảnh hưởng thú tính, Lương Hạ dường như cũng không hiểu anh, làm giáo viên sao có thể nói bí mật cho học sinh, nếu thế thì cả lớp đều biết, cuộc thi còn gì là công bằng nữa.

Mãi cho đến 9:50 Quý Trạch Tuấn vẫn không ra ngoài tìm cô, Lương Hạ ý thức được có điều bất thường, liền đứng dậy đi về phía phòng ngủ, Quý Trạch Tuấn nhắm mắt lại tựa vào đầu giường ngủ.

“Có phải anh mệt lắm không?” Lương Hạ ngồi bên cạnh Quý Trạch Tuấn, nhẹ nhàng hỏi.

“Hả?” Quý Trạch Tuấn bị đánh thức, nhìn đồng hồ đeo tay thấy sắp 10h “Không có”

“Vậy sao sớm thế đã đi ngủ rồi, em đọc xong cả quyển sách rồi, cũng không biết nhớ được bao nhiêu” Lương Hạ rất yên tĩnh dựa vào vai Quý Trạch Tuấn.

“Đi ngủ sớm chút đi” Quý Trạch Tuấn điều chỉnh tư thế, nằm ngang trên giường, nhìn dáng vẻ không có ý định làm chuyện kia.

Lương Hạ đột nhiên có chút sợ hãi, không thả lỏng chẳng phải ý là không cho trọng điểm? Cô làm sao biết được những chỗ cần nhớ kỹ. Nhưng Quý Trạch Tuấn đến đèn cũng không tắt, hô hấp cũng rất thông thả.

Trong bóng tối, hai người đều trợn tròn mắt, chỉ là không biết người kia cũng vậy, Quý Trạch Tuấn vẫn còn đang băn khoăn có nên động vào Lương Hạ hay không, anh sợ mình ích kỷ ảnh hưởng đến tinh thần Lương Hạ ngày mai, mà Lương Hạ đang suy nghĩ xem ra tay thế nào cho tự nhiên (Hi hi).

“Ừm” Quý Trạch Tuấn không ngờ Lương Hạ lại đột nhiên cầm bảo bối của anh, hơn nữa tay cô rất lạnh, không nhận được rên lên một tiếng.

Lương Hạ không chuyển động như ngày thường mà nhẹ nhàng vuốt ve, Quý Trạch Tuấn cũng có vẻ không từ chối, trái lại rất hưởng thụ.

Cứ va chạm như vậy, ngọn lửa vốn bị ngăn chặn của Quý Trạch Tuấn bùng lên, anh định tóm lấy Lương Hạ.

Nhưng Lương Hạ đã nhanh hơn một bước rời trận địa, đưa ngón tay lạnh lẽo đặt lên viên đậu socola của Quý Trạch Tuấn, không đợi anh kịp phản ứng nhanh chóng xoay người nửa nằm lên người anh, sau đó liếm liếm cắn cắn mấy chỗ nhỏ.

Quý Trạch Tuấn không kiềm chế nổi nữa đẩy Lương Hạ ra, gắt gao đặt cô dưới thân “Là em chủ động đẩy nhé”

Nhưng Lương Hạ lại cố tình ngáp một cái “Em muốn đi ngủ rồi”

Cô lại dám khơi dậy ham muốn của anh rồi phủi tay sao?

“Em đang đổ thêm dầu vào lửa đấy” Quý Trạch Tuấn cũng không cố tỏ ra dịu dàng săn sóc nữa, cô bắt nghĩa với anh, thì đừng trông chờ vào sự nhân từ của anh “Xoạt...”

Váy ngủ của Lương Hạ bị xé rách, đây chính là cái váy tơ tằm mẹ chồng cho cô “Anh bỏ tay ra, đây là váy mẹ đưa”

Quý Trạch Tuấn bây giờ không còn bình tĩnh được nữa, kể cả là cụ Quý đưa anh cũng xé “Cái này thì phải trách em”

Sức lực quá chênh lệch, Lương Hạ đã bị giáo sư Quý ngậm trong miệng rồi, nhanh chóng nuốt thôi.

Cứ tưởng anh sẽ thông cảm mai cô còn thi, mới treo giò ham muốn của anh cho anh hối hận chết đi, không ngờ lại bị cưỡng ép như vậy, trong lòng Lương Hạ không thể không chảy máu.

Quý Trạch Tuấn ăn no sau đó hài lòng ôm Lương Hạ “Thật là thơm”

Lão nương cũng không phải là heo sữa. Lương Hạ chu mỏ tức giận nhìn chằm chằm Quý Trạch Tuấn, dù sao không bật đèn cũng không nhìn thấy, nhưng đột nhiên trong đầu lóe lên, nhớ tới một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

“Quên dùng biện pháp” Hai người trăm miệng một lời kêu lên.

Quý Trạch Tuấn nhanh chóng mở đèn, đập vào mắt anh là khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang sợ hãi của Lương Hạ, đồ bưng trông thật đáng yêu.

“Anh nhìn cái gì” Lương Hạ đập trán mình vào trán Quý Trạch Tuấn “Hôm nay đúng kỳ rụng trứng đấy”

“Nhanh vào toilet ngồi đi, còn kịp” Quý Trạch Tuấn vừa đẩy Lương Hạ xuống giường, vừa nghĩ đến các loại khả năng.

Lương Hạ đầu óc cũng chập mạch, cũng vào toilet ngồi, nhưng 5p sau hận không khóc nổi, chẳng có gì chảy xuống, hoàn toàn bị hấp thụ rồi.

“Uống thuốc thôi” Lương Hạ ủ rũ cúi đầu nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Không được! Sẽ có hại cho em” Quý Trạch Tuấn kiên quyết phản đối “Nếu dính, cứ sinh là được”

44. Chương 44

Rốt cuộc Lương Hạ cũng lấy được trọng điểm như mong muốn, chính là ví dụ mẫu đã được trình chiếu, thì ra nhà trường cũng đã soạn sẵn nội dung học đại cương cho kỳ thi, không hề làm khó bọn họ, đáng thương cho cô còn làm đủ mọi cách nịnh hót, khát vọng bí mật.

Quý Trạch Tuấn thích chí tựa trên giường xem TV, buổi sáng không có giờ có thể thành thói ngồi trong nhà nhìn Lương Hạ học, lúc anh nói ra “trọng điểm” về mặt Lương Hạ làm anh vui chết được, thật ra thì chỉ cần nghiêm túc nghe giảng, tiết sau vào hòm mail chung tải đề làm thử thì sẽ không có vấn đề gì.

Mặc dù rốt cuộc không cần lo lắng bị nợ môn, nhưng chuyện tối qua khiến Lương Hạ lo lắng, đọc sách không vào, nghĩ nếu mang thai thì làm sao.

Cho đến tận lúc đi thi mặt mũi vẫn sần sùi thâm, đề thi phát xuống hoàn toàn lựa chọn phán đoán máy móc điền vào, đến phần chủ quan thì phiền toái, trách nhiệm gì đó đều quên sạch, tất cả trong đầu đều loạn lên, không thể tập trung tinh thần, ý nghĩ mang thai cứ luẩn quẩn, Lương Hạ cũng hận không thể tát cho mình một cái.

Lúc này Quý Trạch Tuấn lại vòng qua phòng học một cái lại thoải mái quay ra, không hề tạo ra chút áp lực nào, Lương Hạ suy nghĩ một lúc mà tức, sao anh không đến đây chỉ điểm một chút chứ.

Không bao lâu nguyện vọng của cô được thỏa mãn, Quý Trạch Tuấn đi về phía cô, sắp đến gần cô, Lương Hạ khẽ ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt mê hoặc, nhưng hoàng toàn không có tác dụng, Quý Trạch Tuấn nhàn nhả tự đắc đi qua cô chẳng thèm quay đầu nhìn. Trong lúc tức giận lật bài thi, bạn học bên cạnh nghe thấy cũng ngó cô, ngay cả một vị giáo sư khác trên bục giảng cũng ngẩng đầu lên, Lương Hạ lúng túng cúi đầu vào bài thi, đều tại Quý Trạch Tuấn làm loạn suy nghĩ của cô, so với anh con rùa còn đáng yêu hơn, rõ ràng thấy ánh mắt cầu cứu của cô, lại ngang nhiên cười một cái đi qua.

Viết bậy mấy câu rồi nộp bài thi đầu tiên, thời gian ăn cơm sớm hơn mọi người cho nên cũng về ký túc xá sớm, Lương Hạ không vội về nhà trọ mà về ký túc.

Từ Khả vừa thấy Lương Hạ ở ký túc liền hào hứng chạy tới ôm vai cô “Người đẹp Hạ, bạn khỏe không?”

Cơn giận của Lương Hạ còn chưa tan, u oán nhìn Từ Khả “Rối tinh rồi mù, Quý Trạch Tuấn thà chết cũng không thiên vị mình”

“Phụt” Từ Khả cười phun hết nước miếng lên mặt Lương Hạ “Giáo sư Quý công bằng quá”

“Sao lại lấy sói thế chứ...” Lương Hạ ngược nhìn trời xanh ngoài cửa rất thương cảm, ngay cả Từ Khả cũng không đùa nữa.

Buổi tối vì đã nói trước phải về nhà họ Quý nên Lương Hạ cũng không thể kiếm cớ từ chối, đành cách xa Quý Trạch Tuấn.

“Sao em lại nộp bài sớm như vậy?” Quý Trạch Tuấn vừa lái xe vừa tìm đề tại lại gần Lương Hạ.

“Người nào đó ra đề thi khó quá” Lương Hạ vuốt vuốt ngón tay cũng không thèm ngẩng đầu lên.

“Thầy giáo Hà ra đề thi chủ quan hơi khó, anh ra đề Khách quan có phải quá dễ không?”

“Không phải anh ra đề chủ quan à?” Lương Hạ khiếp sợ nhìn Quý Trạch Tuấn “Sớm biết đã đi ôm đùi thầy ấy rồi”

“Em dám” Quý Trạch Tuấn dùng ánh mắt cay độc hết sức liếc Lương Hạ một cái.

“9x có gì không dám” Lương Hạ cũng hung hăng nhìn chằm chằm Quý Trạch Tuấn.

“Có phải người có gì không thoải mái không?” Quý Trạch Tuấn mặt ngoài là quan tâm, thực chất khiến Lương Hạ lập tức hiện lên vẻ dám làm trái lại anh.

Quả nhiên Lương Hạ lập tức bắt ổn “Chỗ nào cũng không thoải mái”

“Một lần thành cha” Quý Trạch Tuấn nói xong cười đều rất sở trường.

“Hắc hắc hắc” Lương Hạ cười lạnh mấy cái rồi nhìn chằm chằm bụng ngấn người, nếu hai tuần nữa mà kinh nguyệt không đến thì xong đời.

Đến nhà họ Quý Lương Hạ mới đổi vẻ mặt, khuôn mặt tươi cười chào hỏi quần gia và mẹ chồng, lại nói bố chồng giờ này đáng nhẽ cũng về rồi, sao lại không thấy đâu.

Diêu Lệ Cẩm đại khái cũng phát hiện kỳ lạ, liền gọi điện cho Quý Hạng Minh nhưng lại không ai nhận.

Không bao lâu sau điện thoại trong nhà vang lên, quần gia nhận điện “Alo, đây là nhà Quý tiên sinh. Sao có? À vâng, chúng tôi đến ngay”

Tất cả mọi người đều có dự cảm xấu, sau khi quần gia đặt điện thoại xuống lập tức đi tới nói “Quý tiên sinh bị tai nạn, Hàn Lập sẽ đi chuẩn bị xe ngay bây giờ”

Diêu Hạ Cẩm đứng không vững suýt thì ngã xuống, may là Quý Trạch Tuấn nhanh tay đỡ “Mẹ đừng lo lắng, ngồi xuống đã”

Lương Hạ cũng không dám lên tiếng, cô bị giật mình, tai nạn là từ trước nay đều cách xa cô, không ngờ sẽ xảy đến với bố chồng, trong đầu hiện lên những hình ảnh máu me bê bối ở bệnh viện, theo bản năng túm chặt vạt áo Quý Trạch Tuấn.

Hỏa tốc chạy tới bệnh viện, Diêu Lệ Cẩm bắt được một y tá lập tức hỏi thăm phòng bệnh của một người vừa bị tai nạn, cô y tá hoàn toàn không biết, Diêu Lệ Cẩm khóc ngay tại chỗ.

“Mẹ, mẹ tỉnh táo một chút, chú Hàn đã đi hỏi” Quý Trạch Tuấn ôm lấy mẹ đang khóc không thành tiếng.

Cho đến giờ phút này Lương Hạ mới cảm nhận được tình cảm sâu đậm của bố mẹ chồng, cô vẫn cảm thấy tình yêu sẽ có lúc biến mất, cuối cùng chỉ còn trách nhiệm gánh vác gia đình, nhưng bây giờ xem ra, với mẹ chồng bố chồng quan trọng hơn mọi thứ, khóe mắt không nhìn được ước ướ.

Hàn Lập nhanh chóng dẫn ba người đến cửa phòng phẫu thuật, Quý Hạng Minh vẫn đang được cấp cứu, Diêu Lệ Cẩm run run rẩy rẩy ký đơn cho phép mổ, nếu không phải vừa rồi Hàn Lập đảm bảo trong vòng 20p sẽ đến, bệnh viện thậm chí còn từ chối làm giải phẫu cấp cứu.

Lúc thấy một y tá đi ra, Diêu Lệ Cẩm lập tức nhào tới hỏi thăm tình hình, nhưng y tá cũng chỉ nói đang cấp cứu, cô không biết tình hình cụ thể.

Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ đỡ Diêu Lệ Cẩm ngồi xuống “Mẹ, mẹ chưa ăn cơm tối, con bảo chú Hàn đi mua chút cháo, cha tạm thời còn chưa ra, nếu để bụng đói sẽ không có sức chăm sóc cha.”

Diêu Lệ Cẩm yếu ớt lắc đầu, bà làm gì còn tâm trạng ăn, chỉ nghẹn ngào, khóc sưng cả mắt.

“Chú Hàn chú đi ăn chút gì đi, chú cũng chưa ăn gì cả” Mắt Lương Hạ cũng hơi đỏ, bọn họ không đói không thể để chú Hàn cũng đói theo.

“Tôi đi mua chút cháo, thiếu gia thiếu phu nhân cũng ăn chút đi” Hàn Lập nói xong liền đi ra ngoài, nếu ông cũng nói không đói, thành cả bốn người cùng đói canh chừng.

Diêu Lệ Cẩm không còn sức lực tựa vào vai Quý Trạch Tuấn “Sao lại tai nạn được chứ, buổi sáng còn yên lành, sẽ không có chuyện gì chứ...”

“Mẹ, mẹ đừng đoán mò, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu” Quý Trạch Tuấn vỗ nhẹ lưng mẹ, thật ra mẹ ngoài mặt rất mạnh mẽ nhưng lại rất yếu đuối, bà luôn cố gắng hết sức chăm sóc cha, tình nguyện bỏ qua giấc mơ của mình, chỉ cần có cha bên cạnh.

“Lúc chụp ảnh cưới, nhiếp ảnh gia để mẹ ngồi lên vai ba con, mẹ đã không chịu rồi, con lại đột nhiên ba con lại nâng mẹ lên, mẹ hỏi ông ấy “em có nặng không?”, ba con dám nói “Dĩ nhiên là nặng..., toàn bộ thế giới đè cả lên người”, từ lúc đó trở đi mẹ đã thề, bất luận thế nào mẹ cũng sẽ ở bên ông ấy, nếu ông ấy xảy ra chuyện, mẹ phải làm sao...”

Lương Hạ rốt cuộc không tìm được nước mắt, thì ra mẹ chồng là toàn bộ thế giới của bố chồng, cam kết như vậy nếu là cô cô cũng sẽ liều lĩnh.

Quý Trạch Tuấn mặc dù tâm trạng cũng nặng nề, nhưng không thể không khâm phục cha, hai mươi tám năm tước có thể nói được những lời như vậy, anh vẫn còn kém một chút.

Lúc này hai cảnh sát đi tới “Các người là người thân của bệnh nhân?”

Quý Trạch Tuấn giao mẹ cho Lương Hạ, sau đó đi theo cảnh sát đến lối rẽ “Người gây họa là ai?”

“Người gây tai nạn bỏ chạy, chúng tôi vừa bắt về, anh ta thừa nhận lái xe trong lúc say rượu, chúng tôi sẽ xử lý theo pháp luật, chúng tôi cần ghi chép lại lời khai của Quý tiên sinh”

Quý Trạch Tuấn nghĩ một lát trả lời “Chờ cha tôi tỉnh sẽ thông báo cho các vị” Dù sao có muốn khởi tố hay không cũng phải xem ý tứ cha mẹ thế nào.

“Được”

Sau hai giờ, bác sĩ đẩy Quý Hạng Minh đi ra, Diêu Lệ Cẩm nghe thấy tiếng động lập tức tỉnh táo “Bác sĩ, chồng tôi thế nào?”

“Chúng tôi đã lấy khối máu tụ ra, đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, tối nay tỉnh lại thì không có vấn đề gì nữa” Bác sĩ nói xong dừng một chút rồi tiếp tục “Nhất định sẽ tỉnh”

Làm bác sĩ sợ nhất bị người thân dây dưa không ngừng, nhưng so với những tình huống gặp phải trước đây, người bị thương hôm nay không đáng ngại, khối máu tụ được lấy ra xem như không có việc gì.

“Cảm ơn bác sĩ” Quý Trạch Tuấn vỗ nhẹ vai mẹ “Cha không sao rồi”

Tai nạn xe cộ không thể giấu giếm, bên Bắc Kinh cũng biết, cụ Quý thiếu chút nữa thì tắc nghẽn tim, nhưng đã giải phẫu thành công, chỉ cần thầy thuốc chăm sóc tốt lại bình an vô sự, nếu không phải Quý Trạch Tuấn khuyên can, cụ Quý chắc định ôm cả bình oxy bay rồi.

Buổi tối, Quý Hạng Minh quả nhiên tỉnh lại, sự thấp thỏm của Diêu Lệ Cẩm mới hạ xuống, nước mắt cũng không còn lăn nữa, Quý Hạng Minh vẫn còn sức cười với vợ.

Theo ý Quý Hạng Minh không khởi tố người gây tai nạn, dù sao cảnh sát giao thông cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta, không cần tốn sức vô ích.

Cứ như vậy, Diêu Lệ Cẩm chuyển đến phòng bệnh xa hoa, chuyên chú chăm sóc người bị thương, Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ cứ chủ nhật lại về thăm.

Tuy nói Quý Hạng Minh không sao, Diêu Lệ Cẩm rất mừng, nhưng những biểu hiện của ông trong lúc nằm viện làm bà vừa giận vừa hờn.

Đưa hết đĩa Doreamon ở nhà đến không nói, còn bắt bà đi mua bánh rán, lần nào mua về cũng không đúng ý ông, Lương Hạ biết chuyện đó liền xung phòng nhận lệnh của Hàn Lập nhất định làm ra món ngon nhất.

Theo lý thuyết, người lớn tuổi thường không thể ăn quá ngọt, nhưng quá nhạt sẽ ảnh hưởng vị, Lương Hạ phải tìm cách rất lâu.

Mỗi lần Diêu Lệ Cẩm hàn huyên lại chuyện cũ với Quý Hạng Minh, ông đều xoa xoa tóc bà “Tôi đang tìm Doreamon trong thế giới của mình”

Rốt cuộc, Lương Hạ bưng thành phẩm tới, mọi người căng thẳng chờ Quý Hạng Minh đánh giá.

“Tìm đúng rồi con dâu ạ”

Lương Hạ còn chưa phản ứng kịp, Quý Trạch Tuấn hôn lên má cô mới giật mình cha rất hài lòng với tác phẩm của cô.

Sau một tuần ở đây, Quý Hạng Minh ngày nào cũng xem TV, ăn cơm, bánh rán chắc chắn không thể thiếu sau mỗi bữa ăn, công việc toàn bộ giao cho Quý Trạch Tuấn xử lý, làm cho anh sứt đầu bể trán, chạy như con thoi giữa trường học và văn phòng.

Điều Lệ Cẩm cũng không nhịn được nữa, tắt TV, hung dữ nhìn Quý Hạng Minh “Thiên tài là thế giới của ông”

45. Chương 45

Không có giờ của giáo sư Quý, phần lớn sinh viên đều thấy bớt đi một chút động lực và ham muốn đi học, nhưng Lương Hạ rất cuộc có thể an tâm học bài chuyên ngành, không cần lo lắng bất thành hình bị mang ra đùa giỡn.

Sự chú ý đến cô và Quý Trạch Tuấn cũng đã giảm, mọi người cũng đã quen với chuyện thầy trò là vợ chồng, Lương Hạ rất cuộc có thể không cần làm con khỉ bị vô số người chỉ chỗ mỗi ngày, chỉ là vẫn có thói quen lẩn tránh Cố Thần, cảm giác anh luôn nhìn mình thật khó hiểu.

Nhưng chuyện tốt chẳng bao giờ kéo dài, chuyện Lương Hạ ngày đêm lo lắng cuối cùng đã đến, kinh nguyệt chậm chạp không đến, cô lặng lẽ đến hiệu thuốc mua que thử thai, cẩn thận nghiên cứu hướng dẫn sử dụng rồi mới dè dặt kiểm tra, cái gọi là may mắn không hề có, cô có vẻ như thật sự trúng thầu rồi.

Vấn đề nghiêm túc này không ngừng luẩn quẩn trong đầu Lương Hạ, hay là nói với Quý Trạch Tuấn trước rồi cùng thương lượng đối sách.

Buổi chiều về đến nhà trọ, Quý Trạch Tuấn đang sửa bài thi, người ta cũng thi gần một tháng rồi mới chấm, Lương Hạ khinh bỉ Quý Trạch Tuấn một cách sâu sắc.

“Ui, đây chẳng phải bài thi của bọn em sao?” Lương Hạ lại quên việc chính thấy bài thi lại nhớ đến điểm số.

“Đi nấu cơm tối đi” Quý Trạch Tuấn lập tức chặn bài thi, phẩy tay với Lương Hạ.

“Còn sớm! Em chấm bài với anh nhé” Lương Hạ rất không khách khí vây quanh mong Quý Trạch Tuấn, chen lấn với anh trên một cái ghế nhỏ.

“Đã che kín rồi, đừng nghĩ ăn gian” Quý Trạch Tuấn mặt lạnh tiếp tục sửa bài.

Lương Hạ lấy cùi chỏ chống cằm lên bàn “Lừa ai đấy, chứ em anh không nhận ra à?”

Quý Trạch Tuấn biết cứ tiếp tục như vậy sẽ không hay, bài của Lương Hạ anh còn chưa chấm đến, nên đang ở dưới mấy bài nữa, nếu Lương Hạ vẫn ngồi đây nhất định sẽ thấy “Vậy anh cũng sẽ không bao che cho em”

“Anh chấm xong hãy nói, đã ai bảo anh phải bao che đâu” Lương Hạ tiện tay lật đồng bài thi, người ta đều 80-90 điểm, mục tiêu đạt điểm chuẩn cũng không có cơ hội, lập tức sửa lời “He he, anh cũng phải để cho em đạt đến điểm trung bình chứ”

“Vậy phải xem vận số em thế nào” Vừa dứt lời Quý Trạch Tuấn liền chấm đến bài Lương Hạ, đúng lúc Lương Hạ cũng nhận ra bài mình.

“Đừng động đây” Lương Hạ rất khí phách kêu ngừng “Từ từ hãy chấm”

Quý Trạch Tuấn thềm vào để ý đến Lương Hạ, soạt soạt soạt chấm xong phần trắc nghiệm, vừa định đổi chủ đề, Lương Hạ đã kêu to lên.

“Em đã bị trừ 13 điểm! Đoạn sau anh mắt nhắm mắt mở đi” Lương Hạ diễm đạm đáng yêu hoảng hốt ôm cánh tay Quý Trạch Tuấn.

“Không được” Quý Trạch Tuấn vô tình quả quyết cự tuyệt.

Lương Hạ trơ mắt nhìn Quý Trạch Tuấn trừ thêm nửa điểm nữa “Trừ thêm nữa không đủ 80 rồi”

Nói xong lại bị trừ thêm một điểm, Quý Trạch Tuấn không ngừng được lắc đầu “Cái người này đúng là viết lung tung, thi kiến thức hợp đồng mua bán em viết cái gì đây”

“Chẳng phải tại anh làm cho tinh thần em bất ổn à?” Lại hai câu không có điểm, mạch máu Lương Hạ đều muốn nổ tung, phía sau còn một đề mục lớn, thế này còn 82 điểm”

“Điều kiện kết thúc hợp đồng em viết cũng không đủ” Quý Trạch Tuấn máu lạnh trừ điểm hai câu cuối, chạm đến ranh giới cuối cùng của Lương Hạ.

“Anh thử trừ thêm điểm nào nữa xem, em sẽ bóp chết con trai anh” Lương Hạ học Quý Trạch Tuấn híp mắt, ánh mắt lạnh lùng cực độ (Chết cười với em!)

Quý Trạch Tuấn buông bút trong tay xuống, không thể tin được nhìn Lương Hạ, nửa phút trôi qua mới có phản ứng, nắm vai Lương Hạ “Dính rồi?”

Lương Hạ bị anh nắm phát đau, nhưng giấy giũa cũng không thoát “Đau quá, em vừa kiểm tra, đều tại anh”

“Đều tại anh, đều tại anh, nếu không phải anh quá lợi hại, tại sao có thể nhanh vậy đã làm cha” Quý Trạch Tuấn ôm chặt Lương Hạ, hưng phấn như sắp lên tới cung trăng, khác hẳn khuôn mặt ủ rũ của Lương Hạ.

“Con trai sắp bị lắc bẹp rồi” Lương Hạ mặc cho Quý Trạch Tuấn lắc trái lắc phải, lời nói vẫn lạnh lùng.

“Cũng có khả năng là con gái mà” Quý Trạch Tuấn hơi buông lỏng nhưng vẫn không kiềm chế được vui sướng “Ngày mai chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút”

“Cho em 80 điểm trước”

“Nhất định phải thế, vợ anh tại sao có thể không đạt điểm bình quân chứ” Nói xong ghi lên bài Lương Hạ số 80 bắt mắt.

Lương Hạ hài lòng cười cười “Nhất định là con trai” Con gái là tình nhân đời trước của cha, không lý do gì lại sinh ra tình địch.

“Là gì cũng không quan trọng! Chỉ cần là thịt trên người em anh đều thích” Quý Trạch Tuấn kích động hôn lên môi Lương Hạ, đột nhiên ý thức được, cô biến thành phụ nữ có thai rồi, vậy chẳng phải anh sẽ 10 tháng không được ăn mặn?

“Nói dễ nghe như vậy, em còn chưa tốt nghiệp, sau đó phải làm sao?” Lương Hạ chu mỏ, vừa nghĩ đến bụng sẽ to ra, chắc chắn sẽ bị bạn học cười nhạo.

“Bây giờ có bầu vừa đẹp! Nghỉ hè sang năm sinh luôn! Ha ha ha ha...” Quý Trạch Tuấn vuốt vuốt tóc Lương Hạ “Aiz, hôm nay thế nào em không buộc tóc lên?”

“Anh ở với em lâu như vậy không phát hiện ra lúc nào tâm trạng không tốt em không thích buộc tóc à?” Lương Hạ cau mày cực kỳ khó chịu nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Sao em lại nhiều đam mê như vậy?” Quý Trạch Tuấn chép chép miệng, nhưng lại nhanh chóng cười rục rồ “Nhưng không sao, em vì nhà họ Quý cống hiến to lớn như vậy, cái gì cũng đáng được tha thứ”

Lương Hạ nuốt một ngụm nước bọt, thật không còn gì để nói, rốt cuộc ai có lỗi, ai mới phải tha thứ cho ai.

...

Sáng sớm hôm sau, Quý Trạch Tuấn đưa Lương Hạ đến bệnh viện đăng ký, dự sinh của Lương Hạ vào cuối tháng 8, bắt đầu từ bây giờ cô là bà chủ trong nhà.

Quý Trạch Tuấn cẩn thận từng ly từng tí dìu Lương Hạ, như Tiểu Lý tử đồ lão phật gia, sự dịu dàng này khiến mấy bà bầu bên cạnh chảy nước mắt.

Mặc dù không phải chủ nhật, nhưng buổi sáng không có giờ, Quý Trạch Tuấn liền đề nghị trở về nhà họ Quý.

Diêu Lệ Cẩm đang học làm bánh rán, đột nhiên nghe thấy giọng con trai lập tức ra khỏi phòng bếp “Trạch Tuấn à, sao hôm nay lại về?”

“Bởi vì có một tin tốt con muốn báo cho cha mẹ” Quý Trạch Tuấn lần đầu tiên ôm chặt Lương Hạ trước mặt mẹ.

Lòng Diêu Lệ Cầm hơi đau nhói, nhưng vừa nghĩ tới lát nữa còn phải hỏi cô cách làm bạn rán nên nhịn được “Ba còn vừa xuất viện đã vui mừng đi ra ngoài rồi”

Quý Trạch Tuấn lập tức gọi điện cho cha, nói ông buổi trưa về nhà ăn cơm.

Lương Hạ ở một bên kéo kéo vạt áo Quý Trạch Tuấn “Nhất định phải nói sao? Chẳng phải bố đã bảo chúng ta phải chú ý sao, liệu có mắng em hay không?”

Quý Trạch Tuấn vuốt mũi Lương Hạ “Ba chẳng qua là muốn mà làm ra vẻ cự tuyệt đó”

Trán Lương Hạ rịn ra hai giọt mồ hôi.

“Các con đang thăm thì cái gì thế?” Diêu Lệ Cầm thấy đôi vợ chồng trẻ liếc mắt đưa tiền không nhịn được kêu lên.

“Con bảo Lương Hạ đi chuẩn bị vài món ngon hiếu kính cha mẹ” Quý Trạch Tuấn nói dối mặt không biến sắc “Nhưng mà, cô ấy không thể xuống bếp”

Diêu Lệ Cầm nghe được câu trước vẫn còn vui vẻ, nghe đến câu sau rất không vui mừng “Có ý gì?”

“Không có gì, có thể xuống bếp” Từ đầu mẹ chồng đã không thích con dâu lười biếng, Lương Hạ chỉ sợ bà thấy cô kiêu căng, vội vàng phủ nhận.

“Không được! Không thể làm bị thương cháu nội của mẹ được” Quý Trạch Tuấn kéo Lương Hạ ra “Em vào phòng nghỉ ngơi, không phải đầu bếp không biết làm”

Diêu Lệ Cầm tròn mắt há mồm nhìn Lương Hạ “Con có?”

Lương Hạ cười xấu hổ “Vâng”

“Ta sắp thành bà nội rồi hả?” Diêu Lệ Cầm tròn tròn mắt, sau đó từ từ xoay người đi vào bếp.

“Hình như mẹ không vui mừng lắm” Lương Hạ mấp máy môi.

“Mẹ vui mừng quá, chưa phản ứng kịp đấy” Quý Trạch Tuấn ôm Lương Hạ lên tầng nghỉ ngơi.

Diêu Lệ Cầm vốn còn muốn nhờ Lương Hạ dạy bà làm bánh rán, như vậy sau này nếu Quý Hạng Minh không nghe lời bà sẽ không cho ông ăn, bây giờ kế hoạch bị vỡ, bà lại chỉ biết dùng máy làm bánh mì nướng.

Quý Hạng Minh từ lúc nhận điện thoại đã bắt đầu hoài nghi có phải Lương Hạ đã có tin vui rồi không, từ lúc luật sư Mạnh vào phòng ông nói về một vụ án, trong nháy mắt đã thấy nhốn nháo.

Kể từ lúc mỹ nhân Mạnh biết Quý Trạch Tuấn kết hôn với phụ tá thì thay đổi vui buồn thất thường, công việc cũng không thấy hiệu suất, thường phát giận với ông chủ. Trưởng phòng Mạnh không có cách nào với cháu gái mình, nhất quyết cho cô đổi việc, nhắm mắt làm ngơ, cứ như vậy, khiến các nhân viên phòng kinh tế càng kính nể ông, Quý Hạng Minh cũng càng coi trọng lão cộng sự này.

“Lão Quý à, ông bắt chợt sắc mặt hồng hào nhất định là có chuyện tốt gì rồi” Trưởng phòng Mạnh trêu ghẹo.

“Hết bệnh xong rồi, từ giờ có vẻ đã sáng sủa hơn” Quý Hạng Minh nhìn giấy dán tường Doreamon mới thay, tâm tình tốt hơn.

Rốt cuộc chờ Quý Hạng Minh về nhà, trên bàn đã bày đầy món ăn, Quý Trạch Tuấn rõ ràng đằng hắng bắt đầu tuyên bố “Chín tháng sau, nhà chúng ta sẽ có thêm một người”

Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cầm phản ứng giống nhau như đúc, sững sờ không nói nên lời.

“Phát biểu chút cảm tưởng đi nào” Quý Trạch Tuấn quơ quơ đũa.

Diêu Lệ Cầm dù sao cũng thích ứng được một tiếng rồi, trong lòng đã chấn chỉnh “Phòng sinh, giáo trình dạy con và thầy dạy dinh dưỡng mẹ đã sai người đi chuẩn bị rồi”

Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ thiếu chút nữa thì phì nước ra ngoài, mẹ chồng nói chuyện râu ông nọ cắm cằm bà kia, chuyện nọ xọ chuyện kia.

Quý Hạng Minh cũng ho hai tiếng “Hàn Lập à, nói tin này cho ông biết”

Lương Hạ nghĩ trước đây cụ Quý muốn cô nhanh chóng sinh chất cho mình, sau đó còn nói chờ cô tốt nghiệp, ông nội cũng không được tự nhiên, không biết sẽ phản ứng thế nào.

“Tiểu Hạ à, con định nghỉ học hay vác bụng đi học?” Quý Hạng Minh gấp một cái đùi gà cho Lương Hạ, bình tĩnh hỏi.

“Con không muốn nghỉ học” Giọng Lương Hạ rất nhỏ, cô không biết ý bố chồng là gì.

“Con cũng không nghĩ cho Lương Hạ tạm nghỉ, không cần thiết” Quý Trạch Tuấn cầm tay Lương Hạ, cố gắng cho cô dừng khí.

“Vậy thì ôm bụng đi học thôi” Quý Hạng Minh cười cười “Ông bà thông gia biết chưa?”

“Chưa ạ, buổi chiều con đưa Lương Hạ đến tiệm thuốc”

“Ăn cơm đi, ăn xong chúng ta sẽ sắp xếp công việc cho mấy tháng này” Quý Hạng Minh bắt đầu kêu mọi người ăn cơm, lúc này ông đang nghĩ lúc nào nên đến trường O, chào hỏi viện trưởng một tiếng.

Lương Hạ bị bố chồng dọa không nhẹ, vẫn còn muốn sắp xếp công việc.

46. Chương 46

Vác bụng đi học là chuyện không tránh khỏi, nhưng Lương Hạ còn chưa chuẩn bị tâm lý để nói cho các bạn cùng phòng cũng như đám bạn học, tháng đầu còn chưa thấy bụng.

Nhưng Lương Hạ không thể qua được mắt cú của Chu Hàn, vì nhà họ Quý rất hồi hộp với đứa cháu đích tôn này, cho nên tất cả thói quen sinh hoạt thường ngày của Lương Hạ đều bị điều chỉnh, buổi tối phải về nhà trọ ngủ, phòng ngừa leo giường ký túc bị ngã ảnh hưởng thai nhi, ăn uống cũng đều do thầy dinh dưỡng điều chế cẩn thận mang đến nhà trọ, cấm chỉ đi ăn ở nhà ăn, những thay đổi này khiến Chu Hàn nghi ngờ.

Bây giờ cô và Lương Hạ chỉ lúc đi học mới gặp nhau, buổi tối gần như không gặp, Chu Hàn không thể không oán trách “Sư mẫu, cậu đang xa lánh mình đấy à?”

“Làm gì có” Lương Hạ thần sắc uể oải, không thèm để ý đến Chu Hàn.

“Cậu xem lại đi, bây giờ cậu đang lạnh nhạt với mình” Chu Hàn căm giận nhìn chằm chằm Lương Hạ.

Lương Hạ gần đây cũng rất không có tinh thần, ăn uống lúc được lúc không, không ra trạng thái gì “Mình cũng không muốn như vậy”

“Cậu có phải đang mang thai con của giáo sư Quý không?” Chu Hàn đột nhiên lại gần, ánh mắt sắc bén.

Lương Hạ như bị chạm điện vô cùng hoảng sợ nhìn Chu Hàn.

“Ai da má ơi, mình nói đúng rồi nha” Chu Hàn học giọng Thiểm tây, như vậy không khí có vẻ dễ chịu một chút, không quá nặng nề.

Lương Hạ cắn môi, gật đầu một cái.

“Bao lâu rồi?” Chu Hàn còn cẩn thận đặt tay lên bụng Lương Hạ, như thể làm thế sẽ sờ ra cái gì.

“Đừng động, bị người khác thấy sẽ nói lung tung” Lương Hạ hất tay Chu Hàn ra “Mới một tháng”

“Cậu gầy như vậy, hai tháng là người ta có thể nhìn ra, cậu cũng chuẩn bị vác bụng mà đi học đi còn gì?”

“Đúng vậy, dù sao hai tháng cuối cũng được nghỉ hè rồi, chỉ cần cẩn thận một chút là được, tạm nghỉ có mà mãi mãi, đứa trẻ ra đời chẳng còn tâm tư mà đi học.” Lương Hạ vuốt vuốt bụng mình, chính cô cũng không phát hiện, nhưng Chu Hàn lại thấy mặt mày cô không giấu được hạnh phúc vui sướng.

“Aizz” Chu Hàn thở dài một cái “Đáng tiếc môn luật kinh tế của thầy Quý Trạch Tuấn đã kết thúc, nếu không một nhà ba người ở trên lớp thật hài hòa”

“Tránh ra đi” Lương Hạ còn tưởng Chu Hàn than thở là vì lo lắng cho cô, không ngờ dám trêu ghẹo mình.

Quý Trạch Tuấn mỗi buổi trưa đều đón Lương Hạ đi học về, sau đó đưa cô về nhà trọ ăn cơm, danh hiệu người đàn ông tốt nhất thế gian được gán cho anh, những giáo viên trẻ cũng không nhận được hâm mộ Lương Hạ, đừng nói gì là nữ sinh, nhất thời giới đàn ông chịu áp lực rất lớn.

Một ngày Lương Hạ kéo tay Quý Trạch Tuấn ra cổng trường, đúng lúc thấy Mạc Tước bước lên xe Hàng Triệt, dĩ nhiên Quý Trạch Tuấn trong lòng chỉ có vợ không chú ý đến, mà Hàng Triệt cũng nhanh chóng đi mất, không nhìn thấy Lương Hạ.

Dọc đường đi trong đầu Lương Hạ cứ lẩn quẩn hình bóng của Hàng Triệt và Mạc Tước, biểu hiện của Hàng Triệt rất vui vẻ, khẳng định gần đây bọn họ chung sống không tệ, thế thì liệu Mạc Tước còn có ý tứ gì với Cố Thần nữa không. Hai tháng mang thai cô rất mệt mỏi, dường như hoàn toàn quên mất Cố Thần, cũng ít nhìn thấy anh.

Quý Trạch Tuấn phát hiện Lương Hạ đầu óc trên mây “Em đang nghĩ gì thế?”

“Nghĩ đến 3 người đàn ông” Lương Hạ nhìn mặt Quý Trạch Tuấn suy nghĩ một lúc mới trả lời.

“Cái gì? Em cũng hai tháng rồi còn muốn người đàn ông khác? Lại còn ba? Đừng nói với anh em đang nghĩ đến bố chồng, ông nội và cụ cố nhé, anh không tin đâu” Quý Trạch Tuấn như trẻ con không vui nhìn Lương Hạ.

Lương Hạ không nhận được cười, chỉ có Quý Trạch Tuấn mới kéo được suy nghĩ của cô về “Dĩ nhiên không phải, em đang nghĩ đến một cuộc tình tay ba rồi rắm”

Quý Trạch Tuấn lạnh lùng nhìn Lương Hạ một cái rồi bỏ lại cô đi vào phòng bếp, bưng ra thức ăn bảo mẫu đưa tới.

Phụ nữ bây giờ thế nào lại có hứng thú với tình cảm giữa những người đàn ông?

Đã là hai tháng, bụng Lương Hạ cũng khó mà đối gặt được, những bạn tử mĩ cũng phát hiện bụng Lương Hạ to hơn trước kia, chỉ không có ý đi hỏi Lương Hạ (Phét đi, người gầy 4 tháng không nói cũng khó mà phát hiện ra)

Huống hồ là Cố Thần sáng suốt siêu quần, mặc dù đã lâu không nói chuyện với Lương Hạ, nhưng cũng không không chế được nhìn cô.

Lương Hạ hơi mập, nhất là bụng, mặc dù cô mặc đồ rộng rãi thoải mái, nhưng chỉ cần có gió thổi qua sẽ thấy rõ. Cố Thần biết sớm muộn sẽ có một ngày như thế, chỉ không nghĩ lại nhanh vậy.

Thành tích môn luật kinh tế được công bố trên mạng, ai xem xong cũng tràn đầy vui mừng, Lương Hạ cũng rất hào phóng ôm Quý Trạch Tuấn một cái, nhưng duy chỉ có Cố Thần nghi ngờ với số điểm này.

Môn nào của cậu cũng 9/10 trở lên, luật kinh tế là môn duy nhất từ năm nhất đến giờ bị điểm dưới 9.

Nhưng sẽ không ai để ý thành tích cuối kỳ là 88 hay 90. Thầy giáo càng không lật lại bài thi, Cố Thần cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Chỉ có điều nhân vật thần thoại Cố Thần luôn đứng ở top 4,5 lại xuất hiện một môn thành tích 88 khiến đám bạn học xôn xao, ngay cả Lương Hạ cũng biết, phụ nữ mang thai giỏi nhất là nghi ngờ lung tung, lập tức liên tưởng đến Quý Trạch Tuấn.

...

Buổi tối Quý Trạch Tuấn ôm vợ lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, Lương Hạ túm lấy tay anh “Em muốn hỏi anh một chuyện”

“Chuyện gì?” Quý Trạch Tuấn dịu dàng cầm tay Lương Hạ nhét vào trong chăn, sau đó ngồi bên cạnh.

“Anh biết Cố Thần không?” Lương Hạ chưa từng đề cập đến Cố Thần trước mặt anh, nhưng tránh không có nghĩa là đối phương không biết.

“Cố Thần?” Quý Trạch Tuấn không ngờ Lương Hạ không ngủ được là muốn hỏi anh về chuyện liên quan đến Cố Thần “Anh biết người bạn từ nhỏ của em, bây giờ đang là bạn cùng lớp với em”

Cái tên này từ lần đầu tiên họ gặp nhau ở quán rượu vẫn không ngừng xuất hiện khiến Quý Trạch Tuấn không có cách nào không chú ý.

“Môn luật kinh tế của cậu ta chỉ được 88 điểm” Lương Hạ cũng không tin Quý Trạch Tuấn biết gian lận, nhưng cô thật sự tò mò chuyện này, đành dùng giọng hết sức ngọt ngào hỏi Quý Trạch Tuấn.

Đáng tiếc Lương Hạ đã lầm, Quý Trạch Tuấn chính xác là lúc nhìn thấy điểm của Cố Thần là 92, cho nên đã tiểu nhân phúc tra lại bài cậu ta, tìm ra những cái sai nhỏ nhặt không đáng kể, người khác mà phạm phải thì cũng đã bỏ qua.

“Anh muốn đi ngủ” Quý Trạch Tuấn ngáp một cái, chuẩn bị tắt đèn.

“Anh cố ý hả?” Về mặt Lương Hạ đau khổ, thì ra cô đã đánh giá cao Quý Trạch Tuấn rồi “Anh ăn dấm lung tung gì thế?”

Quý Trạch Tuấn nằm trên giường, ôm nhẹ Lương Hạ “Cậu ta luôn đảo loạn thế giới hai người của chúng ta, anh không đánh phủ đầu một cái thì còn là người đàn ông bình thường à?”

“Thành tích luôn 9/10 của người ta bị anh làm hỏng, em kể hết chuyện tình cho anh nghe là được chứ gì?” Lương Hạ mập mờ liếc anh.

Đây là lần đầu tiên Quý Trạch Tuấn nghe chuyện của Lương Hạ và Cố Thần, trước kia anh nghĩ là mình không thêm để ý, nhưng sau đó lại phát hiện mình cũng là người bụng dạ hẹp hòi.

“Long long ago, trong một buổi sáng sớm nắng ấm, em và Cố Thần gặp nhau dưới tán cây tỳ bà, khi đó cậu ấy 3 tuổi, em cũng thế, chúng em rất hợp nhau, mỗi ngày cùng nhau đến vườn trẻ, rất nhiều bé gái thích cậu ấy, nhưng cậu ấy chỉ chơi đùa với em...”

Giọng Lương Hạ đầy tình cảm dạt dào kể lại quá khứ, nhưng bị Quý Trạch Tuấn cắt đứt “Anh không muốn nghe phiên bản thêm mắm dặm muối này, nói vào điểm chính đi”

“Khó có cơ hội nhớ lại tình cảm ngày xưa cũng không cho người ta cơ hội” Lương Hạ nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi Quý Trạch Tuấn “Chúng em vốn là bạn thanh mai trúc mã, nhưng đột nhiên có một ngày cậu ấy xa lánh em, nhưng em vẫn mặt dày theo đuôi cậu ấy, sau đó cha mẹ vợ anh lại bán hết nhà cửa, bọn em cũng chỉ còn gặp mặt ở trường, đến tận khi học đại học, em thấy khó chịu mỗi khi thấy cậu ấy và Lăng Kỳ ở cùng nhau, nên đã thổ lộ với cậu ấy, nhưng bị từ chối, sau đó đã xảy ra tình một đêm với anh”

“Cho nên đồng ý lấy anh là vì thất tình?” Quý Trạch Tuấn lúc đầu còn tưởng Lương Hạ là vì tiền, vì bản tính háo sắc.

“Nói gì thế, chỉ một chút xịu thôi”

“Vì em là phụ nữ có thai nếu không anh sẽ đánh vào mông em” Quý Trạch Tuấn hỏi tiếc sao lại nghe Lương Hạ kể chuyện cũ, càng nghe càng giận.

“Em cứ tưởng là em thật sự rất thích cậu ấy, đời này sẽ chỉ thích cậu ấy, nhưng sau khi gặp anh em phát hiện, hóa ra không phải là thích cậu ấy, mà chỉ có thói quen lệ thuộc từ nhỏ thôi.” Lương Hạ rất nghiêm túc nhìn Quý Trạch Tuấn, mặc dù trong bóng tối, nhưng Quý Trạch Tuấn vẫn nhìn thấy sự chân thành trong mắt cô.

“Tha cho em”

“Quý muốn anh tha thứ. Đừng tưởng em không biết chuyện yêu đương của anh, Hàng Triệt đã kể cho em nghe rồi” Tốc độ thay đổi sắc mặt của Lương Hạ cũng nhanh đến kinh người.

“Chuyện cũng qua cả rồi” Quý Trạch Tuấn thoáng chột dạ “Cái gọi là người không phong lưu uống thiếu niên, sau mỗi thành công của đàn ông đều có tình yêu, đó là bởi vì chưa gặp được tình yêu đích thực, em xem bây giờ anh có để ý gì đến các giáo viên nữ đâu, bên cạnh anh chỉ có ba người phụ nữ, em, mẹ và mẹ vợ”

Lương Hạ hoài nghi Quý Trạch Tuấn có phải có hai mặt không, có lúc như núi băng, có lúc lại nhiệt tình như lửa, có lúc tiếc chữ như vàng, có lúc lại miệng lưỡi trơn tru.

“Không thèm nghe anh nói nữa, thật nhàm chán” Lương Hạ kéo kéo chăn ý bảo với Quý Trạch Tuấn là cô đi ngủ.

“Anh còn chưa nói xong, thật ra thì anh không ngại nói chuyện quá khứ với em.” Quý Trạch Tuấn cố ý trêu đùa Lương Hạ thỏa mãn sự biến thái của mình.

Lương Hạ rút đầu một cái tỏ vẻ không thèm nghe.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối học kỳ, Lương Hạ cũng mang thai qua tháng thứ 3, coi như đã ổn, trong lòng những người nhà họ Quý cũng yên tâm hơn, nhưng áp lực cuối kỳ năm 3 nặng như thế khiến người nhà không thể toát mồ hôi thay cô.

Một ngày, Lương Hạ đang chuẩn bị đi học tiết cuối môn quản lý tài vụ, không ngờ lại gặp Quý Trạch Tuấn ở cửa đang cười rục rỏ.

Đồng đạo bạn học rồi rít quăng tới phía họ ánh mắt kinh ngạc, đã lâu không gặp giáo sư Quý rồi.

“Giáo sư thật sắc sảo, đi dạy còn phải đến xem sư mẫu” Chu Hàn trêu ghẹo.

“Tôi đi học với cô ấy” Quý Trạch Tuấn giở chiêu bài mỉm cười, ôm vai Lương Hạ.

“Anh theo em đi học?” Lương Hạ nghi ngờ kinh ngạc nhìn Quý Trạch Tuấn “Đùa gì thế, bị bạn bè nhìn thấy mất mặt lắm”

“Anh rất mất mặt sao?” Quý Trạch Tuấn đáng yêu nhìn Lương Hạ “Không phải chứ?”

“Không phải, em vắc bụng đi học đã phô trương lắm rồi”

Quý Trạch Tuấn áp vào tai Lương Hạ “Đây là cụ cố sắp xếp, nếu kháng chỉ sẽ bị mắng”

Mặt Lương Hạ đỏ ửng gật đầu một cái, cùng Quý Trạch Tuấn vào phòng học. Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nhìn họ chằm chằm, kể cả cô giáo Sử trên bục giảng, cô nhất định ngưỡng một vị giáo sư tuổi trẻ tài cao này.

47. Chương 47

Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn chọn vị trí hàng thứ 3, mặc dù hơi chéo nhưng phòng học rộng cũng dễ nhìn thấy.

Cô giáo Sử từ bục giảng đi xuống, cười khách khách đứng trước mặt Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ “Sao giáo sư Quý hôm nay lại đi học cùng tiểu Lương?”

Lương Hạ đỏ bừng cả mặt, đang nhúc nhích đầu không biết trả lời cô Sử thế nào thì Quý Trạch Tuấn đã lịch sự lên tiếng “Nghe các thầy cô khác nói cô giáo sử dạy rất hay, tôi tới học hỏi kinh nghiệm”

Mấy bạn học xung quanh cũng nghe rõ ràng, mọi người vốn tưởng giáo sư Quý sẽ nói là lấy lòng vợ một chút, nhưng lại xảo quyết đùa giỡn cô Sử.

Ngay cả Lương Hạ cũng hơi thất vọng, cô Sử này dường như vẫn luôn nhìn cô không vừa mắt, thường gọi cô trả lời câu hỏi, vốn trông chờ Quý Trạch Tuấn sẽ trêu tức cô ta.

“Thầy Quý thật biết nói đùa, giờ của thầy mới là xuất sắc nhất,ha ha ha ha...” Cô giáo Sử cười như ăn được mật ong.

“Cô Sử là tiền bối của tôi, lúc học nghiên cứu đã nghe giảng qua, rất nhiều cảm xúc” Quý Trạch Tuấn ra vẻ dễ tính, nhưng kẻ ngu cũng biết anh đang cường điệu tuổi tác của cô Sử, đã là gái ế 30 rồi.

Lương Hạ thiếu chút thì ghen đến nội thương, chỉ thấy cô Sử cười xấu hổ, không được tự nhiên trở về bục giảng chuẩn bị dạy, cô ấy tất nhiên phải có học vị tiến sĩ, phải có một công việc tốt, nhưng vẫn không thể tìm được một lang quân như ý.

Thật ra thì điều kiện của cô Sử không kém, tuy nhan sắc trung bình, nhưng năm xưa vẫn có người theo đuổi, đáng tiếc yêu cầu của cô quá cao, lại tương đối bất bẻ, hai năm gần đây cũng không có ai lọt vào mắt,

cho đến khi Quý Trạch Tuấn đến đại học O, mặc dù tuổi tác hơi chênh lệch, cô vẫn bị anh hấp dẫn, trước còn có một cô giáo định giết dây cho bọn họ, đáng tiếc truyền thông lại đưa tin Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ thầy giáo yêu học sinh, trong phòng làm việc cũng không ai nhắc lại chuyện đó nữa.

“Miệng lưỡi anh thật độc ác” Lương Hạ che miệng vui vẻ nói.

Quý Trạch Tuấn không hề nói chuyện mà đang viết ra giấy “Ai bảo cô ta mơ ước chồng người khác”

Lương Hạ đỏ mặt thu giấy vào, Chu Hàn định nhìn lên xem Quý Trạch Tuấn viết gì cũng không được như ý.

Cả giờ cô Sử đều nhìn về phía bên kia phòng học, chỉ sợ nhìn thẳng vào mắt Quý Trạch Tuấn, nhưng mấy lần xoay người đều thấy Quý Trạch Tuấn đang giúp Lương Hạ chép bài.

Lương Hạ rất hưởng thụ, như nữ vương xem xét kỹ ngón tay thon dài của Quý Trạch Tuấn.

“Chép cẩn thận một chút, sai thì xem em trừng trị anh thế nào”

Một câu nói bất thành linh khiến Chu Hàn dựng tóc gáy, xem ra Lương Hạ mang thai xong nuốt sống Quý Trạch Tuấn rồi.

Quý Trạch Tuấn từ từ ngẩng đầu lên cười với Lương Hạ, ý nghĩa nụ cười này thế nào thì chỉ có Lương Hạ biết. Cho dù dùng hết dũng cảm cũng không nhỏ nổi răng hổ.

Tan lớp, cô Sử theo thường lệ điểm danh, phạm là cô điểm danh là tất cả học sinh đều đứng lên trả lời, đó là thói quen.

Nhưng lần đầu làm vậy ở đây là có ý gì, lúc đến tên Lương Hạ, Lương Hạ theo phản xạ đứng lên, lại bị cái bàn đụng phải bụng, lập tức vẻ mặt thay đổi, khổ sở ôm bụng. Quý Trạch Tuấn không nói hai lời lập tức ôm Lương Hạ ra khỏi phòng học, cũng không thèm nhìn cô Sử lấy một cái.

Chu Hàn bị sợ đến mức mặt trắng bệch, nhưng lại không dám tùy tiện đuổi theo, đến khi cô Sử phục hồi tinh thần không điểm danh tiếp, vội vàng vàng vàng cho tan học, cô mới lập tức lao ra, kéo xe Quý Trạch Tuấn và Lương Hạ.

Sau khi đến bệnh viện, Lương Hạ được bác sĩ đưa đi, Quý Trạch Tuấn mặt ngoài trấn tĩnh, thật ra trong lòng đã sớm rối loạn, anh cũng không biết Lương Hạ bị đụng như thế có nghiêm trọng không, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cô, anh còn căng thẳng hơn bất cứ ai.

Chu Hàn nóng lòng làm dấu khẩn cầu, vừa rồi cầm tay Lương Hạ rất lạnh.

Quý Hạng Minh nhận được điện thoại của Quý Trạch Tuấn lập tức lao đến bệnh viện, mặc dù tức giận nhưng ông cũng không trách cứ con trai, bây giờ quan trọng nhất là xem bác sĩ nói tình trạng thế nào, có cần phải đến bệnh viện tư tốt hơn hay không.

Những người khác tạm thời không biết chuyện. Quý Hạng Minh không muốn mọi người chạy vội đến bệnh viện ảnh hưởng tới Lương Hạ.

Rất nhanh, bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, chủ động đi về phía người thân “Không sao, về nhà cẩn thận một chút là được”

Quý Trạch Tuấn rót cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng phát hiện bác sĩ còn chưa có ý định rời khỏi, Quý Hạng Minh cũng phát hiện ra, lập tức hỏi “Bác sĩ còn việc gì nữa không? Chúng tôi có thể vào thăm con bé chưa?”

Bác sĩ đột nhiên bỏ khẩu trang ra, khách khí cười “Tôi là mẹ của Lý Nhân, con tôi rất thích giờ học của thầy, đã từng cho tôi xem ảnh thầy, lần đầu tiên thầy đến bệnh viện tôi đã nhận ra”

Lý Nhân là học sinh môn luật thương mại của Quý Trạch Tuấn, rất tích cực học hỏi, Quý Trạch Tuấn cũng có chút ấn tượng, không ngờ gặp phải mẹ của người ái mộ “Lý Nhân rất ưu tú, cô có thể yên tâm, xin hỏi vợ tôi thế nào?”

“Cô ấy không sao, y tá sẽ đưa cô ấy về phòng bệnh, mọi người có thể vào thăm”

Lúc Quý Trạch Tuấn gặp Lương Hạ, cô đang tươi cười, thoải mái gặm táo, trông rất khoái chí.

“Vừa rồi còn kêu đau, bây giờ đã vui vẻ thế này?” Chu Hàn không thể tưởng tượng nổi nhìn Lương Hạ.

“Há há he he” Lương Hạ làm vẻ mặt có lỗi “Chỉ đau mấy phút thôi, không cần lo lắng”.

“Không sao thì tốt” Quý Hạng Minh cũng hòa vào cười cười, thật may là ông tỉnh táo không báo lên thủ đô, nếu không vì một việc nhỏ mà làm cả nhà kinh động.

Lần này mặc dù chỉ là sợ bóng sợ gió, nhưng cũng không thể không đề cao cảnh giác, đúng lúc cuối kỳ cũng được nghỉ học rồi, Lương Hạ về nhà họ Quý, ngày nào cũng có bảo mẫu hầu hạ, buổi tối còn có Quý Trạch Tuấn làm thư đồng, hưởng thụ địa vị của thiếu phu nhân.

Diêu Lệ Cầm thấy cháu nội đã sắp bốn tháng trong bụng mẹ rất vui mừng, còn đặc biệt chuẩn bị thực đơn riêng, mỗi ngày tự hầm thuốc bổ cách thủy cho Lương Hạ, thật may là bà vốn thông minh, làm mùi vị cũng không tệ lắm, nếu không dạ dày Lương Hạ đã gặp họa.

Thi cuối kỳ kết thúc thuận lợi, Lương Hạ và Quý Trạch Tuấn đều được nghỉ đông, sẽ không lâu nữa là bước sang năm mới.

Chỉ có điều giáo viên chủ nhiệm của họ muốn chuyển đi nơi khác, cho nên mấy cán bộ lớp bàn nhau làm tiệc chia tay, những sinh viên tỉnh khác có thể vắng mặt, nhưng sinh viên thành phố nhất định phải có mặt, giáo viên chủ nhiệm hai năm qua vô cùng quan tâm đến mọi người, cho nên các bạn sinh viên cũng rất hưởng ứng lời kêu gọi.

Lương Hạ rất có tình cảm với giáo viên chủ nhiệm, dù sao công việc ở tiệm bánh mì là giáo viên này giới thiệu, học phí kỳ thứ nhất cũng là giáo viên này đóng thay cô. Cho nên mặc dù Quý Trạch Tuấn không muốn cô đi, nhưng cô vẫn kiên trì muốn đi.

Lần này không ai ép Lương Hạ uống rượu, dĩ nhiên đến lượt Chu Hàn, hết ly này đến ly khác... có vẻ đã 3, 4 chai trong bụng. Lương Hạ thương hại nhìn Chu Hàn mặt đỏ bừng, đi đứng loạng choạng, có vẻ sắp ngã đến nơi.

Quả thật, ly cuối cùng Chu Hạ mời Cố Thần, đoán chừng cô uống được nên mới mời Cố Thần, thật may, uống xong cái nằm im ngủ mất, nếu không lại giống vụ Lương Hạ và Cố Thần trước đó thì cô sẽ ới ra.

Chu Hàn ngã, Cố Thần cũng không tốt hơn là mấy, Lương Hạ nhìn chỗ anh không dưới 8 chai say là phải.

Sau khi tan tiệc, Lương Hạ ra khỏi khách sạn định bắt xe về nhà, cả ngày 24 giờ đều đối mặt với người nhà họ Quý, khó có cơ hội tự do nên không để tài xế tới đón.

Chỉ có điều Lương Hạ vừa ngồi vào taxi, Cố Thần đã bám theo cùng ngồi vào, chưa đợi Lương Hạ kịp phản ứng đã đóng cửa bảo tài xế lái đi.

Nhìn vẻ mặt Cố Thần khổ sở, Lương Hạ cũng không nhẫn tâm đẩy cậu ta xuống, bảo tài xế chở cậu về nhà trọ bố mẹ cậu ta, thuận đường cô về thăm ba mẹ, rồi cũng thuận đường về nhà họ Quý.

Tài xế sợ người say rượu sẽ nôn ra xe, nên lái rất nhanh, 10p đã tới rồi.

Cố Thần xuống xe bỏ phờ ngồi trên thềm đá ven đường, Lương Hạ lại không tiện kéo anh, đành nhấn chuông cửa để ông bà Cố xuống.

Quanh đây không có quây sạp gì, Cố Thần không ngừng lẩm bẩm hai chữ “em gái”, Lương Hạ ngại ngẩn cả người, cô nghĩ nguyên nhân trước đây Cố Thần xa lánh cô chính là thế này.

Ông bà Cố nhanh chóng chạy xuống, thấy Lương Hạ có chút kinh ngạc, nhìn con trai cứ gọi “em gái” càng kinh ngạc hơn.

Lương Hạ cảm thấy mất tự nhiên cười cười với ông bà Cố “Chú Cố, dì Cố, Cố Thần uống nhiều quá”

Lúc này ông bà Cố mới lấy lại tinh thần vội vàng đỡ Cố Thần dậy, công lên nhà, vì tiếng động tương đối mạnh, Lương Hạ mở cửa xem có chuyện gì, không ngờ lại thấy Lương Hạ bên ngoài, Hạ Vân vừa nghe nói đến Lương Hạ cũng đi ra.

Cố Thần vẫn không ngừng gọi “em gái”, hai bên đều lúng túng, Lương Hạ rốt cuộc không nhịn nổi nữa “Có phải nên nói rõ ràng ra không?”

Hạ Vân và ông Cố nhìn nhau 0.1s rồi ngoảnh mặt đi “Trước tiên công Cố Thần vào cho nó tỉnh rượu đã”

Lương Chí không thấy Quý Trạch Tuấn tới thì hơi kỳ lạ, Lương Hạ giải thích đại khái một chút rồi chờ Cố Thần tỉnh táo lại.

Vì uống bia nên độ cồn không cao, rửa mặt nước lạnh một chút là hồi phục ý thức, chỉ hơi đau đầu choáng váng một chút.

“Tiểu Thần, sao cháu là gọi Hạ Hạ là em gái?” Hạ Vân mở miệng trước, bà không muốn chuyện mấy chục năm trước lại ảnh hưởng đến tình cảm gia đình hiện tại.

Cố Thần vuốt vuốt chóp mũi, nghĩ một lúc rồi quyết định nói ra, giọng khàn khàn “Lúc tiểu học, cháu nghe thấy cha nói chuyện với dì”

Hạ Vân chẳng còn nhớ rõ nói chuyện khi nào, đi thẳng vào vấn đề “Cháu nghe lầm rồi. Hạ Hạ và cháu không có quan hệ máu mủ gì cả”

Lương Chí lần trước đã biết vợ và cha Cố Thần trước đây là người yêu, cho nên rất chắc chắn Lương Hạ và Cố Thần không có quan hệ huyết thống, nhưng nhất thời không biết nói gì, ngược lại bà Cố lên tiếng.

“Đều là hiểu lầm, ba con và dì Hạ trước kia từng quen nhau nhưng đã chia tay, dì Hạ và ta cùng mang thai, theo thời gian thì đoán là không thể”

Lương Hạ là sau đám cưới của Hạ Vân và Lương Chí hai tháng mới có, dĩ nhiên không thể nào cùng ông Cố có quan hệ gì, chỉ là Cố Thần cũng không chắc chắn sau đó cha và dì Hạ có liên lạc gì không.

“Tôi nhớ ra rồi” Ông Cố đột nhiên nói vào “Lúc ấy tôi uống nhiều quá, nói với cô Hạ là nếu trong nhà không gây áp lực, cô ấy cũng sẽ không xảy thai, Lương Hạ chính là con tôi”

Cố Thần ra sức nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, có vẻ như anh thực sự nghe lầm.

Lương Hạ không lên tiếng, nếu cô không biết Quý Trạch Tuấn, cô bây giờ sẽ muốn khóc, nhưng cô đã gặp Quý Trạch Tuấn, bây giờ chỉ cảm thấy đây là số mệnh. Cô còn tưởng rằng chuyện của mẹ và chú Cố là bí mật bà luôn cố ý giấu giếm, chú Cố cũng vậy, không ngờ dì Cố lại biết từ lâu.

“Xin lỗi, Cố Thần không hiểu chuyện, gây phiền nhiễu cho mọi người” Bà Cố áy náy.

“Không sao không sao, đều là hiểu lầm, qua rồi thì thôi, vì chúng ta không giải thích nên tiểu Thần mới hiểu lầm, gọi Hạ Hạ là em gái.” Lương Chí rốt cuộc cũng chen vào.

Trước kia hai nhà cạnh nhau là do duyên số, Hạ Vân đã chịu đựng trong lòng nhiều năm, cuối cùng mượn cơ mua vé số dọn nhà, tưởng không việc gì, không ngờ bây giờ hai nhà lại ngồi đây nghiêm túc thảo luận chuyện cũ, quá điên rồ.

Lúc này Quý Trạch Tuấn gọi điện cho Lương Hạ, trễ thế mà chưa về, bên nhà họ Quý rất lo lắng.

Nghe lời Quý Trạch Tuấn, Lương Hạ đồng ý cho anh đến đón, Cố Thần nhìn bụng Lương Hạ đã to ta, nhất thời cảm thấy thật đau đầu, chào hỏi xong trở về nhà.

Lương Chí và Hạ Vân cũng biết ý đưa Lương Hạ về.

Về phần giáo sư Quý, đương nhiên là đập mạnh ga tới đón cô dâu rồi, một đêm không thấy chắc chết mất.

48. Chương 48 - End

Những ngày mang thai buồn tẻ lại tiếp tục, mỗi ngày Lương Hạ lại ưỡn bụng lắc lư trước mặt Quý Trạch Tuấn, lại chỉ được đứng xa xa nhìn mà không được làm gì, Quý Trạch Tuấn luôn phải nắm chặt tay rồi từ từ buông ra (Khổ thân chưa)

Chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn, về sau còn nhiều thời gian, không sợ không được đền bù.

Ngày dự sinh của Lương Hạ sắp đến, cụ Quý còn căng thẳng hơn cả Quý Trạch Tuấn, thiếu chút thì phải đề phòng cả thành phố, thời ngũ đại đồng đường không phải nhà ai cũng có phúc hưởng. Nếu không phải bác sĩ liên tục dặn dò Quý Tăng nói huyết áp của cụ Quý lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm, tuyệt đối không thể chịu bất kỳ kích thích nào, cũng không được hưng phấn kích động, cụ đã sớm bay về thành phố Y rồi.

Đêm trước ngày dự sinh, Lương Hạ đang ngủ say, Quý Trạch Tuấn đọc báo bên cạnh, Diêu Lệ Cẩm muốn ở lại đây nhưng bị Quý Trạch Tuấn khuyên đi về, vì tình trạng của Lương Hạ rất ổn định, chỉ thỉnh thoảng đưa bé đạp thôi.

Đột nhiên một con ong vò vẽ rất to đậu trên tờ báo, Quý Trạch Tuấn lúc đầu chưa kịp phản ứng, đến lúc con ong kích động mới hết hồn, thật mất mặt kêu lên.

Lương Hạ nghe thấy tiếng kêu bị tỉnh dậy, chỉ thấy Quý Trạch Tuấn ôm tờ báo che đầu, hoảng sợ chạy vòng quanh giường, như một tên hề.

“Anh làm gì thế?” Lương Hạ đỡ bụng, khó khăn ngồi dậy.

“Ong vò vẽ”

“Ấu trĩ”

“Người đàn ông nào cũng trở nên ấu trĩ trước người phụ nữ mình yêu” Quý Trạch Tuấn không những không tỉnh lại, còn cười xấu xa đến ôm Lương Hạ “Em nên tự trách mình bị anh yêu”

Lương Hạ rất không muốn cho Quý Trạch Tuấn được lợi, nhưng không thể không thừa nhận, ngực anh quá mức hấp dẫn.

Quý Hữu Hạ tròn một tuổi, dĩ nhiên không thể thiếu tiệc sinh nhật, Lương Hạ chưa bao giờ mời khách, lần này đương nhiên không thoát được, phàm là có quan hệ với cô, hay si mê giáo sư Quý cũng xung phong nhận việc chạy đến khách sạn.

Đây là lần thứ hai Quý Hữu Hạ bốc thăm, trên bàn bày đầy các đạo cụ, mặc dù chỉ là hình thức, nhưng kết quả vẫn được mọi người mong đợi.

Lương Hạ chỉ điểm cho con nửa ngày, hi vọng con sẽ cầm cái chi phiếu, nhưng cuối cùng, cậu bé lại bắt được một cục tẩy.

Quý Trạch Tuấn là người đầu tiên có phản ứng, nhưng cũng không biểu hiện ra. Những người còn lại suy tư một lúc rồi ríu rít nói Quý Hữu Hạ nhất định sẽ là văn hào, giáo sư, vv... nhưng bên cạnh cục tẩy còn có sách có bút, thế nào cũng sát với văn hào hơn.

Lương Hạ nhìn ánh mắt gian tà của Quý Trạch Tuấn cũng biết anh có ý xấu “Anh cười cái gì?”

“Em nhất định là người anh thật sự yêu rồi, chỉ có em thấy anh đang cười” Quý Trạch Tuấn sờ sờ tóc Lương Hạ “Con trai anh tương lai nhất định là một cái lá trong khóm hoa”

“Đây chẳng qua là cục tẩy” Lương Hạ rất nhanh hiểu ngay ý Quý Trạch Tuấn “Làm phiền người cha như anh sau này đầu óc tốt một tí”

“Cũng không chỉ là cục tẩy” Quý Trạch Tuấn nhéo mũi Lương Hạ.

Lương Hạ không muốn lại thảo luận loại truyện đòi truy này, đứng dậy tìm kiếm bóng dáng con, lại thấy bảo mẫu ôm Quý Hữu Hạ ngồi ở bàn bên cạnh, mà Hàng Triệt đang làm mặt xấu trên nó.

“Anh tránh xa con em một chút” Lương Hạ chắn tay trước mặt Hàng Triệt “Dì bé Hạ sang bàn bà đi”

Hàng Triệt dẫu mỗ bất mãn với hành động của Lương Hạ “Sao chứ, anh cũng không phải người xấu”

“Phải, anh không phải người xấu, nhưng cũng không phải người tốt, em không muốn con trai từ nhỏ đã cong”

“Em có thành kiến với anh”

“Nào có thành kiến, em ước gì anh và Mạc Tước sẽ hạnh phúc mỹ mãn tới già, nhưng con em anh không được động vào, em sợ anh cho nó bùa mê gì” Lương Hạ cười vô hại “Mạc Tước đâu? Anh ấy không đi cùng anh?”

“Cậu ấy đi toilet” Hàng Triệt gấp một miếng bánh ngọt, trên mặt là nụ cười hạnh phúc “Cậu ấy bây giờ ngày nào cũng ở bên anh”

“Chúc mừng” Lương Hạ làm một tư thế cúng bái “Anh cứ tự nhiên, em còn có việc”

“Ừ, ánh mắt Quý Trạch Tuấn bốc lửa rồi, mau đi đi” Hàng Triệt liếc một cái thấy Quý Trạch Tuấn, nói đùa.

“Anh ấy bị vậy đến nước chảy không lọt, còn nhìn thấy gì?” Lương Hạ không dám tin nhìn Hàng Triệt, xung quanh Quý Trạch Tuấn đều là sinh viên, sao thấy được ánh mắt anh.

“Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà” Hàng Triệt gõ đầu Lương Hạ một cái đi về phía Mạc Tước.

Lúc Lương Hạ đang xoa trán tìm Chu Hàn, đã bị người bên cạnh làm cho kinh sợ.

“Không ngờ mình mới đi 2 năm, cậu đã thành mẹ rồi” Lăng Kỳ vẫn ưu nhã thong dong trước sau như một.

Lương Hạ ngây ngốc đứng sững mấy giây mới phản ứng được “Cậu về bao giờ thế? Không phải, rốt cuộc cậu đã đi đâu thế”

Chu Hàn lại thưởng cho Lương Hạ một cái cốc đầu “Cậu chừng chặc một chút đi, cũng làm mẹ người ta rồi, Lăng Kỳ mới về hôm qua, lúc cô ấy gọi điện mình đã nói hôm nay có tiệc”

“Mình có được tính là khách không mời không?” Lăng Kỳ mở to hai mắt “Đây là quà cho Quý Hữu Hạ”

“Cảm ơn, mình còn lo là cậu sẽ không trở về” Lương Hạ đột nhiên nghĩ đến Cố Thần hôm nay cũng ở đây, nhưng còn chưa kịp mở miệng Lăng Kỳ đã đoán ra ý của cô.

“Mình đã gặp cậu ấy rồi, không phải lo lắng, mình đã có vị hôn phu” Lăng Kỳ chỉ ra phía sau Lương Hạ.

Lúc Lương Hạ quay đầu lại, thấy một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, đang thưởng thức các món ngon, liền tiếp gờ ngón cái với phục vụ.

“Anh ấy là nhiếp ảnh gia, rất tốt với mình”

“Có thể thấy, cậu vui vẻ hơn trước rất nhiều” Lăng Kỳ ra hiệu vui mừng cho Lương Hạ, vù án kia dù sao cũng liên quan đến cô.

Mỗi người đều có một kết quả riêng cho mình, Lương Hạ nhìn Chu Hàn miệng không ngừng nghỉ bật cười “Đừng ăn nữa, tìm đối tượng nhanh lên”

“Cậu không hưởng ứng chính sách kế hoạch hóa gia đình, kết hôn muộn, tình dục muộn à, mình dù sao cũng phải đền bù thay cậu” Chu Hàn không để ý gì đến lời nói của Lương Hạ.

Sau khi bữa tiệc giải tán, Quý Hữu Hạ ngộ nguỵ trong ngực bảo mẫu, giơ tay về phía Lương Hạ, cố gắng nhào vào lòng mẹ, nhưng Quý Trạch Tuấn uống đến say mềm, Lương Hạ cuối cùng phát hiện lương tâm, chọn chăm sóc Quý Trạch Tuấn, để bảo mẫu bế con lên xe bố mẹ chồng.

... Hết chính truyện ...

Ngoại chuyện về bố mẹ chồng

Truyện thứ 1:

Quý Hạng Minh ở khoa luật đại học O thuộc dạng nổi tiếng, thành tích luôn ổn định ở top 3, mặc dù không phải là người thành thị, nhưng gia thế bối cảnh của anh những người xung quanh đều biết rõ, cùng với tướng mạo anh tuấn, khí thế bất phàm, nữ sinh thầm mến anh đêm không xuể.

Nhưng anh lại chỉ quan tâm đến hoa khôi của hệ phát thanh Diêu Lệ Cẩm, chỉ bởi vì trong tiệc chào mừng sinh viên mới khoa luật, Diêu Lệ Cẩm làm MC, anh lần đầu nhìn thấy cô đứng trên sân khấu cũng trong dịp này.

Hoa khôi của khoa Luật cũng xinh đẹp và nhiều tài, lại cùng lớp với Quý Hạng Minh, nhưng không thấy anh động lòng, suốt 1 năm độc thân mặt mũi lạnh lùng.

Sau bữa tiệc đón sinh viên mới, Quý Hạng Minh mặt không biến sắc khi biết giá trị của Diêu Lệ Cẩm, là con gái nhà giàu gốc thành phố Y, vì chất giọng đặc biệt mà trúng tuyển vào khoa phát thanh, có một em trai nhưng nghe nói sống ở nước ngoài. Năm nhất cũng từng yêu một người, nhưng nhanh chóng kết thúc, không ít người theo đuổi.

Đêm đó Diêu Lệ Cẩm cũng chú ý tới Quý Hạng Minh, anh lên sân khấu phát biểu với tư cách là đàn anh khóa trước, sự mạnh mẽ lại khéo léo của anh khiến cô có ấn tượng sâu sắc, nhưng lãng phí thời gian yêu đương không cần thiết, cha mẹ sẽ không đồng ý cho cô tìm đối tượng kết hôn tùy tiện.

Sau đó ở trường bọn họ cũng thỉnh thoảng gặp nhau, nhưng không chào hỏi.

Cho đến một lần Diêu Lệ Cẩm cùng cha mẹ đến Bắc Kinh tham gia tiệc sinh nhật một ông chú, lại gặp Quý Hạng Minh ở cửa.

Thì ra là ông Diêu và Quý Tăng là bạn thân, lần này còn cố tình từ T P Y đến đây để gặp nhau.

“Thật trùng hợp, Hạng Minh và Lệ Cẩm cũng đang là bạn học” Quý Tăng vỗ vỗ vai Quý Hạng Minh, giới thiệu con gái của bạn cho anh

“Phải rồi, nếu sớm biết Hạng Minh cũng ở đại học O, đã thường xuyên mời con đến nhà chơi rồi!” Ông Diêu rất quý con trai bạn, điều này khiến cho Diêu Lệ Cẩm bên cạnh mừng thầm.

Sau đó Quý Hạng Minh và Diêu Lệ Cẩm được xếp ngồi cùng bàn, lần đầu nói chuyện với nhau.

“Hi” Diêu Lệ Cẩm thấy Quý Hạng Minh nửa buổi chẳng nói lời nào, chủ động mở miệng.

“Ừ” Khóe miệng Quý Hạng Minh khẽ nhếch đáp lại Diêu Lệ Cẩm, lần đầu tiên đối mặt với phụ nữ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không biết nói gì.

“Chúng ta đã gặp nhau” Diêu Lệ Cẩm đoán Quý Hạng Minh là người ít nói, nên tìm cách gợi đề tài.

Quý Hạng Minh dừng ba giây không nói gì, Diêu Lệ Cẩm thấy hơi lúng túng thì lại thấy anh nói “Bạn không có bạn trai phải không?”

Đến lượt Diêu Lệ Cẩm không nói được gì, sợ hãi tròn tròn mắt.

“Hỏi đại thế thôi” Quý Hạng Minh giờ ly rượu lên cũng không để ý Diêu Lệ Cẩm uống một ngụm lớn.

“Mình muốn tìm một ông chồng” Diêu Lệ Cẩm cũng bưng ly rượu lên nhấp một hớp “Học luật có phải rất buồn chán không?”

“Không đâu, rất kích thích, mỗi vụ án đều có tính khiêu chiến” Quý Hạng Minh không nghĩ vừa rồi mình lại thẳng thắn như vậy, may là vòng vo được sang chuyện khác.

“Bạn gái cậu không tới sao?”

Diêu Lệ Cẩm lại vòng vo, Quý Hạng Minh hơi sững sốt “Mình không có bạn gái”

“Người ưu tú như cậu sao lại không có bạn gái chứ?” Diêu Lệ Cẩm hơi kinh ngạc, dù sao cô cũng không giống Quý Hạng Minh điều tra người khác xong rồi.

“Cậu cũng rất ưu tú, chẳng phải vẫn độc thân sao?” Quý Hạng Minh cười yếu ớt, nâng chén với Diêu Lệ Cẩm.

“Chúc cho chúng ta sớm kết thúc những ngày độc thân” Diêu Lệ Cẩm một hơi hết ly rượu đỏ, quan điểm yêu đương lãng phí thời gian của cô hoàn toàn tan rã trước Quý Hạng Minh.

“Cậu cảm thấy mình hợp tiêu chuẩn không?” Quý Hạng Minh đột nhiên tới gần Diêu Lệ Cẩm, không chút nào để ý đây là tiệc sinh nhật cha, xung quanh còn rất nhiều người lớn.

Diêu Lệ Cẩm hơi ngượng ngùng, sợ bị cha mẹ nhìn thấy, lấy cớ muốn đi toilet chạy mất.

Lần gặp sau đó là ở đại học O, Quý Hạng Minh gần như nắm rõ quy luật làm việc nghỉ ngơi của Diêu Lệ Cẩm, luôn xuất hiện đúng lúc ở cửa sổ nhà ăn hoặc một khúc cua trong thư viện.

Nhưng chuyện thúc đẩy họ chính thức bên nhau lại là chuyện khác.

Một ngày nọ, Quý Hạng Minh cùng với một chị khóa trên lên thư viện, đúng lúc Diêu Lệ Cẩm bắt gặp, cụ thể làm gì cũng không rõ lắm nhưng rất không thoải mái, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí chạy đến ngồi bên cạnh Quý Hạng Minh, thân mật ôm cánh tay anh “Ngủ dậy không thấy anh đâu, thì ra là đến đây” (=]], phục)

Chị khóa trên bị cảnh tượng trước mắt làm cho sửng sốt, Diêu Lệ Cẩm đã từng dẫn chương trình cho hoạt động của họ nên cô nhận ra, nhưng không ngờ cô và Quý Hạng Minh là người yêu, lại còn ở chung?

Quý Hạng Minh nghìn bểu tình dí dỏm của Diêu Lệ Cẩm nhanh chóng phối hợp, miếng ngon đến miệng ngu gì không hưởng “Anh đến hỏi chị ấy vài vấn đề, sợ đánh thức em nên không nói trước với em”

Còn không quên hôn một cái lên trán Diêu Lệ Cẩm.

Cứ như vậy, hai người quang minh chính đại ở bên nhau, đến tận khi tốt nghiệp hai gia đình mới biết.

Sau khi cưới Diêu Lệ Cẩm biến thành một bà nội trợ chính cống, Quý Hạng Minh sau một thời gian làm việc gây danh tự mở văn phòng luật sư riêng của mình, Quý Linh và Quý Tăng chỉ đầu tư một chút.

Nhưng Diêu Lệ Cẩm lại không ngờ tới Quý Hạng Minh chính là một tên háo sắc ẩn núp, phạm là đồ gì có liên quan đến A (sex), anh đều si mê điên cuồng, nhất là truyện Doreamon du nhập từ Nhật Bản sang càng không thể chấp nhận nổi.

Truyện thứ 2:

Trên tòa án, Quý Hạng Minh là một luật sư rất nghiêm túc, nhưng anh có quá nhiều chuyện không muốn mọi người biết, ví dụ như kỹ thuật phòng the, mà Diêu Lệ Cẩm là người duy nhất lĩnh giáo qua kỹ thuật trên giường của anh.

Thật ra thì người khuyên Diêu Lệ Cẩm luyện yoga là Quý Hạng Minh, ngoài mặt là nghĩ cho sức khỏe của cô, thực ra là để thỏa mãn nhu cầu của mình.

Anh thích khiêu chiến các loại tư thế khác nhau, điều này cần tới sự mềm dẻo của Diêu Lệ Cẩm, thậm chí có lúc một đêm thay đổi 4-5 tư thế, nghe đủ tiếng thở gấp của vợ mới bằng lòng dừng lại. (Thế này thì giáo sư Quý của chúng ta vẫn còn thua xa)

Khi đó không có mua bán qua mạng, cho nên cũng không hứng thú với những đạo cụ như bây giờ, đều dùng bản lĩnh thật sự của hai bên nam nữ.

Giọng Diêu Lệ Cẩm vô cùng đặc sắc, Quý Hạng Minh đã từng nhạo báng cô từ bỏ nghề dẫn chương trình chính là vì để cho mình anh được nghe.

Quý Hạng Minh thích tìm những đồ tự nhiên để tăng cường tình thú, ví như dùng nước đậu hũ non cho Diêu Lệ Cẩm, vuốt ve qua lại cho đến khi đậu hũ hoàn toàn biến thành đậu hũ hoa, hoặc rải đầy cánh hoa lên người Diêu Lệ Cẩm, sau đó bố trí vài món ăn tinh xảo, một mình hưởng thụ sau đó lại cho vợ ăn no. Dĩ nhiên những thứ này đều là những hạng mục trước khi sinh Quý Trạch Tuấn, sau đó thì không sai nữa.

Mẹ chồng tâm sự:

Tôi là mẹ Trạch Tuấn, lúc nghe cụ cố muốn chỉ hôn tôi rất tức giận, tôi và Hạng Minh dù sao cũng còn là tự do yêu đương, tại sao con trai tôi lại phải kết hôn với một người không quen biết, thậm chí còn là một cô gái có thân phận cách quá xa.

Nhưng ở nhà họ Quý cho tới giờ ai cũng nghe theo sự sắp xếp của cụ cố, một là vì sự tôn kính, hai là năm gần đây thân thể cụ không tốt, không chịu nổi kích thích, cho nên mặc dù rất bất mãn tôi cũng không tiện nói gì.

Làm mẹ ai chẳng mong con mình lấy được một người vợ hiền lương thực đức, tôi cũng không cần nhất định phải môn đăng hộ đối, nhưng đôi vợ chồng đứng trước mặt tôi không có bộ dạng gì, khẳng định hoàn cảnh như vậy không thể nuôi nấng con gái tốt được.

Cụ cố rất yêu thương Trạch Tuấn, tôi nghĩ nếu Trạch Tuấn cự tuyệt hôn sự này cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng tôi thế nào cũng không ngờ được, sau khi Trạch Tuấn gặp cái cô gái gọi là Lương Hạ đó xong ngoài dự đoán của mọi người lại đáp ứng.

Lương Hạ đáng đáp so với tưởng tượng của tôi khá hơn rất nhiều, nhưng so với những cô gái quanh Trạch Tuấn có vẻ quá non nớt, hai đứa chênh lệch sáu tuổi, cho nên tôi nghĩ lý do con trai đồng ý nhất định là thờ ơ với tình yêu, dù sao thất bại trong lần yêu đầu cũng đã kích nó không nhỏ, mà cụ cố cũng không cưỡng ép chất đích tôn bảo bối của mình làm bất cứ chuyện gì, Trạch Tuấn căn bản không cần phải thỏa hiệp trong chuyện hôn nhân đại sự của mình.

Sau đó, dần dần tôi cũng không cảm tức như vậy nữa, Lương Hạ thậm chí có bản lĩnh khiến Trạch Tuấn tươi cười, kể từ khi chia tay Ngụy Linh, thằng bé trở nên lạnh lùng với mọi người, ít khi nói cười.

Lương Hạ cũng rất nhiều ưu điểm, ít nhất tài nấu nướng của nó cũng thấy đủ rồi, tôi nghĩ tôi quá để ý bối cảnh đằng sau con bé so với dự tính ban đầu muốn tìm đối tượng cho Trạch Tuấn, điều này cũng không công bằng với con bé. Nếu Trạch Tuấn thích, tôi cũng yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Còn một điểm rất quan trọng, sau khi Lương Hạ vào nhà họ Quý không nghi ngờ gì đã khiến cụ cố gỡ được tảng đá đè nặng trong lòng mấy thập niên, thân thể rõ ràng có chuyển biến tốt, bởi vậy Hạng Minh cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều, tôi biết anh ấy luôn vô cùng kính trọng ông nội, nghe nói khi anh còn bé, cha quá bận việc chinh sự, chỉ có ông nội bận rộn gì đi nữa cũng luôn mang theo cháu, không để anh một mình ở nhà.

Nếu tôi đoán không lầm, ông nội Lương Hạ đã qua đời ngoài ý muốn, cho nên cụ cố không muốn dẫm lên vết xe đổ, mới có thể cực kỳ yêu thương cháu nội. Mà quyết sách của cụ đến bây giờ vẫn rất sáng suốt, bố chồng và Hạng Minh cũng không thể phản bác, dần dà tạo thành thói quen, ngay cả chỉ hôn cũng không có ý kiến.

Tâm sự của bố chồng:

Tôi biết là Lệ Cẩm cũng không thích cô con dâu Lương Hạ này lắm, cô ấy dù sao cũng chưa từng sống với cụ cố, cho nên không thể hiểu hết tâm trạng của tôi, nhưng là chồng tôi cũng đã rất thỏa mãn, bởi vì cô ấy lựa chọn chấp nhận, không chống lại lời cụ cố.

Mấy tháng đầu cô ấy vẫn diễn vai bà mẹ chồng dã man, mỗi lần thấy cô ấy gây khó khăn cho Lương Hạ đều bất giác buồn cười, tôi rất hiểu Lệ Cẩm, cô ấy là con gái nhà giàu, nhưng thực ra lại rất hiền lành chịu khó, chỉ có điều chuyện chỉ hôn này quá đột ngột khó mà dễ dàng chấp nhận.

Sau đó tôi bắt đầu phát hiện thái độ của cô ấy đối với Lương Hạ có chuyển biến, đúng vậy, đứa bé Lương Hạ này có mị lực khiến người ta muốn đến gần, khôn vặt nhưng lại cũng rất ngây thơ vui vẻ, đối với người hoàn mỹ không tì vết như Trạch Tuấn hay Lệ Cẩm lại là điểm hấp dẫn trí mạng, ngay cả tôi cũng càng ngày càng thích con bé.

Cụ cố vì ông yên lòng với Lương Hạ, cho nên thường xuyên phái thân tín đến xem xét tình hình, tôi không muốn làm bộ làm tịch, cho nên sẽ không nói với bất kỳ ai, tất cả cứ thuận theo tự nhiên.

May mắn là mọi chuyện xảy ra đều khiến cụ cố rất hài lòng, thật ra thì cụ không muốn chúng tôi xem Lương Hạ như một ân nhân, mà hi vọng chúng tôi tiếp nhận con bé thật lòng.

Tôi không nghĩ là lại được làm ông nội nhanh như vậy, có Quý Hữu Hạ tôi rất vui mừng, cũng khiến tôi hiểu được làm cha với làm ông khác hẳn nhau. Trạch Tuấn có vẻ không quá chào đón thằng bé, nguyên nhân thế nào tôi cũng có thể đoán được, thật may Lệ Cẩm ở nhà buồn chán, rất muốn có cháu nội. Chỉ có điều đứa nhỏ này khá nghịch ngợm, với cái gì cũng có vẻ rất vui thích, cụ cố cũng không có cách nào bắt bớ được nó, có lẽ nó sẽ là một sự đột phá của nhà họ Quý, ra khỏi thế giới luật pháp truyền thống của gia đình.

Ngoại truyện Hai tầng lửa và băng

Bạn học Lương sau khi tốt nghiệp chuyên ngành kế toán, đương nhiên làm việc trong văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, bởi vì giáo sư Quý kiên quyết phản đối vợ đến chỗ nào khác, quý mới biết cô ấy liệu có dễ tâm ở ngoài không, ở địa bàn nhà bọn họ, kể cả Lương Hạ có tà tâm gì, người khác cũng không có can đảm.

Để trao đổi, giáo sư Quý sẽ khôi phục thân phận luật sư, chỉ là thay cho danh sự giáo sư ở đại học O, mỗi tuần lên lớp bốn tiết mà thôi. Những nữ giảng viên thế hệ 8x này chẳng khác gì lang sói, bạn học Lương cũng chẳng yên tâm. Hơn nữa, bọn họ bây giờ phải kiếm tiền mua sữa, nghe nói để nuôi lớn một đứa bé phải tốn bốn trăm vạn.

Giáo sư Quý vẫn có không ít tiền riêng, những năm qua ở chung với bố mẹ, một đồng sinh hoạt phí cũng không phải đóng, cộng thêm việc đầu tư chút xíu vào mấy công ty bạn bè, trả tiền đặt cọc cho nhà ba người vẫn dư sức (đặt cọc mua trả góp ý)

Cứ như vậy, Lương Hạ chuyển về phòng cưới có sẵn, cách nhà họ Quý không xa, dễ dàng qua lại, nhưng ban đêm lại có không gian riêng tư, thử hỏi ở cái thành phố Y này mấy cô nương được hạnh phúc như cô.

Bạn học Lương rất thỏa mãn, nhưng bạn Quý lại vẫn buồn bực không vui, đã nhiều lần đang tấn công thì bị Quý Hữu Hạ cắt đứt.

“Anh... Á...” Lương Hạ kích động kêu, Quý Trạch Tuấn gia tăng tiết tấu trên người cô, trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, nhìn cũng biết hai người sắp đến... rồi.

Nhưng đúng lúc đó Quý Hữu Hạ lại khóc òa lên, cậu bé là nằm ở giường nhỏ bên cạnh giường bọn họ.

“Con trai sao thế?” Lương Hạ trong nháy mắt từ thiên đường trở lại nhân gian, vội vàng nhìn Quý Trạch Tuấn.

“Trẻ con khóc là bình thường, không cần bận tâm” Quý Trạch Tuấn cũng không để ý tiếng khóc của Quý Hữu Hạ, cố gắng khiến cho Lương Hạ đang tạm dừng tiếp tục theo đuổi tiết tấu của anh.

“Anh ra đi, sao thằng bé lại khóc thế, vừa mới thay tã mà” Lương Hạ lấy tay chống ngực Quý Trạch Tuấn, hoàn toàn không còn kích tình nữa.

Quý Trạch Tuấn nặng nề thở dài rồi rời khỏi cơ thể Lương Hạ, chuyện trên giường này một cây làm chẳng nên long (;;;))

Lương Hạ bế Quý Hữu Hạ lên giường, thấy cậu bé mắt ngấn nước nhìn chằm chằm về phía Quý Trạch Tuấn.

“Hình như nó bị chúng ta hù sợ” Lương Hạ ảo não nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy con trai “Ngoan nào đừng khóc, ba thật là xấu, mẹ tiêu diệt ba nhé. Ui ui, đừng khóc đừng khóc”

“Tại sao phải để nó ngủ ở phòng chúng ta? Còn hai phòng trống mà” Quý Trạch Tuấn dường như không có ý định mặc quần áo, hôm nay nhất định phải được thoải mái, tuần trước Lương Hạ tới chu kỳ, anh đã muốn chết rồi.

“Sao có thể để con một mình ở phòng bên được, anh có chút tình thương của người cha chút có được không, bảo mẫu về quê hai ngày, anh nhịn một chút đi.” Lương Hạ trêu chọc con trai, rốt cuộc nín khóc, đoán là vừa rồi họ rên la to quá.

“Chồng em bây giờ muốn, dục-cầu-bát-mãn (chắc ý là ham muốn chưa đủ thỏa mãn) Quý Trạch Tuấn rất nghiêm túc nhìn Lương Hạ, từng chữ nói rất rõ ràng.

“Vậy anh nghĩ làm thế nào?” Lương Hạ cũng rất thông cảm với Quý Trạch Tuấn, dù sao đang làm dở dừng lại rất không dễ chịu, cô cũng vậy.

“Đưa cho mẹ anh đi” Quý Trạch Tuấn vừa nói bắt đầu mặc áo sơ mi, anh không thể chờ thêm giây phút nào nữa.

“Vậy lúc nào đón con về, lấy lý do gì cho hợp lý đây?” Lương Hạ cau mày, một là cô không bỏ được con, hai là mẹ chồng có thể biết bọn họ mang con tới vì nguyên nhân này không.

“Thì nói anh cảm, con không nên ở gần anh” Quý Trạch Tuấn tương đối hài lòng với câu trả lời của mình, người thông minh không sợ bất kỳ vấn đề khó khăn nào.

Quả nhiên, Diêu Lệ Cầm vừa nghe con trai bị bệnh lập tức bảo quản gia đến đón Quý Hữu Hạ, cụ cố Quý buổi sáng mới bí mật đến, ngăn cản vạn dân không thể để Quý Hữu Hạ bị bệnh, phải ngăn ngừa mọi mầm mống.

“Tiểu Hạ à, khổ cho con rồi, chờ Trạch Tuấn khỏe lại hãy đón Hữu Hạ về” Diêu Lệ Cầm bịt mũi, thậm chí còn chẳng hề có ý định mời con trai con dâu vào nhà, cứ đứng ngoài cửa như vậy.

“Khụ khụ, này, khụ khụ, chúng ta về thôi, khụ khụ” Quý Trạch Tuấn diễn quá thật, thậm chí còn lưu luyến không rời nhìn bóng dáng Quý Hữu Hạ đi xa.

“Đi cẩn thận nhé!” Diêu Lệ Cầm khoát tay một cái rồi đóng cửa lại.

Lương Hạ vui lòng phục tùng Quý Trạch Tuấn “Sao mẹ lại sợ anh bị cảm như vậy?”

Bởi vì mẹ anh chỉ cần thấy người ta xì mũi đã ngất xỉu rồi.

“Anh lái đi đâu thế?” Lương Hạ rất nghi ngờ sao Quý Trạch Tuấn không lái xe về chỗ ở mới của họ.

“Đến nhà trọ” Quý Trạch Tuấn vuốt ve cái mũi Lương Hạ “Rất nhiều thứ để ở đó”

Lương Hạ nhanh chóng hiểu ý Quý Trạch Tuấn ám chỉ cái gì “Em bây giờ là mẹ rồi, có muốn thì cũng lượng sức mà làm được không?”

“Em phục hồi ra sao anh nắm rõ trong lòng bàn tay” Quý Trạch Tuấn dùng ngón tay thon dài gấp đĩa CD, trước vì chăm sóc cảm xúc cho phụ nữ có thai đều nghe nhạc nhẹ, lâu lắm không nghe Roc k’Roll rồi.

Đã lâu không mặc quần áo gợi tình rồi, Lương Hạ lo lắng người mình bây giờ còn nhồi nhồi vào mấy đồ số nhỏ nữa không, dám không chịu mặc, Quý Trạch Tuấn lập tức đe dọa lục ra ngọn nến nhiệt độ thấp làm bộ muốn thiêu cháy, Lương Hạ cho là thứ đồ này không đáng tin cậy, không gây ra vết sẹo nhỏ cũng phải cạy da, đành phải bắt đầu thay quần áo.

Chỉ có điều trái với tưởng tượng, đồ ren ôm sát cái eo hoàn mỹ của cô, không có chút thịt thừa nào, nhưng bộ ngực cũng đã khác đi. Vốn hai con bướm nằm ở đúng hai vị trí nhạy cảm nhất trên ngực, nhưng kích cỡ vòng ngực của Lương Hạ đã tăng từ B lên C, cỡ này rõ ràng hơi nhỏ, bướm bướm đã nằm chỗ khác, mặc cho Lương Hạ ra sức điều chỉnh thế nào đầu nhũ hoa cũng không sao mà vào đúng vị trí của nó.

“Đã được chưa?” Quý Trạch Tuấn đợi sắp không nhịn nổi rồi, gõ cửa phòng thay quần áo.

“Cái này không thể mặc nổi” Lương Hạ nhìn mình xinh đẹp qua gương hơi run run, cái này cứ như trang phục diêm tình cấp 3, chờ nam chính dùng các hình thức lột bỏ quần áo trên người hoặc cứ như thế nửa chận nửa che mà làm tình.

“Ra ngoài đi” Quý Trạch Tuấn rất rõ ràng Lương Hạ trừ ngực lớn hơn không có bất kỳ thay đổi nào khác, sau khi xong khôi phục vô cùng tốt.

Lương Hạ sợ Quý Trạch Tuấn không nhịn được nữa sẽ xô cửa đi vào, hạ quyết tâm khoác một cái áo rồi ra mở cửa.

Quý Trạch Tuấn nhìn thấy đầu tiên là cặp đùi thon dài mảnh khảnh, rất hưởng thụ quét mắt lên đến hông lại thành áo khoác jean màu xanh dương nhạt.

“Thật mê người” Quý Trạch Tuấn đến bên, tay nâng má Lương Hạ, dịu dàng hôn lên.

Đầu lưỡi hai người linh hoạt quấn lấy nhau, rồi lại đột nhiên không cam lòng với sự yên ổn lại ra sức khiêu khích nhau.

Cho đến khi ngón tay lạnh lẽo của Quý Trạch Tuấn cắm vào tóc gáy Lương Hạ, cô mới giật mình khép chặt răng lại khiến Quý Trạch Tuấn rất đau.

“Ôi em xin lỗi, em xin lỗi, để em xem đầu lưỡi anh có bị thương không nào” Lương Hạ vội vàng sờ vào miệng Quý Trạch Tuấn, nhìn về mặt anh xem ra cắn không nhẹ.

“Dễ dàng đi” Quý Trạch Tuấn đột nhiên ôm lấy Lương Hạ đặt lên cái bàn nhỏ, sau đó là lưỡi.

“Hơi hồng, nhưng không bị rách, nên chỉ một lát là ổn thôi” Lương Hạ thở phào nhẹ nhõm, nhưng Quý Trạch Tuấn vẫn chưa rút lưỡi lại “Anh có thể thu lưỡi về”

“Đau” Quý Trạch Tuấn vẫn lè lưỡi như thế, đắm đuối nhìn Lương Hạ.

Lương Hạ nhìn lại đầu lưỡi anh một chút, mới hiểu thật ra anh có ý đồ, anh muốn cô dô dành đầu lưỡi anh.

“Anh chờ một chút” Lương Hạ bỏ Quý Trạch Tuấn ra chạy vào nhà bếp.

Không đợi Quý Trạch Tuấn kịp phản ứng, Lương Hạ đã quay lại, không nói hai lời đến gần cạy răng Quý Trạch Tuấn ra, chuyển cục đá trong miệng sang đầu lưỡi anh.

“Um” Quý Trạch Tuấn bị lạnh đột ngột, kích thích đến nổi da gà, nhưng đây là lần đầu tiên anh và vợ hôn tiếp đá thể này, rất thoải mái, hơn nữa cục đá mỗi lúc một tan nhỏ đi, chuyển động quanh đầu lưỡi bọn họ, có cảm giác khó nói nên lời.

“Hết đau chưa?” Lương Hạ cười híp mắt rời khỏi miệng Quý Trạch Tuấn, ánh mắt vô cùng âu yếm.

“Một lần nữa sẽ tốt hơn” Quý Trạch Tuấn không hề giấu giếm thổ lộ tiếng lòng.

“Đợi một chút...” Lương Hạ cười rục rờ rồi lại chạy vào phòng bếp.

Quý Trạch Tuấn yên tâm chờ Lương Hạ ngâm thêm một cục đá trở lại, không biết nụ hôn tiếp theo có thay đổi nhiệt độ không.

Khi Lương Hạ truyền một miếng khoai sọ nóng hằm hập vào miệng Quý Trạch Tuấn, người nào đó lập tức hóa đá.

Hàm răng của bạn học Lương chịu nhiệt rất tốt, cắn miếng khoai sọ cũng không đáng ngại, nhưng giáo sư Quý vừa mới ăn cục đá xong không chịu nổi hai tầng lửa và băng, đã thế còn bị Lương Hạ cố tình cắn môi, muốn nhổ ra không được.

Cho đến khi giáo sư Quý đưa tay nắm được nhị hoa của bạn học Lương mới tránh được một kiếp.

Đáng thương cho Quý Hữu Hạ cứ như thế bị bố mẹ vứt bỏ ở nhà ông bà nội, mặc dù uống sữa bột New Zealand, lại chỉ có thể nằm trong nôi như ếch ngồi đáy giếng.

...

Ngoại truyện về Mạc Tước và Hàng Triệt – Nếu không phải gặp anh.

Nhà Mạc Tước với nhà Hàng Triệt rất thân thiết, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hơn nữa... đã từng được hứa gả cho nhau.

Đời trước lúc ấy đặc biệt phổ biến trò kết thông gia này, nghĩ rằng sẽ tăng thêm tình thân. Năm ấy Hàng Triệt 3 tuổi, bà Mạc có bầu, đi kiểm tra ở bệnh viện, bác sĩ rất chắc chắn nói với mọi người đang trông ngóng đây phòng “Là con gái”

Những người nhà họ Hàng lúc này đã “xí” cửa hôn sự này, nhưng đến lúc đứa bé ra đời, tất cả đều trợn tròn mắt.

Bà Mạc sinh ra một đứa con trai.

Ông bà Hàng vô cùng tiếc nuối, nói hai đứa bé này không có duyên phận, hôn sự cũng đành từ bỏ.

Sau đó, hai đứa bé dần dần lớn lên, chung sống vô cùng hòa hợp, Hàng Triệt lớn tuổi hơn, cả ngày dẫn theo Mạc Tước hồi hải ngược xuôi, thời gian ở với Mạc Tước có khi còn nhiều hơn cả ông bà Hàng.

Chỉ có điều Hàng Triệt càng ngày càng buồn bực, Mạc Tước ăn mặc cũng ngày càng kỳ quái.

Hàng Triệt không chỉ một lần phê bình bộ áo liền quần, lại bị Mạc Tước xem thường trợn mắt nhìn lại, còn xì mũi coi thường “Anh thì biết cái gì, đây là style, người phạm phụ tục tử (người tầm thường) như anh sao hiểu được”

Hàng Triệt lặng im, cảm giác nó nói cũng có vẻ có lý, dần dần cũng bắt đầu thích kiểu ăn mặc như vậy của nó, nói thế nào được nhỉ, nhìn lâu thì cũng không tệ, có cá tính.

Những ngày bình lặng cứ thế trôi qua, chớp mắt đã vài chục năm, Hàng Triệt vẫn khó hiểu như trước, mà Mạc Tước đã ở trên con đường độc lập chạy mỗi lúc một xa.

Ngày Mạc Tước lên cấp 3, Hàng Triệt vào Đại học, đợt nghỉ đông năm ấy, Hàng Triệt dẫn theo bạn gái về, Mạc Tước nghe nói thì đến, không hề tức giận quan sát cô gái dịu dàng buộc tóc đuôi ngựa, mặt mộc tự nhiên từ đầu đến cuối, hồi lâu quăng ra một câu “Tầm thường” rồi quay đi. (*Cười lẫn lộn*)

Hàng Triệt ngẩn người, nhìn lại bạn gái trước mắt, ừ, hình như cũng hơi tầm thường thật, càng nhìn càng thấy tầm thường, không có cá tính như Mạc Tước.

Vì vậy, mối tình đầu của Hàng Triệt, cứ thế lẳng lặng kết thúc...

...HẾT...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ben-canh-giao-su>